

ΕΚΤΑΚΤΟΝ ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΤΑΧΥΔΡΟΜΟΥ.

ΑΠΟΦΑΣΕΙΣ ΤΟΥ ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ.

1859.

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΗ 247.

Περί επιτρέψεως εις τούς κληθεμένους τῆς σφραγισμένης περιουσίας τοῦ Χαλίλμπεη κλπ. νὰ κλητεύωσι τὸν ἀντιδικὸν τῶν Χασάναγα Χιλιαδιώτην νὰ ἐμφανισθῆ ἐνώπιον τοῦ Ἀρείου Πάγου, πρὸς συζήτησιν τῆς περὶ κανονισμοῦ ἀρμοδιότητος αἰτήσεως.
(Ἀριθ. πρωτοκόλ. 185).

Τὸ δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου.

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαστῶν Κ. Κ. Χ. Κλονάρη προέδρου, Α. Πολυζωίδου ἀντιπροέδρου, Δ. Σκορδίλη, Θ. Μανούση, Διομήδους Κυριακοῦ, Δ. Ν. Φωτίλα παρέδρου, Ἀλεξ. Φωκᾶ δικηγόρου, ἀναπληρουμένων τούς δικαστὰς Κ. Κ. Ἰω. Ἀν. Σωμάκη, καὶ Δ. Γ. Φέδερ ἀπόντας, κωλυομένου τοῦ πρώτου παρέδρου Κ. Γ. Ἀρθονίδου, καὶ παρόντων τοῦ ἀντεισαγγελέως Κ. Γ. Α. Ναυτῆ καὶ τοῦ γραμμ. Γ. Κ. Ἰσχομάχου.

Συνελθόν εἰς δημοσίαν συνεδρίαν τὴν 19 τοῦ ἐνεσῶτος μηνὸς διὰ νὰ δικάσῃ τὴν ἐξῆς περὶ ἀδείας κλητεύσεως πρὸς κανονισμὸν ἀρμοδιότητος δικαστηρίου αἰτησιν.

Κατὰ τὴν 9 Σεπτεμβρ. τοῦ 1836 ἔτους, ὁ Δημ. καὶ ὁ Κωνσ. Τζακανίκα, ὡς κληρονόμοι τοῦ πατρὸς τῶν Νικολ. Τζακανίκα, ὁ δὲ Δημήτριος καὶ ὡς πληρεξούσιος τοῦ Ἐμμανουὴλ Ἱερομνήμονος, ἐκίνησαν ἐνώπιον τοῦ ἐν Ἀθήναις δικαστηρίου τῶν πρωτοδικῶν, ἀγωγὴν κατὰ τοῦ Χασάναγα Χιλιαδιώτου, ὡς πληρεξουσίου τῶν κληρονόμων τοῦ Ὀθωμανοῦ Χαλίλμπεη, διὰ τῆς ὁποίας ἐζήτησαν τὴν ἀπίδοσιν τῆς τιμῆς διαφόρων πραγματικῶν τὰς ὁποίας κατὰ τὸ 1821, πρὶν εἶ ἐκρχῆ ὁ ὑπὲρ ἀνεξαρτησίας ἁγῶν, διήρπασεν ὁ εἰρημένος Χαλίλμπεη ἀπὸ τὸν Νικ. Τζακανίκαν, καὶ τὸν Ἐμμ. Ἱερομνήμονα· τὸ δὲ δικαστήριον ἐπέδικασεν εἰς τούς ἐνάγοντας τὰς προτάσεις τῶν, καὶ προσδιόρισαν τὸν ὑπέρτατον ὅρον τοῦ ποσοῦ τῶν ἀποζημιώσεων, ἐπέβαλεν εἰς αὐτούς τὸν ἐκτιμητικὸν ὅρκον. Τὴν ἀπόφασιν τοῦ πρωτοδικείου ἐξεκάλεσαν ἀμφοτέρω τὰ μέρη ἐνώπιον τοῦ ἐν Ἀθήναις δικαστηρίου τῶν ἐφετῶν, τὸ ὁποῖον θεωρήσαν ὅτι ὁ Χασάναγας οὔτε πληρεξούσιος τῶν

κληρονόμων του Χαλίλμπεη ήτο, ουτε ήδύνατο από ξένον δικαστήριον να διορισθῆ κηδεμών σχολαζούσης περιουσίας κειμένης εντός του Ελληνικού κράτους, ακύρωσε τήν τε πρωτόδικον απόφασιν, και ὅλας τας ενώπιον τῶν δύο δικαστηρίων ὑπό του ρηθέντος Χασάναγα ενεργηθείσας πράξεις·

Μετὰ τήν έκδοσιν τῆς απόφάσεως τῶν ἐφετῶν, οἱ ἀδελφοὶ Τσακανίκα μετὰ του Ἐμμ. Ἱερομνήμονος ἐπροκάλεσαν τὸν διορισμὸν κηδεμόνων ἐπὶ τῆς ἐν Λαμίᾳ σχολαζούσης περιουσίας του Χαλίλμπεη, και τὸ δικαστήριον τῶν ἐν Λαμίᾳ πρωτοδικῶν διὰ τῆς ὑπ' ἀριθμὸν 65 απόφάσεώς του, διώρισε τοιούτους τὸν Μάρκον Κερκυρόπουλον, Ἀναστάσιον Κοριτζαν, και τὸν Νικὸν Ἰω. Φτέρην. Τήν απόφασιν ταύτην ἀνέκοψεν ὁ δικηγόρος Γ. Πέρβελης, ὡς πληρεξούσιος του Ὀθωμανοῦ Ταφίλμπεη, υἱοῦ και δι' σχυριζομένου κληρονόμου του Χαλίλμπεη, και ἐζήτησεν τήν ἀνάκλησιν αὐτῆς και τὴν παῦσιν τῶν κηδεμόνων, ὡς μὴ ὑπαρξάσης πώποτε σχολαζούσης τῆς κληρονομίας του ρηθέντος Χαλίλμπεη. Κατὰ τῆς ἀνακοπῆς ταύτης οἱ ἀδελφοὶ Τσακανίκα συμφώνως μετὰ τῶν κηδεμόνων ἐπρότειναν ἔνστασιν περὶ νομιμοποιήσεως πρὸς τὸ δικάζεσθαι, ἀλλ' ἀπορρίφθεισης τῆς ἐνστάσεως διὰ τῆς ἀπὸ 13 Ἀὐγ. π. ε. και ὑπ' ἀρ. 205 απόφάσεως οἱ εἰρημένοι Τσακανίκα μετὰ του Ἐμμ. Ἱερομνήμονος ἐξεκάλεσαν τήν τελευταίαν ταύτην απόφασιν ἐνώπιον τῶν ἐν Ἀθήναις ἐφετῶν·

Μετὰ τήν έκδοσιν του νέου περὶ ἀρμοδιότητος τῆς μικτῆς ἐπιτροπῆς νόμου, ὁ αὐτὸς Χασάναγας Χ. Λιαδιώτης ὡς ἐπίτροπος του προμνησθέντος Ταφίλμπεη ἐκίνησε κατὰ τὴν 4. Νοεμβρ. π. ε. ἀγωγὴν ἐνώπιον τῆς ρηθείσης μικτῆς ἐπιτροπῆς κατὰ τῶν κηδεμόνων τῆς σχολαζούσης περιουσίας του Χαλίλμπεη και ἐζήτησε· 1. νὰ κηρυχθῆ δύναμις τῶν εἰς χεῖρας του νέων ἐγγράφων ἐπίτροπος του Ταφίλμπεη ἐπὶ τῶν ἐν Ἑλλάδι πατρικῶν και ἰδίων τούτου κτημάτων και 2. νὰ διαταγθῆ ἡ ἀποχὴ τῶν κηδεμόνων ἀπὸ πᾶσαν ἐπεμβασιν κφορῶσαν τὰ εἰρημένα κτήματα·

Κατὰ συνέπειαν τούτων, οἱ ρηθέντες κηδεμόνες τῆς σχολαζούσης περιουσίας του Χαλίλμπεη προείνοντες ὅτι, ἡ περὶ νομιμότητος ἢ παύσεως του διορισμοῦ αὐτῶν δίκη εἶα ἐκλειθῆ· εἰς τε τὸ ἐν Λαμίᾳ δικαστήριον τῶν πρωτοδικῶν και εἰς τὴν ἐν Ἀθήναις μικτὴν ἐπιτροπὴν, ἐζήτησαν διὰ τῆς ἀπὸ 7 του ἐνεσῶτος μηνὸς και ἔτους ἀναφορᾶς των, νὰ ἐκδοθῆ ἡ περὶ κλητεύσεως τῶν διαδίκων ἀδεία και νὰ κανονισθῆ ὁ Ἄρειος Πάχος τὴν ἀμφιβαλλομένην ἀρμοδιότητα τῶν δικαστηρίων·

Ἄκουσεν τὴν ἔκθεσιν του Ἀρειοπαγίτου Κ. Διομήδους Κυριακοῦ, και τὸν ἀντεισαγγελεῖα·

Σκερθεὶν κατὰ τὸν νόμον·

Ἐπειδὴ κατὰ τὸ 1 ἄρθ. του ἀπὸ 2 Ὀκτωβρ. 1836 Βασ. Διατάγματος, ὑπαρχούσης δίκης ἐκκοσμοῦς εἰς τε τὰ τεχνικὰ δικαστήρια και εἰς τὴν μικτὴν ἐπιτροπὴν περὶ τῆς αὐτῆς ὑποθέσεως και μεταξὺ τῶν αὐτῶν διαδίκων,

λαμβάνει χώραν ὁ περὶ ἀρμοδιότητος κανονισμὸς, καὶ ἐπομένως κατὰ τὸ τρίγων ἀρθρον τοῦ αὐτοῦ Διατάγματος, ὁ Ἄρειος Πάγος ἐκδίδει τὴν ἀδελαν τῆς ἐνεκα κανονισμοῦ κλητεύσεως, ἂν δὲν εὔρη τὴν αἴτησιν προφανῶς ἀπορριπτέαν· ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου ἀπὸ τὴν πρὸς τὴν μικτὴν ἐπιτροπὴν ἀναφορὰν τοῦ Χασάναγα Χιλιαδιώτου, ἐπὶ τῆς ὁποίας ὑπάρχει πρᾶξις τῆς μικτῆς ἐπιτροπῆς διατάττουσα τῇ ἐνώπιον αὐτῆς ἐμφανισίαν τῶν διαδίκων, καὶ ἀπὸ τὴν ὑπ' ἀρ. 205 ἀπόφασιν τῶν ἐν Λαμῖα πρωτοδικῶν, χρονολογημένην τὴν 13 Αὐγ. 1836, βεβαιοῦται ὅτι ἡ περὶ τοῦ διορισμοῦ τῶν κηδεμόνων τῆς περιουσίας τοῦ Χαλίμπη δίκη εἶναι ἐκκρεμὴς μεταξὺ τῶν εἰρημένων κηδεμόνων καὶ τοῦ Χασάναγα Χιλιαδιώτου ὡς ἐπιτρόπου τοῦ Ταφίμπη, εἰς τε τὴν μικτὴν ἐπιτροπὴν, καὶ εἰς τὸ δικαστήριον τῶν ἐν Λαμῖα πρωτοδικῶν.

Διὰ ταῦτα, ἐπιτρέπει εἰς τοὺς κηδεμόνας τῆς σχολαζούσης περιουσίας τοῦ Χαλίμπη, Μάρκον Κερκυρόπουλον, Ἄνασ. Κορίτζαν καὶ Νῆικον Φτέρην, κατοίκους Λαμῖας, νὰ κλητεύσωσι τὸν ἀντιδίκον τῶν Χασάνογαν Χιλιαδιώτην νὰ ἐμφανισθῇ ἐνώπιον τοῦ Ἀρείου Πάγου πρὸς συζήτησιν τῆς περὶ κανονισμοῦ ἀρμοδιότητος αἰτήσεως ἐπὶ τῆς μεταξὺ τῶν εἰρημένων διαδίκων ἐκκρεμοῦς διαφορᾶς εἰς τε τὴν μικτὴν ἐπιτροπὴν καὶ εἰς τὸ ἐν Λαμῖα δικαστήριον τῶν πρωτοδικῶν, καὶ διατάττει ν' ἀναβληθῇ προσωρινῶς ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος πᾶσα ἐπ' αὐτῆς διαδικασία ἐνώπιον τῶν ἐν Λαμῖα πρωτοδικῶν καὶ τῆς μικτῆς ἐπιτροπῆς.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις, τὴν 19 Ἰανουαρ. 1839.

Ἐδημοσιεύθη ἐν Ἀθήναις, τὴν 23 Ἰανουαρ. 1839.

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΗ 248.

Περὶ ἀναίρεσεως τῶν μεταξὺ τοῦ Νικ. Δημοπούλου καὶ Π. Κοτῆρα, ἀντικατασταθέντος εἰς τὸν τόπον τοῦ Β. Στασινοπούλου ἐκδιθεσιῶν ἀποφάσεων τῶν ἐν Ναυπλίῳ ἰφετῶν.

(Ἀριθ. πρωτοκ. 186).

Τὸ δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου.

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαστῶν Κ. Κ. Χ. Κλονάρη προέδρου, Α. Πολυζωίδου ἀντιπροέδρου, Δ. Σχορδίλη, Θ. Μανούτη, Διομίδου, Κυριακοῦ, Δ. Ν. Φωτίλα παρέδρου, Ι. Κόνιαρη, δικηγόρου, ἀναπληρουμένων τοὺς δικαστὰς Κ. Κ. Ι. Α. Σωφράνη καὶ Δ. Γ. Φέδερ ἀπόντας, κωλυομένου τοῦ πρώτου παρέδρου Κ. Γ. Ἀφθονίδου, καὶ παρόντων τοῦ εἰσαγγελέως Κ. Δ. Γ. Σούτζου καὶ τοῦ γραμματέως Γ. Κ. Ἰσχυροῦ.

Συνελθόν εἰς δημοσιαν συνεδρίασιν τὴν 23 τοῦ ἐνεστῶτος μηνὸς διὰ νὰ δικάσῃ μεταξὺ τοῦ Νικολάου Δημοπούλου ἀναίρεσειόντος καὶ τοῦ

Παναγή Κοτῆρα ἀναιρεσιβλήτου, κατοίκων ἀμφοτέρων Ναυπλίας, τὴν ἐξῆς αἴτησιν ἀναιρέσεως.

Ὁ Νικ. Δημόπουλος ἐκίνησεν ἀγωγήν ἐνώπιον τοῦ δ' καςτηρίου τῶν ἐν Ναυπλίῳ ἐμποροδικῶν κατὰ τοῦ Βασιλείου Στασινοπούλου ζητῶν παρ' αὐτοῦ ἀδίστηλα πεντακόσια τὰ ὅποια τοῦ εἶχε δώσει τὴν 31 Μαΐου 1815, διὰ νὰ τὰ μεταχειρίζεται εἰς τὰς ἐμπορικὰς ἐπιχειρήσεις του διὰ λογαριασμὸν καὶ κύνδινον τοῦ Ν. Δημοπούλου. β'. Τὰ κέρδη αὐτῶν πρὸς 36 ο/ο ἀπὸ τὴν 31 Μαΐου 1815 μέχρι τοῦ Ἀπριλίου μηνὸς 1816, τὰ ὅποια ἐφανερωσεν ὁ Στασινόπουλος διὰ τοῦ ὑπὸ τὴν αὐτὴν χρονολογίαν γράμματός του ἐκ Κωνσταντινουπόλεως. γ'. τὴν πληρωμὴν τοῦ αὐτοῦ κέρδους μέχρι τοῦ ἔτους 1819, ὅτε δ' ἐμαρτυρήθη κατὰ τοῦ Στασινοπούλου, ἀφαιρουμένου ἐξ αὐτοῦ 4 τοῖς ἑκατὸν διὰ προμηθειαν, κατὰ τὴν μεταξὺ τῶν διαφορουμένων συμφωνίαν τῆς 30 Μαΐου 1815. δ'. ἔκτοτε μέχρι τῆς τελείας ἀποτίσεως τόκου αὐτῶν ἀνά 12 τοῖς ἑκατὸν κατ' ἔτος· ἐπομένως ἐζήτησε καὶ τὴν παρεμπύδισιν τοῦ ἐναγομένου, τὴν ὁποίαν θέλων νὰ προλάβῃ ὁ Παναγῆς Κοτῆρας ἔδωκεν ἐγγύησιν νὰ παριστᾷ τὸν ἐναγόμενον ἐνώπιον τῆς Δικαιοσύνης ἐν καιρῷ τῷ δέοντι, εἰδὲν νὰ πληρώνη δραχμὰς ἐξ ἑκατάδας. Ζητηθείσης δὲ τῆς οὐσίας τῆς ὑποθέσεως τὸ ῥηθὲν δικαστήριον τῶν ἐμποροδικῶν ἐξέδωκε τὴν 15 Ἰουλίου 1835 ἀπόφασιν ὑπ' ἀριθ. 23 διὰ τῆς ὁποίας ἀπεφάνητο τὸν Βασιλείου Στασινοπούλου χρεώστην πρὸς τὸν Νικόλαον Δημόπουλον διστήλων 572 λόγῳ κεφαλαίου καὶ κέρδους τὰ ὅποια (ἀφοῦ ἐκπεσθῆ προηγουμένως ἡ ζημία ἢ προελθοῦσα ἀπὸ τὴν προμηθειαν τοῦ εἰς Κωνσταντινούπολιν πωληθέντος σίτου) ὑποχρεοῦται ὁ Στασινόπουλος νὰ πληρώσῃ μετὰ τοῦ νομίμου τόκου 8 τοῖς ἑκατὸν κατ' ἔτος ἀπὸ τὴν ἐποχὴν τῆς πωλήσεως τοῦ σίτου μέχρι τῆς ἀποπληρωμῆς ἐὰν δὲν διπλασιάσῃ. Ἀμφότεροι οἱ διάδικοι ἐξεκάλεσαν τὴν ἀνωτέρω ἀπόφασιν ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου τῶν ἐν Ναυπλίῳ ἐφετῶν, τὸ ὁποῖον διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 122 ἀποφάτεως του μεταρρυθμίσαν ἐν μέρει τὴν ἀπόφασιν τοῦ ἐμποροδικείου διέταξε νὰ γείνη ἡ πληρωμὴ τοῦ τόκου ὑπὸ τοῦ Στασινοπούλου, ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τῆς πωλήσεως τοῦ σίτου μέχρι τῆς ἀποπληρωμῆς ἀνά 12 τοῖς ἑκατὸν κατ' ἔτος· ἐπὶ τοῦ ἐκκαθαρισθησομένου μετὰ τὴν ἔκπτωσιν τῆς ζημίας ποσοῦ. Ἡ ὑπόθεσις ἐπροόδευσεν ἐπομένως ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου τῶν ἐν Ναυπλίῳ ἐμποροδικῶν, ἔνθα ἀπόντος τοῦ Στασινοπούλου καὶ μὴν ἔχοντος νόμιμον πληρεξούσιον, ἠθέλησε νὰ ὑπερασπισθῆ ἀντ' αὐτοῦ τὴν ὑπόθεσιν ὁ ἐγγυητῆς Π. Κοτῆρας διὰ νὰ ἀπαλλάξῃ τῆς εὐθύνης τὸν Στασινόπουλον καὶ κατὰ συνέπειαν ἑαυτὸν ὡς ἐγγυηθέντα τὰς 6000 δραχμὰς, ἀλλὰ τὸ ἐμποροδικεῖον μὴ παραδεχθὲν αὐτὸν ἐξέδωκε δύο ἀποφάσεις, τὴν ὑπ' ἀριθ. 351 ἐπὶ τῆς ἐτήσεως τοῦ Κοτῆρα καὶ τὴν ὑπ' ἀριθ. 13 διὰ τῆς ὁποίας κατεδίκασεν ἐρήμην

τὸν Στασινόπουλον εἰς τὴν πρὸς τὸν Δημόπουλον πληρωμὴν διστήλων 616 κεφαλαίου μετὰ τοῦ τόκου ἀνὰ δώδεκα τοῖς ἑκατὸν κατ' ἔτος, ἀρχομένου ἀπὸ τῆς 17 Φεβρουαρίου 1818 μέχρι τῆς ἀποπληρωμῆς. — Τὰς ἀποφάσεις ταύτας τῶν ἐμποροδικῶν τὰς ὁποίας ὁ Δημόπουλος ἐπεχείρησε νὰ ἐκτελέσῃ κατὰ τοῦ ἐγγυητοῦ Κοτῆρα κατ' ὀλοκληρίαν, ἐξεκαίεσεν οὗτος εἰς τὸ ἐν Ναυπλίῳ δικαστήριον, τῶν ἐφετῶν, ἕνθα περιορισθείτης τῆς συζητήσεως εἰς τὸ διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 351 ἀποφάσεως δικασθῆν ἀντικείμενον περὶ τῶν πρὸς τὴν ὑπεράσπισιν τῆς προκειμένης δικῆς δικαιωμάτων τοῦ ἐγγυητοῦ Κοτῆρα, τὸ δικαστήριον τῶν ἐφετῶν ἐξέδωκε τὴν ὑπ' ἀριθ. 125 ἀπόφασίν του δι' ἧς μεταρρυθμίσαν τὴν ἀπόφασιν τοῦ ἐμποροδικείου ὑπ' ἀριθ. 351 ἐπέτρεψεν εἰς τὸν Κοτῆρα τὸ δικαίωμα νὰ ὑπερασπισθῆ τὴν προκειμένην ὑπόθεσιν ἀντὶ τοῦ ἐναγομένου Στασινοπούλου, εἰς ἣν εὗρεν αὐτὴν στάσιν, καὶ διέταξε τὴν πρόσοδον τῆς συζητήσεως καθόσοι ἀπέβλεπε καὶ τὴν ἔφασιν κατὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 13 ἀποφάσεως τῶν ἐμποροδικῶν. Γενομένης δὲ τῆς κατ' ἀντιμωλίαν συζητήσεως τὸ δικαστήριον τῶν ἐφετῶν ἐξέδωκε τὴν ὑπ' ἀριθ. 337 ἀπόφασίν του, δι' ἧς ἐξηφάνισε καὶ ἀκύρωσε τὰς ὑπ' ἀριθ. 351 καὶ 13 δύο ἀποφάσεις τοῦ ἐμποροδικείου, ἐκήρυξε τὸν Βασιλείου Στασινόπουλον ὀφειλέτην πρὸς τὸν Ν. Δημόπουλον διστήλων 572 μετὰ τοῦ τόκου αὐτῶν ἀνὰ δώδεκα τοῖς ἑκατὸν κατ' ἔτος ἀπὸ τὸν Ἰούνιον 1817 μέχρι τῆς διπλασιάσεως τοῦ κεφαλαίου, καὶ πάλιν μετὰ τὸν αὐτὸν τόκον ἐπιμόνου τοῦ κεφαλαίου ἀπὸ τὴν ἡμέραν τῆς ἐνώπιον τῶν πρωτοδικῶν κινηθείσης ἐγωγῆς μέχρι τῆς τελείας ἀποπληρωμῆς κλπ. Ὁ Ν. Δημόπουλος ἐζήτησε τὴν ἐπανάληψιν ἐν μέρει τῆς διαδικασίας, τὸ δὲ δικαστήριον τῶν ἐν Ναυπλίῳ ἐφετῶν, ἀπέρριψε τὴν περὶ ἐπανάληψως αἰτητικὴν διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 172 ἀποφάσεως του στηρίζομένης εἰς τὰς ἐξῆς ἀντιλογίας « ἐπειδὴ κατὰ τὴν ἐννοιαν » τῶν προτάσεων ἐπὶ τῶν ὁποίων ἐξεδόθη ἡ ἀπὸ 24 Μαΐου ε. ε, ὑπ' ἀριθ. « 137 ἀπόφασιν τοῦ δικαστηρίου τούτου, ὁ μὲν Ν. Δημόπουλος ἐζήτηι « νὰ καταδικασθῆ ὁ Βασιλεῖος Στασινόπουλος, ἢ ἀντ' αὐτοῦ, ὁ Π. Κοτῆρας « εἰς ὅσα ἢ ἀπόφασιν τῶν ἐμποροδικῶν ὑπ' ἀριθ. 18 διέταπτε, δηλ. εἰς « διστήλια ἐξακόσια δεκαεξὶ μετὰ τὸν τόκον ἀνὰ 12 τοῖς ο/ο κατ' ἔτος ἀπὸ « τῆς 17 Φεβρουαρίου 1818 μέχρι τῆς ἐξοφλήσεως ὁ δὲ Π. Κοτῆρας, ὅστις « ὡς ὑπόχρεως, δυνάμει τῆς προσδιορισμένης ἐγγυήσεως του περὶ ἐξ ἑχι- « λιᾶδων δρχμῶν, ἔλαβε τὸ δικαίωμα τοῦ νὰ ὑπερασπίσῃ τὴν ὑπόθεσιν « ἐπὶ δικαστηρίου, ἐζητεῖτο νὰ ἀπορριφθῆ ὡς ἀνυπόστατος ὀλοκληρὸς ἢ « ἀγωγή τοῦ Ν. Δημοπούλου, ὅπως ἀπαλλαττομένου κατ' ὀλοκληρίαν τοῦ « ἐναγομένου Βασιλείου Στασινοπούλου, μείνῃ καὶ αὐτὶς ἀπηλλαγμένος τῆς « διὰ τῆς ἐγγυήσεως ἀναδεχθείσης ὑποχρεώσεως, ὅθεν τὸ δικαστήριον « κηρύξαν τὸν μὲν Βασιλείου Στασινόπουλον ὑπόχρεων, ὡς ὀφειλέτην τοῦ

» Νικολάου Δημοπούλου, ποσότητος ὑπερβεινούσης τὰς ἑξ χιλιάδας δραμᾶς
 » τὸν δε Π. Κοτῆρα ὡς ἐγγυητὴν ἐν ἐλλείψει τοῦ Β. Στασινοπούλου εἰς
 » τὴν ἀναδεχθεῖσαν ῥητὴν καὶ προσδωρισμένην ποσότητα τῶν ἐγγυηθεισῶν
 » δραχμῶν ἑξ χιλιάδων, ἐδίκασεν ἀντικείμενον ζητηθὲν καὶ ἐντος τῶν ὄρων
 » τῶν αἰτήσεων «— ἐπειδὴ ἡ ὑπ' ἀριθ. 122 ἀπόφασις τοῦ δικαστηρίου
 » τούτου ἔτους 1837, δὲν εἶναι ἀπόφασις ἐπιδεκτικὴ ἐκτελέσεως, διότι
 » δὲν προσδιορίζει τὸ ἀποδοτέον ποσὸν τοῦ ὁποίου τὴν ἐκκαθαρσιν καὶ τὸν
 » προσδιορισμὸν εἶχεν αὐτὴ ἀναθεῖς, μετὰ τὴν διεξαγωγὴν τινῶν ἀποδεί-
 » ξων, εἰς τὸ ἐν Ναυπλίῳ ἐμποροδικεῖον, ἐπομένως ἐπειδὴ ἡ δ' ἀληφθεῖ-
 » σα ἀπόφασις δὲν ἔκαμεν ἄλλο παρὰ νὰ προσδιορίσῃ τὸν ὄρον τοῦ τόκου
 » ἐπὶ τοῦ εἰσέτι ἀβεβαίου καὶ παρὰ τοῦ ἐμποροδικεῖου προσδιορισθησομέ-
 » νου κεφαλίου, ἔπρεπε τὸ ἐμποροδικεῖον, ὅταν ἤθελε προσδιορίσει τὸ κε-
 » φάλιον τοῦτο νὰ ἐφαρμόσῃ εἰς τὴν ἰδίαν του τελειωτικὴν καὶ ἐκτελεστέαν
 » ἀπόφασιν, τὴν περὶ τόκου διάταξιν τῆς ὑπ' ἀριθ. 122 ἀποφάσεως τῶν
 » ἐφετῶν. Τοῦτ' αὐτὸ δὲ, ἀκυρωθείσης τῆς τῶν ἐμποροδικῶν ἀποφάσεως,
 » ἔκαμεν ἐπομένως τὸ δικαστήριον τοῦτο τῶν ἐφετῶν μὲ τὴν ὑπ' ἀριθ.
 » 137 ἀπόφασίν του ε. ε. ὥστε τὸ δικαστήριον τοῦτο προσδιορίσῃ πρῶτον
 » τὸ ὀφειζόμενον κεφάλ. διὰ τῆς διαληφθείσης ὑπ' ἀριθ. 137 ἀποφάσεως του
 » ἐφάρμοσε τὸν περὶ τόκου ὄρον τὸν διαλαμβανόμενον εἰς τὴν ὑπ' ἀριθ. 122
 » ἀπόφασίν του Τὴν δὲ ἐφαρμογὴν ταύτην ἔκαμεν ὄχι κατὰ γράμμα, ἀλλὰ
 » κατὰ κριτιολογημένην ῥητὴν ἐρμηνείαν τῶν περὶ τόκου διατάξεων τῆς ὑπ'
 » ἀριθ. 122 προηγουμένης ἀποφάσεώς του, ὡς τοῦτο ἐξάγεται ἀπὸ τὴν 12 αἰ-
 » τιολογίαν του ἐκ τῆς ὁποίας δηλοῦται ὅτι τὸ δικαστήριον τοῦτο, ὅταν
 » ἐπρόκειτο νὰ ἐφαρμόσῃ εἰς τὴν ὑπ' ἀριθ. 137 ἀπόφασίν του τὴν περὶ τόκου
 » διάταξιν τῆς προηγουμένης ἀποφάσεώς του, ἐπαρητήτησεν, ὅτι κατὰ
 » τὴν τελευταίαν σκέψιν τῆς 8 ἐν τῇ ὑπ' ἀριθ. 122 ἀποφάσει του αἰτιο-
 » λογίας, δὲν ἐνόησε ποτῶς νὰ μεταβάλλῃ τὴν βᾶσιν τὴν ὁποίαν εἶχε
 » λάβῃ τὸ ἐμποροδικεῖον, διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 23 τοῦ ἔτους 1835 ἀποφάσε-
 » ως του, περὶ τοῦ νὰ παύσῃ, μετὰ τὴν διπλασίωσιν τοῦ κεφαλαίου, ὁ
 » τόκος, καθότι περὶ τούτου οὐδεμίαν κάμνει μείαν ἢ εἰρημένη αἰτιολο-
 » γία, ἀλλ' ἐθεώρησε δίκαιον μόνον νὰ ἐπεκτείνῃ τὰ 8 εἰς τὰ 12 τοῖς ἑκα-
 » τὸν κατ' ἔτος, καὶ δυνάμει τῆς παρατηρήσεως ταύτης ἐρμηνεύσαν, ὡς
 » εἴρηται, τὴν περὶ τόκου διάταξιν ἐφάρμοσεν αὐτὴν εἰς τὴν ὑπ' ἀριθ.
 » 137 ἀπόφασίν του, κατὰ τὴν ἔνοιαν τῆς ὑπ' ἀριθ. 122 ἐκ δὲ τούτων
 » προκύπτει, ὅτι εἴτε ὀρθῶς, εἴτε μὴ, ἐγένετο ἡ διαληφθεῖσα ἐρμηνεία, δὲν
 » ὑπάρχει ἐπὶ τοῦ προκειμένου ἐν τῷσούτῳ ἢ περίπτωσιν τὴν ὁποίαν
 » προνοεῖ ὁ ἀριθ. 3 τοῦ ἀρθροῦ 785 τῆς πολ. δικονομίας δύο δηλ. ἀντιφα-
 » σκουσῶν ἀποφάσεων, πρὸς δυνατὴν καὶ εὐλογον ἐκτέλεσιν τῶν ὁποίων
 » ἀπαιτεῖται ἀναγκαίως ἢ κατάργησις τῆς μιᾶς ἢ τῆς ἄλλης.—ἐπειδὴ

» λοιπόν δὲν ὑπάρχουσιν ἐπὶ τοῦ προκειμένου αἱ περιπτώσεις αἱ προνοού-
 » μεναι ἀπὸ τὸ ἀρθ. 785 τῆς πολιτ. διοικονομίας ἐπειδὴ κατα τὸ ἀρθ. 798
 » ὅταν ἡ αἴτησις συνάδῃ μὲ τοὺς ὁρισμούς τῶν ἀρθῶν 785 μέχρις 796
 » τῆς εἰρημένης διοικονομίας, ἀπορρίπτεται αὕτη ὡς ἀπαραδεκτος καὶ α-
 » δικάζεσθαι δὲ ὁ ἐνάγων καὶ ἐξ ἐπιγγελλματο, εἰς τὰ ἔξοδα καὶ εἰς πρό-
 » στιμον δραχμῶν 20). — Τῆς ἀποράτεως ταύτης τῶν ἐφετῶν ὑπ' ἀριθ.
 172 ὁ Ν. Δημόπουλος ἐζήτησε τὴν ἀναίρεσιν διὰ τοῦ ἐξῆς λόγου: 1.
 ὅτι τὸ δικαστήριον τῶν ἐφετῶν διὰ τῆς ἀνωτέρω ἀποράτεώς του ἀπορρί-
 ψαν τὴν περὶ ἐπαναλήψεως αἴτησιν, πρόσεβαλε τὸν κανὸν α τοῦ δεδικασμένου
 πράγματος, καθότι ἐνῶ διὰ τῆς ὑπ' ἀρθ. 122 ὀριστικῆς ἀποφασεώς του
 ἀπ φήνατο νὰ πληρωθῇ ὁ τόκος πρὸς τὸν Δημόπουλον μέχρι τῆς ἀποπλη-
 ρωμῆς τοῦ ὀφλήματος, διὰ τῆς ἐπομένης ὑπ' ἀριθ. 137 προσδιώρισε τὸν
 τόκον τῆς διπλασιασμοῦ τοῦ κεφαλαίου 2. ὅτι ἡ μήνευσε κακῶς διὰ τῆς
 ὑπ' ἀριθ. 137 τιν περὶ διπλασιασμοῦ τοῦ τόκου κανόνα, καθότι δὲν ἦτον
 λόγος ἐπὶ τοῦ προκειμένου περὶ δανείου, ἀλλὰ περὶ διαχειρίσεως ξένης
 κινητῆς περιουσίας 3. ὅτι διὰ τῆς αὐτῆς 137 ἀποράτεώς του ἐδίκασεν
 ὑπὲρ τὰ αἰτηθέντα περιορίσαν τὴν ὑποχρέωσιν τοῦ ἐγγυητοῦ Κοτῆρα μόνον
 εἰς δραχ. 6,000 ἐνῶ αὐτὸς δὲν ἐζήτησε τοῦτο 4. ὅτι παρβίασε τιν 20
 νόμον τῶν Πανδέκτων 5. ὅτι κακῶς ἦτο συνθεθειμένον τὸ δικαστήριον
 τῶν ἐφετῶν εἰς τὴν περὶ ἐπαναλήψεως δίκην καὶ ἀπόφασιν, καθότι δὲν
 ἐδίκασαν τὰ αὐτὰ πρόσωπα τῶν δικαστῶν, τὰ δικάσαντα τὴν ὑπ' ἀριθ.
 137 ἀπόφασιν.

Ἀκοῦσαν τὴν ἔκθεσιν τοῦ Ἀρειοπαγίτου Κ. Δ. Σκορδίλη, τὸν δικηγόρον
 Γ. Γ. Τυπάλδου πληρεξούσιον τοῦ ἀνακίρεσειόντος παρόντος, τὸν δικηγόρον
 Μ. Κ. Μαζινογλου, πληρεξούσιον τοῦ ἀνακίρεσειβλήτου, ἀπόντος, καὶ τὸν εἰ-
 σαγγελέα.
 Σκεθῆν κατὰ τὸν νόμον.

Ἐπειδὴ τὰ δικαστήρια δὲν δύνανται νὰ ἀνακλέσουν εἰμὴ τὰς προδι-
 καστικὰς καὶ παρεμπιπτούτας ἀποφάσεις των, αἱ δὲ ὀριστικαὶ εἶναι ἀνεπί-
 δεκτοι ἀνακλήσεως καὶ ἀν δὲν προσβληθῶσιν ἀπὸ τὰ μέρη ἐντὸς τῆς προ-
 θεσμίας τῶν ἐνδίκων μέσων, λαμβάνουν ἰσχὺν δεδικασμένου πράγματος,
 οἱ δὲ ἐν Ναυπλίῳ ἐρέται, ἀφοῦ ἀπαξ ἐπεδίκασαν διὰ τῆς ἀπὸ 20 Ἰουνίου
 1837 ἀποφασεώς των εἰς τὸν Ν. Δημόπουλον τόκον λογιζόμενον ἀπὸ τὴν
 ἀρχὴν τοῦ συναλλάγματος μέχρι τῆς ἐξοφλήσεως, καὶ κἀνείς τῶν δια-
 δίκων δὲν πρόσεβαλε τὴν ἀπόφασιν ταύτην, ἔπειτα, δι' ἄλλης ἀποφασεώς
 των ἀπὸ 24 Μαΐου 1838, ἐπεριώρισαν τὸν χρόνον καθ' ὃν ἔμελε νὰ τρέχῃ
 ὁ τόκος, καὶ ἔταξαν ὅρον τέλους αὐτοῦ ἀντὶ τῆς ἐξοφλήσεως τὸν διπλα-
 σιασμὸν τοῦ κεφαλαίου, καὶ ἀφοῦ διεκόψαν ἐνταῦθα τὸν ἐκ τῆς φύσεως τοῦ
 συναλλάγματος προερχόμενον τόκον, ἐχορήγησαν πάλιν ἄλλον τόκον τὸν ἐκ
 τῆς δικαστικῆς ἀγωγῆς γενόμενον· ἐκ δὲ τούτων γίνεσθαι φανερόν ὅτι τὸ δι-

κασμήριον τῶν ἐν Ναυπλίῳ ἐφετῶν ἠφάνισε διὰ τῆς δευτέρας ἀποφάσεως τὴν ἰσχὺν τῆς προτέρας, καθόσον ἀποβλέπει τὸν χρόνον καθ' ὃν ἐμελλε νὰ τρέχη ὁ τόκος, καὶ μολοντί ἐζητήθη διὰ τῆς ἐπαναλήψεως θεραπεία τούτου, δὲν ἀπεδόθη.

Ἐπειδὴ ὁσάκις ἀπόφασις λάβη ἰσχὺν δεδικασμένου πράγματος, ἄλλη ὑγερωτέρα ἐπελθοῦσα περὶ τῆς αὐτῆς ὑποθέσεως καὶ μεταξύ τῶν αὐτῶν μερῶν, εἶναι ἀνίσχυρος, καὶ λογίζεται ὡς μὴ γενομένη·

Διὰ ταῦτα ἀναιρεῖ καὶ μηδενίζει τὰς ἀπὸ 24 Μαΐου 1838 ὑπ' ἀρ. 137 καὶ ἀπὸ 17 Ἰουλ. 1838 ὑπ' ἀρ. 172, μεταξύ τοῦ Νικ. Δημοπούλου καὶ Π. Κοτῆρα. ἀντικατασταθέντος εἰς τὸν τόπον τοῦ Β. Στασινοπούλου, ἐκδοθείσας ἀποφάσεις τῶν ἐν Ναυπλίῳ ἐφετῶν, καθ' ὅσον ἀποβλέπουν τὸν χρόνον, καθ' ὃν ἐμελλε νὰ τρέχη ὁ τόκος, καὶ ἀπονέμει ὅλην τὴν ἰσχὺν εἰς τὴν ἀπὸ 20 Ἰουν. ὑπ' ἀρ. 122 μεταξύ τοῦ Ν. Δημοπούλου καὶ Β. Στασινοπούλου ἀπόφασιν τῶν αὐτῶν ἐφετῶν, καθ' ὅσον ἀποβλέπει τὸν χρόνον τοῦ αὐτοῦ τόκου, καταδικάζει τὸν ἀναιρεσίβλητον Π. Κοτῆρα εἰς τὰ δικαιώματα τῆς παρούσης δίκης δραχ. 56, καὶ εἰς τὰ ἐξοδα τοῦ ἀντιδίκου του, καὶ διατάττει νὰ γραφῇ ἡ παρούσα ἀπόφασις εἰς τὸ περιθώριον τῶν πρωτοτύπων τῶν ἀναιρεθεισῶν δύο ἀποφάσεων καὶ νὰ δημοσιευθῇ διὰ τῆς ἐφημερίδος δαπάνῃ τοῦ ἡττηθέντος.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις, τὴν 26 Ἰανουαρ. 1839.

Ἐδημοσιεύθη ἐν Ἀθήναις, τὴν 2 Φεβρουαρ. 1839.

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΗ 249.

Περὶ παραπέμψεως εἰς τὸ ἐν Ναυπλίῳ δικαστήριον τῶν πρωτοδικῶν τῆς μεταξύ τοῦ Δημ. Γαλανούλη καὶ τοῦ Ἰω. Εὐσταθίου διαφορᾶς, τῆς διαιτητικῆς ἀποφάσεως.

(Ἄριθ. πρωτοκ. 187).

Τὸ δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου.

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαστῶν Κ. Κ. Χ. Κλονάρη προέδρου, Α. Πολυζωίδου ἀντιπροέδρου, Ἰω. Ἀντ. Σωμάκη, Δ. Σκορδίλη, Θ. Μανούση, Διομήδους Κυριακοῦ, Δ. Ν. Φωτίλα παρέδρου, ἀναπληροῦντος τὸν δικαστὴν Κ. Δ. Γ. Φέδερ, ἀπόντα, κωλυομένου τοῦ πρώτου παρέδρου Κ. Γ. Ἀφθονίδου, καὶ παρόντων τοῦ εἰσχυγγελέως Κ. Δ. Γ. Σούτζου, καὶ τοῦ γραμματέως Γ. Κ. Ἰσχομάχου·

Συνελθόν εἰς δημοσίαν συνεδρίασιν τὴν 26 τοῦ μηνὸς Ἰανουαρ. σ. ε. διὰ νὰ δικάσῃ τὴν ἐξῆς περὶ κανονισμοῦ ἀρμοδιότητος δικαστηρίου αἴτησιν·

Μεταξὺ τοῦ Δημ. Γαλανούλη, Ι. Εὐσταθίου καὶ τινῶν ἄλλων ὑπῆρξεν ἑται-

ρία ἐπὶ τῆς προμηθείας τῶν τροφῶν τοῦ Βασ. Ἰππικοῦ εἰς Ἄργος καὶ Ναυπλίον συζηθεῖσα κατὰ τὸ 1834 ἔτος. Μετὰ τὴν διάλυσιν τῆς εταιρίας ἐλθόντες εἰς διενέξεις οἱ συνεταῖροι διώρισαν ὁμοφώνως διαιτητὰς διὰ συνυποσχετικοῦ, χρονολογουμένου τὴν ἀ. Αὐγ. 1836. Οἱ διαιτηταὶ ἐξέδωκαν ἀπόφασιν χρονολογουμένην τὴν 8 Φεβρουαρ. 1837 εἰς τὴν ὁποίαν ὁ πρόεδρος τοῦ ἐν Ναυπλίῳ δικαστηρίου τῶν ἐμποροδικῶν περιῆψε τὸν τύπον τῆς ἐκτελέσεως· ὁ δὲ Δημ. Γαλανούλης ἐζήτησε παρ' ἀλοκλήρου τοῦ δικαστηρίου τῶν ἐν Ναυπλίῳ ἐμποροδικῶν τὴν ἐξελειψὶν τοῦ παρὰ τοῦ προέδρου περιεφθέντος τύπου τῆς ἐκτελέσεως, καὶ τὴν ἀκύρωσιν τῆς διαιτητικῆς ἀποφάσεως. Τὸ ἐμποροδικεῖον διὰ τοῦ ἀ. κεφ. τῆς ὑπ' ἀρ. 160 ἀποφάσεως, ἀπέρριψε τὴν πρότασιν τοῦ Δ. Γαλανούλη, καθόσον ἀπέβλεπε τὴν περιῆψιν τοῦ τύπου τῆς ἐκτελέσεως, καθόσον δὲ τὴν περὶ ἀκυρώσεως τῆς διαιτητικῆς ἀποφάσεως πρότασιν, ἐκηρύχθη ἀναρμόδιον καὶ παρέπεμψε τὴν ὑπόθεσιν εἰς τὰ τακτικὰ πολιτικὰ δικαστήρια. Ἐπισπευδομένης ἐπιτοσούτῳ παρὰ τῶν διαιδίκων τῆς ἐκτελέσεως τῆς διαιτητικῆς ἀποφάσεως, καὶ ἀναφυσῶν δυσχερειῶν, ἐξεδόθη παρὰ τοῦ ἐν Ναυπλίῳ πρωτοδικείου ἡ ὑπ' ἀρ. 187 ἀπόφασις ἀνατέλλουσα τὴν ἐκτέλεσιν αὐτῆς, μέχρις οὗ δικασθῶσι παρὰ τῶν ἀρμόδιων δικαστηρίων τὰ περὶ ἀκυρότητος τῆς διαιτητικῆς ἀποφάσεως, καὶ τοῦ τύπου τῆς ἐκτελέσεως ἀντικείμενα· ἐπομένως ὁ Δ. Γαλανούλης προσεκάλεσε τὸν ἀντίδικόν του, ἐνώπιον τοῦ ἐν Ναυπλίῳ πρωτοδικείου, ζητῶν νὰ συζητηθῇ ἡ περὶ ἀκυρότητος τῆς διαιτητικῆς ἀποφάσεως πρότασις του, ἀλλὰ τὸ εἰρημένον πρωτοδικεῖον ἐκηρύχθη διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 215 ἀποφάσεως ἀναρμόδιον. Ὅθεν ὁ Δ. Γαλανούλης διὰ τῆς ἀπὸ 4 Σεπτεμβ. ε. ε. πρὸς τὸν Ἄρειον Πάγον ἀναφορᾶς του, ἐζήτησάτο νὰ κανονισθῇ τὸ ἀρμόδιον δικαστήριον. Γενομένης κλητεύσεως ὑπὸ τοῦ ρηθέντος Γαλανούλη πρὸς τὸν Ἰω. Εὐσταθίου κατὰ συνέπειαν τῆς ὑπ' ἀρ. 237 ἀποφάσεως τοῦ δικαστηρίου τούτου παρουσιάσθησαν τὰ μέρη πρὸς συζήτησιν τῆς περὶ κανονισμοῦ ἀρμοδιότητος αἰτήσεως·

Ἀκούσαν τὴν ἔκθεσιν τοῦ Ἄρειοπαγίτου Κ. Θ. Μανούση, τὸν δικηγόρον Ἰω. Κόνιαριν, πληρεξούσιον τοῦ Δ. Γαλανούλη, παρόντος, τὸν δικηγόρον Ἰω. Γ. Τυπάλδον πληρεξούσιον τοῦ Ἰω. Εὐσταθίου ἀπόντος, καὶ τὸν εἰσαγγελέα·

Σκεφθὲν κατὰ τὸν νόμον·

Ἐπειδὴ κατὰ τὸ 27 ἄρθ. τῆς πολ. δικονομίας, ἐὰν διὰ τὴν αὐτὴν ὑπόθεσιν ἡ ἀρμοδιότης διαφέρῃ μὴ ὑπαγομένων ἀλλήλοις δικαστηρίων εἶναι ἀμφιβαλλομένη ἢ ἀμφισβητούμενη, ὁ Ἄρειος Πάγος, κατ' αἰτήσιν τινὸς τῶν διαδίκων κανονίζει καὶ προσδιορίζει αὐτὴν· ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου ὑπαρχούσης δίκης μεταξὺ τοῦ Δημ. Γαλανούλη καὶ τοῦ Ἰω. Εὐσταθίου περὶ ἀκυρώσεως τῆς ἀπὸ 8 Φεβρουαρ. 1837 διαιτητικῆς ἀποφάσεως, καὶ εἰσχυθείσης ταύτης παρὰ τῶν διαιδίκων ἐνώπιον τοῦ ἐν Ναυπλίῳ δικαστηρίου τῶν πρω-

τοδικῶν καὶ τοῦ αὐτοῦ ἐμποροδικείου, ἀμφοτέρω τὰ δικαστήρια ταῦτα ἐκηρύχθησαν ἀναρμόδια ἐπὶ τῆς αὐτῆς ὑποθέσεως ὡς γίνεται δῆλον ἐκ τῆς ἀπὸ 16 Μαρτίου 1837 ἀποφάσεως τοῦ ἐν Ναυπλίῳ ἐμποροδικείου καὶ τῆς ἀπὸ 29 Μαΐου τοῦ αὐτοῦ ἔτους ἀποφάσεως τῶν ἐν Ναυπλίῳ πρωτοδικῶν, ἐπομένως ὑπάρχει ἡ περιπτώσις τοῦ κανονισμοῦ τῆς ἀρμοδιότητος.

Ἐπειδὴ κατὰ τὸ 120 ἄρθρ. τῆς πολ. δικονομίας εἰς συμβῶσι διςαγμῶν κατὰ τῆς ἐκτέλεσιν διαιτητικῆς τινος ἀποφάσεως, καὶ περὶ αὐτῆς, ἢ περὶ τῶν διςαγμῶν τούτων ἀποφασίς ὑπαγεται εἰς τὴν ἀρμοδιότητα τῶν συνήθων δικαστηρίων.

Διὰ ταῦτα παραπέμπει εἰς τὸ ἐν Ναυπλίῳ δικαστήριον τῶν πρωτοδικῶν τὴν μεταξὺ τοῦ Δημ. Γαλανοῦλη καὶ τοῦ Ἰω. Εὐσταθίου, κατοίκων Ναυπλίου διαφορὰν, περὶ τῆς ἀπὸ 8 Φεβρουαρ. 1837 διαιτητικῆς ἀποφάσεως, καὶ καταδικάζει τὸν Ἰω. Εὐσταθίου εἰς τὰ δικαιώματα τῆς παρ' οὗτης δίκης.

Ἐκτίθη καὶ ἀπεφράσθη ἐν Ἀθήναις, τὴν 27 Ἰανουαρ. 1839.

Ἐδημοσιεύθη ἐν Ἀθήναις, τὴν 30 Ἰανουαρ. 1839.

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΗ 250.

Περὶ ἐπιτρέψεως τοῦ Νικ. Δ. Οἰκονομίδου γὰ κλητεύσῃ τὸν ἀντιδίκον του Ἀνάργ. Πετράκην νὰ ἐμφανισθῇ εἰς τὸν Ἄρειον Πάγον πρὸς συζήτησιν τῆς περὶ κανονισμοῦ ἀρμοδιότητος αἰτήσεως. (Ἄριθ. πρωτοκ. 188).

Τὸ δικαστήριον τοῦ Ἄρειου Πάγου.

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαστῶν Κ. Κ. Χ. Κλονάρη πρεσβέρου, Α. Πολυζωίδου ἀντιπρεσβέρου, Ἰω. Ἀν. Σωμάκη, Δ. Σκορδῆλη, Θ. Μανούση, Διομήδους Κυριακοῦ, Ἰω. Κόνιαρη ἠγόρου, ἀναπληροῦντος τὸν δικαστὴν Κ. Δ. Γ. Φέδερ ἀπόντα, κωλυομένων τῶν δύο πρεσβέρων Κ. Κ. Γ. Ἀφθονίδου, καὶ Δ. Ν. Φωτίλα, καὶ παρόντων τοῦ εἰσαγγελέως Κ. Δ. Γ. Σούτζου, καὶ τοῦ γραμμ. Γ. Κ. Ἰσχομάγου.

Συνελθόν εἰς δημοσίαν συνεδρίασιν τὴν 9. Φεβρουαρ. ε. ε. διὰ νὰ δικάσῃ τὴν ἐξῆς περὶ ἀδείας κλητεύσεως πρὸς κανονισμὸν ἀρμοδιότητος δικαστηρίου αἴτησιν.

Ὁ Ἀνάργυρος Πετράκης ἐνήγαγε κατὰ τὴν 25 Ἰουλ. 1837 ἐνώπιον τοῦ ἐν Ἀθήναις πρωτοδικείου τὸ Νικ. Οἰκονομίδην ζητῶν δυνάμει τοῦ δικαιώματος τῆς προτιμῆτεως νὰ παραχωρηθῇ πρὸς αὐτὸν γήπεδόν τι ἀγορασθέν παρὰ τοῦ εἰρημένου Ν. Οἰκονομίδου ἀπὸ τὸν Χαλῆλ υἱὸν τοῦ Κιαμῆλ Μπέη, χωρὶς πρότερον νὰ γίνῃ εἰς αὐτὸν, καθὼς πλησιασὴν, ἢ προφώνησις. Μὴ ἐμφανισθέντος τοῦ ἐναγομένου κατὰ τὴν ἐπὶ ἀκροατηρίου συζήτησιν, τὸ δικα-

στήριον εξέδωκε τὴν ὑπ' ἀρ. 2036 κατ' ἐρήμην ἀπόφασιν, δι' ἧς κητεδίκασε τὸν Νικ. Οἰκονομίδην νὰ παραχωρήσῃ εἰς τὸν Ἀναργύρου Πετράκη τὸ διαφιλονεικούμενον γήπεδον. Τὴν ἀπόφασιν ταύτην ἀνέκοψεν ὁ Ν. Οἰκονομίδης προτείνων, ὅτι τὸ δικαστήριον τῶν πρωτοδικῶν δὲν εἶναι ἀρμόδιον νὰ δικάσῃ, ὡς ὑπαγομένης τῆς ὑποθέσεως εἰς τὴν μικτὴν ἐπιτροπὴν, ἣτις δι' ἀποφάσεώς της ἀπὸ 22 Ἰουν. 1837 ἐμηδένισε πᾶσαν περὶ κυριότητος ἐπὶ τοῦ ἐπιδίκου γηπέδου ἀπαίτησιν τοῦ ἐνάγοντος, λαβοῦσα ὑπ' ὄψιν καὶ τοὺς περὶ προτιμῆσεως λόγους· καὶ ὅτι κατὰ τὸ ἐπικρατοῦν ἐν τῇ Ἀττικῇ ἔθιμον, ἐπὶ ἀγρωῶν· ἀγροῦ δικαίωμα προτιμῆσεως δὲν ὑπῆρχεν, ὅτε αὐτὸς ἠγόρασε τὸν ἐπιδίκον ἀγρὸν. Τὸ πρωτοδικεῖον εξέδωκε τὴν ἀπὸ 9 Νοεμβρ. π. ε. ἀπόφασιν, δι' ἧς ἀπέρριψε τὴν ἔνστασιν τοῦ ἐναγομένου περὶ τῆς ἀναρμοδότητος, καὶ ἐπέτευσεν εἰς αὐτὸν νὰ ἀποδείξῃ τὸ προταθέν ἔθιμον.

Ὁ Ν. Οἰκονομίδης εἰσαγγχὼν τὴν αὐτὴν ὑπόθεσιν ἐνώπιον τῆς μικτῆς ἐπιτροπῆς, κατὰ τὴν 16 Ὀκτωβρίου π. ε. ἐξήτησατο νὰ ἀναγνωρισθῇ ὡς ἀγοραστὴς τοῦ ἐπιδίκου χωραφίου, καὶ νὰ ἀπορρίψῃ πᾶσα ἀπαίτησις καὶ ἀξιώσις τοῦ Ἀν. Πετράκη ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ χωραφίου, καὶ κινήσας προσέτι κατὰ τὴν 28 Νοεμβρ. π. ε. ἀγωγὴν ἐνώπιον τῆς αὐτῆς ἐπιτροπῆς κατὰ τοῦ Ὀσμάν Ἐφέντη Σιάτου, ἐπιτροποῦ τοῦ Χαλλῆλ Μπέη, δι' ἧς προσκαλεῖ αὐτὸν νὰ ἀποδείξῃ ἐνώπιον τῆς ἐπιτροπῆς ὅτι αἱ προτάσεις τοῦ Ἀναργύρου Πετράκη εἶναι ψευδεῖς, καὶ νὰ καταστήσῃ αὐτὸν διαφιλονεικῆτως κάτοχον τοῦ κτήματος, εἰς δὲ ἐναντίαν περιπτώσιν νὰ τὸν ἀποζημιώσῃ. Ἐξήτησατο δι' ἀναφορᾶς τοῦ πρὸς τὸν Ἄρειον Πάγον ἀπὸ 14 Δεκεμβρ. π. ε. δυνάμει τοῦ 30 ἄρθρ. τῆς πολιτ. δικονομίας τὴν ἄδειαν τῆς ἔνεκα κανονισμοῦ κλητεύσεως·

Ἀκούσαν τὴν ἔκθεσιν τοῦ Ἄρειοπαγίτου Κ. Θ. Μανούση, καὶ τὸν εἰσαγγελέα·

Σκεφθέν κατὰ τὸν νόμον·

Ἐπειδὴ κατὰ τὸ 1. ἄρθ. τοῦ ἀπὸ 2 Ὀκτωβ. 1836 Διατάγματος ὑπαρχούσης δίκης ἐκκρεμοῦς εἰς τε τὰ τακτικὰ δικαστήρια καὶ εἰς τὴν μικτὴν ἐπιτροπὴν περὶ τῆς αὐτῆς ὑποθέσεως, μεταξὺ τῶν αὐτῶν διαδίκων, λαμβάνει χώραν ὁ περὶ ἀρμοδότητος κανονισμὸς, καὶ κατὰ τὸ 3 ἄρθ. τοῦ αὐτοῦ Διατάγματος, ὁ Ἄρειος Πάγος ἐκδίδει τὴν ἄδειαν τῆς ἔνεκα κανονισμοῦ κλητεύσεως, ἂν δὲν εὔρῃ τὴν αἰτητὴν προφανῶς ἀπορρίπτειαν. Ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου ἐκ τῆς ἀπὸ 8 Νοεμβ. 1838 ἀποφάσεως τῶν ἐν Ἀθήναις πρωτοδικῶν, καὶ ἐκ τοῦ ἀπὸ 28 Νοεμβρ. 1838 πιστοποιητικοῦ ἐγγράφου τοῦ παρὰ τῇ μικτῇ ἐπιτροπῇ γραμματέως ἐξάγεται, ὅτι ὑπάρχει δίκη ἐκκρεμῆς μεταξὺ τοῦ Νικ. Δαυῖδ Οἰκονομίδου, καὶ τοῦ Ἀναργύρου Πετράκη περὶ τινος ἀγροῦ κειμένου ἐν Ἀθήναις κατὰ τὴν θέσιν Ἅγιος Δημήτριος, πωληθέντος εἰς τὸν εἰρημένον Ν. Δ. Οἰκονομίδην παρὰ τοῦ Ὀθωμανοῦ Χαλλῆλ

Μπέη, επομένως υπάρχει ή περίπτωσης του κανονισμού τῆς ἀρμοδιότητος κατὰ τὰς διατάξεις του εἰρημένου Διατάγματος·

Διὰ ταῦτα, ἐπιτρέπει εἰς τὸν Νικ. Δ. Οἰκονομίδην νὰ κλητεύσῃ τὸν ἀντίδικον αὐτοῦ Ἀνάργυρον Πετράκην ἐνώπιον τοῦ Ἀρείου Πάγου πρὸς συζήτησιν τῆς περὶ κανονισμοῦ ἀρμοδιότητος αἰτήσεως, ἐπὶ τῆς μεταξύ τῶν εἰρημένων διαδίκων ἐκκρεμοῦς διαφορᾶς εἴςτε τὴν μικτὴν ἐπιτροπὴν καὶ εἰς τὸ ἐν Ἀθήναις δικαστήριον τῶν πρωτοδικῶν, καὶ διατάττει νὰ ἀναβληθῇ προσωρινῶς ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος πᾶσα ἐπ' αὐτῆς διαδικασία ἐνώπιον τῆς μικτῆς ἐπιτροπῆς καὶ τοῦ ἐν Ἀθήναις πρωτοδικείου.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις, τὴν 9 Φεβρουαρ. 1839.

Ἐδημοσιεύθη ἐν Ἀθήναις, τὴν 13 Φεβρουαρ. 1839.

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΗ 251.

Περὶ ἐπιτρέψεως εἰς τὸν Νικ. Χορτάκην καὶ Ἀνασ. Μπαλάνου νὰ κλητεύσωσι τὸν ἀντίδικόν των Παναγῆν Καμπᾶν διὰ νὰ ἐμφανισθῇ ἐνώπιον τοῦ Ἀρείου Πάγου, πρὸς συζήτησιν τῆς περὶ κανονισμοῦ ἀρμοδιότητος αἰτήσεως.

(Ἀριθ. πρωτοκ. 189).

Τὸ δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου.

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαστῶν Κ. Κ. Χ. Κλονάρη προέδρου, Α. Πολυζωΐδου ἀντιπροέδρου, Ἰω. Ἀντ. Σωμάκη, Δ. Σκορδίλη, Θ. Μανούση, Διομήδους Κυριακοῦ, Ἰω. Κόνιαρη δικηγόρου, ἀναπληροῦντος τὸν δικαστὴν Κ. Δ. Γ. Φέδερ ἀπόντα, κωλυομένων τῶν δύο παρέδρων Κ. Κ. Γ. Ἀφθονίδου καὶ Δ. Ν. Φωτίλα, καὶ παρόντων τοῦ ἀντεισαγγελέως Γ. Α. Νκύτη, καὶ τοῦ γραμμ. Γ. Κ. Ἰσχομάχου.

Συνελθόν εἰς δημοσίαν συνεδρίασιν τὴν 3 Φεβρ. ε. ε. διὰ νὰ δικάσῃ τὴν ἐξῆς περὶ ἀδείας κλητεύσεως πρὸς κανονισμὸν ἀρμοδιότητος δικαστηρίου αἰτήσιν·

Ὁ Ὄθωμανὸς Ἰσμαὴλ Γεγέναλης ἠγόρασε κατὰ τὸ 1836 ἔτος συντροφικῶς μετὰ τοῦ Παναγῆ Καμπᾶ παρὰ τοῦ Ἡλιάσπεη ἐν ζευράριον γῆς κείμενον εἰς τὰ περίξ τῶν Ἀθηνῶν, ἐπὶ συμφωνίᾳ, ὃ μὲν Καμπᾶς νὰ ἐνέχεται εἰς τὸ ἐν τρίτον, ὃ δὲ Γεγέναλης εἰς τὰ λοιπὰ δύο τρίτα. Ὁ ῥηθεὶς Γεγέναλης ἐπώλησε τὸ μερίδιόν του εἰς τοὺς Ν. Χορτάκην καὶ Ἀνασ. Μπαλάνον, οἵτινες ἐνήγαγον ἐνώπιον τῶν τακτικῶν δικαστηρίων τὸν Π. Καμπᾶν, διὰ τὴν διανομὴν τῆς εἰρημένης γῆς. Πρὶν δὲ ἐκδοθῆ ἡ οὐσιαστικὴ ἀπόφασις, ὃ Καμπᾶς ἐκίνησεν ἀγωγὴν κατὰ τῶν εἰρημένων Ν. Χορτακην καὶ Ἀν. Μπαλάνον ἐνώπιον τῆς μικτῆς ἐπιτροπῆς, ἐξαιτούμενος νὰ ἀναγνωρισθῇ μόνος αὐτὸς νόμιμος ἀγωραστὴς καὶ κύριος τοῦ διαφιλονεικουμένου

Ζευγαρίου, ν' αποφασισθῆ, ὅτι ὁ Ὄθωμανὸς Γεγένας δὲν ἔχει μετοχὴν εἰς αὐτὸ, καὶ κατὰ συνέπειαν ν' ἀπορρίφθωσιν ὅλαί αἱ ἀξιώσεις τῶν ἐναγομένων.

Ὁ δὲ Νικ. Χορτάκης καὶ Ἀν. Μπαλάνος δι' ἀναφορᾶς τῶν πρὸς τὸν Ἄρειον Πάγον ἐζήτησαν νὰ τοὺς δοθῆ ἄδεια κλητεύσεως πρὸς κκονισμὸν ἀρμοδιότητος.

Ἀκοῦσαν τὴν ἔκθεσιν τοῦ Ἀρειοπαγίτου Κ. Ἰω. Ἀντ. Σωμάκη, καὶ τὸν ἀντεισαγγελέα.

Σκεφθὲν κατὰ τὸν νόμον.

Ἐπειδὴ κατὰ τὸ 1 ἄρθ. τοῦ ἀπὸ 2 Ὀκτωβρ. 1836 Διατάγματος, ὡς ἄκις περὶ τῆς αὐτῆς ὑπόθεσεως, καὶ μεταξὺ τῶν αὐτῶν διδικίων ὑπάρχει δίκη ἐκκρεμῆς εἰς τε τὰ τακτικὰ δικαστήρια, καὶ εἰς τὴν μικτὴν ἐπιτροπὴν, λαμβάνει χώραν κανονισμὸς ἀρμοδιότητος, κατὰ δὲ τὸ 3 ἄρθρ. τοῦ αὐτοῦ Διατάγματος ὁ Ἄρειος Πάγος ἐκδίδει τὴν ἄδειαν τῆς ἔνεκα κανονισμοῦ κλητεύσεως ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου, ὡς γίνεται δῆλον ἀπὸ τὴν ἀγωγὴν τοῦ Νικ. Χορτάκη, καὶ Ἀν. Μπαλάνου, τὴν γενημένην ἐνώπιον τῶν ἐν Ἀθήναις πρωτοδικῶν, καὶ ἀπὸ τὴν γενομένην ἐνώπιον τῆς μικτῆς ἐπιτροπῆς ἀγωγὴν τοῦ Παναγῆ Καμπᾶ, καθὼς καὶ ἀπὸ τὰ πιστοποιητικὰ τῶν γραμματέων τοῦ τε δικαστηρίου τῶν πρωτοδικῶν, καὶ τῆς μικτῆς ἐπιτροπῆς, οἱ εἰρημένοι διάδικοι διαφέρονται ἐνώπιον τῶν ῥηθέντων δικαστηρίων, περὶ διεκδικήσεως ἀγροῦ, κειμένου περίξ τῶν Ἀθηνῶν, ἐπομένως ἡ αὐτὴ ὑπόθεσις μεταξὺ τῶν αὐτῶν διδικίων ὑπάρχει ἐκκρεμῆς εἰς τε τὰ τακτικὰ δικαστήρια, καὶ εἰς τὴν μικτὴν ἐπιτροπὴν.

Διὰ ταῦτα, ἐπιτρέπει εἰς τὸν Νικ. Χορτάκην, καὶ Ἀναστ. Μπαλάνον νὰ κλητεύσωσι τὸν ἀντίδικόν των Παναγῆν Καμπᾶν, κάτοικον Ἀθηνῶν, διὰ νὰ ἐμρανισθῆ ἐνώπιον τοῦ Ἀρείου Πάγου πρὸς συζήτησιν τῆς περὶ κανονισμοῦ ἀρμοδιότητος αἰτήσεως ἐπὶ τῆς μεταξὺ τῶν εἰρημένων διδικίων ἐκκρεμοῦς διαφορᾶς εἰς τε τὴν μικτὴν ἐπιτροπὴν, καὶ εἰς τὸ ἐν Ἀθήναις δικαστήριον τῶν πρωτοδικῶν, καὶ διατάττει νὰ ἀναβληθῆ προσωρινῶς ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος πᾶσα ἐπ' αὐτῆς διαδικασίᾳ ἐνώπιον τοῦ ἐν Ἀθήναις δικαστηρίου τῶν πρωτοδικῶν, καὶ τῆς μικτῆς ἐπιτροπῆς.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις, τὴν 9 Φεβρουαρίου. 1839.

Ἐδημοσιεύθη ἐν Ἀθήναις, τὴν 13 Φεβρουαρίου. 1839.

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΗ 252.

Περὶ ἀπορρίψεως τῆς περὶ ἀναίρεσεως αἰτήσεως τοῦ Ἀγγελῆ Κῶσα Τζόρτζη, κατὰ τῆς ἀποφάσεως τῶν ἐν Ἀθήναις ἐφετών.

(Ἀριθ. πρωτοκόλ. 387.)

Τὸ δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου.

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαστῶν Κ. Κ. Χ. Κλονάρη προέδρου, Α. Πολυ-

ζωίδου αντιπροέδρου, Ιω. Αν. Σωμάκη, Δ. Γ. Φέδερ, Δ. Σχορδίλη, Θ. Μανούτη, Δ. Ν. Φωτίλα παρέδρου, αναπληροῦντος τὸν δικαστὴν Κ. Διομήδην Κυριακὸν ἀπόντα, κωλυομένου τοῦ πρώτου παρέδρου Κ. Γ. Ἀφρονίδου, καὶ παρόντων τοῦ εἰσαγγελέως Κ. Δ. Γ. Σούτζου καὶ τοῦ γραμματέως Γ. Κ. Ἰσχομάχου.

Συνελθὸν εἰς δημοσίαν συνεδρίασιν τὴν 16 τοῦ ἐνεσῶτος μηνὸς διὰ τὴν διάκρισιν μεταξὺ τοῦ Ἀγγελοῦ Κῶσα Τζόρτζη ἀναιρεσίου καὶ τοῦ Κωνσ. Γαλάτη ἀνααιρεσιβλήτου, ἀμφοτέρων κατοικῶν Ἀθηνῶν, τὴν ἐξῆς αἴτησιν ἀναίρεσεως.

Ὁ Ἀγγελοῦ Κῶσα Τζόρτζης δι' ἀναφορὰς του πρὸς τὸ δικαστήριον τῶν ἐν Ἀθήναις πρωτοδικῶν ἐζητήσατο νὰ ἀναβληθῆ ἢ ἐπὶ τῆς ἐν τῇ πόλει ταύτῃ κειμένης οἰκίας του ἐνεργηθεῖσα κατάσχεσις παρὰ τοῦ δανεισοῦ του Κωνσ. Γαλάτη, ὑποσχόμενος νὰ παραχωρήτῃ εἰς αὐτὸν τὸ καθαρὸν εἰσόδημα τῆς οἰκίας ταύτης, τὸ δὲ δικαστήριον τῶν πρωτοδικῶν διέταξε διὰ τῆς ἀπὸ 10 Φεβρουαρίου 1837 ὑπ' ἀρ. 888 ἀποφάσεώς του τὴν ἀναβολὴν τῆς κατασχέσεως καὶ τοῦ πλειστηριασμοῦ. Τὴν ἀπόφασιν ταύτην ἐξεκάλεισεν ὁ Κωνσ. Γαλάτης, τὸ δὲ δικαστήριον τῶν ἐφετῶν ἐξέδωκεν δύο ἀποφάσεις ὑπ' ἀρ. 453 καὶ 557 τὴν μὲν κατ' ἐρήμην, τὴν δὲ κατ' ἀντιμωλίαν διὰ τῆς ὁποίας ἠφάνισε τὴν ἀπόφασιν τῶν πρωτοδικῶν καὶ διέταξε τὴν ἐξακολούθησιν τοῦ πλειστηριασμοῦ τῆς οἰκίας τοῦ ρηθέντος Ἀγγελοῦ Κ. Τζόρτζη. Κατὰ συνέπειαν τῆς ἀποφάσεως ταύτης ὁ Κ. Γαλάτης ἐξακολούθησε τὴν περὶ πλειστηριασμοῦ διαδικασίαν, ὁ δὲ ἀντίδικος ἀνέκοψεν ἐκ νέου τὴν ἐκτέλεσιν ἐπὶ λόγῳ ὅτι εἰς τὴν κοινοποίησιν τοῦ πλειστηριασμοῦ δὲν περιεγράφη μὴτε ἐξετιμήθη ἀποχωρῶντως τὸ διαληφθὲν κτῆμα β'. ὅτι ἡ οἰκία ἐκτίθεται εἰς πλειστηριασμὸν διὰ δρ. 970 ἐνῶ δὲν ὀφείλει εἰμὴ μόνον 800· καὶ γ' ὅτι καὶ τούτων τὸ πλεῖστον μέρος συμποσοῦται ἀπὸ ἀθεμίτου τόκου. Συζητηθείσης καὶ ταύτης τῆς ἀνακοπῆς τὸ δικαστήριον τῶν ἐν Ἀθήναις πρωτοδικῶν διὰ τῆς ἀπὸ 26 Νοεμβρίου 1837 ὑπ' ἀρ. 1355 ἀποφάσεώς του ἀπέρριψε τὰς ἐνστάσεις τοῦ Ἀγγελοῦ Κ. Τζόρτζη καὶ διέταξε τὴν ἐξακολούθησιν τοῦ πλειστηριασμοῦ. Τὴν ἀπόφασιν ταύτην ἐξεκάλεισεν ὁ Ἀγγελοῦ Κ. Τζόρτζης ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου τῶν ἐν Ἀθήναις ἐφετῶν, τὸ ὅποιον μὴ ἐμφανισθέντος τοῦ ἐκκαλούντος, ἀπέρριψε τὴν ἔφεσιν. Γενομένης δὲ ἀνακοπῆς ἐξέδωκε τὴν ἀπὸ 4 Οκτωβρίου π. ε. ὑπ' ἀρ. 92 ἀπόφασιν δι' ἧς ἀπέρριψεν αὐτὴν καὶ ἐπεκύρωσε τὴν ὑπ' ἀρ. 883 ἐρήμην ἐκδοθεῖσαν ἀπόφασίν του. Τῆς ἀποφάσεως ταύτης ἐζήτησε τὴν ἀναίρεσιν ὁ Ἀγγελοῦ Π. Τζόρτζης διὰ τοῦ ἐξῆς λόγους: 1 ὅτι παρεβιάσθη τὸ ἄρθ. 202 συνδυασμένον μετὰ τοῦ 201 καὶ 807 ἀρ. 5 τῆς πολιτικῆς δικονομίας, διότι τὸ δικαστήριον τῶν ἐφετῶν ἀπέρριψε τὴν περὶ ἀκυρότητος τῶν ἐκθέσεων καὶ κοινοποιήσεων τῶν κλητῶν ἐνοστάσιν, ἐπὶ λόγῳ ὅτι ἡ ἐνστάσις αὕτη ἔπρεπε νὰ γείνη ἐν τῇ πρώτῃ συνεδριάσει, ὅτε ἐ-

ζητήθη ἡ πρώτη ἀνακοπή 2. ὅτι παρεβιάσθη τὸ ἄρθρ. 957 τῆς πολιτικῆς δικονομίας τοῦ ὁποίου ἡ διάταξις εἶναι οὐσιώδης· 3. ὅτι παρεβιάσθη ὁ 2. ἄρ. τοῦ 854 ἄρθ. τῆς πολιτικῆς δικονομίας, τὸ ὁποῖον διατάττει ὅτι ἡ ἐκτελεστέα ἀπόδοσις πρέπει νὰ ἦναι προσδιωρισμένη κατὰ τὸ ποσόν·

Ἀκοῦσαν τὴν ἔκθεσιν τοῦ Ἀρειοπαγίτου Κ. Δ. Γ. Φέδερ, τὸν δικηγόρον Κ. Πολυάδην πληρεξούσιον τοῦ ἀναιρεσιέντος ἀπόντος, ἐξ ἐπαγγέλματος διορισθέντα, τὸν δικηγόρον Μ. Κ. Μαρίνογλου πληρεξούσιον τοῦ ἀναιρεσιβλήτου παρόντος, καὶ τὸν εἰσαγγελέα·

Σκεφθὲν κατὰ τὸν νόμον·

Ἐπειδὴ κατὰ τὰς ρητάς τῶν ἄρθρ. 160 καὶ 580 διατάξεις τῆς πολιτ. δικονομίας, ὅλαι αἱ ἐνστάσεις πρέπει νὰ προτείνωνται ἐπὶ ποιῆ ἀποκλείσεως, κατὰ τὴν πρώτην ἐπὶ ἀκροατηρίου συνεδρίασιν, ἐξιουρούμενων ἐκείνων, αἱ ὁποῖαι δύνανται νὰ γίνουσι ἐξ ἐπαγγέλματος, ἢ κατὰ ρητὴν διάταξιν τοῦ νόμου, κατὰ πᾶσαν ῥάσιν τῆς δίκης, εἰς δὲ τὸν ἄνω μνησθέντα κανόνα ὑπάγονται κατὰ τὸ 202 ἄρθ. τῆς πολιτικῆς δικονομίας καὶ αἱ περὶ ἀκυρότητος δικαστικῆς τινος πράξεως ἐνστάσεις, αἵτινες μὴ προταθεῖσιν ἐγκαίρως παρὰ τῶν διαδίκων, εἶναι ἀπαράδεκται, ἔκτος ἂν κατὰ ρητὴν διάταξιν τοῦ νόμου δύνανται νὰ προβληθῶσι κατὰ πᾶσαν ῥάσιν τῆς δίκης, ἢ ὡς ἀναγόμενοι εἰς τὴν κινήν εὐταξίαν δὲν καλύπτονται διὰ τῆς σιωπῆς τῶν διαδίκων, καὶ ἐπομένως δύναται νὰ προταθῶσι κατὰ πρώτην φοράν καὶ ἐνώπιον τοῦ Ἀρείου Πάγου· ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου ὁ Ἀγγελεὺς Κ. Τζόρτζης, προτείνας ἐνώπιον τοῦ ἐν Ἀθήναις δικαστηρίου τῶν πρωτοδικῶν ἀναβλητικὴν ἐνστάσιν κατὰ τῆς παρὰ τοῦ Κ. Γαλάτη ἐνεργηθείσης ἀναγκαστικῆς κατασχέσεως τῆς οἰκίας του, σηριζομένην μόνον εἰς τὸ 3 ἐδάφ. τοῦ ἄρθρ. 954 τῆς πολιτικῆς δικονομίας περιητήθη ἄφ' ὅσα ἤθελεν ἔχει ἄλλας ἐνστάσεις κατὰ τοῦ κύρους τῆς ρηθείσης κατασχέσεως, καὶ δὲν ἐδύνατο νὰ προβάλῃ μετέπειτα νέας ἐνστάσεις, σηριζομένης εἰς τὴν παρεβίασιν τῶν διατάξεων τοῦ 2 ἐδ. τοῦ 854 ἄρθ. καὶ τοῦ 957 ἄρθ. τῆς πολιτικῆς δικονομίας, αἵτινες ἀφορῶσαι μόνον τὸ ἰδιωτικὸν συμφέρον τῶν διαδίκων, ὑπαγονται εἰς τὸν γενικὸν κανόνα· ἐπομένως ὁ δικαστήριον τῶν ἐφετῶν, ἀπορρίψαν τὰς ἐνστάσεις ταύτας ὡς ἀπαράδεκτους συνεμνηρώθη μετὰ τὸν νόμον·

Ἐπειδὴ ὁ δεῦτερος καὶ τρίτος ἀναιρέσεως λόγος ὁ περιεφερόμενος εἰς τὴν παραβίασιν τῶν ἄρθρ. 852 ἐδ. 2 καὶ 957, δὲν ἔχει σχέσιν μετὰ τὴν προσβληθεμένην ἀπόφασιν τῶν ἐφετῶν, καὶ ἀφορᾷ τὴν πρωτόδικον ἀπόφασιν, ἐπομένως δὲν δύναται νὰ ληφθῆ ὑπ' ὄψιν·

Διὰ ταῦτα ἀπορρίπτει τὴν ἀναιρέσεως αἴτησιν τοῦ Ἀγγελεὺς Κῶσα Τζόρτζης κατοίκου Ἀθηνῶν, ἣτις ἔγεινε κατὰ τῆς ἀπὸ 4 Ὀκτωβρ. 1838 καὶ ὑπ' ἀριθ. 921 ἀποφάσεως τῶν ἐν Ἀθήναις ἐφετῶν, καὶ καταδικάζει τὸν αἰτήσαντα τὴν ἀναίρεσιν εἰς πρόστιμον τῶν ἑκατῶν δραχμῶν, καὶ εἰς τὰ δι-

καιώματα τῆς παρουσίας δίκης δρ. 24, τῆς πληρωμῆς τῶν ὁποίων ἀπαλ-
λάττεται ἐν τῷ παρόντι ὡς πένης, καὶ εἰς τὰ ἔξοδα τοῦ ἀναιρεσιβλήτου.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις, τὴν 18 Φεβρ. τοῦ 1839 ἔτους.
Ἐδημοσιεύθη ἐν Ἀθήναις, τὴν 27 Φεβρ. 1839.

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΗ 253.

Περὶ ἀπορρίψεως τῆς περὶ κανονισμοῦ καὶ προσδιορισμοῦ δικαστηρίου αἰτήσεως τοῦ Νικολάου Π.
Σκουμπουρδῆ καὶ Ἀθ. Τζίνη ἐνεργούντος καὶ διὰ τοῖς ὁμοδίκους του Νικ. Τζίνην κλπ. διαφο-
ράν των.

(Ἄριθ. πρωτοκ. 388.)

Τὸ δικαστήριον τοῦ Ἄρειου Πάγου.

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαστῶν Κ. Κ. Χ. Κλονάρη προέδρου, Α. Πολυ-
ζωΐδου ἀντιπροέδρου, Ἰω. Ἀν. Σωμαάκη, Δ. Κχοροδίλη, Θ. Μανούτη, Διομή-
δου Κυριακοῦ, Ἀλεξάνδρου Φωκᾶ δικηγόρου, ἀναπληροῦντος τὸν δικαστὴν
Κ. Δ. Γ. Φεδερ ἀπόντα, κωλυμένων τῶν δύο πρεδρῶν Κ. Κ. Γ. Ἀφθονί-
δου καὶ Δ. Ν. Φωτίλα, καὶ παρόντων τοῦ εἰσαγγελέως Κ. Δ. Γ. Σούτζου καὶ
τοῦ γραμματέως Γ. Κ. Ἰσχομάχου.

Συνελθὼν εἰς δημοσίαν συνεδρίασιν τὴν 13 τοῦ ἐνεσῶτος μηνὸς διὰ νὰ
δικάσῃ τὴν ἐξῆς περὶ κανονισμοῦ ἀρμοδιότητος δικαστηρίου αἴτησιν.

Ὁ Νικ. Π. Σκουμπουρδῆς, ὁ Ἀθ. Τζίνης ἐνεργῶν καὶ διὰ τοὺς ὁμοδίκους
του Νικ. Τζίνην, Ἀλέξιον Τζίνην, Κωνσ. Τζίνην καὶ Ἰω. Λιάμπην, ἐκίνη-
σε κατὰ τὴν 18 Ἰανουαρ. ε. ε. ἀγωγὴν ἐνώπιον τῶν ἐν Ἀθήναις πρωτοδι-
κῶν κατὰ τῆς ἐπὶ τῶν Οἰκονομικῶν Γραμμ. τῆς Ἐπικρατείας, ἐξαιτούμενοι
τὴν παράδοσιν ἐπτὰ χωρίων κειμένων εἰς τὸ κάτω τμήμα τῶν Θηβῶν καὶ
πωληθέντων εἰς αὐτοὺς παρὰ τοῦ Ὀθωμανοῦ Χατζῆ Ἰσμαήλμπεη Ἀχμέτπα-
σα, τὰ εἰσοδήματα αὐτῶν, τὰς ζημίαις καὶ ἔξοδα, ἐν περιπτώσει δὲ μὴ πα-
ραδόσεως τῶν κτημάτων, εἰς τὸ διπλάσιον τοῦ τμήματος 850,000 χιλιά-
δων γροσίων· οἱ ἄνω ῥηθέντες Ν. Π. Σκουμπουρδῆς κλπ. διὰ τῆς ἀπὸ 2
Φεβρ. ε. ε. πρὸς τὸν Ἄρειον Πάγον αἰτήσεώς των ἐθέτουσιν, ὅτι ἡ μεταξὺ
αὐτῶν καὶ τῆς Β. Γραμματείας τῶν Οἰκονομικῶν διαφορὰ εἶναι ἐκκρημῆς
ἐνώπιον τοῦ ἐν Ἀθήναις δικαστηρίου τῶν πρωτοδικῶν, ὅτι δὲν δύνανται ἐξ
αἰτίας τῆς ἐπισυμβάτης δημοσιεύσεως τοῦ ἀπὸ 27 Αὐγούστ. 1838 περὶ τῆς
μικτῆς ἐπιτροπῆς νόμου νὰ γνωρίσωσιν ἂν τὰ τακτικὰ δικαστήρια ἢ ἡ μι-
κτὴ ἐπιτροπὴ πρέπει νὰ δικάσωσιν ἐπὶ τῆς προκειμένης ὑποθέσεως, ὅτι ἡ
ἐξάμηνος προθεσμία τὴν ὁποίαν χορηγεῖ ὁ ἀνωτέρω νόμος περὶ τῆς μικτῆς
ἐπιτροπῆς, πρὸς εἰσαγωγὴν ἐνώπιον αὐτῆς τῶν διαφορῶν τῶν ὑπαγομένων
εἰς τὴν ἀρμοδιότητά της λήγει ὅσον οὔπω, καὶ ἂν τὰ τακτικὰ δικαστήρια

κηρυχθῶσιν ἀναρμόδια εἰς τὴν προκειμένην διαφορὰν τῶν δὲν εἶναι πλέον εἰς καιρὸν, παρελθούσης τῆς προθεσμίας, νὰ εἰσαῶσιν αὐτὴν εἰς τὴν μικτὴν ἐπιτροπὴν, ἐξήτησαντο νὰ κανονίσῃ καὶ προσδιορίσῃ ὁ Ἄρειος Πάγος ἀρμόδιον ἐπὶ τῆς προκειμένης ὑποθέσεως τὸ τακτικὸν πολιτικὸν δικαστήριον.

Ἀκοῦσαν τὴν ἔκθεσιν τοῦ Ἀρειοπρωτεύτου Κ. Δ. Σκορδίλη, τοὺς δικηγόρους Ἰω. Κόνιαρην καὶ Μ. Κ. Μαρίνογλου πληρεξουσίου τοῦ Ν. Σκουμπουρδῆ καὶ Ἀθ. Τζίνη, παρόντων, καὶ τὸν εἰσαγγελέα.

Σκεφθὲν κατὰ τὸν νόμον.

Ἐπειδὴ κατὰ τὰ ἄρθ. 29 καὶ 30 τῆς πολιτικῆς δικονομίας, ὁ κανονισμὸς τῆς ἀρμοδιότητος τῶν δικαστηρίων, λαμβάνει χώραν, ὡςάκις ἢ αὐτὴ ὑπόθεσις ὑπάρχει ἐκκρεμῆς ἐνώπιον διαφορῶν καὶ μὴ ὑπαγομένων ἀλλήλοις δικαστηρίων· ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου ἢ διαφορὰ τοῦ Ν. Π. Σκουμπουρδῆ καὶ τῶν ὁμοδίκων αὐτοῦ μετὰ τῆς ἐπὶ τῶν Οἰκονομικῶν Γραμμ. τῆς Ἐπικρατείας εἶναι ἐκκρεμῆς εἰς μόνον τὸ δικαστήριον τῶν ἐν Ἀθήναις πρωτοδικῶν, ὡς τοῦτο γίνεται δῆλον ἀπ' αὐτὴν ταύτην τὴν περὶ κανονισμοῦ καὶ προσδιορισμοῦ δικαστηρίου αἴτησιν τοῦ εἰρημένου Ν. Σκουμπουρδῆ.

Ἐπειδὴ αἴτησις περὶ προσδιορισμοῦ, ἢ τοι σημειώσεως δικαστηρίου, δὲν δύναται νὰ γείνη δεκτὴ ἀπὸ τὸν Ἄρειον Πάγον, εἰμὴ κατὰ μόνην τὴν περίπτωσιν τοῦ 787 ἄρθ. τῆς πολιτικῆς δικονομίας, ὅταν δηλαδὴ, ζητηθείσης τῆς ἐπαναλήψεως, τὸ ἀποφηνάμενον τὴν ἀπόφασιν δικαστήριον δὲν ὑπάρχει πλέον, ἢ δὲ προκειμένη περίπτωσις εἶναι πάντῃ ἄσχετος μὲ τὴν παρά τοῦ ρηθέντος ἄρθρου προνοουμένην.

Διὰ ταῦτα, δικάζον κατ' ἐρήμην, ἀπορρίπτει τὴν περὶ κανονισμοῦ καὶ προσδιορισμοῦ δικαστηρίου αἴτησιν τοῦ Νικ. Π. Σκουμπουρδῆ καὶ Ἀθ. Τζίνη ἐνεργουῦντος καὶ διὰ τοὺς ὁμοδίκους του Νικ. Τζίνην, Ἀλέξανδρον Τζίνην, Κωνσ. Τζίνην καὶ Ἰω. Λιάμπην, ἀφορῶσιν τὴν περὶ τοῦ κτήματος Βαθουῦ διαφορὰν τῶν, καὶ καταδικάζει αὐτοὺς εἰς τὰ δικαιώματα τῆς παρούσης δίκης δραχμ. 14.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις, τὴν 21 Ἰανουαρ. τοῦ 1839 ἔτους.

Ἐδημοσιεύθη ἐν Ἀθήναις, τὴν 23 Φεβρουαρ. 1839.

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΗ 254.

Περὶ ἀναίρεσεως τῆς ἀποφάσεως τῶν ἐν Ἀθήναις πρωτοδικῶν ὡς ἐμποροδικῶν, καὶ παραπομπῆς τῆς ὑποθέσεως εἰς τὸ ἐν Χαλκίδι δικαστήριον τῶν πλημμελειοδικῶν πρὸς νέαν συζήτησιν. (Ἀριθ. πρωτοκ. 389).

Τὸ δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου.

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαστῶν Κ. Κ. Χ. Κλονάρη προέδρου, Α. Πολυ-

Ζαΐδου αντιπροέδρου, Ίω. Αν Σωμάκη, Δ. Γ. Φέδερ, Δ. Σκορδίλη, Θ. Μα-
 νούση, Διομήδους Κυριακού, και παρόντων του εισαγγελέως Κ. Δ. Γ. Σού-
 τζου και του γραμματέως Γ. Κ. Ίσχομάχου.

Συνελθόν εις δημοσίαν συνεδρίασιν την 20 του ένεσώτος μηνός διά να δι-
 κάση μεταξύ του Κωνσ. Προφήτου, αναιρεσειόντος, και του Σταματίου Λε-
 ωνίδου, αναιρεσιβλήτου, άμφοτέρων κατοίκων Αθηνών, την έξής αίτησιν
 αναιρέσεως:

Την 22 Νοεμβ. 1837 ο Κωνσ. Προφήτης εξέδωκεν έν Αθήναις δύο γραμ-
 μάτια έκ δραχ. 122 πληρωτέα από τον έν Αθήναις διαμένοντα Αντ. Βαρ-
 βαρόπουλον εις διαταγήν του Σταματίου Λεωνίδου, τó μεν μεθ' ήμέρας 121,
 τó δέ μεθ' ήμέρας 161, από τής επιδόσεως. Ο Α. Βαρβαρόπουλος άπεδέ-
 χθη τά γραμμάτια ταύτα διά τής υπογραφής του και τής λέξεως δέχομαι.
 Την 1 Ιουν. π. ε. ο Κομισής Σ. Λεωνίδου διεμαρτυρήθη ένώπιον του συμβο-
 λαιογράφου Αθηνών Κοκκίδου επί τής μη πληρωμής του διαληφθέντος γραμ-
 ματίου και μετ' ολίγας ήμέρας ένήγαγε τον έκδότην Κωνσ. Προφήτου ένώ-
 πιον του κατά την βόρειον πλευράν τής Ερμαϊκής οδού ειρηνοδικείου Αθηνών
 έξαιτούμενος τó κεφάλαιον του μνησθέντος γραμματίου μετά του τόκου. Τó
 δέ ειρηνοδικείον διά τής υπ' αριθ. 867 αποφάσεώς του έπέδικασε τας κατά
 του Κωνσ. Προφήτου προτάσεις του Στ. Λεωνίδου. Την απόφασιν ταύτην ο
 Κωνσ. Προφήτης έξεκάλεσεν ένώπιον του έν Αθήναις δικαστηρίου των πρω-
 τοδικών, ως έμποροδικών, τó όποϊον διά τής υπ' αρ. 2045 αποφάσεώς του,
 απέρριψε την έφесιν του έκκαλοϋντος και έπεκύρωσε την απόφασιν του ειρη-
 νοδικου. Τής αποφάσεως ταύτης των έν Αθήναις πρωτοδικών, ως έμποροδι-
 κών, έζήτησεν ο Κωνσ. Προφήτης την αναίρεσιν, διότι προκειμένου λόγου
 περι έφέσεως αποφάσεως ειρηνοδικου, τó έμποροδικείον ήτον αναρμόδιον να
 δικάση κατά τó 518 άρθ. τής πολιτικής δικονομίας:

Άκούσαν την έκθεσιν του αντιπροέδρου Κ. Α. Πολυζωΐδου, τον δικηγό-
 ρον Μ. Κ. Μαρίνογλου πληρεξούσιον του αναιρεσειόντος έξ επαγγέλματος
 διορισθέντα και τον εισαγγελέα:

Σκεφθέν κατά τον νόμον:

Επειδή κατά τó 518 και 529 άρθ. τής πολιτικής δικονομίας αι αποφά-
 σεις των ειρηνοδικών έκκαλοϋνται πάντοτε ένώπιον των πρωτοδικών ως τοι-
 ούτου όποιασδήποτε φύσεως και αν ώσιν: ό δέ από 1 Φεβρουαρ. π. ε. νόμος
 έκτείνας των ειρηνοδικείων την δικαιοδοσίαν και εις έμπορικας ώρισμένας
 ποσότητος διαφοράς δέν μετέβαλε παντάπασι τó έφέσιμον των περι τούτων
 έκδιδομένων αποφάσεων εις άλλο ανώτερον δικασήριον παρά τó ήδη ώρισμέ-
 νον διά των μνημονευθέντων άρθρων, ώς οι πρωτοδίκαι έξακολουθοϋν να
 δικάζωτιν ως τοιοϋτοι και επί αυτών των αποφάσεων: επί δέ του προκειμέ-
 νου τó έν Αθήναις δικασήριον των πρωτοδικών, έκκληθείσης ένώπιον αυτου

ἀποφάσεως εἰρηνοδικείου περὶ ἐμπορικῆς ὑπόθετος, ἐδίκασεν ὡς ἐμποροδικεῖον, ἐπομένως ἐδίκασεν ἀναρμολίως καὶ παρεβίατε ρητὰς διατάξεις τῆς δικονομίας·

Διὰ ταῦτα, δικάζον κατ' ἐρήμην, ἀναιρεῖ τὴν ἀπὸ 13 Ἰουλίου 1838 καὶ ὑπ' ἀρ. 2045 ἀπόφασιν τῶν ἐν Ἀθήναις πρωτοδικῶν, ὡς ἐμποροδικῶν, παραπέμπει τὴν ὑπόθεσιν εἰς τὸ ἐν Χαλκίδι δικαστήριον τῶν πρωτοδικῶν πρὸς νέην συζήτησιν, καταδικάζει τὸν ἀναιρεσίβλητον Σταμάτιον Λεωνίδα εἰς τὰ δικαιώματα τῆς παρούσης· δίκης δρ. 17, καὶ διατάττει νὰ γραφῇ ἡ παρῶσα ἀπόφασις εἰς τὸ περιθώριον τοῦ πρωτοτύπου τῆς ἀναιρεθείσης καὶ νὰ δημοσιευθῇ διὰ τῆς ἐφημερίδος δαπάνῃ τοῦ ἴτηθέντος·

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις, τὴν 21 Φεβρουαρίου. 1839.

Ἐδημοσιεύθη ἐν Ἀθήναις, τὴν 23 Φεβρουαρίου. 1839.

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΗ 255.

Περὶ παράπομπῆς εἰς τὸ ἐν Ναυπλίῳ δικαστήριον τῶν πρωτοδικῶν τῆς μεταξὺ Ἄπος. Περρῶυκα καὶ τοῦ Δημ. Τζόκρη, περὶ ἵππου διαφοράς.
(Ἀριθ. πρωτοκ. 390.)

Τὸ δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου.

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαστῶν Κ. Κ. Χ. Κλονάρη προέδρου Α. Πολυζωΐδου ἀντιπροέδρου, Ι. Α. Σωμάκη Θ. Γ. Φέδερ, Δ. Σκορδίλη, Θ. Μανούση, Διομήδους Κυριακοῦ καὶ παρόντων τοῦ ἀντισαγγελέως Γ. Α. Ναύτη καὶ τοῦ Γραμμ. Γ. Κ. Ἰσχομάχου.

Συνηθὸν εἰς δημοσίαν συνεδρίασιν τὴν 23 τοῦ ἐνεστῶτος μηνὸς διὰ νὰ δικάσῃ τὴν ἐξῆς περὶ κανονισμοῦ ἀρμολότητος δικαστηρίου αἴτησιν.

Ὁ Ἀπόστολος Περρῶυκας κάτοικος Ἀργους, ἐνήξε κατὰ τὸ 1833 ἔτος ἐνώπιον τοῦ εἰρηνοδικείου Ναυπλίας τὸν Δημήτριον Τζόκρη, αἰτῶν παρ' αὐτοῦ ἓνα ἵππον τὸν ὁποῖον τὸν εἶχεν ἀρπάσει κατὰ τὸ ἔτος 1824 ὅτε τὸ Ναύπλιον ἐπολιορκεῖτο ὑπὸ τῶν ἐλληνικῶν στρατευμάτων. Τὸ εἰρηνοδικεῖον διὰ τῆς ἀπὸ 16 Ἀπριλ. 1834 καὶ ὑπ' ἀρ. 569 ἀποφάσεώς του, ἐπέβαλεν εἰς τὸν Α. Περρῶυκαν τὸν ἀναπληρωτικὸν ὄρκον, καὶ κατεδίκασε τὸν Δ. Τζόκρη εἰς τὴν ἀπόδοσιν τοῦ ἵππου. Τὴν ἀπόφασιν ταύτην ἐξεκάλεσεν ὁ Δ. Τζόκρης ἐνώπιον τοῦ ἐν Ναυπλίῳ δικαστηρίου τῶν πρωτοδικῶν, τὸ ὁποῖον δικάσαν ἐρήμην τὸν εἰρημένον Δ. Τζόκρη ἐξέδωκε κατὰ τὴν 15 Ἰουλίου 1836 τὴν ὑπ' ἀριθ. 843 ἀπόφασιν διὰ τῆς ὑποίας σκηρζόμενον ὅτι, κατὰ τὰς προτάσεις τοῦ ἐφεσιβλήτου Α. Περρῶυκα, ἡ προειρημένη διαφορά πηγάζει ἀπὸ πράξιν ἔχουσαν χαρακτῆρα ἐγκλήματος, ἥτοι ἀπὸ ἀρπαγῆν συμβάσαν κατὰ τὸ 1824 ἔτος, ἐκηνύχθη ἀναρμολίως καὶ παρέπεμψε τὴν ἡ

πόθεσιν εἰς τὸ κατὰ τὸ IB'. ψήφισμα τῆς ἐν Ἄργει ἐθνικῆς συνελεύσεως ἀρμόδιον διαιτητικὸν δικαστήριον. Συμμορφωθέντες γὰρ διάδικαι μετὰ τὴν ἀπόφασιν ταύτην καθυπέβαλον τὴν διαφορὰν τῶν εἰς διαιτητικὸν δικαστήριον, τὸ ὁποῖον δικάσαν ἐπὶ τῆς οὐσίας καὶ σκεφθὲν, ὅτι ἐκ τῆς γενομένης ἐνώπιον αὐτοῦ συζητήσεως, ἀπεδείχθη μὲν ὅτι ὁ ὑπὸ τοῦ Δ. Τζόκρη κατεχόμενος ἵππος ἀνήκειν εἰς τὸν Α. Πετρόπουλον ὅχι ὅμως ὅτι τὸν ἤρπασεν ἀπ' αὐτὸν ὁ Δ. Τζόκρης ἢ οἱ στρατιῶται του, καὶ ἐπομένως ὅτι δὲν ὑπῆρξε πρᾶξις φέρουσα χαρακτῆρα πταισματος ἢ ἐγκλήματος, ἐκηρύχθη ἀναρμόδιον, καὶ παρέπεμψε τὴν ὑπόθεσιν ἐνώπιον τοῦ ἀρμοδίου τακτικοῦ δικαστηρίου. Κατὰ συνέπειαν τούτων ὁ Α. Πετρόπουλος ἐζήτησε ἀπὸ τὸν Ἄρειον Πάγον, μετὰ τὴν παραχώρησιν τῆς πρὸς κλήτευσιν τοῦ ἀντιδίκου του ἀδείας νὰ προσδιορισθῇ τὸ ἀρμόδιον ἐπὶ τῆς προκειμένης ὑποθέσεως δικαστήριον.

Ἀκοῦσάν τὴν ἐκθεσιν τοῦ Ἀρειοπαγίτου Κ. Διομήδους Κυριακοῦ καὶ τὸν ἀντεισαγγελέα·

Σκεφθὲν κατὰ τὸν νόμον·

Ἐπειδὴ κατὰ τὸ 1100 ἄρθ. τῆς πολιτικῆς δικονομίας καὶ τὸ ἄρθ. 2 τοῦ ἀπὸ 1. Ιανουαρ. 1835 Β. Διατάγματος, ὅσα τῶν προνομοθετημένων, προδιατεταγμένων ἢ προειθισμένων ἀντιβαίνουν εἰς τοὺς ἰσχύοντας νόμους καταργοῦνται.

Ἐπειδὴ ἐπὶ πολιτικῶν ἀπαιτήσεων προσερχομένων ἐκ πράξεων ἀξιοποίνων τὸ IB'. ψήφισμα τῆς ἐν Ἄργει Δ'. ἐθνικῆς συνελεύσεως καθιεροῦ τὴν ἀναγκαστικὴν διαίτησιν τὴν ὁποῖαν ἡ νῦν ἰσχύουσα νομοθεσία περιορίζει εἰς μόνας τὰς ἐμπορικὰς ὑποθέσεις, ἐξαρουμένων δὲ τούτων πᾶσα ὑπόθεσις, καὶ αὐταὶ αἱ πολιτικαὶ ἀπαιτήσεις, αἱ ἐκ πράξεων ἀξιοποίνων πηγάζουσαι ὑπόκεινται κατὰ τὸ 107 ἄρθ. τῆς πολ. δικονομ. εἰς ἐκουσίαν μὲν, ἀλλ' ὅχι καὶ εἰς ἀναγκαστικὴν διαίτησιν, ἐπομένως τὸ ρηθὲν ψήφισμα καθὸ ἀντιβαῖνον εἰς τὰς περὶ δικιτητῶν διατάξεις τῆς πολιτ. δικονομ. δὲν δύναται νὰ ἰσχύῃ.

Ἐπειδὴ ἐπὶ τοῦ προκειμένου τὸ ἐν Ναυπλίῳ δικαστήριον τῶν πρωτοδικῶν θεωρήσαν ὡς ἰσχύουσαν τὴν ἀναγκαστικὴν διαίτησιν τὴν διαταττομένην ἀπὸ τὸ IB'. ψήφισμα τῆς ἐν Ἄργει Δ'. ἐθνικῆς συνελεύσεως καὶ κατὰ συνέπειαν τούτου ἀπεκδυθὲν τοῦ νὰ διᾶσῃ τὴν κατὰ τοῦ Δημ. Τζόκρη ἀγωγὴν τοῦ Ἀποστόλου Πετρόπουλου, ἐπὶ λόγῳ ὅτι αὕτη ὑπάγεται εἰς τὴν ἀρμοδιότητα τοῦ κατὰ τὸ προμνησθὲν ψήφισμα δικιτητικοῦ δικαστηρίου ἠρμήνευσε ψευδῶς τὰ ἄρθ. 1100 καὶ 107 τῆς πολιτ. δικονομίας·

Διὰ ταῦτα, παραπέμπει εἰς τὸ ἐν Ναυπλίῳ δικαστήριον τῶν πρωτοδικῶν τὴν μεταξὺ Ἀποστόλου Πετρόπουλου καὶ τοῦ Δημ. Τζόκρη, κτοίκων Ἄργους περὶ ἵππου διαφορὰν, καὶ καταδικάζει τὸν Δημ. Τζόκρην εἰς τὰ δικαιώματα τῆς παρούσης δίκης δραχ. 24.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις, τὴν 24 Φεβρουαρ. 1839.

Ἐδημοσιεύθη ἐν Ἀθήναις, τὴν 16 Μαρτ. 1839.

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΗ 256.

Περί ἀπορρίψεως τῆς περὶ ἀναίρεσως αἰτήσεως τοῦ Εὐσταθίου Σκόρδῃ, κατὰ τῆς ἀποφάσεως τῶν ἐν Ναυπλίῳ ἐφετών.

(Ἀριθ. πρωτοκ. 391.)

Τὸ δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου.

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαστῶν Κ. Κ. Χ. Κλονάρη προέδρου, Α. Πολυζωίδου ἀντιπροέδρου, Ἰω. Αν. Σωμάκη, Δ. Γ. Φέδερ, Δ. Σκορδίλη, Θ. Μανούση, Διομήδους Κυριακοῦ, καὶ παρόντων τοῦ εἰσαγγελέως Κ. Δ. Γ. Σούτζου καὶ τοῦ γραμματέως Γ. Κ. Ἰσχομάχου.

Συνελθὼν εἰς δημοσίαν συνεδρίασιν τὴν 23 τοῦ ἐνεσῶτος μηνὸς διὰ τὴν δικάσῃ μεταξὺ τοῦ Εὐσταθίου Σκόρδῃ ἀναίρεσίοντο, καὶ τοῦ Γεωργ. Γκιώνη ἀναίρεσιβλήτου, ἀμφοτέρων κατοίκων Ναυπλίας, τὴν ἐξῆς αἴτησιν ἀναίρεσως:

Κατὰ τὴν 18 Αὐγ. 1834 ὁ Γεώργ. Γκιώνης ἐπώλησε διὰ δημοπρασίας τὴν ἐν Ναυπλίῳ ιδιόκτητόν του οἰκίαν ὑπ' ἀρ. 62 ἐλευθέραν παντὸς γρέους καὶ ὑπ' ἕκκης εἰς τὸν Εὐσταθίον Σκόρδην καὶ Χαράλαμπον Μουρέλην διὰ δραχμ. 5000. Ἐπειδὴ δὲ εἰς τὴν εἰρημένην οἰκίαν κατόκουν διάφοροι, ἐπαρουσίασαν, ὁ Εὐσταθίος Σκόρδης καὶ Χαράλ. Μουρέλης τὴν 30 Αὐγούστ. 1834 πρὸς τὸ εἰρηνοδικεῖον Ναυπλίου ἀπορῶν, αἰτοῦντες νὰ ὑποχρεωθῶσιν οἱ ἐνοικοῦντες νὰ ἐκκένωσιν τὴν οἰκίαν ὡς ἀγροασθεῖσιν παρ' αὐτῶν. Ἐπὶ τῆς αἰτήσεως ταύτης τὸ εἰρηνοδικεῖον ἐξέδωκε κατὰ τὴν 19 Σεπτεμβ. 1834 δύο ἀποφάσεις, δι' ὧν παραδέχθην τὴν αἴτησιν ὑποχρέωνε τοὺς ἐνοικοῦντας εἰς τὴν ἐκκένωσιν τοῦ παρ' αὐτῶν κατοικουμένου μέρους τῆς οἰκίας. Τὰς ἀποφάσεις ταύτας ἐξεκάλεσαν οἱ ἐνοικοῦντες εἰς τὰ συζητησόμενα δικαστήρια κατὰ τὴν 22 Σεπτεμβ. 1834 ὁ Εὐσταθίος Σκόρδης ἐπαρουσίασεν ἔγγραφον εἰς τὸν μνήμονα Ναυπλίας, δι' οὗ ἐξέθετο, ὅτι ἀγοράσας μετὰ τοῦ Χ. Μουρέλη τὴν ὑπ' ἀριθ. 62 οἰκίαν παρὰ τοῦ Γεωργ. Γκιώνη, ἐπὶ δημοπρασίας καὶ λαβόντες παρ' αὐτοῦ πωλητήριον γενόμενον εἰς τὸν αὐτὸν μνήμονα τὴν 18 Αὐγ. τοῦ αὐτοῦ ἔτους τὸ παρακατέθεσαν εἰς τὸν Μιχαὴλ Ἰατρὸν διὰ νὰ τοὺς δώσῃ τὴν οἰκίαν καὶ πληρώσῃ τὴν τιμὴν ἣτις συνειρηθήμετα μεταξύ των, ἀλλ' ἐπειδὴ ἡ ῥηθεῖσα οἰκία δὲν εἶναι ἐλευθέρα, ἀλλὰ διαφιλονεικουμένη, παραιτεῖται τῆς ἀγορᾶς καὶ ἐνοεῖ τὸ ῥηθὲν πωλητήριον ὡς μὴ γεγονός καὶ ὡς χαρτίον ἄγγραφον. Εἰς τὸ ἔγγραφον τοῦτο ἀπήντησεν ὁ Γεώργ. Γκιώνης τὴν 2 Νοεμβ. 1834 προσκαλὼν ἀμφοτέρους τοὺς ἀγοραστὰς νὰ τοῦ μετρήσουν τὸ τίμημα, παρακαταθέσας συγχρόνως τὰς κλεῖδας τῆς οἰκίας εἰς τὸν μνήμονα καὶ διαμαρτυρηθεὶς περὶ τῶν ζημιῶν καὶ κινδύνων διὰ δὲ μεταγενεστέρου μνημονικοῦ ἔγγραφου τῆς 6 Νοεμβρ. 1834 διώρισε πληρεξούσιόν του τὸν Μιχ. Ἰατρὸν νὰ διεκδικήσῃ ἐνώπιον

των δικαστηρίων τὴν ὑπόθεσιν ταύτην. Κατὰ συνέπειαν τούτου ὁ Μ. Ἴατρος ἐκλήτευσε τὸν Εὐς. Σκόρδην ἐνώπιον τοῦ ἐν Ναυπλίῳ εἰρηνοδικείου πρὸς ἀπόπειραν συμβιβασμοῦ, ὅστις δὲν ἐκατορθώθη. Μετὰ ταῦτα ὁ Νικ. Παντολέων ἀντικατασταθεὶς πληρεξούσιος παρὰ τοῦ Μ. Ἰατροῦ ἐκίνησεν ἀγωγὴν κατὰ τοῦ Εὐσαθ. Σκόρδη καὶ Χ. Μουρέλη δι' ἧς, ἐπὶ τῇ θάσει ὅτι δὲν ἐπληρώθη εἰς τὸν πωλητὴν πραγματικῶς τὸ τίμημα τῆς οἰκίας, ἐζήτησε τὴν πληρωμὴν τῶν 5000 δραχ. τοὺς τόκους καὶ τὰ ἐξόδα. Συζητηθείσης τῆς ὑποθέσεως ἐνώπιον τῶν ἐν Ναυπλίῳ πρωτοδικῶν [κατὰ πρῶτον οἱ ἐναγόμενοι χωρὶς νὰ ἀντιτείνουσι εἰς τὴν αἴτησιν ἐπρότειναν τὴν ἀκύρωσιν τοῦ πωλητηρίου ἐγγράφου, διότι δὲν ὑπεγράφησαν εἰς αὐτὸ οἱ ἀγορασαί· τὸ δὲ δικαστήριον διὰ τῆς ἀπὸ 16 Ἰουλ. 1836 ἀποφάσεως, ἐπὶ λόγῳ ὅτι κατὰ τὸ 35 ἄρθ. 11 Φεβρουαρ. 1830 περὶ μνημόνων ψηφίσματος ἀκηρότης ὑπάρχει, ὅταν οἱ συμβαλλόμενοι ἐμφανίζονται μὲν εἰς τὸν μνήμονα καὶ διομολογοῦν περὶ τοῦ μεταξὺ των γενομένου συμβολαίου, ἀλλὰ δὲν ὑπογράφουσι τὴν περὶ τούτου πράξιν, ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου μὴ ἐμφανισθέντος εἰμὴ μόνον τοῦ πωλητοῦ, ὅστις ὑπέγραψεν μετὰ τῶν μαρτύρων, δὲν δύναται νὰ θεωρηθῇ ὡς ἄκυρον, ἀλλ' ἐὰν τὸ μονομέρὲς τοῦτο συμβόλαιον εἶναι ἰσχυρὸν ἢ μὴ, τοῦτο εἶναι ἄλλο ἀντικείμενον, ἀπέρριψε τὴν προταθεῖσαν ἀκύρωσιν. Συζητηθείσης μετὰ ταῦτα τῆς οὐσίας τῆς ὑποθέσεως τὸ αὐτὸ δικαστήριον ἐξέδωκε τὴν ὑπ' ἀρ. 915 ἀπόφασιν δι' ἧς κατεδίκασε τὸν Εὐς. Σκόρδην καὶ Χ. Μουρέλην νὰ πληρώσουσι εἰς τὸν Γ. Γκιώνην τὰς 5000 δραχμ. μετὰ τοῦ νομίμου τόκου. Τὴν ἀπόφασιν ταύτην ἐξεκάλεσαν οἱ ἐναγόμενοι εἰς τὸ ἐν Ναυπλίῳ δικαστήριον τῶν ἐφετῶν, τὸ ὁποῖον διὰ τῆς ἀπὸ 16 Μαρτ. π. ε. ὑπ' ἀρ. 93 ἀποφάσεως ἀπέρριψεν ὅλας τὰς ἐνστάσεις καὶ προτάσεις τοῦ Εὐς. Σκόρδη, καὶ κατεδίκασεν αὐτὸν εἰς τὰ ἐξόδα. Ὁ Εὐς. Σκόρδης ἐζήτησε τὴν ἀναίρεσιν τῆς ἀφοφάσεως ταύτης διὰ τοὺς ἐξῆς λόγους· 1. ὅτι ἂν καὶ τὸ δικαστήριον τῶν ἐφετῶν εἰς τὴν συζήτησιν τῆς δίκης ὑπῆρξε προσηκόντως συντεθειμένον, εἰς τὴν δημοσίευσιν ὅμως τῆς σημειωθείσης ἀποφάσεως δημοσιευθείσης ἐν σχεδίῳ διασκέφθη κατ' ἐκείνην τὴν ἐποχὴν ἐπὶ τῆς ἐπιδιορθώσεως τοῦ σχεδίου τῆς ἀποφάσεως ἐν ἀπουσίᾳ τοῦ παρέδρου Διμπερίου Γιαννακοπούλου, δικαστοῦ ἐπὶ τῆς συζητήσεως, μὴ παρευρεθέντος τοῦ εἰρημένου παρέδρου εἰς τὴν δημοσίευσιν αὐτῆς· 2. ὅτι ὁ ἀντίδικος Γκιώνης δὲν εἶχε δικαίωμα νὰ παρασταθῇ εἰς δίκην κατὰ δύο λόγους, διότι δὲν ἐβεβαίωσεν εἰς ἑαυτὸν ἐκ μέρους τῆς κυβερνήσεως τὸν τίτλον τῆς ἀγωγῆς του, ἐζήτησε δὲ νὰ μεταβιβάσῃ ἐν δικαίωμ, τὸ ὁποῖον αὐτὸς ἀκόμη καὶ σήμερον δὲν ἀπέκτησε σταθερῶς καὶ νομίμως, καὶ διότι τὸ ἐγγράφον ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἐσήριξε τὴν ἀγωγὴν του δὲν ὑποχρεώνει κατ' οὐδένα λόγον τὸν ἀναιρεσειόντα, ὡς καὶ αἱ καταδικάζουσαι ἀποφάσεις τὸ ὁμολογοῦν· 3. ὅτι ἐνῶ δὲν ἐδωκεν εἰς κανένα τῶν πληρεξουσίων του ὁ Γκιώνης τὸ δικαίωμα τοῦ συμ-

βιβάζεσθαι ἢ τοῦ νὰ παρασταθῶσιν οὗτοι νομίμως εἰς τὸν ἀρμόδιον εἰρηνοδίκην περὶ τοιαύτης πράξεως, παρεδέχθη ἢ προσβαλλομένη ἀπόφασις, ὅτι ἠδύνατο νὰ παρασταθῶσιν, καὶ ὀρθῶς ἐπεχειρήθησαν τοιαύτην πράξιν, καὶ τοσούτων παραδόξως ἐθεώρησεν ὡς κεκαλυμμένην τὴν πρότασιν ταύτην ἐναντίον τῶν αὐστηρῶν διατάξεων τῶν ἀρθ. 531, 538, 92, 67, καὶ 68 τῆς πολιτ. δικονομίας· 4. ὅτι ἐσφαλμένως διερμήνευσε τὸν νόμον ὅτι ὑπῆρξε τὸ κύριον συστατικὸν τοῦ συναλλάγματος τῆς ἀγοροπωλήσεως ἢ συναίνεσις, ἐνῶ τὸ ἔγγραφο δι' οὗ ἰσχυρίζεται ὁ ἀντίδικος τὴν σύστασιν αὐτοῦ δὲν δεικνύει τοιοῦτον τί, ἀλλὰ συνήγαγεν αὐτὴν παρανόμως καὶ ἐναντίον τοῦ σκοποῦ τοῦ νόμου, ἀπὸ πράξεις τοῦ ἀναιρεσεῖοντος ἐνεργηθείσας ἐν ἀλλοτρίῳ ὀνόματι καὶ προτοῦ μεταβιβασθῆ ἠρηκόντως καὶ νομίμως εἰς αὐτὸν δίκαιον καὶ τίτλος ἰδιοκτησίας ἐναντίον ἀκόμη καὶ τῶν ἀρθ. 266 καὶ 268 τῆς πολιτικῆς δικονομίας· 5. ὅτι διεσκέφθη περὶ πραγμάτων περὶ τῶν ὁποίων ἀκόμη μῆτε πρωτοδικῶς μῆτε ἐφεσίμως ἐπροτάθησαν, ἂν καὶ περιέχονται εἰς τὴν ἀγωγὴν τοῦ ἀντιδίκου, διότι μόνη ἡ ἔνστασις τοῦ ἐναγομένου ἐδικάζετο περὶ τοῦ ἂν ἦναι ἔγκυρον ἢ ἄκυρον τὸ συνάλλαγμα, ἢ διαλελυμένον καὶ ὄχι τὸ ἐπίλοιπον μέρος τῆς ἀγωγῆς, ἂν ἐχρεώσῃ ὁ Σκόρδης ἢ ὄχι, καὶ πόσον χρεωσθεῖ ἐκ τοῦ εἰρημένου τιμήματος ἀπὸ τὸ ἀνίσχυρον καὶ ἄκυρον δι' αὐτὸν πωλητήριον ἐναντίον τοῦ 170 ἀρθροῦ τῆς πολιτ. δικονομίας· 6. ὅτι ἀπεφάσισεν ἐν μέρει ἄκυρον τὴν ὑπ' ἀρ. 915 ἀπόφασιν τῶν πρωτοδικῶν καὶ ἐν μέρει ἔγκυρον, εἰς ἀδιαιρέτον ἀντικείμενον ἐναντίον τοῦ νόμου·

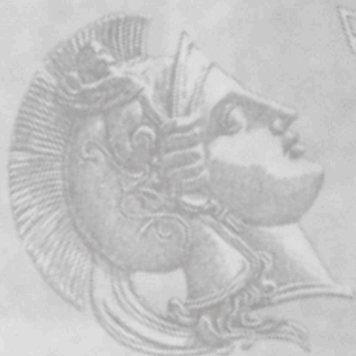
Ἀκοῦσαν τὴν ἔκθεσιν τοῦ Ἀρειοπαγίτου Κ. Θ. Μανούση, τὸν δικηγόρον Ἰω. Γ. Τυπάλδον πληρεξούσιον τοῦ ἀναιρεσεῖοντος ἐξ ἐπαγγέλματος διορισθέντα, τὸν δικηγόρον Π. Ἀργυρόπουλον πληρεξούσιον τοῦ ἀναιρεσιβλήτου, καὶ τὸν εἰσαγγελέα· Σκεφθὲν κατὰ τὸν νόμον·

Ἐπειδὴ ὁ λόγος ὅτι κατὰ τὴν δημοσίευσιν τῆς ἀποφάσεως, γενομένης διασκέψεως περὶ ἐπιδιορθώσεως αὐτῆς ἔλαβε μέρος εἰς τὴν διάσκεψιν ἄλλος δικαστῆς ἀντὶ τοῦ εἰς τὴν συζήτησιν παρευρεθέντος Λιμπερίου Γιαννακοπούλου, εἶναι διόλου ἀναπύδεικτος·

Ἐπειδὴ ὁ τίτλος, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ὁ Γεώρ. Γκιώνης ἐσήριξε τὴν ἀγωγὴν τοῦ ἦτο κυρίως τὸ πρὸς τὸν ἀναιρεσεῖοντα συνάλλαγμα πωλήσεως, ἐπομένως δυνάμει αὐτοῦ ὁ Γ. Γκιώνης εἶχε ἀναμφισβήτητον τὸ δικαίωμα τοῦ παρίστασθαι εἰς δίκην·

Ἐπειδὴ ἐκ τῆς ἀποφάσεως τῶν ἐν Ναυπλίῳ ἐφετῶν βεβαιοῦται, ὅτι ὁ Μιχαὴλ Ἰατρὸς ἦτο πληρεξούσιος τοῦ Γεωργ. Γκιώνη, κατὰ τῆς ἰκανότητος τοῦ ὁποίου πρὸς τὸ συναλλάττεσθαι δὲν ἔγεινεν οὐδεμίαν ἀντίρρησην, ἐπομένως κατὰ τὰς γενικὰς περὶ συναλλαγμάτων ἀρχὰς ὁ Μ. Ἰατρὸς ἐδύνατο ἐπὶ τῆς μεταξὺ τοῦ ἐντολέως τοῦ Γεωρ. Γκιώνη καὶ τοῦ Εὐς. Σκόρδη διαφορᾶς νὰ παρασταθῆ νομίμως ἐνώπιον τοῦ εἰρηνοδίκου πρὸς συζήτησιν συμβιβα-

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΔΟΗΝΑΝ

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΑΚΑΔΗΜΙΑ

9789600414141

Συνελθόν εις δημοσίαν συνεδρίασιν τὴν 2 τοῦ ἐνεσῶτος μηνὸς διὰ τὴν δίκασιν τὴν ἐξῆς περὶ κανονισμοῦ ἀρμοδιότητος δικαστηρίου, αἴτησιν

Κατὰ τὴν 9 Σεπτεμβ. τοῦ 1836 ἔτους, ὁ Δημ. καὶ ὁ Κωνσ. Τζακανίκα, ὡς κληρονόμοι τοῦ πατρὸς των Νικ. Τζακανίκα, ὁ δὲ Δημ. καὶ ὡς πληρεξούσιος τοῦ Ἐμμανουὴλ Ἱερομνήμονος, ἐκίνησαν ἐνώπιον τῶν ἐν Ἀθήναις πρωτοδικῶν ἀγωγὴν κατὰ τοῦ Χασάναγα Χιλιαδιώτου, ὡς πληρεξούσιου τῶν κληρονόμων τοῦ Ὀθωμανοῦ Χαλίλμπεη, διὰ τῆς ὁποίας ἐζήτησαν τὴν ἀπόδοσιν τῆς τιμῆς διαφόρων πραγματειῶν τὰς ὁποίας κατὰ τὴν 1821 πρὶν ἔτι ἐκκραγῆ ὁ ὑπὲρ ἀνεξαρτησίας ἀγὼν διήρπασεν ὁ εἰρημένος Χαλίλμπεης ἀπὸ τὸν Νικ. Τζακανίκαν καὶ τὸν Ἐμμ. Ἱερομνήμονα. Τοῦ δὲ δικαστήριον ἐπεδίκασεν εἰς τοὺς ἐνάγοντας τὰς προτάσεις των, καὶ προσδιόρισαν τὸν ὑπερτατον ὄρον τοῦ ποσοῦ τῶν ἀποζημιώσεων, ἐπέβαλεν εἰς αὐτοὺς τὸν ἐκτιμητικὸν ὄρκον. Τὴν ἀπόφασιν τοῦ πρωτοδικείου ἐξεκάλεσαν ἀμφοτέρω τὰ μέρη ἐνώπιον τοῦ ἐν Ἀθήναις δικαστηρίου τῶν ἐφετῶν, τὸ ὁποῖον θεωρῆσαν ὅτι ὁ Χασάναγας οὔτε πληρεξούσιος τῶν κληρονόμων τοῦ Χαλίλμπεη ἦτο, οὔτε ἐδύνατο ἀπὸ ξένου δικαστήριον νὰ διορισθῆ κηδεμὼν σχολαζούσης περιουσίας κειμένης ἐντὸς τοῦ Ἑλληνικοῦ Κράτους, ἠκύρωσε τὴν τε πρωτόδικον ἀπόφασιν καὶ ὕλας τὰς ἐνώπιον τῶν δύο δικαστηρίων ὑπὸ τοῦ ρηθέντος Χασάναγα ἐνεργηθείσας πράξεις. Μετὰ τὴν ἔκδοσιν τῆς ἀποφάσεως τῶν ἐφετῶν οἱ ἀδελφοὶ Τσακνίκα μετὰ τοῦ Ἐμμ. Ἱερομνήμονος ἐπροκάλεσαν τὸν διορισμὸν κηδεμόνων ἐπὶ τῇ ἐν Λαμῖα σχολαζούσης περιουσίας τοῦ Χαλίλμπεη, καὶ τὸ δικαστήριον τῶν ἐν Λαμῖα πρωτοδικῶν διὰ τῆς ὑπ' ἀριθμ. 65 ἀποφάσεώς του διώρισε τοιοῦτους τὸν Μάρκον Κερκυρόπουλον, Ἄνας. Καρότζαν καὶ τὸν Νίκον Ἰω. Φτέρην. Τὴν ἀπόφασιν ταύτην ἀνέκοψεν ὁ δικηγόρος Γ. Πέρβελης, ὡς πληρεξούσιος τοῦ Ὀθωμανοῦ Ταφίμπεη, υἱοῦ καὶ διΐσχυριζομένου κληρονόμου τοῦ Χαλίλμπεη καὶ ἐζήτησε τὴν ἀνάκλησιν αὐτῆς καὶ τὴν παῦσιν τῶν κηδεμόνων, ὡς μὴ ὑπαρξάσης πώποτε σχολαζούσης τῆς κληρονομίας τοῦ ρηθέντος Χαλίλμπεη. Κατὰ τῆς ἀνακοπῆς ταύτης οἱ ἀδελφοὶ Τζακανίκα συμφώνως μετὰ τῶν κηδεμόνων ἐπρότειναν ἐνστάσιν περὶ νομιμοποιήσεως πρὸς τὸ δικάζεσθαι, ἀλλ' ἀπορρίφθεισης τῆς ἐνστάσεως διὰ τῆς ἀπὸ 13 Αὐγ. π. ε. καὶ ὑπ' ἀρ. 205 ἀποφάσεως, οἱ εἰρημένοι Τζακανίκα μετὰ τοῦ Ἐμμ. Ἱερομνήμονος ἐξεκάλεσαν τὴν τελευταίαν ταύτην ἀπόφασιν ἐνώπιον τῶν ἐν Ἀθήναις ἐφετῶν. Μετὰ τὴν ἔκδοσιν τοῦ νέου περὶ ἀρμοδιότητος τῆς μικτῆς ἐπιτροπῆς νόμου ὁ αὐτὸς Χασάναγας Χιλιαδιώτης, ὡς ἐπίτροπος τοῦ προμνησθέντος Ταφίμπεη, ἐκίνησε κατὰ τὴν ἀ. Νοεμβρίου π. ε. ἀγωγὴν ἐνώπιον τῆς ρηθείσης μικτῆς ἐπιτροπῆς κατὰ τῶν κηδεμόνων τῆς σχολαζούσης περιουσίας τοῦ Χαλίλμπεη καὶ ἐζήτησε: 1. νὰ κηρυχθῆ δυνάμει τῶν εἰς χεῖρας του νέων ἐγγράφων ἐπίτροπος τοῦ Ταφίμπεη ἐπὶ τῶν ἐν Ἑλλάδι πατρικῶν καὶ ἰδίων τούτου κτημάτων καὶ 2. νὰ

διαταχθῆ ἡ ἀποχὴ τῶν κηδεμόνων ἀπὸ πᾶσαν ἐπέμβασιν ἀφορῶσαν τὰ εἰρημένα κτήματα. Κατὰ συνέπειαν τούτων οἱ ῥηθέντες κηδεμόνες τῆς σχολαζούσης περιουσίας τοῦ Χαλίλμπεη προτείνοντες ὅτι ἡ περὶ νομιμότητος ἢ παύσεως τοῦ διορισμοῦ αὐτῶν δίκη εἶναι ἐκκρεμῆς εἰς τε τὸ ἐν Λαμῖα δικαστήριον τῶν πρωτοδικῶν καὶ εἰς τὴν ἐν Ἀθήναις μικτὴν ἐπιτροπὴν, ἐζήτησαν διὰ τῆς ἀπὸ 7 Ἰανουαρ. ε. ε. ἀναφορᾶς τῶν νὰ ἐκδοθῆ ἡ περὶ κλητεύσεως τῶν διαδίκων ἄδεια καὶ νὰ κανονίσῃ ὁ Ἄρειος Πάγος τὴν ἀμφιβαλλομένην ἀρμοδιότητα τῶν δικαστηρίων. Γενομένης δεκτικῆς τῆς περὶ ἄδειας κλητεύσεως αἰτήσεως διὰ τῆς ὑπ' ἀρ. 247 ἀποφάσεως τοῦ δικαστηρίου τούτου, τὰ μέρη ἐνεφανίσθησαν πρὸς συζήτησιν τῆς περὶ κανονισμοῦ ἀρμοδιότητος αἰτήσεως.

Ἀκοῦσαν τὸν δικηγόρον Ἰω. Γ. Τυπάλδον πληρεξούσιον τῶν κηδεμόνων τῆς σχολαζούσης περιουσίας τοῦ Χαλίλμπεη, τὸν δικηγόρον Μ. Κ. Μαρίνογλου πληρεξούσιον τοῦ Χασάναγα Χιλιαδιώτου, αἰτήσαντες ὁ μὲν νὰ κηρυχθῆ ἀρμόδιον ἐπὶ τῆς προκειμένης ὑποθέσεως τὸ τακτικὸν πολιτικὸν δικαστήριον, ὁ δὲ ἡ μικτὴ ἐπιτροπὴ.

Ἀκοῦσαν καὶ τὸν ἀντεισαγγελέα.

Σκεφθὲν κατὰ τὸν νόμον.

Ἐπειδὴ κατὰ τὸ 1. ἐδάφ. τοῦ 2 ἄρθ. τοῦ ἀπὸ 27 Αὐγ. 1838 περὶ τῆς μικτῆς ἐπιτροπῆς νόμου, ὅλαι αἱ μεταξὺ Ὀθωμανῶν τῶν ἐπαρχιῶν ἐκείνων διὰ τὰς ὁποίας ἀνεγνωρίσθη δικαίωμα μεταναστεύσεως καὶ τῶν κατοίκων τοῦ Βασιλείου τῆς Ἑλλάδος πραγματικά, προσωπικά καὶ μικτά ἀγωγὰὶ δικάζονται ἀπὸ τὴν μικτὴν ἐπιτροπὴν ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου γίνεται φανερόν ἐξ ἑνὸς μέρους ἐκ τῆς ἀπὸ 21 Νοεμβρ. 1838 ἐνώπιον τῆς μικτῆς ἐπιτροπῆς ἀγωγῆς τοῦ Χασάναγα Χιλιαδιώτου ἐπιτρόπου τοῦ Ταφίκμπεη υἱοῦ καὶ κληρονόμου τοῦ Χαλίλμπεη, καὶ τῆς ἀπὸ 26 Δεκεμβ. 1838 κατ' ἐρήμην ἀποφάσεως τῆς μικτῆς ἐπιτροπῆς, καὶ ἐξ ἑτέρου ἐκ τῆς ἀπὸ 27 Μαΐου 1838 ἀνακοπῆς τοῦ δικηγόρου Ι. Πέρβελη, πληρεξουσίου τοῦ Ταφίκμπεη κατὰ τῆς ἀπὸ 31 Μαρτ. 1838 ἀποφάσεως τῶν ἐν Λαμῖα πρωτοδικῶν, δι' ἧς διωρίσθησαν κηδεμόνες ἐπὶ τῆς ἐν Ἑλλάδι κειμένης περιουσίας τοῦ ῥηθέντος Χαλίλμπεη, καθὼς καὶ ἐκ τῆς ἀπὸ 7 Ἰανουαρ. ε. ε. πρὸς τὸν Ἄρειον Πάγον αἰτήσεως τῶν παρὰ τοῦ εἰρημένου πρωτοδικείου διωρισθέντων κηδεμόνων ἐπὶ τῆς ῥηθείσης περιουσίας, Μ. Κερκυροπούλου, Ἰασ. Καρέτζη καὶ Ν. Φτέρη, ὅτι ὑπάρχει δίκη ἐκκρεμῆς εἰς τε τὰ τακτικά δικαστήρια καὶ εἰς τὴν μικτὴν ἐπιτροπὴν ἔχοντα ἀντικείμενον διαφορὰν μεταξὺ Ὀθωμανοῦ ἔχοντος τὸ δικαίωμα τῆς μεταναστεύσεως καὶ κατοίκων τοῦ Βασιλείου τῆς Ἑλλάδος, ἐπὶ τῆς ὁποίας κατὰ τὸν ἀνωτέρω μνημονευθέντα νόμον εἶναι ἀρμόδια νὰ δικάσῃ ἡ μικτὴ ἐπιτροπὴ.

Διὰ ταῦτα ἀποφαίνεται ἀρμοδίαν τὴν μικτὴν ἐπιτροπὴν ἐπὶ τῆς διαφο-

ρᾶς τῆς μεταξὺ Χασάναγα Χιλιαδιώτου ἐπιτρόπου τοῦ Ταφίλμπεη, υἱοῦ καὶ κληρονόμου τοῦ Χαλίλμπεη, καὶ τῶν παρὰ τοῦ ἐν Λαμία δικαστηρίου τῶν πρωτοδικῶν διορισθέντων κηδεμόνων τῆς ἐν τῇ Ἑλλάδι κειμένης περιουσίας τοῦ αὐτοῦ Χαλίλμπεη Μ. Κερκυροπούλου, Ἄνας. Καρέτζη καὶ Ν. Φτέρη, καὶ καταδικάζει τοὺς αὐτοὺς κηδεμόνας εἰς τὰ δικαιώματα τῆς παρούσης δίκης δραχ. 50, καὶ εἰς τὰ ἔξοδα τοῦ ἀντιδίκου των.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις, τὴν 3 Μαρτ. τοῦ 1839 ἔτους.
Ἐδημοσιεύθη ἐν Ἀθήναις, τὴν 6 Μαρτ. 1839.

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΗ 259.

Περὶ ἀπορρίψεως τῆς περὶ ἀναιρέσεως αἰτήσεως τοῦ Γεωρ. καὶ Θεοδ. Παππαπαναγιωτοπούλων, κατὰ τῶν ἀποφάσεων τῶν ἐν Σπάρτῃ πρωτοδικῶν, τοῦ ἐν Τριπόλει δικασ. τῶν ἐφετῶν καὶ τῶν ἐν Ναυπλίῳ ἐφετῶν.

(Ἀριθ. πρωτοκ. 393.)

Τὸ δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου.

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαστῶν Κ. Κ. Χ. Κλονάρη προέδρου, Α. Πολυζωΐδου ἀντιπροέδρου, Ι. Α. Σωμάκη, Δ. Γ. Φέδερ, Δ. Σκορδίλη, Θ. Μανούση, Δ. Ν. Φωτίλα πρέδρου, ἀνεπληροῦντος τὸν Ἀρειοπαγίτην Κ. Διομήδην Κυριακὸν ἀπόντα, κωλυομένου τοῦ πρώτου καρέδρου Κ. Γ. Ἀφρονίδου, καὶ παρόντων τοῦ εἰσαγγελέως Κ. Δ. Γ. Σούτζου καὶ τοῦ Γρχμμάτεως Γ. Κ. Ἰσχομάχου.

Συνελθὸν εἰς δημοσίαν συνεδρίασιν τὴν ἕκτην Μαρτίου ε. ε. διὰ τὴν δικάσῃ μεταξὺ τοῦ Γεωργίου καὶ Θεωδώρου Παππαπαναγιωτοπούλων ἀναιρεσειόντων, κατοίκων μεγάλης Βρύσεως τῆς Λακεδαιμόνος παρασταθέντων διὰ τοῦ ἐξ ἐπαγγέλματος διορισθέντος πληρεξουσίουτων Α. Πετζάλη δικηγόρου καὶ τοῦ Παπᾶ Ι. Καραβέλλα, κατοίκου τοῦ αὐτοῦ χωρίου ἀναιρεσιβλήτου ἀπόντος, τὴν ἐξῆς αἴτησιν ἀναιρέσεως.

Οἱ ἀδελφοὶ Θεόδωρος καὶ Γεώργιος Παππαπαναγιωτόπουλοι ἐπώλησαν τὴν 19 Αὐγούστου τοῦ 1831 ἔτους διὰ συμβολαιογραφικοῦ ἐγγράφου εἰς τὸν Ἰερέα Ι. Καραβέλλαν διάφορα χωράφια καὶ δένδρα. Οἱ εἰρημένοι διὰ τῆς ἀπὸ 19 Μαΐου 1835 ἀγωγῆς των ἐξῆρτήσαντο ἐνώπιον τῶν ἐν Σπάρτῃ Πρωτοδικῶν 1. τὴν ἀκύρωσιν τῆς μνημονευθείσης πωλήσεως καὶ τὴν ἀποκατάσασιν των εἰς τὰ διαληφθέντα κτήματα 2. προσέτι τὴν ἀποκατάσασιν των καὶ εἰς ἐκεῖνα τὰ πατρικά των κτήματα, τὰ ὁποῖα κατέχονται παρὰ τοῦ ἐναγομένου Ἰερέως Ἰωάν. Καραβέλλα. Τὸ δὲ πρωτοδικεῖον ἀπορρίψαν τὴν παρὰ τοῦ ἐναγομένου προταθεῖσαν ἔνστασιν τῆς παραγραφῆς, ἐσυγχώρησε διὰ τῆς ὑπ' ἀρ. 102 ἀποφάσεως τὴν ἐξέτασιν μαρτύρων καὶ ἐ-

ξέδωκεν ἀκαλούθως τὴν 25 Μαΐου 1836 τὴν ὑπ' ἀρ. 113 ἀπόφασιν δι' ἧς ἀπεφάνητο μὲν ἀνίσχυρον τὸ προμνημονευθὲν τῆς 19 Αὐγ. 1831 συμβολαιογραφικὸν πωλητήριον, ὡς ἀφορῶν πώλησιν ἀπαλλοτριωθέντος ἤδη πράγματος, ἀπέρριψε δὲ τὴν ἀγωγὴν τῶν ἀδελφῶν Παππαπαναγιωτοπούλων ἐπὶ τῷ τέλει τοῦ νὰ μένουν εἰς τὴν κυριότητα τοῦ ἐναγομένου τὰ παρὰ τῶν ἐναγόντων ἀπαιτηθέντα κτήματα. Τὴν ἀπόφασιν ταύτην ἐξεκάλεσαν οἱ ἐνάγοντες· τὸ δὲ δικαστήριον τῶν ἐν Ναυπλίῳ ἐφετῶν διέταξε κατὰ συνέπειαν ἐνστάσεως τῶν ἐφεσιβλήτων ν' ἀποδείξωσιν οἱ ἐκκαλοῦντες πρῶτον ὅτι εἶναι αὐτοὶ οἱ νόμιμοι υἱοὶ τοῦ ποτὲ Εὐστρατίου Παππαπαναγιωτοπούλου, διεξαγωγείσης δὲ τῆς ἀποδείξεως ταύτης καὶ ἀπορρίφθεισης ἐπομένως τῆς ἐνστάσεως τῶν ἐφεσιβλήτων περὶ τῆς ἐλλειπούσης νομιμοποιήσεως, τὸ δικαστήριον ἐπροχώρησεν εἰς τὴν συζήτησιν τῆς ὑποθέσεως καὶ ἐξέδωκε τὴν ὑπ' ἀρ. 92 ἀπὸ 19 Μαρτ. 1838 ἀπόφασιν δι' ἧς κατεδίκασε τὸν Ἰω. Καραβέλλαν ν' ἀποδώσῃ εἰς τοὺς ἐνάγοντας ὅσα ἐκ τῶν ἐν τῇ μεγάλῃ Βρύτει κατὰ τὸν κατάλογον κειμένων πατρικῶν τῶν κτημάτων δὲν διαλαβάνει τὸ ἀπὸ 19 Αὐγ. 1821 μνημονικὸν πωλητήριον ὁμοῦ μὲ τούς καρπούς αὐτῶν ἀπὸ τῆς 19 Μαρτ. 1835 ἐκτιμηθησομένους διὰ πραγματογνωμόνων, ἐπεκύρωσε, καθύσον ἀφορᾶ τὰ ἐν τῷ Ἀγίῳ Ἰωάννῃ Θεολόγῳ κείμενα κτήματα, τὴν πρωτόδικον ἀπόφασιν, διέταξε ν' ἀποδείξωσιν οἱ ἐκκαλοῦντες ἐντὸς ἀνατρεπτικῆς προθεσμίας τριῶν μηνῶν τὴν κατὰ τὸν Αὐγούστου 1835 καὶ κατὰ τὴν τότε κατάστασιν ἀληθῆ ἀξίαν ἐκάστου ἐν τῷ μνημονικῷ πωλητηρίῳ ἀναφερομένου κτηματος, καὶ ἀνέθεσε τὴν διεξαγωγὴν τῆς ἀποδείξεως εἰς τὸ ἐν Σπάρτῃ πρωτοδικεῖον. Τῆς ἀποφάσεως ταύτης τῶν ἐν Ναυπλίῳ ἐφετῶν τῆς ὑπ' ἀρ. 63 τῶν ἐν Τριπόλει ἐφετῶν καὶ τῶν ὑπ' ἀρ. 102 καὶ 113 τῶν ἐν Σπάρτῃ πρωτοδικῶν ἐζήτησαν τὴν ἀναίρεσιν οἱ ἐνάγοντες ἀδελφοὶ Γεώργιος καὶ Θεόδ. Παππαπαναγιωτοπούλοι· α'. ὅτι ἀφοῦ τὸ δικαστήριον τῶν πρωτοδικῶν καὶ τὸ δικαστήριον τῶν ἐν Ναυπλίῳ ἐφετῶν ἔλαβαν γινῶσιν, ὅτι ὁ Ἰερεὺς Ἰω. Καραβέλλας ὡμολόγησε δι' ἐπισήμου ἐγγράφου, ὅτι τὰ φιλονεικούμενα κτήματα ἦσαν ἰδιόκτητα τοῦ πατρὸς τῶν ἐναγόντων, δὲν ἐδύναντο πλέον νὰ παραδεχθῶσι μάρτυρας δυνάμει τῶν ἀρθρ. 385, 398, 400 καὶ 303 κ. ε. τῆς πολιτ. δικονομίας, τὰ ὅποια ἐσφλημένως ἠρμήνευσαν τὰ ρηθέντα δικαστήρια· β'. ὅτι ἡ ἐξέτασις τῶν μαρτύρων ἔγεινε παρὰ δικαστῶν μὴ προσδιορισθέντων διὰ τῆς προηγηθείσης παρεμπιπτούσης ἀποφάσεως· γ'. ὅτι τὸ δικαστήριον παρεβίασε τὸ 402 ἀρθ. τῆς πολιτ. δικονομίας, θεωρήσαν ὡς ἀρχὴν ἀποδείξεως τὸ προταθὲν Τουρκικὸν ταπί, τὸ ὁποῖον τὸ ἴδιον δικαστήριον ἐκήρυξεν ὡς μὴ γενόμενον κατὰ τοὺς νομίμους τύπους· δ'. ὅτι ἀφοῦ εἰς τὸ ἀπὸ 19 Αὐγ. 1831 δημόσιον ἐγγραφοῦν δηλοῖ ὁ Ἰω. Καραβέλλας, ὅτι καὶ αὐτὸς καὶ ὁ πατήρ του κατεῖχε τὰ φιλονεικούμενα κτήματα ἐπ' ἄλλοτρίῳ ὀνόματι καὶ ποτὲ ὡς κύριος, καὶ κατὰ τοῦ ἐγγράφου τούτου δὲν ἐκί-

νησε κάμμειαν άγωγήν, τό δέ περί παραγραφής ζήτημα άπεφασίσθη όριστικώς διά τής ύπ' άρ. 90 άποφάσεως τών έν Σπάρτη πρωτοδικών, τό δικαστήριο τών έφετών κακώς έφήρμωσε τούς περί παραγραφής νόμους και τας περί διακατοχής διατάξεις.

Άκούσον τήν έκθεσιν του Άρειοπαγίτου Κ. Δ. Γ. Φέδερ, τόν δικηγόρον Α. Πετζάλην έξ έπαγγέλματος διορισθέντα πληρεξούσιον τών άνααιρεσιόντων άπόντων, προσθέσαντα επί άκροατηρίου και τούς έξής λόγους: ότι ή ύπ' άρ. 102 άπόφασις τών έν Σπάρτη πρωτοδικών δέν κάμνει μνειάν περί του ότι έδημοσιεύθη ότι τό δικαστήριο τών έφετών έθεώρησεν ώς πκσίγνωστον ότι ή ιδιοκτησία τών άκινήτων μετεβιβάζετο επί τουρκοκρατίας διά ταπίου του Σπαχή, ένφω κατά τήν νομολογίαν του Άρείου Πάγου πατίγνωστον δέν είναι δυνατόν νά υπάρξη ώς πρός τόν χαρακτηήρα και τήν ισχύν τών έγγραφών τών τουρκικών άρχών· ότι ή άπόφασις τών έφετών όχι μόνον παρεδιχθη ώς άρχήν έγγραφου άποδείξεως άκυρον έγγραφον (τό ταπί) άλλ' ούδέ αιτιολόγησε τήν τοιαύτην παραδοχήν.

Άκούσαν και τόν εισαγγελέα.

Σκεφθέν κατά τόν νόμον.

Έπειδή, τό δικαστήριο τών έν Τριπόλει έφετών δέν παρεδέχθη μάρτυρας έναντίον του έμπεριεχομένου του άπό 19 Αύγ. 1831 συμβολαιογραφικού έγγραφου, άλλ' έκθέτει ρητώς εις τήν πέμπτην σχέψιν τήν ύπ' άρ. 63 άπό 17 Μαρτίου 1836 άποφάσεως, ότι παραδέχεται μάρτυρας περί του ότι τά άμφισβητούμενα κτήματα μετεβιβάσθησαν εις τήν κυριότητα του πατρός του Ιω. Καραβέλλα. χωρίς νά προσβληθῆ διά τής άποδείξεως ταύτης τό ρηθέν έγγραφον, εις δέ τήν ύπ' αριθμ. 92 άπόφασιν συγχωρείται μόνον ή διά μαρτύρων άπόδειξις τής αληθοῦς αξίας του κτήματος, διότι ζητείται ή διάρρηξις τής πωλήσεως λόγω ζημίας ύπερ τήν ήμίσειαν αξίαν, έπομένως ό πρώτος άναίρέσεως λόγος είναι άνυπόστατος.

Έπειδή, έκ τής πέμπτης σχέψεως τής ύπ' άρ. 92 άποφάσεως τών έφετών, προκύπτει σαφώς, ότι τό δικαστήριο τών έφετών δέν έλαβει ύπ' όψιν τας μαρτυρίας τας όποιās οι έκκαλοῦντες προσέβαλιν ώς άκύρους άλλ' έμόρφωσε τήν πεποιθησίαν του δι' άλλων μέσων άποδείξεως· έπομένως δέν δύναται νά προταθῆ ώς μέσον άναίρέσεως ή άκυρότης πράξεώς τινος, ότι δέν είχε κάμμειαν έπύρρην εις τά συμφέροντα τών άνααιρεσιόντων.

Έπειδή ή σά μισις του θάρους τών άποδείξεων ά ήκει εις τά κατώτερα δικαστήρια, επί δέ του προκειμένου τό δικαστήριο τών έφετών, θεωρήσαν τό ταπί του Σπαχή ώς τεκμηρίον τής πωλήσεως τινών κτημάτων, τά όποια δέν έπωλούντο διά ταπίων τών Σπαχίδων, και μορφώσαν τήν πεποιθησίαν του επί του τεκμηρίου τούτου συνδυασμένου με άλλα άποδείξεως μέσα, ενήργησεν έντός τών καθηκόντων του, ούτε παρεβίασε τό 402 άρθ. τής πο-

λιτικής δικονομίας. διότι ἀφ' ἑνὸς μέρους τὸ δικαστήριον τῶν ἐφετῶν εἰς τὴν οὐσιαστικὴν ἀπόφασίν του δὲν ἐξέλαβεν ὡς ἀρχὴν ἀποδείξεως τὸ ῥηθὲν ταπί, ἀφ' ἑτέρου δὲ τὸ 402 ἄρθ. τὸ ὁποῖον ὡς ἀφορῶν τὸ βάρος τῶν ἀποδείξεων, ἐπομένως ἐνδιαλαμβάνον διάταξιν τοῦ οὐσιαστικοῦ δικαίου, δὲν ἐφαρμόζεται εἰς ὑπόθεσιν, ἣτις ἔλαβε ὑπαρξίν πρὸ τῆς ἰσχύος τῆς πολιτ. δικονομίας.

Ἐπειδὴ, τὸ δικαστήριον τῶν ἐφετῶν, ἀνεγνώρισε ῥητῶς τὴν τελεσιδικίαν τῆς ὑπ' ἀρ. 90 ἀποφάσεως, δι' ἧς ἀπερρίφθη ἡ ἔνστασις τῆς παραγραφῆς, ἡ ἀφορῶσα τὴν πολυχρόνιον κατοχήν, ἐπομένως ὁ λόγος ὅτι τὸ ῥηθὲν δικαστήριον ἐναντίον τῆς ἀποφάσεως ταύτης ἐφήρμοσε κακῶς τὸν περὶ κατοχῆς καὶ παραγραφῆς νόμον, εἶναι ψευδής.

Ἐπειδὴ, ἀναιρέσεις συγχωρεῖται μόνον κατὰ τελεσιδικίων ἀποφάσεων, ἡ δὲ ὑπ' ἀρ. 102 ἀπόφασις, ἣτις προσβάλλεται ὡς ἄκυρος ἕνεκεν ἐλλείψεως τῆς δημοσιότητος, οὐχὶ μόνον δὲν εἶναι τελεσιδικίος, ἀλλ' ἐξεκαλέσθη πραγματικῶς, καὶ κατὰ συνέπειαν τῆς ἐφέσεως ταύτης ἐξεδόθη ἡ ὑπ' ἀρ. 63 ἀπόφασις τῶν ἐν Τριπόλει ἐφετῶν, ἐπομένως ὁ λόγος, ὅτι ἡ ὑπ' ἀριθ. 102 ἀπόφασις τῶν πρωτοδικῶν δὲν ἐδημοσιεύθη προσηκόντως, εἶναι ἀπαράδεκτος.

Ἐπειδὴ, οἱ λόγοι, ὅτι τὸ ἐφετεῖον παρεβίασε τὰς περὶ τοῦ πασιδήλου ἀρχάς, καὶ ὅτι οὐχὶ μόνον ἄκυρον ἐγγράφον παρεδέχθη ὡς ἀρχὴν ἀποδείξεως, ἀλλ' οὔτε αἰτιολόγησε τὴν ἀπόφασιν ὡς πρὸς τὸ ἀντικείμενον τοῦτο, δὲν δύνανται νὰ ληφθοῦν ὑπ' ὄψιν, ὡς μὴ ἐμπεριεχόμενοι εἰς τὴν αἴτησιν ἀναιρέσεως οὔτε εἰς ἰδιαιτέρας ἐγγράφους προτάσεις τῶν ἀναιρεσειόντων, ὅπως ἀπαιτοῦν τὰ ἄρθ. 173, 580 καὶ 819 τῆς πολιτ. δικονομίας, πρὸς τούτοις δὲ δὲν εἶναι μήτε βásiμοι, καθότι τὸ δικαστήριον τῶν ἐφετῶν δὲν ζηρίζει τὴν οὐσιαστικὴν ἀπόφασίν του εἰς τὸ πασιγνώσον, οὔτε εἰς τοὺς περὶ ἀρχῆς ἀποδείξεως κανόνας, αἰτιολόγησε δὲ ἀποχρώντως διὰ τὴν παρεδέχθη ὡς τεκμήριον τὸ διαληφθὲν ταπί.

Διὰ ταῦτα, δικάζον κατ' ἐρήμην, ἀπορρίπτει τὴν ἀναιρέσεως αἴτησιν τοῦ Γ. καὶ Θεοδ. Παππαπαναγιωτοπούλων κατοίκων τῆς μεγάλης Βρύσεως χωρίου τῆς Λακεδαίμονος, ἣτις ἔγεινε κατὰ τῶν ἀπὸ 11 Σεπτεμ. 1835, 25 Μαΐου 1836, ὑπ' ἀρ. 102 καὶ 113 ἀποφάσεως τῶν ἐν Σπάρτῃ πρωτοδικῶν, τῆς ἀπὸ 17 Μαρτ. 1836 ὑπ' ἀρ. 63 ἀποφάσεως τοῦ ἐν Τριπόλει δικαστηρίου τῶν ἐφετῶν, καὶ τῆς ἀπὸ 9 Μαρτ. 1838 ὑπ' ἀρ. 92 ἀποφάσεως τῶν ἐν Ναυπλίῳ ἐφετῶν, καὶ καταδικάζει τοὺς ἀναιρεσειόντας εἰς 200 δραχ. πρόσμιμον, εἰς τὰ δικαιώματα τῆς παρουσίας δίκης δρ. 38 τῶν ὁποίων ἀπαλλάττονται ἐν τῷ παρόντι ὡς πένητες.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις, τὴν 7 Μαρτίου τοῦ χιλιοσοῦ ὀκτακοσιοσοῦ τριακοσοῦ ἐνάτου ἔτους.

Ἐδημοσιεύθη ἐν Ἀθήναις, τὴν 30 Μαρτίου τοῦ 1839 ἔτους.

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΗ 260.

Περί ἀπορρίψεως τῆς περὶ ἀναίρεσεως αἰτήσεως τοῦ Γεωρ. Σπυριδιάνου, κατὰ τῶν ἀποφάσεων τῶν ἐν Ναυπλίῳ ἐφετῶν.

(Ἀριθ. πρωτοκ. 394.)

Τὸ δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου.

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαστῶν Κ. Κ. Χ. Κλονάρη προέδρου, Α. Πολυζωΐδου ἀντιπροέδρου, Ι. Α. Σωμάκη, Δ. Γ. Φέδερ, Δ. Σκορδίλη Θ. Μανούση, Ἀλεξάνδρου Φωκᾶ δικηγόρου, ἀναπληροῦντος τὸν δικαστὴν Κ. Διομήδην Κυριακὸν ἀπόντα, κωλυομένων τῶν παρέδρων Κ. Κ. Γ. Ἀρθωνίδου καὶ Δ. Ν. Φωτίλα καὶ παρόντων τοῦ εἰσαγγελέως Κ. Δ. Γ. Σούτζου καὶ τοῦ Γραμμ. Γ. Κ. Ἰσχομάχου.

Συνελθὼν εἰς δημοσίαν συνεδρίασιν τὴν 9 τοῦ ἐνεστῶτος μηνὸς διὰ τὴν δικάσῃ μεταξὺ τοῦ Γεωργίου Σπυριδιάνου κατοικοῦ Ναυπλίου, ἀναιρεσιόντος καὶ ἀναιρεσιβλήτου ἐνταυτῷ, καὶ τῶν Παππασταύρου, Παππαδιαμαντῆ Ἀναστασίου, Παναγιώτου Σαμαντοῦρα καὶ Χρήστου Πεπόνη κατοικοῦ Λεβιδίου, ἀναιρεσιβλήτου καὶ ἀναιρεσιόντων ἐπίσης, τὴν ἐξῆς αἴτησιν ἀναίρεσεως.

Κατὰ τὴν 29 Ὀκτωβ. 1820 δεκαεξὶ κάτοικοι τοῦ χωρίου Λεβιδίου ἐδανείσθησαν ἐν ὀνόματι τῆς κοινότητος τοῦ ἰδίου χωρίου, παρὰ τοῦ Γεωργίου Σπυριδιάνου γρόσια 9100, καὶ ἔδωκαν ἔγγραφον ὁμολογίαν δι' ἧς ὑπεχρεοῦντο ἀλληλεγγύως νὰ πληρώσωσι τὸ χρέος τοῦτο μετὰ παρέλευσιν ἐνὸς ἔτους. Κατὰ τὴν 25 Νοεμβρίου 1822 ὁ Γεώργιος Σπυριδιάνου ἐνήγαγεν ἐνώπιον τῆς Πελοποννησιακῆς Γερουσίας τινὰς τῶν προκρίτων τοῦ αὐτοῦ χωρίου οἵτινες ὑπεσχέθησαν νὰ δώσωσιν εἰς τὸν ἐνάγοντα γρόσια χίλια. Κατὰ δὲ τὴν 19 Νοεμβρίου 1832 καὶ τὴν 4 Ἰανουαρίου 1834 ὁ αὐτὸς Γ. Σπυριδιάνου διεμαρτυρήθη κατὰ τῶν κατοίκων τοῦ χωρίου Λεβιδίου ἕνεκα τῆς μὴ πληρωμῆς τοῦ εἰρημένου χρέους καὶ κατὰ τὴν 12 Νοεμβρίου 1835 ἐνήγαγεν ἐνώπιον τῶν ἐν Τριπόλει πρωτοδικῶν τέσσαρας ἐκ τῶν ὑπογεγραμμένων εἰς τὸ ἔγγραφον ὁμολογόν, τοῦ Παππασταύρου, Παππαδιαμαντῆ Ἀναστασίου, Παναγιώτου Σαμαντοῦρα καὶ Χρήστου Πεπόνη, ἐξαιτούμενος τὴν παρ' αὐτῶν πληρωμὴν τοῦ ῥηθέντος δανείου του ὡς ἀλληλεγγύως καὶ ἀτομικῶς ὑποχρεωθέντων. Τὸ δὲ πρωτοδικεῖον ἀπέρριψε τὴν ἀγωγὴν ὡς ἄτακτον διὰ τὸν λόγον ὅτι ὁ ἐνάγων ὤφειλε νὰ ἐνάξῃ τὴν κοινότητα Λεβιδίου συμμορφούμενος μὲ τὸ ἀπὸ 24 Μαΐου 1835 Β. Διάταγμα. Τὴν ἀπόφασιν ταύτην ἐξεκάλεσεν ὁ Γ. Σπυριδιάνου ἐνώπιον τοῦ ἐν Ναυπλίῳ δικαστηρίου τῶν ἐφετῶν, τὸ ὁποῖον διὰ τῆς ὑπ' ἀρ. 127 προδικαστικῆς ἀποφάσεώς του διέταξε: α. νὰ ἀποδείξωσιν οἱ ἐφεσίβλητοι ὅτι τὴν 9 Δεκεμβ. 1822 ἐπληρώθησαν παρὰ τινῶν ἐκ τῶν κατοίκων τοῦ Λεβιδίου 1596

γρόσια εκ τῶν ὀφειλομένων εἰς τὸν Γ. Σπυριδώνου· β'. ἐπέτρεψε τὴν ἐξέτα-
 σιν τῶν μαρτύρων εἰς τὸν ἐν Τριπόλει εἰρηνοδίκην· καὶ γ'. ἐνέγραψεν εἰς
 τοὺς ἐφεσιβλήτους ἀνατρεπτικὴν προθεσμίαν 30 ἡμερῶν. Κατὰ τὴν 26 Ἰ-
 ουλίου π. ε. ἐξητήσατο ὁ ἐκκαλῶν ἀπὸ τοῦ δικαστήριον τῶν ἐν Νευπλίου ἐφε-
 τῶν τὴν ἀκύρωσιν τῶν ὡς ἀνωτέρω ληφθεῖσων μαρτυριῶν τοῦ Ἀθαν. Παν-
 τζῆκα, Γεωρ. Κατραλῆ, Κωνσ. Παππασωτήρη καὶ Κωνσ. Λιάτου, διότι ἐλή-
 φθησαν ἐκπροθέσμως ἢ τὴν ἐξαίρεσιν τῶν μαρτύρων τούτων. Τὸ δὲ δικαστή-
 ριον διὰ τῆς ὑπ' ἀριθμ. 195 ἀποφάσεώς του ἀπέρριψε τὴν περὶ ἀκυρώσεως
 τῶν μαρτυριῶν καὶ ἐξαίρεσεως ἔνστατιν, παρεδέχθη μόνον τὴν κατὰ τῶν
 μαρτύρων Κωνσ. Παππασωτήρου καὶ Κωνσ. Λιάτου πρότασιν ἐξαίρεσεως,
 μετερρύθμισε τὴν ἐκκληθεῖσαν τῶν πρωτοδικῶν ἀπόφασιν, καὶ κατεδίκασε
 τοὺς ἐφεσιβλήτους νὰ πληρώσωσι πρὸς τὸν Γ. Σπυριδώνου πρὸς ἀναπληρωμὴν
 τοῦ ἀπὸ 29 Ὀκτωβρ. 1820 χρέους γρόσια 7,503 μετὰ τοῦ τόκου αὐτῶν
 ἀνὰ δέκα τοῖς ἑκατὸν κατ' ἔτος ἀρχομένου ἀπὸ τὴν 25 Νοεμβρ. 1822 μέ-
 χρι τῆς διπλασιάσεως τοῦ κεφαλαίου, καὶ πάλιν μετὸν αὐτὸν τόκον ἐπὶ μό-
 νου τοῦ κεφαλαίου ἀπὸ τῆς 12 Νοεμβρ. 1835 μέχρι τῆς ἐξοφλήσεως, καὶ
 ἀπέρριψε ὅλας τὰς λοιπὰς προτάσεις τῶν μερῶν. Τῆς ἀποφάσεως ταύτης καὶ
 τῆς ὑπ' ἀρ. 127 προδικαστικῆς ἐζήτησε τὴν ἀναίρεσιν, ὁ μὲν Γ. Σπυριδώνου
 διὰ τοὺς ἐξῆς λόγους· α'. διότι, κατὰ τὸ ἄρθ. 82 βιβλ. Γ'. τίτλ. Γ'. τῆς
 ἐξαβιβλίου τοῦ Ἀρμενοπούλου, διὰ νὰ ἀποδειχθῇ καταβολὴ χρέους χρειάζον-
 ται πέντε τοῦλάχιστον μάρτυρες, ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου ὑπάρχουσι μόνον
 δύο· β'. διότι κατὰ τὸ 324 ἄρθ. τῆς πολιτ. δικονομίας οἱ ἄνω μάρτυρες
 εἶναι ἀδύνατον νὰ μαρτυρήσωσι περὶ τοῦ ἀντικειμένου εἰς τὸ ὁποῖον ἐξετά-
 σθησαν, ὡς ἔχοντες ἄμεσον ὠφέλειαν ἢ βλάβην ἐκ τῆς μαρτυρίας των καὶ
 ἐπομένως ὑπαγόμενοι εἰς τὴν περίπτωσιν τῆς ἐξαίρεσεως· γ'. διότι τὸ δικα-
 στήριον ἔβλαψε τὰ δικαιώματά του, ὡς διορίσαν τὴν ἐπικνάλησιν τοῦ τόκου
 ἀπὸ τὸ 1835 καὶ ὄχι ἀπὸ τὸ 1832 ὅτε ἐγένεεν ἡ διαμαρτύρησις κατὰ τῶν
 χωρικῶν τοῦ Λεβιδίου· οἱ δὲ ἀντίδικοι τοῦ Γ. Σπυριδώνου ἐξητήσαντο ὡ-
 σαύτως τὴν ἀναίρεσιν τῆς ὑπ' ἀρ. 195 ἀποφάσεως τοῦ ἐν Νευπλίου δικα-
 στήριου τῶν ἐφετῶν· α'. διότι ἀκυρῶσαν τοῦτο τὴν ὑπ' ἀρ. 6 ἀπόφασιν τοῦ ἐν
 Τριπόλει πρωτοδικείου καὶ καταδικάσαν αὐτοῦ· ἀτομικῶς εἰς τὴν πληρω-
 μὴν μιᾶς ὁμολογίας τῆς κοινότητος, χωρὶς νὰ ἐνάξῃ ὁ ῥηθεὶς Γ. Σπυριδώνου
 τὸν κύριον ὀφειλέτην, τούτεσι τὴν κοινότητα διὰ τοῦ ἀντιπροσώπου της,
 παρεβίασε τὸ ἀπὸ 12 (24) Μαΐου 1835 Β. Διάταγμα καὶ τὰ ἄρθρα 2 καὶ
 25 τῆς πολιτ. δικονομίας· β'. διότι παρεβίασε τὸ ἀπὸ 18 Μαΐου 1829
 ἐν ἰσχύει ψήφισμα ἄρθ. ἡ., τὸ ὁποῖον κανονίζει πῶς καὶ πότε νὰ πληρόνων-
 ται τὰ χρέη τῶν κοινοτήτων·

Ἀκοῦσαν τὴν ἔκθεσιν τοῦ ἀντιπροέδου Κ. Α. Πολυζωΐδου, τὸν δικηγόρον
 Α. Πετράλην συνήγορον τοῦ Γ. Σπυριδώνου ἐξ ἐπαγγέλματος διορισθέντα,

τὸν δικηγόρον Ἰω. Γ. Τυπάλδον συνήγορον τῶν Παππασαύρου, Παππαδιαμαντῆ Α. Παναγ. Σαμαντούρα καὶ Χρήσου Πεπόνη ἐπίσης ἐξ ἐπαγγέλματος διορισθέντα, καὶ τὸν εἰσαγγελέα·

Σκεφθὲν κατὰ τὸν νόμον·

ὡς πρὸς τὴν ἀναιρέσεως αἴτησιν τοῦ Γ. Σπυριδώνου·

Ἐπειδὴ καθόσον ἀφορᾷ τὸν πρῶτον λόγον τὸ δικαστήριον τῶν ἐν Ναυπλίῳ ἐφετῶν δὲν ἐσηρίχθη, ὡς ἐξ αὐτῆς τῆς ἀποφάσεώς του γίνεται δῆλον, εἰς μόνην τὴν κατάθεσιν μαρτύρων, ἀλλὰ καὶ εἰς ἔγγραφα, ὥστε ἐξ ἀμφοτέρων ἐμόρφωσε τὴν πεποίθησίν του·

Ἐπειδὴ ἔργον τῶν κατωτέρων δικαστηρίων εἶναι νὰ ἐκτιμῶσι τὴν ἰσχὺν τῶν μαρτυριῶν· ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου οἱ ἐν Ναυπλίῳ ἐφέται δεχθέντες τὰς μαρτυρίας τοῦ Ἀθ. Παντζήκα καὶ Γεωρ. Κατραλῆ, ἐθεώρησαν αὐτὰς ὡς μὴ ὑπαγομένης εἰς τὴν ἀπαγορευτικὴν διάταξιν τοῦ 2 §. τοῦ 324 ἀρθ. τῆς πολιτ. δικονομίας.

Ἐπειδὴ ὁ λόγος ἂν ἐκοινοποιήθη ἢ ὄχι ἡ διαμαρτύρησις τοῦ ἀναιρεσίοντος πρὸς τοὺς κατοίκους τοῦ Λεβιδίου, εἶναι πραγματικός, καὶ εἰς τὴν ἐξέτασιν τούτου, ἀποφασισθέντος ἤδη παρὰ τοῦ δικαστηρίου τῶν ἐφετῶν, δὲν δύναται νὰ ἐπεμβῇ ὁ Ἄρειος Πάγος·

ὡς πρὸς τὴν ἀναιρέσεως αἴτησιν τοῦ Παππασαύρου, Παππαδιαμαντῆ, Α. Σαμαντούρα καὶ Χρ. Πεπόνη·

Ἐπειδὴ τὸ δικαστήριον τῶν ἐν Ναυπλίῳ ἐφετῶν θεωρῆσαν κατὰ τὸ περιεχόμενον τοῦ ἐγγράφου ὡς ὀφειλέτας τοὺς ἰδιώτας, καὶ ὄχι τὸν δῆμον· δὲν παρεβίασε κάμμίαν νομικὴν διάταξιν·

Ἐπειδὴ κατὰ τὴν διάταξιν τοῦ 160 ἀρθρ. τῆς πολιτ. δικονομίας τὸ δικαστήριον τῶν ἐφετῶν δὲν ὑπεχρεῖτο νὰ λάβῃ εἰς σκέψιν πρότασιν, ἣτις δὲν ἔγεινεν ἐνώπιόν του ἐγκαίρως, ἄλλως δὲ ἡ προκειμένη, δι' ἧς ὁ ἀναιρεσίον ἐπικαλεῖται τὴν ἐφαρμογὴν τοῦ ἀπὸ 18 Μαΐου 1829 ψηφίσματος ἀφορᾷ τὴν ἐκτέλεσιν, καὶ ἐπομένως ὡς τοιαύτη δὲν δύναται νὰ προταθῇ, εἰμὴ κατὰ τὴν περὶ ἐκτελέσεως δίκην·

Διὰ ταῦτα ἀπορρίπτει τὴν ἀναιρέσεως αἴτησιν τοῦ Γεωργ. Σπυριδώνου, κατοίκου Ναυπλίας, ἣτις ἔγεινε κατὰ τῶν ἀπὸ 6 Μαΐου καὶ 29 Ἰουλ. ὑπ' ἀρ. 127 καὶ 195 ἀποφάσεων τῶν ἐν Ναυπλίῳ ἐφετῶν, ἀπορρίπτει καὶ τὴν ἀναιρέσεως αἴτησιν, τοῦ Παππασαύρου, Παππαδιαμαντῆ, Χρήσου Πεπόνη καὶ Ἄνας. Παναγ. Σαμαντούρα, κατοίκων Λεβιδίου, τὴν γενομένην κατὰ τῆς ἀνωτέρω ἀπὸ 29 Ἰουλ. 1838 ὑπ' ἀριθ. 195 ἀποφάσεως τῶν ἐν Ναυπλίῳ ἐφετῶν, καὶ καταδικάζει ἕκαστον τῶν διαφερομένων μερῶν εἰς τὸ πρόσκιμον τῶν ἑκατὸν δραχ., καὶ εἰς τὰ ἐξόδα τῆς σημάνσεως πληρωτέα ἐξ ἡμισείας

παρὰ τῶν μερῶν, τῆς πληρωμῆς τῶν ὁποίων ἀπαλλάττονται ἐν τῷ παρόντι ὡς ἀπολαύοντα τὰ δικαιώματα τῶν πενήτων.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις, τὴν 10 Μαρτ. 1839.

Ἐδημοσιεύθη ἐν Ἀθήναις, τὴν 16 Μαρτ. 1839.

— ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΗ 261. —

Περὶ ἐπιτρέψεως εἰς τὴν Ἑλένην Μπαλάνου νὰ κλητεύσῃ τοὺς ἀντιδίκους τῆς Ἀλῆ Ρήγα, Μαρίας Γ. Σταΐκου κλπ. νὰ ἐμφανισθῶσιν ἐνώπιον τοῦ Ἀρείου Πάγου πρὸς συζήτησιν τῆς περὶ κανονισμοῦ ἀρμοδιότητος αἰτήσεως.

(Ἀριθ. πρωτοκ. 395.)

Τὸ δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου.

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαστῶν Κ. Κ. Χ. Κλονάρη προέδρου, Α. Πολυζωΐδου ἀντιπροέδρου, Γ. Α. Σωμακή, Δ. Σκορδίλη, Θ. Μανούση, Διομήδους Κυριακοῦ, Γεωργίου Ἀφθονίδου παρέδρου, ἀναπληροῦντος τὸν Ἀρειοπαγίτην Κ. Δ. Γ. Φέδαρ, κωλυόμενον, καὶ παρόντων τοῦ ἀντισαγγελέως Κ. Γ. Α. Νύκτη καὶ τοῦ γραμματέως Γ. Κ. Ἰσχομάχου.

Συνελθὼν εἰς δημοσίαν συνεδρίασιν τὴν 16 Μαρτίου ε. ε. διὰ νὰ δικάσῃ τὴν ἐξῆς αἴτησιν τῆς Ἑλένης Μπαλάνου, κατοίκου Ἀθηνῶν, περὶ ἀδείας κλητεύσεως ἐπὶ τῆς διαφορᾶς τῆς μεταξὺ αὐτῆς καὶ τοῦ Ἀλῆ Ρήγα πληρεξουσίου τῆς Ἀφίφες Πετμεζίνας καὶ τῆς Μουζιγένης Δ. Ἀλμπάνη, τῆς Μαρίας Γ. Σταΐκου καὶ τοῦ Ἰσμαὴλ Κουτζῆ Ἐφρένδη πληρεξουσίου τοῦ Σαδὶκ Δ. Βεΐζη, κατοίκων Ἀθηνῶν

Ἐπὶ τῆς ἐν τῇ Ἀττικῇ κειμένης ἀκινήτου περιουσίας τοῦ ἀποβιώσαντος Ὀθωμανοῦ Χασάν Σαλῆ Βεΐζη, ἐνεργήθη δικαστικὴ διανομὴ ἐνώπιον τοῦ ἐν Ἀθήναις δικαστηρίου τῶν πρωτοδικῶν μεταξὺ τῶν κληρονόμων τοῦ εἰρημένου Ὀθωμανοῦ, Ἑλένης Μπαλάνου, Μαρίας Σταΐκου καὶ Σαδὶκ Βεΐζη. Ἐπὶ τῆς ὑποθέσεως ταύτης ἐξεδόθησαν παρὰ τοῦ εἰρημένου δικαστηρίου ἀποφάσεις ὑπ' ἀρ. 1666 καὶ 2173, καὶ κατὰ τὴν 3 Νοεμβ. 1838 ἔγεινε παρὰ τοῦ εἰσηγητοῦ δικαστοῦ ἡ κληροδότησις. Τὰς ἀποφάσεις ταύτας ὁμοῦ καὶ τὴν πρᾶξιν τοῦ εἰσηγητοῦ προσέβαλεν ὁ Ἀλῆ Ρήγας δι' ἀνακοπῆς ἐνώπιον τοῦ αὐτοῦ δικαστηρίου, ἐπεμβὰς ὡς τρίτος καὶ διεκδικῶν ὡς πληρεξούσιος τὰ δικαιώματα τῆς Ἀφίφες Πετμεζίνας, Μουζιγένης Ἀλμπάνη, συγγενῶν τοῦ Χασάν Σαλῆ Βεΐζη, καὶ ἀντιποικουμένων ἐπὶ τῆς περιουσίας τοῦ Χασάν Σαλῆ Βεΐζη δικαίωμα κληρονομίας. Τὸ δικαστήριον ἀπέρριψε τὴν ἀνακοπὴν ὡς ἀπαράδεκτον. Κατὰ δὲ τὴν 27 Φεβρουαρ. ε. ε. ὁ Ἀλῆ Ρήγας ὡς πληρεξούσιος τῶν εἰρημένων Ἀφίφες Πετμεζίνας καὶ Μουζιγένης Ἀλμπάνη ἐκίνησεν ἀγωγὴν ἐνώπιον τῆς μικτῆς ἐπιτροπῆς κατὰ τῶν νεοφωτίστων Ἑλένης Μπαλάνου καὶ Μαρίας Σταΐκου, καὶ τοῦ Σαδὶκ Βεΐζη, ἐξαιτούμενος παρ' αὐτῆς νὰ ἀ-

ποφασίση· 1. τὴν ἀκύρωσιν τῶν δικαστικῶν ἀποφάσεων καὶ πράξεων τῶν γενομένων ἐπὶ τῆς διανομῆς τῆς περιουσίας τοῦ Χασάν Σαλῆ Βεΐζη μεταξὺ Σαδίκ Βεΐζη, Ἐλένης Μπαλάνου καὶ Μαρίας Σταΐκου, καθὼς καὶ τὴν διαίρεσιν ἀπὸ ταύτης τῆς περιουσίας τοῦ Δερβὺς Βεΐζη, ὡς παρανόμως συμμιχθειῶν παρὰ τῶν πραγματοποιησάντων· 2. νὰ διαταχθῇ νέα διανομὴ διὰ νὰ συμπεριληφθοῦν καὶ αἱ ἐντολίδες τοῦ ὡς συγκληρονόμοι. Ἡ δὲ Ἐλένη Α. Μπαλάνου εἰσήξεν ἀγωγὴν ἐνώπιον τῶν ἐν Ἀθήναις πρωτοδικῶν κατὰ τοῦ Ἀλῆ Ρήγα πληρεξουσίου τῆς Ἀφιφές Πετμεζίνας, τῆς Μουζιγένης Ἀλμπάνη, τῆς Μαρίας Σταΐκου καὶ τοῦ Σαδίκ Βεΐζη, ἐν ἧ ἐκθέτουσα ὅσα ὁ πληρεξούσιος τῆς Ἀφιφές καὶ Μουζιγένης διὰ τῆς ἀγωγῆς του ἐνώπιον τῆς μικτῆς ἐπιτροπῆς καὶ συναινοῦσα ἐντελῶς εἰς τὰς αἰτήσεις αὐτῶν ἐξαιτεῖται παρὰ τοῦ εἰρημένου δικαστηρίου· 1. τὴν ἀκύρωσιν τῶν ὑπ' ἀρ. 1666 καὶ 2173 ἀποφάσεων τοῦ αὐτοῦ δικαστηρίου καὶ τῆς ἀπὸ 3 Νοεμβ. π. ε. πράξεως τοῦ εἰσηγητοῦ δικαστοῦ Βελισσαρίου· 2. νὰ διαταχθῇ ἡ διαίρεσις τῆς περιουσίας τοῦ Χασάν Βεΐζη ἀπὸ τῆς τοῦ Δερβὺς Βεΐζη. 3. νὰ διαταχθῇ νέα διανομὴ τῶν αὐτῶν περιουσιῶν. Κατὰ συνέπειαν τῶν ἀγωγῶν τούτων ἡ Ἐλένη Α. Μπαλάνου προτείνουσα ἐκκρεμοδικίαν ἐνώπιον τῶν τακτικῶν δικαστηρίων καὶ τῆς μικτῆς ἐπιτροπῆς εἰσήξεν ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου τούτου αἰτησὶν περὶ ἀδείας κλητεύσεως πρὸς κανονισμὸν ἀρμοδιότητος·

Ἀκοῦσαν τὴν ἐκθεσιν τοῦ Ἀρειοπαγίτου Κ. Θ. Μανούση, καὶ τὸν εἰσαγγελέα·

Σκεφθέν κατὰ τὸν νόμον·

Ἐπειδὴ κατὰ τὸ 1 ἄρθ. τοῦ ἀπὸ 2 Ὀκτωβ. 1836 Β. Διατάγματος, ὁσάκις περὶ μιᾶς καὶ τῆς αὐτῆς ὑποθέσεως μεταξὺ τῶν αὐτῶν διαδίκων φιλονεικουμένης εἰσήχθη ἀγωγὴ εἰς τε τὰ τακτικά δικαστήρια καὶ εἰς τὴν μικτὴν ἐπιτροπὴν, ὁ Ἄρειος Πάγος κανονίζει τὴν ἀρμοδιότητα· ἐκκρεμῆς δὲ λογίζεται ἡ δίκη, κατὰ τὸ 2 ἄρθ. τοῦ αὐτοῦ Διατάγματος, ἀφ' ἧς ἡμέρας παραδοθῇ εἰς τὴν μικτὴν ἐπιτροπὴν τὸ ἐγγράφον τῆς ἀγωγῆς·

Ἐπειδὴ ἐκ τῶν πιστοποιητικῶν τοῦ τε παρὰ τῇ μικτῇ ἐπιτροπῇ γραμματέως, καὶ τοῦ γραμμ. τοῦ δικαστηρίου τῶν ἐν Ἀθήναις πρωτοδικῶν θεσχιούται, [ὅτι ὑπάρχει εἰς μὲν τὴν μικτὴν ἐπιτροπὴν ἀγωγὴ τοῦ Ἀλῆ Ρήγα πληρεξουσίου τῆς Ἀφιφές Πετμεζίνας καὶ Μουζιγένης Δερβὺς Ἀλμπάνη, κατὰ τῆς Ἐλένης Α. Μπαλάνου, Μαρίας Σταΐκου καὶ Σαδίκ Βεΐζη, ἀφορῶσα τὴν γενομένην διανομὴν τῆς περιουσίας τοῦ Χασάν Σαλῆ Βεΐζη καὶ τοῦ Δερβὺς Βεΐζη, ἐνώπιον δὲ τοῦ ἐν Ἀθήναις πρωτοδικείου εἰσήχθη ἀγωγὴ τῆς Ἐλένης Μπαλάνου κατὰ τοῦ Ἀλῆ Ρήγα πληρεξουσίου τῆς Ἀφιφές Πετμεζίνας καὶ Μουζιγένης Ἀλμπάνη, καὶ τῆς Μαρίας Σταΐκου καὶ τοῦ Ἰσμαὴλ Κουτζί Ἐφέντη πληρεξουσίου τοῦ Σαδίκ Δ. Βεΐζη, ἀφορῶσα τὴν γενομένην διανομὴν τῆς αὐτῆς περιουσίας τοῦ Χασάν Σαλῆ Βεΐζη καὶ τοῦ Δερβὺς Βεΐζη, ἐπομένως ὑπάρχει δίκη ἐκκρεμῆς ἐνώπιον τῆς μικτῆς ἐπιτροπῆς καὶ

των τακτικῶν δικαστηρίων μεταξύ τῶν αὐτῶν διαδίκων περὶ τοῦ αὐτοῦ ἀντικειμένου·

Ἐπειδὴ κατὰ τὸ 3 ἄρθ. τοῦ εἰρημένου δικτάγματος ὁ Ἄρειος Πάγος ἐὰν δὲν εὔρη τὴν αἴτησιν προφανῶς ἀπορρίπτειαν ἐκδίδει τὴν ἀδείαν τῆς ἔνεκα κανονισμοῦ κλητεύσεως·

Διὰ ταῦτα ἐπιτρέπει εἰς τὴν Ἑλένην Μπαλάνου κάτοικον Ἀθηνῶν, νὰ κλητεύσῃ τοὺς ἀντιδίκους τῆς Ἀλῆ Ρήγα πληρεξούσιον τῆς Ἀφιδέας Πετμεζίνης καὶ τῆς Μουζιγένης Δ. Ἀλμπάνη, τὴν Μαρίαν Γ. Σταϊκού, καὶ τὸν Ἰσμαὴλ Κουτζῆ Ἐφένδη πληρεξούσιον τοῦ Σαδικ Δ. Βεΐζη, κατοίκους Ἀθηνῶν, νὰ ἐμφανισθῶσιν ἐνώπιον τοῦ Ἄρειου Πάγου πρὸς συζήτησιν τῆς περὶ κανονισμοῦ ἀρμοδιότητος αἰτήσεως ἐπὶ τῆς μεταξύ τῶν εἰρημένων διαδίκων ἐκκρεμοῦς διαφορᾶς εἰς τε τὴν μικτὴν ἐπιτροπὴν καὶ εἰς τὸ ἐν Ἀθήναις δικαστήριον τῶν πρωτοδικῶν, καὶ διατάττει νὰ ἀναβληθῆ προσωρινῶς ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος πᾶσα ἐπ' αὐτῆς διαδικασίᾳ ἐνώπιον τοῦ ἐν Ἀθήναις πρωτοδικείου καὶ τῆς μικτῆς ἐπιτροπῆς.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις τὴν 17 Μαρτ. 1839.

Ἐδημοσιεύθη ἐν Ἀθήναις τὴν 20 Μαρτ. 1839.

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚῆ 262.

Περὶ ἀπορρίψεως τῆς περὶ ἀδείας κλητεύσεως ἔνεκα κανονισμοῦ ἀρμοδιότητος αἰτήσεως ἐπὶ τῆς μεταξύ τοῦ Δομενίου Ὀριγόνη καὶ τοῦ Ἀντ. Ὀριγόνη διαφορᾶς.

(Ἄριθ. πρωτοκ. 396.)

Τὸ δικαστήριον τοῦ Ἄρειου Πάγου.

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαστῶν Κ. Κ. Χ. Κλονάρη προέδρου, Α. Πηλυζωΐδου ἀντιπροέδρου, Ἰω. Ἀν. Σωμάκη, Δ. Σκορδίλη, Θ. Μανούση, Διομήδους Κυριακοῦ, Γ. Ἀφθονίδου παρέδρου, ἀναπληροῦντος τὸν Ἀρειοπαγίτην Κ. Δ. Γ. Φέδερ κωλυόμενον, παρόντων καὶ τοῦ ἀντεισαγγελέως Γ. Α. Ναύτη, καὶ τοῦ γραμματέως Γ. Κ. Ἰσχομάχου·

Συνελθὼν εἰς δημοσίαν συνεδρίασιν τὴν 16 Μαρτ. ε. ε. διὰ νὰ δικάσῃ τὴν ἐξῆς αἴτησιν τοῦ Δομενίου Ὀριγόνη, κατοίκου Ἀθηνῶν, περὶ ἀδείας κλητεύσεως ἐπὶ τῆς μεταξύ αὐτοῦ καὶ τοῦ Ἀντ. Ὀριγόνη, κατοίκου Ἀθηνῶν, διαφορᾶς·

Ὁ Ἐμμανουὴλ Δ. Καρακίτης ἐνεργῶν ὡς πληρεξούσιος τοῦ Ἀντ. Ὀριγόνη, ἐνήγαγε κατὰ τὴν 22 Φεβρουαρίου ε. ε. ἐνώπιον τῆς ἐν Ἀθήναις μικτῆς ἐπιτροπῆς τὸν Δομενίου Ὀριγόνη καὶ ἐζήτησε νὰ καταδικασθῆ αὐτός νὰ παραιτηθῆ πρὸς ὄφελος τοῦ εἰρημένου Ἀντ. Ὀριγόνη· ἰ. ἀπὸ ἑνα ἐλαιῶνα κείμενον κατὰ τὴν θέσιν Ἀθηνῶν Στέρφος, καὶ συνιστάμενον ἀπὸ τεσσαρά-

κοντα ελαιόδενδρα· 2. από ἕτερον ελαιῶνα κείμενον κατὰ τὴν αὐτὴν θέσιν καὶ συνιστάμενον ἀπὸ ἐξήκοντα ελαιόδενδρα· καὶ 3. ἀπὸ ἑνα λαχανόκηπον κείμενον ἐντὸς τοῦ ελαιῶνος Ἀθηνῶν καὶ συνιστάμενον ἀπὸ σρέμματα δώδεκα, τὰ ὁποῖα κτήματα ὡς ἀνήκοντα εἰς τὴν κυριότητα τοῦ εἰρημένου Ἄντ. Ὀριγόνη, ὅς τις τὰ ἠγόρασεν ἀπὸ τοῦς Ὀθωμανοῦς Χασαάναγα Ἐμπουμπιεέρ καὶ Μεχμέτ Ἐφέντη Τατάρ Ἀγμέταγα, πρέπει ν' ἀποδοθῶσιν εἰς αὐτὸν, καὶ ἐπομένως νὰ διαταχθῆ ἢ ἐξ αὐτῶν ἀποβολὴ τοῦ ἀντιδίκου του καὶ ἢ καταδίκη αὐτοῦ εἰς τὴν πληρωμὴν τῶν καθυστερούντων εἰσοδημάτων καὶ τῶν ἐξόδων. Κατὰ τὴν 4 Μαρτ. ε. ε. ὁ Δομένικος Ὀριγόνης ἐκίνησε κατὰ τοῦ εἰρημένου Ἄντ. Ὀριγόνη ἀγωγὴν ἐνώπιον τῶν ἐν Ἀθήναις πρωτοδικῶν, διὰ τῆς ὁποίας σφριζόμενος εἰς τὸ ὅτι ὁ ρηθείς Ἄντ. Ὀριγόνης χωρὶς νὰ ἔχη τὴν κατοχὴν τῶν ἐνδιαλαμβανουμένων κτημάτων ἐν τῇ πρὸς τὴν μικτὴν ἐπιτροπὴν ἀγωγῇ του, δι' ὑποκρίσεως ὅτι ἔχει ἀξιώσεις ἐπ' αὐτῶν, τὸν προσκαλεῖ νὰ ἐμφανισθῆ ἐνώπιον τῶν εἰρημένων πρωτοδικῶν διὰ νὰ καταδικασθῆ νὰ παύσῃ ἀπὸ τὰς ἀξιώσεις του ταῦτας καὶ νὰ ἀναγνωρισθῶσι τὰ ρηθέντα κτήματα ὡς πλήρως ἴδια κτήματα τοῦ αὐτοῦ Δομένικου Ὀριγόνη. Μετὰ ταῦτα, ὁ Δομένικος Ὀριγόνης, δι' αἰτήσεώς του πρὸς τὸν Ἄρειον Πάγον, γενομένης τὴν 13 Μαρτ. ε. ε. ἐξήτησε τὴν πρὸς κλήτευσιν τοῦ ἀντιδίκου του ἄδειαν, ἐπὶ τῷ σκοπῷ τοῦ νὰ κληρονομηθῆ ἀκολούτως ἢ ἀμφιβαλλομένη ἀρμοδιότης τῶν μνηθέντων δύο δικαστηρίων.

Ἀκούσαν τὴν ἐκθεσιν τοῦ Ἀρειοπαγίτου Κ. Διομηδους Κυριακοῦ καὶ τὸν εἰσαγγελεῖα.

Σκεθὲν κατὰ τὸν νόμον·

Ἐπειδὴ, κατὰ τὸ αἰ. ἀρθ. τοῦ ἀπὸ 2 (14) Ὀκτωβ. 1836 Διατάγματος, τότε μόνον ἐπιδέει ὁ Ἄρειος Πάγος κανονισμὸν ἀρμοδιότητος, ὅταν περὶ μιᾶς καὶ τῆς αὐτῆς ὑποθέσεως καὶ μεταξὺ τῶν αὐτῶν διαδίκων ὑπάρχη ἤδη ἐκκερμῆς ἀγωγὴ εἰς τε τὰ τακτικά δικαστήρια καὶ εἰς τὴν ἐν Ἀθήναις μικτὴν ἐπιτροπὴν· καὶ κατὰ τὸ αὐτὸ Διάταγμα λογίζεται ἐκκερμῆς ἡ δίκη παρὰ τῇ μικτῇ ἐπιτροπῇ ἀφ' ἧς ἡμέρας παραδύθῃ εἰς αὐτὴν τὸ ἔγγραφον τῆς ἀγωγῆς. Ἐνώπιον δὲ τοῦ τακτικοῦ δικαστηρίου δὲν δύναται νὰ λογισθῆ τοιαύτη κατὰ τὸ 156 ἀρθ. τῆς πολιτ. δικονομίας, εἰμὴ μετὰ τὴν ἐπίδοσιν τῆς ἀγωγῆς· ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου, ἡ δίκη ὑπάρχει μὲν ἐκκερμῆς παρὰ τῇ μικτῇ ἐπιτροπῇ, ἀλλὰ δὲν γίνεται ἐκκερμῆς ἐνώπιον τοῦ τακτικοῦ δικαστηρίου διὰ τῆς πρὸς τὸν Ἄντ. Ὀριγόνην γενομένης ἀγωγῆς, ἥτις φέρει ὅλα τὰ στοιχεῖα τῆς προσκλήσεως εἰς ἀγωγὴν, καθότι ὁ σκοπὸς τῆς προσκλήσεως εἶναι νὰ προτραπῆ μόνον ὁ προσκαλούμενος εἰς τὸ νὰ κινήσῃ ἀγωγὴν, χωρὶς ὅμως νὰ ἔχη ἐπιφέρειν ἢ περὶ προσκλήσεως δίκη εἰς τὴν κυρίαν δίκην, καὶ χωρὶς νὰ περιορίζεται ἐντεῦθεν τὸ δικαίωμα τοῦ προκαλουμένου εἰς τὴν ἐλευθέραν ἐκκλογὴν τοῦ ἀρμοδίου δικαστηρίου, κατὰ τὴν ρητὴν δια-

ταξιν τοῦ 83 ἄρθ. τῆς πολιτ. δικονομίας, ἐπομένως δὲν ὑπάρχει χώρα πρὸς κανονισμὸν ἀρμοδιότητος·

Διὰ ταῦτα ἀπορρίπτει πρὸς τὸ παρὸν τὴν ἀπὸ 13 Μαρτ. ε. ε. περὶ ἀδείας κλητεύσεως ἕνεκα κανονισμοῦ ἀρμοδιότητος αἴτησιν τοῦ Δομενίκου Ὀριγόνη, κατοίκου Ἀθηνῶν, ἐπὶ τῆς μεταξὺ αὐτοῦ καὶ τοῦ Ἀντ. Ὀριγόνη διαφορᾶς, ἀφορώσης διάφορα ἀκίνητα κτήματα κείμενα εἰς τὴν περιοχὴν τῶν Ἀθηνῶν, καὶ καταδικάζει τὸν αὐτὸν Δομενίκον Ὀριγόνην εἰς τὰ ἔξοδα τῆς παρουσίας δίκης δραχ. 24.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις, τὴν 17 Μαρτ. τοῦ 1839 ἔτους.
Ἐδημοσιεύθη ἐν Ἀθήναις, τὴν 20 Μαρτ. 1839.

=====

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΗ 263.

Περὶ ἀπορρίψεως τῆς περὶ ἀναιρέσεως αἰτήσεως τοῦ Ν. Σύρμα, κατὰ τῶν ἀποφάσεων τῶν ἐν Ναυπλίῳ ἐφετῶν.

(Ἀριθ. πρωτοκ. 397.)

Τὸ δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου.

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαστῶν Κ. Κ. Χ. Κλονάρη προέδρου, Α. Πολυζωΐδου ἀντιπροέδρου, Ἰω. Ἀντων. Σωμάκη, Δ. Σκορδίλη, Θ. Μχνούση, Διομήδους Κυριακοῦ, Γ. Ἀφθονίδου παρέδρου, ἀναπληροῦντος τὸν Ἀρειοπαγίτην Κ. Δ. Γ. Φέδερ κωλυόμενον, καὶ παρόντων τοῦ εἰσαγγελέως Κ. Δ. Γ. Σούτζου καὶ τοῦ γραμμ. Γ. Κ. Ἰσχομάχου·

Συνελθὼν εἰς δημοσίαν συνεδρίασιν τὴν 16 Μαρτ. ε. ε. διὰ τὴν δικάσιν μεταξὺ τοῦ Νικ. Δ. Σύρμα πλοιάρχου, κατοίκου Σπετζῶν ἀναιρεσεύοντος, παρασταθέντος μετὰ τοῦ πληρεξουσίου του Π. Ἀργυροπούλου δικηγόρου, καὶ τῶν ἀναιρεσιβλήτων Μιχαὴλ Ἰωάννου, καὶ Ἀντ. Λιώση, Γ. Ἰω. Ὀρλόφ κηδεμόνος τῶν ἀφηλίκων τέκνων τοῦ ποτῆ Ν. Λιώση, καὶ Ν. Κωνσταντίνου, κατοίκων τῆς αὐτῆς πόλεως, παρασταθέντων διὰ τοῦ πληρεξουσίου του Μ. Κ. Μαρίνογλου δικηγόρου, τὴν ἐξῆς αἴτησιν ἀναιρέσεως·

Κατ' αἴτησιν τοῦ εἰρημένου Ἰω. Λιώση καὶ τῶν λοιπῶν συνιδιοκτητῶν ἐπὶ τῶν 5/8 τοῦ πλοίου Ἐκτορος, ὁ εἰρηνοδίκης Σπετζῶν διέταξε κατὰ τὴν 29 Δεκεμβ. 1837 συντηρητικὴν κατάσχασιν ἐπὶ τοῦ ῥηθέντος πλοίου διοικουμένου ὑπὸ τοῦ πλοιάρχου Ν. Σύρμα τοῦ καὶ συνιδιοκτήτου μετὰ τινῶν ἄλλων ἐπὶ τῶν λοιπῶν 3/8 αὐτοῦ. Ὁ Ν. Σύρμας ἀναφερθεὶς εἰς τὸν πρόεδρον τῶν ἐν Ναυπλίῳ πρωτοδικῶν ἐζήτησε τὴν ἄρσιν τῆς κατασχέσεως, ὁ πρόεδρος ἐπεκύρωσε τὴν πράξιν τοῦ εἰρηνοδίκου Σπετζῶν καὶ τὴν κατὰ συνέπειαν αὐτῆς γενομένην κατάσχασιν· ὁ Ν. Σύρμας ἀναφέρθη κατὰ τῆς πράξεως τοῦ προέδρου εἰς ὀλόκληρον τὸ δικαστήριον τῶν πρωτοδικῶν ζητήσας τὴν ἄρσιν ἢ

ἀκύρωσιν τῆς γενομένης κατασχέσεως. Τὸ πρωτοδικεῖον τοῦτο δι' ἀποφάσε-
 ώς, τοῦ ἀκύρωσεν ὅλας τὰς γενομένας πρὸς παρεμπόδισιν τοῦ πλοίου πράξεις
 κτλ. κατὰ τῆς ἀποφάσεως ταύτης ὁ Σύρμας ἔκλειμεν ἔφρασι. Τὸ δὲ δικαστήριον
 τῶν ἐν Ναυπλίῳ ἐφετῶν διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 5 ἀποφάσεώς του ἀπέρριψε τὴν
 ἔφρασιν ὡς μὴ βάσιμον. Εἰσαγθείσης δὲ ἐν τῷ μεταξύ κατὰ τὴν 2 Δεκεμβρ.
 1837 ἀγωγῆς ἐνώπιον τῶν ἐν Ναυπλίῳ ἐμποροδικῶν ὑπὸ τοῦ Μ. Διώση
 ἐνεργήσαντος καὶ ὡς πληρεξουσίου τῶν ὁμοδικῶν του, δι' ἧς ἐζητήσατο ν' ἀ-
 ποβληθῆ τῆς πλοιαρχίας τοῦ πλοίου Ἐκτορος ὁ Ν. Σύρμας, νὰ ὑποχρεωθῆ
 εἰς διαίαν λογοδοσίαν κτλ. τὸ ῥηθὲν ἐμποροδικεῖον ἀπεφάτισε διὰ τῆς ὑπ'
 ἀρ. 16 ὀριστικῆς ἀποφάσεώς του, ὅτι οἱ ἰδιοκτῆται τῶν 318 τοῦ πλοίου Ἐ-
 κτορος δύνανται νὰ παύσωσι τῆς πλοιαρχίας τὸν Ν. Σύρμαν, οὗτος δὲ δύ-
 νηται παραιτούμενος τῆς μετοχῆς του νὰ ζητήσῃ τὴν πληρωμὴν τοῦ ἰσοτί-
 μου τῶν μερίδων του, ὅτι προσέτι ὑποχρεῖται ὁ ῥηθὲς Σύρμας νὰ παραδώ-
 σῃ λογαριασμὸν τῆς διαχειρίσεως τοῦ πλοίου κτλ. Ὁ Ν. Σύρμας ἐξεκάλεσε
 τὴν ἀπόφασιν ταύτην τῶν ἐμποροδικῶν καὶ συνάμα τὴν ὑπ' ἀρ. 7 παρεμπί-
 πτουςαν αὐτῶν ἐνώπιον τῶν ἐν Ἀθήναις ἐφετῶν, τὸ δὲ δικαστήριον τοῦτο
 παραδεχθὲν τὴν ἔφρασιν μετεῤῥίθμισεν ἐν μέρει τὸ ἐ. ἀρθ. τῆς ἐκκαλεσθείσης
 ὑπ' ἀρ. 16 ἀποφάσεως, δηλ. μόνον καθ' ὅσον ἀφορᾷ τὴν διαταχθεῖσαν λο-
 γοδοσίαν τοῦ αὐτοῦ Ν. Δ. Σύρμα ὡς πρὸς τὸν Ν. Κωνσταντίνου, ἀπῆλλαξε
 τὸν Σύρμαν ἀπὸ τῆς ὑποχρέωσιν νέας λογοδοσίας πρὸς τὸν εἰρημένον Ν.
 Κωνσταντίνου, ἀνευ θλάβης τοῦ δικαιώματος τὸ ὁποῖον οὗτος ἔχει, δυνάμει
 τοῦ νόμου, περὶ τοῦ νὰ ζητήσῃ τυγὸν διῤῥθῶσιν διὰ ἐνδεγόμενα λάθη, πα-
 ραλήψεις, ἢ διπλὰς ἐγγράφας, ἐπεκύρωσε κατὰ τὰ ἄλλα τὰς ἐκκληθεί-
 σαι ἀποφάσεις, καὶ ἀπέρριψε τὰς αἰτήσεις τοῦ Ν. Δ. Σύρμα. Τῆς ἀποφάσε-
 ως ταύτης ὑπ' ἀρ. 34 καὶ ἀπὸ 10 Φεβρ. ε. ε. καθὼς καὶ τῆς ἀπὸ 10 Ἰανουαρ.
 ε. ε. ὑπ' ἀρ. 5 τοῦ αὐτοῦ δικαστηρίου τῶν ἐφετῶν ἐζήτησεν ὁ Ν. Δ. Σύρμας
 τὴν ἀναίρεσιν διὰ παραβίασιν τῶν ἀρθ. 127, 627, 1035, 751 καὶ λοιπῶν
 τῆς πολιτ. δικονομίας, καὶ διότι ὡς πρὸς τὴν παρεμπόδισιν τοῦ πλοίου πα-
 ρεβιάσθη τὸ ἀρθ. 216 τοῦ ἐμπορικοῦ νόμου, καὶ παρεβιάσθησαν ἐπίσης τὰ
 ἀρθ. 1042 καὶ 925 τῆς πολιτ. δικονομίας.

Ἀκοῦσαν τὴν ἔκθεσιν τοῦ Ἀρειοπαγίτου Κ. Δ. Σκορδίλη, τ ὡς δικηγόρους
 Π. Ἀργυρόπουλον καὶ Κ. Μ. Μαρίνογλου, καὶ τὸν εἰσαγγελεῖα.

Σκιεθὲν κατὰ τὸν νόμον.

Ἐπειδὴ, κατὰ τὰ ἀρθ. 634 καὶ 1027 τῆς πολιτ. δικονομίας, ὁ πρόεδρος
 τῶν πρωτοδικῶν ἔχει ἀρμοδιότητα νὰ ἐκδώσῃ μόνος του ἀπόφασιν περὶ
 προφυλακτικῶν μέτρων εἰς λίαν κατεπειγούσας ὑποθέσεις, ἢ δὲ ἀπόφασίς του
 κατὰ τὸ 638 ἀρθ. τῆς πολιτ. δικονομίας δὲν ὑπόκειται οὔτε εἰς ἀνακοπὴν,
 οὔτε εἰς ἔφρασιν. ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου ὁ πρόεδρος τῶν ἐν Ναυπλίῳ πρωτο-
 δικῶν ἀπέρριψε δι' ἀποφάσεώς του τὴν περὶ ἄρσεως κατασχέσεως αἰτησιν

τοῦ Ν. Σύρμα, ἡ δὲ ἀπόφασίς του αὐτῆ μὴ οὔσα ἐπιδεκτικὴ, κατὰ τὴν ἐννοίαν τῶν ἀνω ῥηθέντων ἄρθρων, οὔτε ἀνακοπῆς, οὔτε ἐφέσεως, φέρει ἀναγκάτως τύπον τελεσιδικίας, καὶ τὸ δικαστήριον τῶν ἐν Ναυπλίῳ ἐφετῶν θεωρήσαν τὴν ἀπόφασιν ταύτην ὡς τελεσιδίκον συνεμορφώθη ἐντελῶς μὲ τὸν νόμον.

Ἐπειδὴ, κατὰ τὸ 218 ἄρθ. τοῦ ἐμπορικοῦ νόμου, ὁ ἰδιοκτῆτης δύναται νὰ ἀποβάλῃ τὸν πλοίαρχον, κατὰ δὲ τὸ ἄρθ. 220, ἐὰν ὑπάρχωσι πολλοὶ συνιδιοκτῆται πλοίου τινός, εἰς ὅλα ὅσα ἀφορῶσι τὸ κοινὸν συμφέρον αὐτῶν τῶν ἰδιοκτητῶν, ὑπερισχῆ ἢ γνώμη τῶν πλειόνων, τὴν δὲ πλειοψηφίαν ἀποτελεῖ μέρος τῆς εἰς τὸ πλοῖον μετοχῆς ὑπερβαῖνον τὸ ἥμισυ τῆς τιμῆς του, καὶ κατὰ τὸ ἄρθ. 219 ἐὰν, ὁ ἀποβληθεὶς πλοίαρχος εἶναι συνιδιοκτῆτης τοῦ πλοίου, δύναται νὰ παραιτηθῆ τῆς εἰς τὸ πλοῖον μετοχῆς του καὶ νὰ ζητήσῃ τὴν πληρωμὴν τοῦ ἰσοτίμου αὐτῆς κεφαλαίου· ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου ἐκ τῆς ἀποφάσεως τῶν ἐν Ναυπλίῳ ἐφετῶν ἀποδεικνύεται, ὅτι ἂν καὶ ὁ πλοίαρχος Ν. Σύρμας εἶναι μετὰ τοῦ Μ. Ν. Λιώση καὶ λοιπῶν ὁμοδίκων συνιδιοκτῆτης τοῦ πλοίου Ἑκτορος, τὸ μερίδιόν του ὅμως δὲν ὑπερβαίνει τὰ 3/8, ἐνῶ τὸ τῶν ἄλλων εἶναι ἐπὶ τῶν 5/8, ὥστε ἔχοντες οὗτοι τὸ μεγαλύτερον συμφέρον καὶ σχηματίζοντες τὴν πλειοψηφίαν ἐδύναντο νὰ ζητήσουν τὴν ἀποβολὴν τοῦ Σύρμα ἐκ τῆς πλοιαρχίας, καὶ τὸ δικαστήριον τῶν ἐν Ναυπλίῳ ἐφετῶν ἐφαρμόσαν οὕτω τὸ ἀνω ῥηθὲν 218 ἄρθρ. τοῦ ἐμπορικοῦ νόμου ἐφήρμοσεν αὐτὸ καλῶς.

Διὰ ταῦτα, ἀπορρίπτει τὴν ἀναιρέσεως αἰτήσιν τοῦ Ν. Σύρμα, κατοίκου Σπετζῶν, ἣτις ἔγεινε κατὰ τῶν ἀπὸ 10 Ἰανουαρ. καὶ 10 Φεβρουαρ. ε. ε. ὑπ' ἀριθ. 5 καὶ 34 ἀποφάσεων τῶν ἐν Ναυπλίῳ ἐφετῶν, καταδικάζει τὸν αἰτήσαντα τὴν ἀναίρεσιν εἰς τὸ πρόσκιμον τῶν 100 δραχμ., εἰς τὰ δικαιώματα τῆς παρουσίας δίκης δρ. 26, καὶ εἰς τὰ ἔξοδα τῶν ἀντιδίκων του.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις, τὴν 18 Μαρτ. τοῦ 839 ἔτους.
Ἐδημοσιεύθη ἐν Ἀθήναις, τὴν 3 Ἀπριλ. 1839.

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΗ 264.

Περὶ ἀπορρίψεως τῆς περὶ ἀναιρέσεως αἰτήσεως τοῦ Ν. Π. Σκουμπουρδῆ καὶ τοῦ Ἀθαν. Τζίνη ἐνεργούντος καὶ διὰ τοὺς ὁμοδίκους του Νικ. Τζίνην καὶ λοιποὺς, κατὰ τῆς ἀποφάσεως τῶν ἐν Ἀθήναις ἐφετῶν.

(Ἀριθ. πρωτοκ. 399.)

Τὸ δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαστῶν Κ. Κ. Α. Πολυζωΐδου ἀντιπροέδρου, κωλυομένου τοῦ προέδρου Κ. Χ. Κλωνάρη, Ἰω. Ἀντ. Σωμάκη, Α. Γ. Φέδερ,

Δ. Σκορδίλη, Θ. Μανούση, Διομήδους Κυριακοῦ, Δ. Ν. Φωτίλα παρέδρου, κωλυομένου τοῦ πρώτου παρέδρου Κ. Γ. Αφθονίδου, καὶ παρόντων τοῦ ἀντισταγγελέως Κ. Γ. Α. Ναύτη, καὶ τοῦ γραμματέως Γ. Κ. Ἰσχομάχου

Συνελθόν εἰς δημοσίαν συνεδρίασιν τὴν 20 Μαρτίου ε. ε. διὰ τὴν δικάσῃ μεταξὺ τοῦ Ν. Π. Σκουμπουρδῆ καὶ τοῦ Ἀθ. Τζίνης ἐνεργούντος δι' ἑαυτὸν καὶ τοὺς ὁμοδίκους του Νικ. Κωνσ. καὶ Ἀλέξανδρον Τζίνην καὶ Ἰω. Διάμπην, ἀναιρεσειόντων, παρόντων, ἀφ' ἐνὸς μέρους, καὶ τοῦ δημοσίου ἐξ ἄλλου, παρασαθέντος διὰ τοῦ πληρεξουσίου του Α. Τολμίδου δικηγόρου, τὴν ἐξῆς αἴτησιν ἀναίρεσεως:

Ὁ Ν. Π. Σκουμπουρδῆς καὶ ὁ Ἀθ. Τζίνης, ἐνεργῶν δι' ἑαυτὸν καὶ διὰ τοὺς ὁμοδίκους του Νικ., Κωνσ. καὶ Ἀλεξ. Τζίνην, καὶ Ἰω. Διάμπην ἐκίνησαν ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου τῶν ἐνταῦθα πρωτοδικῶν ἀγωγὴν κατὰ τοῦ δημοσίου, ἐκθέσαντες, ὅτι ὑπαρχούσης διαφορᾶς μεταξὺ αὐτῶν καὶ τοῦ Χατζῆ Ἰσμαήλμπεη Ἀγμέτ Πασᾶ περὶ ἀποδόσεως τῶν ἀποτελούντων τὸ Βαθὺ ἐπτὰ χωρίων, κειμένων εἰς τὸ κά ω τρίμημα τῶν Θηβῶν, καὶ ὀνομαζομένων Βαθὺ, Σαλίχ, Κιατίπι, Γερλι, Γράμισι, Ριτζιόνα καὶ Καπανδρίτη, τὰ ὁποῖα ἐπώλησεν εἰς αὐτοὺς ὁ εἰρημένος Ὀθωμανὸς κατὰ τὴν 15 Σελίνης Τζεμαζίλ ἀγῆρ τοῦ 1252 τυρκικοῦ ἔτους διὰ χουζετίου, λαβὼν τὸ τρίμημα αὐτῶν ἐκ γροσίων 80000, ἢ ἀντιπροσωπεύσασα τὸ δημήσιον Γραμματεία τῆς Ἐπικρατείας ἐπρόσφερον ἑαυτὴν κατὰ συνέπειαν τοῦ ὑπ' ἀριθμὸν 24640 Β. Διατάγματος, τῆς ὑπ' ἀρ. 1340 ἀποφάσεως τοῦ ῥηθέντος Δικαστηρίου τῶν πρωτοδικῶν, καὶ τῆς ὑπ' ἀρ. 141 ἐθέσεως τοῦ αὐτοῦ δικαστηρίου, ἐγγυητὴν δικαστικὸν δι' ὅλας τὰς ἀπαιτήσεις αὐτῶν, τὰς κατὰ τοῦ Χατζῆ Ἰσμαήλμπεη, ἀναλαβοῦσα τὴν θέσιν αὐτοῦ, καὶ θέσασα ἐκτὸς τῆς δίκης τὸν Χ. Ἰσμαήλμπεη, ὅστις κατὰ συνέπειαν τῆς ἐγγυήσεως ταύτης ἀπελύθη τῆς φυλακίσεως. Ὅθεν οἱ ῥηθέντες ἐζήτησαν νὰ ὑποχρεωθῆ ἢ ἐπὶ τῶν Οἶκον. Γραμματεία εἰς τὴν παράδοσιν τῶν εἰρημένων χωρίων μετὰ τῶν εἰσοδημάτων αὐτῶν, καὶ εἰς τὴν πληρωμὴν τῶν τόκων, ζημιῶν, ἐξόδων κτλ. Τὸ δικαστήριον τῶν πρωτοδικῶν, προτείναντος τοῦ πληρεξουσίου τοῦ δημοσίου ἔνστασιν ἀναρμοδιότητος, ζηριζομένην εἰς τὸ ὅτι ἡ ὑπόθεσις ὑπάγεται εἰς τὴν δικαιοδοσίαν τῆς μικτῆς ἐπιτροπῆς, δι' ἀποφάσεως ἐκδοθείσης τὴν 20 Μαρτ. 1839 ὑπ' ἀρ. 2574, ἀπέρριψε τὴν περὶ ἀναρμοδιότητος ἔνστασιν τοῦ πληρεξουσίου τοῦ δημοσίου. Ἡ ἀπόφασις αὕτη ἐξεκαλέσθη παρὰ τοῦ δημοσίου. Τὸ δὲ δικαστήριον τῶν ἐφετῶν ἐξέδωκεν ἀπόφασιν, διὰ τῆς ὁποίας παραδεχθὲν τὴν ἔφεσιν τοῦ δημοσίου ἀφάνισε τὴν ἐκκληθεῖσαν ἀπόφασιν τοῦ δικαστηρίου τῶν πρωτοδικῶν, καὶ ἐκήρυξεν αὐτὸ ἀναρμόδιον νὰ δικάσῃ τὴν προκειμένην διαφορὰν, ὡς ὑπαγομένην εἰς τὴν μικτὴν ἐπιτροπὴν δυνάμει τοῦ 2 καὶ 3 ἄρθ. τοῦ ἀπὸ 27 Αὐγ. 1838 Β. Διατάγματος. Τῆς ἀποφάσεως ταύτης ἐκδοθείσης τὴν 17 Μαρτ. ε. ε. ὑπ' ἀρ. 1117 ὁ Ἀθ. Τζίνης,

ἐνεργῶν καὶ διὰ τοὺς ὁμοδίκους του, καὶ ὁ Ν. Π. Σκουμπούρδης ἐζήτησαν τὴν ἀναίρεσιν διὰ τοὺς ἐξῆς λόγους· α'. διότι παρεβιάσθη τὸ κύρος τοῦ δεδικασμένου διὰ τῆς ῥηθείσης ἀποφάσεως, καὶ ἡ ἀρχὴ non bis in idem· β'. διότι ἐφηρμόσθη ἐσφαλμένως καὶ ἠρμηνεύθη ψευδῶς τὸ 2 ἄρθ. τοῦ ἀπὸ 27 Αὐγ. 1838 περὶ τῆς μικτῆς ἐπιτροπῆς νόμου· γ'. διότι παρεβιάσθη ἡ ἀρχὴ ὅτι τὰ μέρη δύναται διὰ σιωπηρᾶς ἀκόμῃ συναινέσεως νὰ παρεκτείνων τὴν δικαιοδοσίαν τῶν πολιτ. δικαστηρίων εἰς ὑποθέσεις ὑπαγομένας εἰς τὴν δικαιοδοσίαν ἐξαιρετικῶν δικαστηρίων· δ'. διότι ἡ ἐπικρατὶς Ὁθῶν, εἰς τὴν ὁποίαν κεῖνται τὰ ἐπίδικα κτήματα, δὲν εἶναι ἐξ ἐκείνων περὶ ὧν γίνεται λόγος εἰς τὸ 2 ἄρθ. τοῦ περὶ τῆς μικτῆς ἐπιτροπῆς νόμου.

Ἀκοῦσαν τὴν ἔκθεσιν τοῦ Ἀρειοπαγίτου Κ. Ιω. Ἀ. Σωμάκη, τοὺς δικηγόρους Ι. Κόνιαρην καὶ Μ. Κ. Μαρτίνογλου, πληρεξουσίου τῶν ἀναιρεσειόντων, τὸν δικηγόρον Α. Τολμίδην πληρεξούσιον τοῦ δημοσίου, καὶ τὸν ἀντεισαγγελέα.

Σκεφθὲν κατὰ τὸν νόμον·

Ἐπειδὴ, κατὰ τὸ 3 ἄρθρ. τοῦ ἀπὸ 27 Αὐγ. 1838 περὶ τῆς μικτῆς ἐπιτροπῆς νόμου, ὅσαι τῶν προσωπικῶν, πραγματικῶν, καὶ μικτῶν διαφορῶν εἶναι ἐκκρεμεῖς ἐνώπιον τῶν τακτικῶν δικαστηρίων μεταβιβάζονται εἰς τὴν μικτὴν ἐπιτροπὴν ἐξαίρουμένων τῶν ἀνεκκλήτως δεδικασμένων. Ἡ δὲ μεταξὺ τοῦ δημοσίου καὶ τοῦ Ἀθαν. Τζίνη καὶ τῶν ὁμοδίκων αὐτοῦ διαφορὰ δὲν ἐδικάσθη ἀνεκκλήτως, ἀλλ' εἶναι εἰσέτι ἐκκρεμῆς ἐνώπιον τῶν τακτικῶν δικαστηρίων, ὡς γίνεται ἄλλοι ἀπὸ αὐτὴν τὴν προσβαλλομένην ἀπόφασιν τῶν ἐν Ἀθήναις ἐφετῶν. Τὸ δὲ περὶ ἀομοδιότητος ζήτημα καὶ τοὶ δικασθὲν ἀνεκκλήτως διὰ τῆς ἀπὸ 10 Μαΐου 1838 ὑπ' ἀρ. 730 ἀποφάσεως τῶν αὐτῶν ἐφετῶν, ἡ ἀπόφασις ὅμως αὕτη, ὡς ἀφορῶσα ζήτημα προδικαστικόν, δὲν δύναται νὰ δώσῃ τὴν ἰσχύν τοῦ δεδικασμένου εἰς τὴν μεταξὺ τοῦ Χ. Ἰσμακλήμπεη, καὶ τοῦ Ἀθ. Τζίνη καὶ τῶν ὁμοδίκων του κυρίαν ὑπόθεσιν, ἥτις ἐκκρεμῆς οὔσα εἰσέτι ἐνώπιον τῶν τακτικῶν δικαστηρίων, ὑπάγεται εἰς τὰς διατάξεις τοῦ ῥηθέντος ἀπὸ 27 Αὐγ. 1838 νόμου· ἐπομένως τὸ δικαστήριον τῶν ἐν Ἀθήναις ἐφετῶν κηρύξαν ἀναρμόδιον τὸ ἐν Ἀθήναις δικαστήριον τῶν πρωτοδικῶν δὲν παρεβιάσθη τὴν ἰσχύν τοῦ δεδικασμένου.

Ἐπειδὴ ἡ μεταξὺ τοῦ δημοσίου καὶ τοῦ Ἀθ. Τζίνη καὶ τῶν ὁμοδίκων του διαφορὰ, ἀφορῶσα ἀκίνητα κτήματα ἀνήκοντα εἰς Ὀθωμανὸν καὶ πωληθέντα παρὰ τοῦ Ὀθωμανοῦ Χ. Ἰσμακλήμπεη ἔχει ἀντικείμενον τὸ δικαίωμα τοῦ πωλήσαντος Ὀθωμανοῦ ἐπὶ τῶν ἐπίδικων αὐτῶν κτημάτων· ἐπομένως τὸ δικαστήριον τῶν ἐφετῶν ἀποφασίσαν, ὅτι ἡ ῥηθείσα μεταξὺ τοῦ δημοσίου καὶ τοῦ Ἀθανασ. Τζίνη καὶ τῶν λοιπῶν διαφορὰ, ὑπάγεται εἰς τὴν δικαιοδοσίαν τῆς μικτῆς ἐπιτροπῆς, ἠρμήνευσεν ὀρθῶς τὸ 2 ἄρθ. τοῦ ἀπὸ 27 Αὐγ. 1838 περὶ μικτῆς ἐπιτροπῆς νόμου.

Ἐπειδὴ ὁ λόγος, ὅτι τὰ διαφερόμενα μέρη παρεξέτειναν ἐπὶ τῆς προκει-

μένης υποθέσεως τὴν δικαιοδοσίαν τῶν τακτικῶν δικαστηρίων διὰ σιωπηρᾶς συναιρέσεως εἶναι ἀνυπόστατος, καθότι ἐκτὸς ὅτι τὸ δημόσιον ἐπρότεινεν τὴν ἀναρμοδιότητος ἔνστασιν ἐνώπιον τῶν πρωτοδικῶν, ἡ ἔνστασις αὕτη κατὰ τὴν ἔννοιαν τοῦ 3 ἄρθ. τοῦ ρηθέντος νόμου δύναται νὰ προταθῇ ἐν ὄσφ ἡ δίκη εἶναι ἐκκρεμής.

Ἐπειδὴ ὁ λόγος, ὅτι ἡ ἐπαρχία Θεβῶν εἰς τὴν ὁποίαν καίνται τὰ ἐπίδικα κτήματα, δὲν εἶναι ἐξ ἐκείνων, περὶ ὧν γίνεται λόγος εἰς τὸ 2 ἄρθ. τοῦ περὶ τῆς μικτῆς ἐπιτροπῆς νόμου, εἶναι πραγματικὸς, καὶ προσέτι ἀπαράδεκτος κατὰ τὸν §. 2 τοῦ 811 ἄρθ. τῆς πολιτ. δικονομίας.

Διὰ ταῦτα ἀπορρίπτει τὴν ἀναίρεσεως αἴτησιν τοῦ Ν. Π. Σκουμπουρδῆ καὶ τοῦ Ἀθ. Τζίνη ἐνεργουῦντος καὶ διὰ τοὺς ὁμοδίκους του Νικ. Κωνσ. καὶ Ἀλέξ. Τζίνην καὶ Ἰω. Λιάμπην, ἧτις ἔγεινε κατὰ τῆς ἀπὸ 17 Μαρτ. ε. ε. καὶ ὑπ' ἀριθ. 1117 ἀποφάσεως τῶν ἐν Ἀθήναις ἐφετῶν, καταδικάζει τοὺς αἰτήσαντας τὴν ἀναίρεσιν εἰς πρόστιμον ἑκατὸν δραχμῶν, εἰς τὰ δικαιώματα τῆς παρούσης δίκης δραχ. 28, καὶ εἰς τὰ ἔξοδα τοῦ δημοσίου.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις, τὴν 20 Μαρτ. τοῦ 1839 ἔτους.

Ἐδημοσιεύθη ἐν Ἀθήναις, τὴν 21 Μαρτ. 1839.

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΗ 265.

Περὶ ἀρνήσεως τῆς συζητήσεως τῆς περὶ ἀναίρεσεως αἰτήσεως τοῦ Γεωρ. Ζορμπᾶ καὶ λοιπῶν, κατὰ τῆς ἀποφάσεως τῶν ἐν Λαμίᾳ πρωτοδικῶν.

(Ἀριθ. πρωτοκ. 400.)

Τὸ δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου.

Συγγεόμενον ὑπὸ τῶν δικαστῶν Κ. Κ. Α. Πολυζωΐδου ἀντιπροέδρου, Ἰ. Ἀ. Σωμαῆκη, Δ. Γ. Φέδερ, Δ. Σκορδίλη, Θ. Μανούση, Διομήδους Κυριακοῦ, Δ. Ν. Φωτίλα παρέδρου, κωλυομένου τοῦ προέδρου Κ. Χ. Κλονάρη, καὶ τοῦ πρώτου παρέδρου Γ. Ἀφθονίδου, καὶ παρόντων τοῦ ἀντεισαγγελέως Κ. Γ. Α. Ναυτη, καὶ τοῦ γραμματέως Γ. Κ. Ἰσχυρομάχου.

Συνελθὸν εἰς δημοσίαν συνεδρίασιν τὴν 20 Μαρτ. ε. ε. διὰ νὰ δικάσῃ μετὰξὺ τοῦ Γεωρ. Ζορμπᾶ, Θεοδώρου Ἀναγνώστου, Ἀγγελῆ Θεοδώρου καὶ Γ. Ζαφειρίου, κατοίκων Λαμίας, ἀνααιρεσιόντων, ἀπόντων, καὶ τῶν ἀνααιρεσιβλήτων Ζήση καὶ Νικ. Σκουμπουρδῆ, κατοίκων Λαμίας, παρασθέντος τοῦ τελευταίου, τὴν ἀναίρεσεως αἴτησιν τὴν γενομένην κατὰ τῆς ἀπὸ 25 Ὀκτωβρίου 1838 ὑπ' ἀρ. 278 ἀποφάσεως τῶν ἐν Λαμίᾳ πρωτοδικῶν, ἐκδοθείσης ἐπὶ τῆς μετὰξὺ τῶν εἰρημένων διαδίκων διενέξεως περὶ τῆς νομῆς τοῦ κατὰ τῶν Ἀχλὸν καὶ Ράχαις, χωρίων τῆς Λαμίας, ῥέοντος ὕδατος.

Ἀκοῦσαν τὸν ἀντεισαγγελέα προτείναντα ν' ἀρνηθῇ τὸ δικαστήριον διὰ

πάντα τὴν συζήτησιν τῆς ὑποθέσεως κατὰ τὸ 823 ἄρθ. τῆς πολιτ. δικονομίας, καθότι οἱ ἀναιρεσίοντες δὲν κατέβαλαν τὸ νόμιμον παράβολον·

Ἀκοῦσαν καὶ τὸν πληρεξούσιον τοῦ Ν. Π. Σκουμπούρδῃ Μ. Κ. Μαρίνογλου, δικηγόρον· Σμεφθὲν κατὰ τὸν νόμον·

Ἐπειδὴ κατὰ τὸ 823 ἄρθ. τῆς πολιτ. δικονομίας μὴ προηγηθείσης τῆς καταθέσεως τοῦ νόμιμου παραβόλου, ὁ Ἄρειος Πάγος ἀρνεῖται τὴν συζήτησιν καὶ ἐξ ἐπαγγέλματος, ἐκτὸς ἂν οἱ διάδικοι ἀπολαμβάνωσι τὰ δικαιώματα τῶν πενήτων· ἡ δὲ ἄρνησις αὕτη δὲν δύναται νὰ ἰσοδυναμῇ μετὰ τὴν ἀναβολὴν ἢ διαγραφὴν τῆς δίκης, διότι οἱ αἰτοῦντες τὴν ἀναίρεσιν μὴ καταβάλλοντες τὸ ῥηθὲν παράβολον, δύναται νὰ παρατείνωσιν ἀορίστως τὴν δίκην ἐναντίον τῶν γενικῶν ἀρχῶν τῆς δικονομίας· ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου οἱ ἀναιρεσίοντες δὲν κατέβαλον τὸ παρὰ τοῦ νόμου ἀπαιτούμενον παράβολον, οὔτε ἀπέδειξαν ὅτι εἶναι πένητες·

Διὰ ταῦτα ἀρνεῖται διὰ πάντα τὴν συζήτησιν τῆς ἀπὸ 2 Δεκεμβ. 1838 ἀναίρεσεως αἰτήσεως τοῦ Γεωργ. Ζομπᾶ, Δεοδώρου Ἀναγνώσου, Ἀγγελῆ Θεοδώρου καὶ Γεωρ. Ζαφειρίου, ἧτις ἔγεινε κατὰ τῆς ἀπὸ 25 Ὀκτωβ. 1838 καὶ ὑπ' ἀρ. 278 ἀποφάσεως τῶν ἐν Λαμία πρωτοδικῶν, καὶ καταδικάζει αὐτοὺς εἰς τὰ ἔξοδα τῆς παρούσης δίκης δραχ. 14.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη, ἐν Ἀθήναις τὴν 21 Μαρτ. τοῦ 1839.

Ἐδημοσιεύθη ἐν Ἀθήναις, τὴν 21 Μαρτ. 1839.

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΗ 266.

Περὶ ἀναίρεσεως τῶν ἀποφάσεων τῶν ἐν Ναυπλίῳ πρωτοδικῶν, ὡς ἐφετῶν, καὶ παραπαμπῆς τῆς ὑποθέσεως εἰς τὸ ἐν Τριπλίτει δικαστήριον τῶν πρωτοδικῶν πρὸς νέαν συζήτησιν.

(Ἀριθ. πρωτοκ. 401.)

Τὸ δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου.

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαστῶν Κ. Κ. Α. Πολυζωΐδου ἀντιπροέδρου, κωλυομένου τοῦ προέδρου Κ. Χ. Κλονάρη, Ἰω. Ἀντ. Σωμάκη, Δ. Σκερδίλη, Θ. Μανούση, Διομίδου Κυριακοῦ, τῶν δικηγόρων Κ. Κ. Ἰω. Κόνιαρη καὶ Α. Φωκᾶ, κωλυομένων τοῦ τε Ἀρειοπαγίτου Κ. Δ. Γ. Φέδερ, καὶ τῶν παρόντων Γ. Ἀφθονίδου καὶ Δ. Ν. Φωτίλα, καὶ παρόντων τοῦ ἀντεισαγγελέως Κ. Γ. Α. Ναύτη καὶ τοῦ Γραμματέως Γ. Κ. Ἰσχυομάχου·

Συνελθὸν εἰς δημοσίαν συνεδρίασιν τὴν 13 Μαρτίου ε. ε. διὰ νὰ δικάσῃ μεταξὺ τοῦ Ρικάρδου Τζούρτζ κατοικοῦ Ἀθηνῶν, ἀναιρεσίοντος, παρασταθέντος διὰ τοῦ πληρεξουσίου τοῦ Μ. Κ. Μαρίνογλου δικηγόρου, καὶ τοῦ ἀναιρεσιβλήτου Ἐμμανουὴλ Ἀντωνιάδου κατοικοῦ τῆς αὐτῆς πόλεως, παρασταθέντος αὐτοπροσώπως καὶ διορίσαντος πληρεξούσιον τὸν δικηγόρον Ἰω. Τυπάλδου, τὴν ἐξῆς αἴτησιν ἀναίρεσεως,

Ὁ Ἐμμ. Ἀντωνιάδης εἰσήγαγε κατὰ τὴν 3 Νοεμβ. 1834 ἐνώπιον τοῦ ἐν Νευπλίῳ εἰρηνοδικείου, ἀγωγὴν κατὰ τοῦ Ρικάρδου Τζούρτζ, ζητῶν παρ' αὐτοῦ τὴν πληρωμὴν ἐνοικίων προερχομένων ἐκ τῆς οἰκίας του, τὴν ὁποίαν εἶχεν ἐμισθώσῃ εἰς τὸν εἰρημένον Ρ. Τζούρτζ. Γενομένης ἐνστάσεως περὶ ἀναρμοδιότητος τοῦ εἰρηνοδικείου ὡς ἔχοντος τοῦ Ρ. Τζούρτζ τὴν διαμονὴν του εἰς Ἀθήνας, ἐξεδόθη ἡ ἀπὸ 8 Φεβρουαρ. 1835 καὶ ὑπ' ἀρ. 9 ἀπόφασις τὴν ὁποίαν ἐκκαλεσθεῖσαν ὑπὸ τοῦ Ρ. Τζούρτζ, τὸ ἐν Νευπλίῳ δικάσῃριον τῶν πρωτοδικῶν ἐπεκύρωσε διὰ τῆς ἀπὸ 4 Ἰουν. 1835 καὶ ὑπ' ἀριθ. 120 ἀποφάσεώς του. Δικασθείτης ἐπομένως τῆς οὐσίας τῆς ὑποθέσεως ἐνώπιον τοῦ εἰρηνοδικείου, τὸ δικάσῃριον τοῦτο ἐπέβαλεν εἰς τὸν Ρ. Τζούρτζ τὸν ἀπαλλακτικὸν ὄρκον· ἀλλ' ἐκκαλεσθείσης τῆς περὶ τούτου ἀπὸ 29 Μαΐου 1836 καὶ ὑπ' ἀρ. 318 ἀποφάσεως τοῦ εἰρηνοδικείου, τὸ δικάσῃριον τῶν ἐν Νευπλίῳ πρωτοδικῶν, τὸ ὁποῖον ἐπελήφθη τῆς ἐφέσεως, ἐπέβαλε διὰ τῆς ἀπὸ 4. Αὐγ. ε. ε. καὶ ὑπ' ἀρ. 300 ἀποφάσεώς του τὸν ἀναπληρωτικὸν ὄρκον εἰς τὸν Ἐμμ. Ἀντωνιάδην, δοθέντος δὲ ἐφεξῆς τοῦ ὄρκου, ἐξέδωκεν ἐπὶ τέλους τὴν ἀπὸ 6 Σεπτεμβ. ε. ε. καὶ ὑπ' ἀρ. 306 οὐσιαστικὴν ἀπόφασιν, διὰ τῆς ὁποίας παρεδέχθη τὰς αἰτήσεις τοῦ Ἐμμ. Ἀντωνιάδου καὶ κατεδίκασε τὸν Ρ. Τζούρτζ εἰς τὴν πρὸς αὐτὸν πληρωμὴν, λόγῳ ἐνικυσίου ἐνοικίου δρ. 39ῆο μετὰ τοῦ τόκου αὐτῶν, καὶ προσέτι εἰς ὅλα τὰ ἔξοδα τῆς δίκης καὶ τὰ τέλη τῆς σημάτωνσεως. Κατὰ τὴν 19 Σεπτεμβ. ε. ε. ὁ Ρικάρδος Τζούρτζ ἐκαινοποίησε πρὸς τὸν Ἐμμ. Ἀντωνιάδην αἰτησὶν ἀναίρεσεως τῶν ὑπ' ἀρ. 120 καὶ 300 ἀποφάσεων τῶν ἐν Νευπλίῳ πρωτοδικῶν, φέρουσαν τοὺς ἐξῆς λόγους· ἅ. τὸ πρωτοδικεῖον ἔπραξεν ὑπέρβατιν καθηκόντων καὶ κακὴν ἐρμηνείαν τοῦ νόμου, ἀπαρτίσαν ὅτι τὸ εἰρηνοδικεῖον Νευπλίου δύναται ἀρμοδίως νὰ δικάσῃ περὶ ἐνοικίου διαφορὰν καὶ τότε ἀκόμη ὅταν, ὡς ἐπὶ τοῦ προκειμένου, ὑπάρχῃ διαφιλονεικίσις περὶ τῆς ὑπάρξεώς του συναλλάγματος· β'. ὅτι τὸ αὐτὸ δικάσῃριον ἦτο κακῶς συντεθειμένον.

Ἀκούσαν τὴν ἔκθεσιν τοῦ Ἀρειοπαγίτου Κ. Διομήδους Κυριακοῦ, τοὺς δικηγόρους Μ. Κ. Μαρίνογλου καὶ Ἰω. Τυπάλδου, καὶ τὸν ἀντεισαγγελέα·
Σκεφθέν κατὰ τὸν νόμον

Ἐπειδὴ ἡ κατὰ τοῦ Ρικάρδου Τζούρτζ περὶ ἐνοικίων ἀγωγή τοῦ Ἐμμ. Ἀντωνιάδου ἐκινήθη ἐνώπιον τοῦ εἰρηνοδικίου Νευπλίου κατὰ τὴν 3 Νοεμβρίου 1834, ἐδικάσθη δὲ κατὰ τὴν 8 Φεβρουαρ. 1835, τούτεσι καθ' ἣν ἐποχὴν ὑπῆρχεν ἤδη εἰς ἐνέργειαν ἡ νῦν ἰσχύουσα πολιτ. δικονομία·

Ἐπειδὴ ἡ ἀρμοδιότης τῶν εἰρηνοδικῶν εἰς διαφορὰς μεταξὺ ἐνοικιαζόντων καὶ ἐνοικιασῶν ἀπεδόθη εἰς αὐτοὺς διὰ τοῦ 9 ἀριθ. τοῦ 490 ἄρθρ. τῆς πολιτ. δικονομίας κατ' ἐξαιρέσιν τοῦ γενικοῦ κανόνος. Δι' δὲ δικαιοδοσίαι, καθόσον μάλιστα ἀφορῶσι τὴν ἀρμοδιότητα, οὔσαι τοῦ δημοσίου δικαίου, πρέπει νὰ περιορίζωνται εἰς τὰ ὅρια τὰ ὁποῖα δι' αὐτὰς ἔθεσεν ὁ νομοθέτης·

Ἐπειδή, ὡς προκύπτει ἐξ ἀναλογίας καὶ ἐκ τοῦ 8 ἀριθ. τοῦ αὐτοῦ 490 ἀρθ., ἡ μεταξὺ ἐνοικιαζόντων καὶ ἐνοικιαστῶν διαφορὰ ὑπάγεται εἰς τὴν ἀρμοδιότητα τοῦ εἰρηνοδίκου τότε μόνον, ὅταν περιστρέφεται εἰς τὸ ποσὸν τοῦ ἐνοικίου, ἢ τῆς δι' ἐπισκευὰς ὀφειλομένης ἀπόζημιώσεως, οὐχὶ δὲ καὶ ὅταν διαφιλονεικῆται αὐτὴ ἢ ὑπαρξίς τοῦ ἐνοικιαστηρίου ἢ τῆς πρὸς ἀπόζημιώσιν ὑποχρεώσεως· ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου μὴ διαφιλονεικοῦντος ἀπλῶς τοῦ Ρικάρδου Τζούρτζ τὸ ποσὸν τοῦ ὀφειλομένου παρ' αὐτοῦ ἐνοικίου, ἀλλὰ δύσχυριζομένου ὅτι δὲν ὑπῆρξε μεταξὺ αὐτοῦ καὶ τοῦ ἀντιδίκου του περὶ ἐνιαυσίου ἐνοικιάσεως συμφωνία, ἐπρόκειτο νὰ ἀποφασισθῇ ζήτημα ἀναφερόμενον εἰς ἐρμηνείαν συμβολαίου, ἣτις κεῖται ἐκτὸς τῆς δικαιοδοσίας τοῦ εἰρηνοδίκου. Τὸ δὲ δικαστήριον τῶν ἐν Ναυπλίῳ πρωτοδικῶν ἐναντίον τῶν προμνησθεισῶν ἀναντιρρήτων ἀρχῶν, καὶ καθ' ὑπέρβασιν τῶν καθηκόντων του, ἐξέτεινε διὰ τῶν ἀπὸ 4 Ἰουν. 1835 καὶ ἀ. Αὐγ. 1838 ἀποφάσεών του τὴν ἀρμοδιότητα τοῦ εἰρηνοδίκου Ναυπλίου καὶ ἐπὶ τῆς μεταξὺ τοῦ Ἐμμ. Ἀντωνιάδου καὶ Ρικάρδου Τζούτζ διαφορᾶς, ἐνῶ αὐτὴ περιστρέφεται εἰς τὸ καθαρῶς νομικὸν ζήτημα, ἀν μεταξὺ τῶν εἰρημένων διαδίκων συνεφωνήθη ἐνιαύσιος ἢ μηνιαία ἐνοικίασις·

Διὰ ταῦτα ἀναιρεῖ τὰς ἀπὸ 4 Ἰουν. 1835 καὶ ἀ. Αὐγ. 1838 ὑπ' ἀριθ. 120 καὶ 300 ἀποφάσεις τῶν ἐν Ναυπλίῳ πρωτοδικῶν ὡς ἐφετῶν, καὶ ὅλην τὴν διαδικασίαν, παραπέμπει τὴν ὑπόθεσιν εἰς τὸ ἐν Τριπόλει δικαστήριον τῶν πρωτοδικῶν πρὸς νέαν συζήτησιν, καταδικάζει τὸν ἀναιρεσίβλητον εἰς τὰ δικαιώματα τῆς παρούσης δίκης δραχ. 30, καὶ εἰς τὰ ἐξόδα τοῦ ἀναιρεσεύοντος, καὶ διατάττει νὰ ἐπιστραφῇ εἰς τὸν ἀναιρεσεύοντα τὸ καταβληθὲν παράβολον νὰ γραφῇ ἢ παροῦσα ἀπόφασις εἰς τὸ περιθώριον τοῦ πρωτοτύπου τῶν ἀναιρεθεισῶν ἀποφάσεων καὶ νὰ δημοσιευθῇ διὰ τῆς ἐφημερίδος, δαπάνη τοῦ ἀναιρεσιβλήτου.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις, τὴν 21 Μαρτ. 1839.

Ἐδημοσιεύθη ἐν Ἀθήναις, τὴν 3 Ἀπριλ. 1839.

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΗ 267.

Περὶ ἀπορρίψεως τῆς περὶ ἀναιρέσεως αἰτήσεως τοῦ Σταύρου Νικολάου, κατὰ τῶν ἀποφάσεων τῶν ἐν Ναυπλίῳ ἐφετῶν.

(Ἀριθ. πρωτοκ. 402.)

Τὸ δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου.

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαστῶν Κ. Κ. Χ. Κλονάρη προέδρου, Α. Πολυζωίδου ἀντιπροέδρου, Ἰω. Ἀν. Σωμάκη, Δ. Γ. Φέδερ, Δ. Σκορδίλη, Θ. Μα-

νούση, Διομήδους Κυριακού, και παρόντων του εισαγγελέως Κ. Δ. Γ. Σούτζου και του γραμματέως Γ. Κ. Ισχομάχου·

Συνελθόν εις δημοσίαν συνεδρίασιν την 27 Φεβρουαρ. ε. ε. δια να δικάση μεταξύ του Σταύρου Νικολάου κατοίκου Κορίνθου, αναιρεσειοντος παρσαθέντος, δια του πληρεξουσίου του Π. Αργυροπούλου δικηγόρου, και του Παναγιώτου Νοταρά, κατοίκου της αὐτῆς πόλεως αναιρεσιβλήτου παρόντος, και διορίσαντος πληρεξουσίων του τον δικηγόρον Ίω. Τυπάλδον, την ἐξῆς αἴτησιν αναιρέσεως·

Τὸ ἐν Ναυπλίῳ ἐμποροδικεῖον δια τῆς ἀπὸ 16 Ἰανουαρ. 1837 ὑπ' ἀρ. 248 ἀποφάσεώς του κατεδίκασε τὸν Σταῦρον Νικολάου κάτοικον Κορινθίας, να πληρώσῃ πρὸς τὸν Παναγιώτην Νοταρᾶν τάλληρα 1350 με τὸν νόμιμον τόκον αὐτῶν ἀνά 10 τοῖς 0/0 ἀπὸ τῆς ἡμέρας τῆς ἀγωγῆς κτλ., ἡ ἀπόφασις αὕτη ἐξεκαλέσθη ἐνώπιον τοῦ ἐν Ναυπλίῳ δικαστηρίου τῶν ἐφετῶν παρὰ τῶν διαδίκων· κηρυχθείσης δὲ ἀκύρου τῆς ἐφέσεως τοῦ Σταύρου Νικολάου δια τῆς ὑπ' ἀρ. 211 ἀποφάσεως τοῦ δικαστηρίου τούτου, ὡς μὴ τακτικῶς ἐπιδόθεισης, ἐνῶ ἐπρόκειτο να συζητηθῆ ἡ ἐφεσις τοῦ Παναγ. Νοταρᾶ κατὰ τὴν δευτέραν ἐπὶ ἀκροατηρίου συζήτησιν, ἐζητήσατο ὁ πληρεξούσιος τοῦ Σταύρου Νικολάου να ἀκυρώσῃ τὸ δικαστήριον τοῦτο τὴν ὑπ' ἀρ. 248 ἀπόφασιν τῶν ἐν Ναυπλίῳ ἐμποροδικῶν, και ἀπασαν τὴν πρὸ αὐτῆς και μετ' αὐτὴν γενομένην διαδικασίαν, πρῶτον μὲν διότι ἡ ἀπόφασις αὕτη οὐσιασικὴ οὔσα εἶναι γεγραμμένη ἐπὶ χαρτοσίμου τριῶν δραχμῶν, δεύτερον δὲ διότι ἀγωγή ἐνώπιον τοῦ ἐμποροδικεῖου παρὰ τοῦ ἐνάγοντος δὲν ἐγείνε. Τὸ δικαστήριον τῶν ἐν Ναυπλίῳ ἐφετῶν δια τῆς ὑπ' ἀρ. 221 ἀποφάσεως ἀπέρριψε τὰς περὶ ἀπαράδεκτου και περὶ ἀκυρώσεως τῆς ὑπ' ἀρ. 248 ἀποφάσεως τοῦ ἐν Ναυπλίῳ ἐμποροδικεῖου προτάσεις τοῦ Σταύρου Νικολάου, και διέταξε τὴν πρόσδον τῆς δίκης καθόσον ἀφορᾶ τὴν ἐφεσιν τοῦ Π. Νοταρᾶ, ὁ Σταῦρος Νικολάου ἐζήτησε τὴν ἀναίρεσιν τῶν δύο ἀποφάσεων τῶν ἐν Ναυπλίῳ ἐφετῶν ὑπ' ἀρ. 211 και 221 δια ψευδῆ ἐρμηνείαν και ἐσφαλμένην ἐφαρμογὴν νόμου, και ἔνεκεν ὑπερβάσεως καθηκόντων·

Ἀκοῦσαν τὴν ἔκθεσιν τοῦ ἀντιπροέδρου Κ. Α. Πολυζωΐδου, τοὺς δικηγόρους Π. Αργυροπούλου και Ίω. Τυπάλδον, και τὸν εισαγγελέα·

Σκεφθὲν κατὰ τὸν νόμον·

Ἐπειδὴ κατὰ τὸν 8 §. τοῦ 145 ἄρθ. τῆς πολιτ. δικονομίας ἐπὶ ἀξιωματικῶν και κρατιωτικῶν ἐν ἐνεργείᾳ ἡ ἐπίδοσις πρέπει να γίνεται πρὸς τὸν κρατιωτικὸν διοικητὴν τοῦ τόπου τῆς ἐφεδρείας· ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου ἡ ἐπίδοσις ἐγείνε ἐν τὸν Φρούραρχον τῆς Ἀκροκορίνθου και συγχρόνως ἐν τὸν γενικὸν ἀρχηγὸν τῆς Πελοποννήσου, οὐδέτερος δὲ ἐξ αὐτῶν ἦτο διοικητὴς τοῦ τόπου τῆς ἐφεδρείας, ὡς γένεται φανερόν ἐκ τῆς ἀποφάσεως τῶν ἐν Ναυπλίῳ ἐφετῶν· οἵτινες μόνοι ἦσαν ἀρμόδιοι να δικάσωσι περὶ τοῦ πραγ-

ματικοῦ τούτου λόγου· ἐπομένως ἡ ἐπίδοσις δὲν ἔγεινεν εἰς ἀρμόδιον πρόσωπον·

Ἐπειδὴ ἡ ἐγγραφή εἰς τὸ βιβλ. τῶν ἐφέσεων δὲν ἰσοδυναμεί μετὴν ὁποῖαν ὁ νόμος διατάσσει ἐπίδοσιν, οὐδὲ δύναται νὰ ἀναπληρώσῃ ταύτην· ὁ δὲ λόγος τῆς κατὰ τοῦ κλητῆρος γενομένης ἀπειλῆς ἐκ μέρους τοῦ ἀναιρεσιβλήτου ἐκτός ὅτι δὲν ἐπροτάθη ἐνώπιον τῶν ἐφετῶν, οὐδὲ ἀνήκει, καθὼς πραγματικὸς, εἰς τὴν δικαιοδοσίαν τοῦ Ἀρείου Παγῶν·

Ἐπειδὴ, αἱ περὶ ἐπιδόσεως διατάξεις, αἱ ἐνδιαλαμβανόμεναι εἰς τὸ 146 ἄρθ. τῆς πολιτ. δικονομίας, εἶναι οὐσιώδεις, καὶ ἡ μὴ τήρησις τούτων συνεπάγει τὴν ἀκυρότητα· ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου τὸ ἐν Ναυπλίῳ δικαστήριον τῶν ἐφετῶν ὀρθῶς ἐθεώρησεν ὡς ἄκυρον τὴν μὴ εἰς τὸ ἀρμόδιον πρόσωπον γενομένην ἐπίδοσιν, ἐπομένως δὲν ἠρμήνευσεν οὐδὲ ἐφήρμοσεν ἐσφαλμένως τὸ 201 ἄρθ. τῆς εἰρημένης δικονομίας·

Ἐπειδὴ τὸ δικαστήριον τῶν ἐν Ναυπλίῳ ἐφετῶν θεωρῆσαν ὀρθῶς ὡς οὐσιώδη τὴν διάταξιν τοῦ 146 ἄρθ. τῆς πολιτ. δικονομίας, τὸ ὁποῖον ἐφήρμοσε δὲν ἐδύνατο νὰ ἀφαιρέσῃ ἀπὸ τὸν ἀντίδικον δικαίωμα, τὸ ὁποῖον οὗτος ἀπέκτησεν ἤδη διὰ τῆς παρελεύσεως τῆς πρὸς ἔφεσιν προθεσμίας, καὶ ἐπομένως δὲν παρεβίασε τὸ 203 ἄρθ. τῆς αὐτῆς δικονομίας·

Ἐπειδὴ, ἡ ὑπ' ἀρ. 221 ἀποφάσεις, τῆς ὁποίας ζητεῖται συγχρόνως ἡ ἀναίρεσις, εἶναι ἀκόφασις παρεμπιπτούσα, καὶ μὴ αἰτιθείσης ἀναίρεσεως κατὰ τῆς ὀριστικῆς, ἡ κατ' αὐτῆς καὶ μόνης τῆς παρεμπιπτούσης γενομένη εἶναι ἀπαράδεκτος, κατὰ τὸ 812 τῆς πολιτ. δικονομίας·

Διὰ ταῦτα, ἀπορρίπτει τὴν ἀναίρεσεως αἴτησιν τοῦ Σταύρου Νικολάου, κατοικοῦ Κορίνθου, ἧτις ἔγεινε κατὰ τῶν ἀπὸ 22 Σεπτεμβ. καὶ 8 Ὀκτωβρ. 1837 καὶ ὑπ' ἀρ. 211 καὶ 221 ἀποφάσεων τῶν ἐν Ναυπλίῳ ἐφετῶν, καταδικάζει τὸν αἰτήσαντα τὴν ἀναίρεσιν εἰς τὸ πρόστιμον τῶν 200 δραχ., εἰς τὰ δικαιώματα τῆς παρουσίας δίκης δραχ. 30, καὶ εἰς τὰ ἐξοδα τοῦ ἀντιδίκου του.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις, τὴν 22 Μαρτίου τοῦ χιλιοστοῦ ὀκτακοσιοσοῦ τριακοσοῦ ἐνάτου ἔτους.

Ἐδημοσιεύθη ἐν Ἀθήναις, τὴν 30 Μαρτίου τοῦ χιλιοστοῦ ὀκτακοσιοστοῦ τριακοσοῦ ἐνάτου ἔτους.

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΠΟΙΝΙΚΗ ΣφΘ.

Περί απεργίας τῆς ἐπι ἀνεπίστατος αἰτίας τῆς τοῦ Ἰω. Ἀθ. Νίκα κλπ. κατὰ τῆς ἀπεργίας τῶν ἐν Ἀθήναις κακ. ὑψηδικῶν.

(ἄρθ. πρώτου. 178.)

Το δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου.

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαστῶν Κ. Κ. Χ. Κλονάρη προέδρου Α. Πολυζωῆλου ἀντιπροέδρου, Ἰω. Ἀν. Σουμάκη, Δ. Σχορδίλη, Θ. Μιχνοῦτη, Διομήδους Κυριακῆ, Ἰω. Κόνιαρη δικηγόρου ἀναπληροῦντος τὴν δικαστήν Κ. Δ. Γ. Φέδερ ἀπόντα, κωλυομένων τῶν δύο παρέδρων Κ. Κ. Γ. Ἀφθονίδου καὶ Δ. Ν. Φωτίλα, καὶ παρόντων τοῦ Εἰσαγγελέως Κ. Δ. Γ. Σούτζου καὶ τοῦ γραμματέως Γ. Κ. Ἰσχυομάχου.

Συνελθὼν εἰς δημοσίαν συνεδρίασιν τὴν 30 τοῦ ἐνεστῶτος μηνὸς διὰ τὰς ἀποφάσεις τῶν ἐξῆς αἰτίας ἀνεπίστατος

Ὁ Ἰωάννης Ἀθανασίου Νίκας, ὁ Γεώργιος Γιάννη Τσαντήλας, ὁ Κόλιας Πόδας, ἀπαικὸς Μάνδρος, ὁ Γεώργιος Ἀθανασίου Νίκα, κάτοικος Κουντούρι, ὁ Βασιλεῖος Ασνάρη, κάτοικος εἰς Μοιστοπράδες καὶ ὁ Ἰωάννης Νίκα Διοδάτης, κάτοικος Βιλαρίου, ἐκατηγόρηθησαν ἐνώπιον τῶν ἐν Ἀθήναις ἐκκατηγοδικῶν. α'. ὅτι κατὰ τὸν Ἰουνίον τοῦ 1838 ἔτους ἠνώθησαν ἅπαντες πρὸς ἐκτέλεσιν πολλῶν ἀποτρεκτικῶν πράξεων εἰσὶ μὴ ἰδίως ὀρισμένων καὶ πρὸς ἐκτέλεσιν τοῦ σκοποῦ τούτου εὐκρίτους νὰ λάβωσιν εἰς τὴν κατοχῆντων αὐτογνημόνας τὴν κινήτην περιουσίαν τοῦ Σταμάτη Ἀστέρη καὶ τοῦ Ἰωάννου Γεωργίου προσέβαλον αὐτοὺς τὴν 25 Ἰουνίου τοῦ αὐτοῦ ἔτους διὰ τῆς βίας καὶ ἐπέβησαν ἐπ' αὐτῶν β'. ὅτι ὅλοι ὅμοι ἐπραξαν τὴν ληστεσίαν τούτην εἰς τὴν δημοσίαν ὁδὸν τὴν ἀγύστην ἐξ Ἀθηνῶν εἰς χαλκίδα κατὰ τὴν ἰδίαν γ'. ὅτι ὁ Ἰωάννης Νίκας ἐφαίη ἀρχηγὸς τῶν ἐπιβλήτων. δ'. ὅτι ὁ Γεώργιος Ἀθανασίου Νίκας, ὁ Βασιλεῖος Διοδάτης, καὶ ὁ Ἰωάννης Νίκα Διοδάτης ἐβίβησαν κατὰ τὴν εἰρημικὴν ληστευσίαν ὡς ἀπαικῶντα Ἀστέρη, ὥστε ἐκ τῆς δόσεως ἡ ὑγειαστοῦ ἐβλοφθη. ε'. ὅτι ὁπίσης Γεώργιος Ἀθανασίου Νίκας, καὶ ὁ Γεώργ. Ἰάννου Τσαντήλας, ἀπειλοῦσαν ἐνόσως τὸ σωμα καὶ τὴν ζωὴν τοῦ Σταμάτη Ἀστέρη. Τὸ δικαστήριον τῶν αὐτῶν Συνέδρων, λαβὼν ὑπ' ὄψιν τὴν ἐπιμηχορίαν τῶν ἐνόσων, καταθέσασιν τοὺς κατηγορούμενους διὰ τῆς ἀπὸ 22 Δεκεμβρίου π. ε. ὑπ' ἀρ. 31 ἀποφάσεως τῆς ἐπι δικοῦ διὰ εἰσ. τῆς ἀποφάσεως ταύτης ἐκτελέσων τὴν ἀνακρίσιν εἰ καταδικασθέντες διὰ τὸν λόγον ὅτι διὰ διεργηθέντες εἰς αὐτοὺς, μὴ γνωρίζοντας τὴν κατομιλομένην, ἡ διαδικασία καὶ ἡ συζήτησις καθ' ὅλην τὴν ἐκπασιν

Ἀποδοσαν τὴν ἐκδίωξιν τοῦ Ἀρειοπαγίτου Κ. Δ. Σχορδίλη, τὸν δικηγόρον

Π. Ἀργυρόπουλον συνήγορον τῶν ἀναιρεσειόντων ἐξ ἐπαγγέλματος διορισθέντι, καὶ τὸν εἰσαγγελέα.

Σχίσθην κατὰ τὸν νόμον

Ἐπειδὴ τὰ πρακτικὰ τῆς συνεδριάσεως φέρουν ῥητῶς, ὅτι, ὁ πρόεδρος τῶν συνεδρίων διέταξε τὸν διερχομὴν ἐναντὶ διερχομένου εἰς τοὺς μὴ εἰδότες τὴν καθομιλουμένην γλῶσσαν κατηγορουμένους τὸ βούλευμα τοῦ συμβουλίου τῶν ἐν Ἀθήναις ἐφετών, ἀλλ' οἱ κατηγορούμενοι ἀπάντησαν διὰ τοῦ δικηγόρου των, ὅτι εἶναι περιττὴ ἡ διερχομένη καθὼς ἐνεῖται τὴν καθομιλουμένην γλῶσσαν καὶ μόνον δὲν ἠμποροῦν νὰ ἐκφρασθῶσι. ἐπαρμένως ὁ λόγος, ὅτι δὲν διερχομένη ἦσαν εἰς αὐτοὺς ὅσα ὁ εἰσαγγελεὺς εἶπεν, εἶναι πάντῃ ἀνίσχυρος.

Διὰ ταῦτα ἀπορρίπτει τὴν ἀναίρεσιν αἰτησὶν τοῦ Ἰωάννου Ἀθανασίου Νίκα, Γεωργίου Γάβνη Τσαντήλα, Κόλιζ Ρόζη, κατοίκων Μάνδρας, Γεωργίου Ἀθανασίου Νίκα, κατοίκου Κουτουρών, Βασιλείου Δεονάδου, κατοίκου εἰς Μουσταφάδες καὶ Ἰωάννου Νίκα Διολέτου, κατοίκου Βιλαρίου, ἧτις ἔγινε κατὰ τῆς ἀπὸ 22 Δεκεμβρίου. 1838 καὶ ὑπ' ἀριθ. 31 ἀποφάσεως τῶν ἐν Ἀθήναις, κακουργοδικῶν, καὶ καταδικάζει τοὺς αἰτήσαντας τὴν ἀναίρεσιν εἰς τὰ δικαστικά δικαιώματα τῆς παρούσης δικῆς δρ. 13.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις τὴν τριακοστὴν Ἰαννουαρίου τοῦ χιλιοστοῦ ὀκτακοσιοστοῦ τριακοστοῦ ἐνάτου ἔτους.

Ἐδημοσιεύθη ἐν Ἀθήναις τὴν 9. Φεβρουαρίου 1839.

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΠΟΙΝΙΚΗ Τ.

Περὶ κανονισμοῦ ἀρμοδιότητος τοῦ ἐν Πάτραις πλημμελειοδικεῖο διὰ νὰ δικάσῃ τὸν Παναγ. Ἀναγνωστόπουλον, κατηγορουμένον ἐπὶ παρακινήσει εἰς λειποταξίαν.

(Ἀριθ. πρωτοκ. 412.)

Τὸ δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου.

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαστῶν Κ. Κ. Χ. Κλονάρη προέδρου, Α. Παλυζωίδου ἀντιπροέδρου, Ἰω. Ἀντ. Σωμάκη, Δ. Σκροδίτη, Θ. Μανούση, Διομήδους Κυριακοῦ, Ἰω. Κόνιερη δικηγόρου, ἀναπληροῦντες τὸν δικαστὴν Κ. Δ. Γ. Φέδερ ἀπόντα, κωλυομένων τῶν δύο πασέδρων Κ. Κ. Γ. Ἀθανασίου καὶ Δ. Ν. Φωτίλα, καὶ παρόντων τοῦ εἰσαγγελεως Κ. Δ. Γ. Σούτζου, καὶ τοῦ γραμματέως Γ. Κ. Ἰσχομάχου.

Συνηλθὼν εἰς δημοσίαν συνεδρίασιν τὴν 30 τοῦ ἐνεσῶτος μηνός, διὰ νὰ δικάσῃ τὴν ἐξῆς περὶ κανονισμοῦ ἀρμοδιότητος δικαστηρίου αἰτησὶν.

Ὁ Παναγιώτης Ἀναγνωστόπουλος κατεμηνύθη ἐπὶ παρακινήσει εἰς λειπο-

ταξίαν, καὶ κατὰ συνέπειαν τούτου ἐπελήφθησαν αἱ ὑποθέσεις, ὅ,τε παρὰ τῷ δευτέρῳ στρατιωτικῷ συμβουλίῳ Ἀργολίδος εἰσηγητῆς, καὶ ὁ παρὰ τοῖς ἐν Πάτραις πλημμελειοδίκαις εἰσαγγελεὺς. Ἀμφισβητούμενης τῆς ἀρμοδιότητος, μεταξύ τῶν εἰρηρένων ἐπὶ τῆς ἀνακρίσεως ὑπαλλήλων εἰσηγαγόν ἀμφότεροι ὅ,τε εἰσαγγελεὺς καὶ ὁ εἰσηγητῆς ἐνώπιον τοῦ Ἀρείου Πάγου αἴτησιν περὶ καθάρσεως ἀρμοδιότητος τοῦ ἀνήκουτος δικαστηρίου προβαίναντες ὁ μὲν εἰσαγγελεὺς, ὁ ἑὶ ἢ ὑπέθεσε κηθεῖν εἰς τὴν δικαιοσύνην τῶν τακτικῶν ἀρμοσιῶν, διὰ τὴν λόγον ὅτι τὰ πολεμικὰ συμβῆναι δὲν πηλὴ μὲν ἴστανται μὲν. ὑποθέσεως εἰ μὴ ἰδίω ἰδιότητι τοῦ προσώπου καὶ ὄχι λόγῳ ἰδιότητος τοῦ πράγματος. Ὁ δὲ εἰσηγητῆς ἐκ τῶν ὑποθέσεων ὁ ἑστρατεύθη, ὅτι κατὰ τὸν νόμον τῆς 21 Brumaire an 5 οἱ παρὰ αὐτοῦ εἰς εἰσποταξία ὑπάγονται εἰς τὰ στρατοδινεῖα.

Αἰτούσιν τὸν εἰσαγγελεὺς γνωμοδοτήσαντα νὰ παραπεμβῆ ἢ ὑπέθεσε εἰς τὸ δικαστικὸν ποιν. οἰκιστήριον.

Συμφῆν κατὰ τὸν νόμον.

Ἐπειδὴ συμφῶνως μὲ τὴν ἀρχὴν, ὅτι κἀν πικῖστα, πλημμελήματα ἢ κηκούρημα δὲν λογίζεσθαι στρατιωτικόν, ἀν δὲν ἐπαχθῆ ἀπορώτων ἀποτελούν μέρος τοῦ στρατοῦ, ὁ νομοθέτης διὰ τοῦ 37 ἀρθ. τῆς ποιν. δικονομίας ἐπερίωρισε τὴν ἀρμοδιότητα τῶν στρατιωτικῶν εἰς μόνον τὰ πηλὴ σμῆματα, πλημμελήματα καὶ κηκουρήματα, τὰ πηλὴ ὄλενα ἀποστρατιωτικῶν, ἢ στρατιωτικῶν, ὑπαλλήλων, ὅ,τις εἰς ἐνεργεῖα, διατελούντα παρὰ τῷ στρατιωτικῷ σώματι ἢ ἐφαρρεύονται. Εἰς τούτων δὲ γίνεσθαι φανερόν, ὅτι ὁ νομοθέτης ἐκκονοῖ τὴν ἀρμοδιότητα τῶν στρατοδ κειῶν ἰδίω μὴ ὅς τῆς ἰδιότητος, τῶν προσώπων, ὄχι δὲ καὶ τῆς κη ηγῆρο μῆτις πράξεως.

Ἐπειδὴ ἐπὶ τοῦ προκειμένου, ὁ εἰς τὰς στρατιωτικὰς φυλακὰς Νεοτύου κρατούμενος Παναγ. Ἀναγνωστόπουλος, μὴ ὄν μῆτις στρατιωτικός, μῆτις στρατιωτικός, ὑπάλληλος, δὲν δύναται κατὰ τὰ προ εἰρημένα νὰ δικασθῆ ἀποστρατιωτικῶν δικαστήριον, ἀλλ' ὑπάγεται κατὰ τὸν γενικὸν κη ὄν εἰς τὴν ἀρμοδιότητα τῶν τακτικῶν δικαστηρίων.

Διὰ ταῦτα ἀποβαίνει ἀριστὸν τὸ ἐν Πάτραις πλημμελειοδικεῖν νὰ δικασθῆ τὸν Παναγ. Ἀναγνωστόπουλον κατὰ τὸν Πάτρων, κη ηγῆρο ὄλενον ἐπὶ παρακινήσει εἰς ἰδιοταξία, καὶ ἀπορρατίζεσθαι ἐξ ἰδίας κη ηγῆρο τῆς οἰκῆς νὰ λογισθῶσιν εἰς ἄλλο του δημοσίου.

Ἐκέρθη καὶ ἀπερασίσθη ἐν Ἀθήναις, τὴν 31 Ἰανουαρίου τοῦ κη ηγῆρο ὄλενον τριακοσίου ἐνάτου ἔτους.

Ἐδημοσιεύθη ἐν Ἀθήναις, τὴν 13 Φεβρουαρίου τοῦ κη ηγῆρο ὄλενον τριακοσίου ἐνάτου ἔτους.

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΠΟΙΝΙΚΗ ΤΛ.

Περί ἀποφύσεως τῆς περί ἀνακρίσεως αἰτήσεως τοῦ παρὰ τοῖς ἐν Σπάρτῃ πλῆμμελειοδικαῖς ἀντιπρογγελέως, κατὰ τοῦ βουλῆτος τοῦ συμβουλίου τῶν ἐν Σπάρτῃ πλῆμμελειοδικαῖν.

(Ἀριθ. πρωτοκ. 413).

Τὸ δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου.

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαστῶν Κ. Κ. Χ. Κλονάρη προέδρου, Α. Πολυζώϊλου ἀντιπροέδρου, Ἰω. Ἀν. Σωμάκη, Δ. Σιορδῆλη, Θ. Μινοῦτη, Διομήδους Κυριακοῦ, Ἰω. Κόνιαρη δικηγόρου, ἀναπληροῦντος τὸν δικιστὴν Κ. Δ. Γ. Φιδερ ἀπόντη, κωλυομένων τῶν δύο παρέδρων Κ. Κ. Γ. Ἀφθονίδου καὶ Δ. Ν. Φωτίλα, καὶ πικρόντων τοῦ εἰσαγγελέως Κ. Δ. Γ. Σούτζου, καὶ τοῦ γραμματέως Γ. Κ. Ἰσχυράχου.

Συνελθὼν εἰς δημοσίαν συνεδρίασιν τὴν 2 τοῦ ἐνεσῶτος μηνὸς διὰ τὴν δικάστη τὴν ἐξῆς αἴτησιν ἀνακρίσεως.

Ἡ Θεοδώρα, ἡ Ἀ. ας., καὶ ἡ Κωνσ. Καρακλοῦ κατεμηνύθησαν εἰς τὸν παρὰ τῷ ἐν Σπάρτῃ πλῆμμελειοδικαίῳ εἰσαγγελεῖ, ὅτι ἡ μὲν πρώτη ἐξ αὐτῶν ἔπνιξε περὶ τὰ μέση Ἰανουαρίου π. ε. νεογνὸν βρέφος, καὶ ὅτι αἱ λοιπαὶ συνήργησαν εἰς τοῦτο ὁ Ἰω. Νιάρχος, ἡ Θεοδ. Καρακλοῦ, ὁ Δημ. Κουμάντηρος, Δημάρχοι Οἰνωίντος, καὶ ὁ υἱὸς αὐτοῦ Γεώργ. Κουμάντηρος κατεμηνύθησαν ὡσχύτως, ὅτι, ὁ μὲν Ἰω. Νιάρχος ἤρτισε τὴν μητέρα τοῦ Σουλίου καὶ ἀφῆρσεν ἐκ τῆς οἰκίας τῆς διάφορα πράγματα, ὅτι ὁ αὐτὸς καὶ ἡ Θεοδώρα Καρακλοῦ προεβαλον τὰ ἤθη, καὶ αἱ ἄλλαι δύο προέρεψαν τὸν Ἰω. Νιάρχον εἰς τὰς κατὰ τῆς μητρός του πράξεις του, ὅτι ὁ Δημάρχος Δημ. Κουμάντηρος κατεγράσθη τὰ δημόσια καθήκοντά του καὶ ἡ Σουλίου Νιάρχου ἐψευδομαρτυρήσεν ἐνώπιον τῆς ἀρχῆς. Ὁ παρὰ τῷ ἐν Σπάρτῃ πλῆμμελειοδικαίῳ εἰσαγγελεῖς ἐπρόειεν ἀποφανθῆναι τὸ συμβούλιον τοῦ δικαστηρίου ἐκείνου 1. κατὰ μὲν τῆς Θεοδώρας καὶ Κωνσταντίνης Καρακλοῦς τὴν πρόσκαιρον παῦσιν τῆς ἀνακρίσεως, καθ' ὅσον ἀφορᾷ τὴν βρεφοκτονίαν, διότι δὲν ὑπῆρχον ἱκαναὶ ἐνδείξεις πρὸς ὑποστήριξιν κατηγορίας, καὶ νὰ διατάξῃ συγχρόνως τὴν 2. τῆς φυλακῆς αὐτῶν ἀπόλυσιν· 2. νὰ παραπέμψῃ τὸν Ἰω. Νιάρχον, καὶ Θεοδώραν Καρακλοῦ εἰς τὸ ἐν Σπάρτῃ πτασματοδικεῖον ἐπὶ προσβολῇ τῶν ἠθῶν, διότι ὑπῆρχον ἱκαναὶ ἀποδείξεις, ὅτι ἀμφότεροι συνώκων ὡ ἀνὴρ καὶ γυνή· καὶ 3. νὰ παραπέμψῃ τὴν Σουλίου Νιάρχου εἰς τὸ ἀκροατήριον τῶν ἐν Σπάρτῃ πλῆμμελειοδικῶν, ἐπὶ ψευδαῖ εἰσαγγελίᾳ, ὅτι αὐτὴ κατεμήνησε πράγματα, τὰ ὁποῖα ἐπομένως ἠρνήθη εἰς τὴν ἐνώπιον τοῦ ἀνακριτοῦ δοθεῖσαν ἔκθεσιν τῆς. Τὸ συμβούλιον τῶν ἐν Σπάρτῃ πλῆμμελειοδικῶν διὰ τοῦ ἀτὸ 4 Νοεμβ. 1838 καὶ ὑπ' ἀρ. 361 βουλευμάτων τοῦ ἀπεφάνθη ὅτι δὲν ὑπάρξει ἀγορμὴ πρὸς κατηγορίαν 1. κατὰ τῆς

Θεοδώρου, Αναστασίας, καὶ Κωνσταντίνου Κοροζίου, κατόικων Βρυπακίου τῷ δήμῳ (ε. συν. ος, ὅτι ἡ πρώτη ἐξ αὐτῶν ἐπινέζε περὶ τὰ μέσα Ιανουαρίου. ε. ε. νεογνὸν βρέφος, καὶ ὅτι αἱ γυναῖκες αὐτῶν συγκύρησαν εἰς τὸ τοῦ 2. κατὰ τοῦ Ἰω. Νιάρχου, Δημ. Κουμαντάρου, Δημοσίου Οἰκονομοῦ, καὶ τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ Γεωργ. Κουμαντάρου, ὅτι ὁ πρῶτος ἐξ αὐτῶν ἤγαγεν τὴν μητέρα του Σουλγαν, καὶ ἀφῆκεν ἐκ τῆς οἰκίας τῆς διαφύρα πρῶτα· εἰ δὲ λοιπὸν δύο, ὅτι προέτρεψεν αὐτὴν εἰς τοῦτο, καὶ ὅτι ὁ Δημ. Κουμαντάρου ὡς δήμαρχος κατεγράφη τὴ δυνάσει καθήκοντά του, καὶ διέτ' ξεν, ὁ μὲν Ἰω. Νιάρχου, καὶ αἱ πρῆβθίται τρεῖς κατηγορούμενοι, Θεοδώρα, Ἀναστασία, καὶ Κωνσταντίνου Κοροζίου νὰ ἐξυλαχισθῶσι παροργῆσαι, ἀφ' οὗ παρέλθῃ ἡ νόμος πρὸς ἀνακοπὴν προθεσμίας. 3. κατὰ τοῦ Ἰω. Νιάρχου, καὶ Θεοδώρου Κοροζίου ἐπὶ προσβολῇ κατὰ τῶν ἡρώων καὶ 4. κατὰ τῆς Συλλιγῆας Χριστοφίλους Νιάρχου, ἐπὶ ψευδεῖ καταμνησίῃ. Ὁ παρὰ τοῖς ἑν σπάρτη πλημμελοδικοῖς ἀντιπροσβληθῆς ζήτησε τὴν ἀναίρεσιν τοῦ ρηθέντος συμβουλίου, διότι τὸ συμβούλιον ἐμνευσε ψευδῶς τὰ ἀρ. 658 καὶ 271 τοῦ ποιν. νόμου, καὶ ὅτι ἐμὴν τῆ περιπτώσει τοῦ ἀρ. 658 δὲν θεωρεῖ τὴν συνοίκησιν τῆς Θεοδώρας Κατακλούς, καὶ τοῦ Ἰω. Νιάρχου, ὡς ἄνδρες καὶ γυναῖκες, παρὰ νόμον, καὶ πρὸς κοινὸν σκάνδαλον γινόμενον, ἐν ᾧ δὲν ὑπάρχει μεταξὺ αὐτῶν, ὡς ἐκ δυνάτεω νὰ λάβῃ χώραν γάμος, διὰ τὴν μεταξὺ τῶν συγγένειαν, καὶ κατ' ὁμοσπονδίας ἐξέλαβε τὴν παραβάσιν τοῦ ἀρ. 271 τοῦ ποιν. νόμου, ὡς ψευδῶς καταμνησίῃ, καὶ διότι, τὸ συμβούλιον παρέλαβε τοῦ ν' ἀποφάνθῃ ἐπὶ τῆς κοινῆς προτάσεως τοῦ εἰς συγγένειαν, περιτριφμένους κατὰ τὸ ἀρ. 271 τοῦ ποιν. νόμου ἐπὶ ψευδεῖ μαρτυρίᾳ ἐνώπιον τῆς ἀρχῆς, καὶ οὐ ποτε ἐπὶ ψευδεῖ καταμνησίῃ, καὶ ὅτι ὁ συγγένειος δὲν ἔδυνάτεω ἀντιπροσβληθῆς νὰ καταδ' ὡς μὴ ὑπαγοίσης ἐγκλησίῃς ἐκτός τε αὐτοῦ, διότι τὸ συμβούλιον ἀπεφάνθη τρόπον τινὰ ἀντιπροσβληθῆς, ἂν ὡς μίας προτάσεως, ἐπὶ ψευδεῖς καταμνησίῃς, ἐν ᾧ δὲν δύναται, ἐμὴ μόνον κατὰ πρότασιν, ἀποφαινεται τὸ συμβούλιον (ἀρ. 250 πιν. δικιν. μίας.)

Ἀκούσαν τὴν ἐκθεσίαν τοῦ Ἀριστοπαγίτου Κ. Α. Σκορδίλη, καὶ τὸν εἰσαγγελίαν
Σκεθὲν κατὰ τὸν νόμον.

Ἐπειδὴ, κατὰ τὸ 658 ἀρ. τοῦ ποιν. νόμου, ὁ οἱ πρὸς κοινὸν σκάνδαλον, συνοικοῖται, μὴ ὑπάρχοντος γάμου, ἠνωμένοι ὡς ἄνθρωποι καὶ γυναῖκες, τιμωροῦνται μὲ κράτεσιν τὸ πολὺ δύο ἐβδομάδων, ἢ μὲ πρόστιμον καὶ χωρίζονται ἀπ' ἀλλήλων ὡς σοικεῖν οὐκ ἔστιν· καὶ συστατικὸν τοῦ ρηθέντος πλημμελοδικοῦ εἶναι τὸ κοινὸν σκάνδαλον, τὸ δὲ συμβούλιον τῶν ἐν Σπάρτῃ πλημμελοδικῶν ἀποφάνθη, ὅτι μὴ ὑπάρχοντες, ἐπὶ τοῦ προκειμένου τοῦ σοικεῖν τούτου, δὲν ἔδυνάτεω νὰ ἐφαρμοσθῇ ἐπὶ τῆς κατηγορηθείσης πράξεως, τὸ 658 ἀρ. τοῦ ποιν. νόμου, ἠρμήνευσεν ὀρθῶς τὸ ἀρθρον τοῦτο· προ-

ὅτι δὲ δὲν εἶναι τῶν καθηκόντων τοῦ Ἀρείου Πάγου νὰ ἐξετάσῃ ἐὰν τῶντι
 ὑπῆρχεν, ἢ ὄχι τὸ κοινὸν σκάδαλον, διότι τὸ ἀντικείμενον τοῦτο εἶναι
 πραγματικόν.

Ἐπειδὴ, ὡς γίνεται δῆλον ἀπὸ τὸ βούλευμα τῶν ἐν Σπάρτῃ πλημμελει-
 οδικῶν, ὁ παρ' αὐτοῖς εἰσαγγελεὺς ἐξήκουε νὰ παραπεμθῇ ἡ σουλιγγὰ Νι-
 ἀρχεῖα εἰς τὸ ἀριστάγειον τῶν αὐτῶν πλημμελειοδικῶν ἐπὶ ψευδεῖ εἰσαγγε-
 λείᾳ, διότι κατεμήνυσε πράγματα, τὰ ὅποια ἀκολούθως ἠρήθη, ἡ δὲ
 πρότασις αὕτη δὲν στηρίζεται παντῆπασι εἰς τὸ 271 ἄρθ. τοῦ ποιν. νόμου,
 ἐπ' μείως το συβουλίῳ ἀποφανθέν, ὅτι δὲν ὑπάρχει ἀφορμὴ πρὸς καταγο-
 ρίαν κατὰ τῆς σουλιγγῆς Νιάρχωνος ἐπὶ ψευδεῖ καταμηνύσει, ἀπεφάνθη
 συμφώνως μὲ τὴν αἴτησιν τοῦ εἰσαγγελέως καὶ ὄχι αὐτεπαγγέλτως, ἀλλὰ
 κατὰ ῥητὴν τοῦ οὐοῦ εἰσαγγελέως πρότασιν.

Διὰ ταῦτα ἀποδέχεται τὴν ἀντιθέσιν αἴτησιν τοῦ παρὰ τοῖς ἐν Σπάρτῃ
 πλημμελειοδικαῖς εἰσαγγελέως, ἥτις ἔγινε κατὰ τοῦ ἀπὸ 4 Νοεμβρίου
 1838 κ. ἰ. ὑ. ἀρ. 361 Βουλ. μη. ο. τοῦ συμβουλίου τῶν ἐν Σπάρτῃ πλημ-
 μελειοδικῶν, καὶ ἀπορριζοῦται τὰ ἐξῆς τῆς παρούσης δίκης νὰ λογισθῶσιν
 εἰς χάριν τοῦ δημοσίου.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις, τὴν 3 Φεβρ. 1839.

Ἐδημοσιεύθη ἐν Ἀθήναις, τὴν 20 Φεβρ. 1839.

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΠΟΙΝΙΚῆ ΤΒ.

Περὶ ἀντιθέσεως τῆς ἀποφάσεως τῶν ἐν Ἀθήναις συνεδρῶν καθίσσον ἀφορὰ τὴν ἐφαρμογὴν τῆς ποι-
 νῆς ἐπὶ τῆς Ὁ. πράξεως, κατὰ τῆς παλαιῆς π. αἰσματος, καὶ ἐφαρμύζον το 109 ἄρθ. τοῦ ποιν. νόμου.
 (ἀρθ. πρωτ. 414)

Τὸ δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου.

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαστῶν Κ. Κ. Χ. Κλοῦρα προέδρου, Α. Πολυ-
 ζοῦδου ἀντιπροέδρου, Ἰω. Ἀν. Σωμάκη Δ. Σαρδιλῆ, Θ. Μαρούση, Διο-
 μῆδος Κυριακῶ, Ἰω. Κόλιαρη δικηγόρου, ἀναπληροῦντες τὸν δι. αὐτὴν Κ.
 Δ. Γ. Φέδες ἀπόντων, καλυπομένων τῶν δυν. πρέδρων Κ. Κ. Γ. Ἀρθινίδου
 καὶ Δ. Ν. Φοτίλιν, καὶ παρόντων τοῦ εἰσαγγελέως Κ. Δ. Γ. Σούτζου καὶ
 τοῦ γραμματέως Γ. Κ. Ἰγρομάρου.

Συνελθόν εἰς δημοσίαν συνεδρᾶσιν τὴν 2 Φεβρ. ἐνεστῶτος, ἕτους διὰ νὰ
 διακρίσῃ τὴν ἐξ ἑσῆς αἴτησιν ἀναρίεω:

Ὁ Βισίεος Μιχαῖλ: κατὰ μὴ ὑβὲς ἔνεκα κλοπῆς παρεπίμφοθη διὰ
 βουλῆματος τοῦ συμβουλίου τῶν ἐν Ἀθήναις ἐρετῶν εἰς τὸ κατὰ τὴν περι-
 φέρειαν τοῦ αὐτοῦ δικαστηρίου κακοουργοῦντα ὡ. κατηγορούμενος, ὁ ἔκτε-
 τὰ τὴν νύκτα τῆς 14 π. ὁρ. τὴν 15 Δεκεμβρ. 1837 ἔτροξεν ἰ. κλοπὴν εἰς
 τὴν κατοικησίην ἐν Διδόρῳ ὅταν τῷ Ἰω. Κόντη διὰ πλυστῆ: λειψῶ, ,
 δι' ἐσωτερικῆς ῥηξέως, καὶ τῆς ὁποίας τὸ ποσὸν ὑπερβαίνει τὰς 400 δραχ.

β'. κλοπὴν εἰς τὴν κατοικημένην ἐν Δοβρένῃ οἰκίαν τοῦ Χαραλάμπου Ἀθανασίου διὰ πλαστῆς κλειδῆς, καὶ τῆς ὁποίας τὸ ποσὸν ὑπερβαίνει τὴν ἀξίαν τῶν 20 δραχ. Εἰσαχθεῖσθαι τῆς ὑποθέσεως εἰς τὸ εἰρημένον κακούργιον αἰτιῶν τὸ δικαστήριον τῶν ἐνόρκων ἐκήρυξε τὸν κατηγορούμενον ἔνοχον διὰ τῆς ἐτυμηγορίας του φερούσης ὡς πρὸς τὴν ἀ. πράξιν, ὅτι ἐν γνώσει ἐξ ἰδιοτελείας ἀπέκρυψε τὰ ἐκ τῆς κατὰ τὴν 14 πρὸς τὴν 15 τοῦ Δεκεμβρ. 1837 γενομένης κλοπῆς εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Γιάννη Κόντη εἰς Δοβρένα προερχόμενά ἀντικείμενα, καὶ ὅτι ἐν γνώσει ἀλλ' ἄνευ προηγουμένης συνεννόησεως με ἰδιοτελεῖ σκοπὸν ἀπέκρυψε τὰ ἐκ τῆς κατὰ τὸν αὐτὸν τόπον καὶ χρόνον γενομένης κλοπῆς προερχόμενα ἀντικείμενα, καὶ ὅτι ἡ ἀξία τῶν κλαπέντων ὑπερβαίνει τὰς 20 δραχ., καὶ ὡς πρὸς τὴν δευτέραν πράξιν, ὅτι ἐν γνώσει ἐξ ἰδιοτελείας ἀπέκρυψε τὰ ἐκ τῆς κατὰ τὴν 14 πρὸς τὴν 15 Δεκεμβ. 1837 γενομένης κλοπῆς εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Χιρμύμπου Ἀθανασίου προερχόμενά ἀντικείμενα ὅτι ἐν γνώσει, ἀλλ' ἄνευ προηγουμένης συνεννόησεως με ἰδιοτελεῖ σκοπὸν ἀπέκρυψε τὰ ἐκ τῆς κατὰ τὸν αὐτὸν χρόνον καὶ τόπον γενομένης κλοπῆς προερχόμενά ἀντικείμενα, καὶ ὅτι ἡ ἀξία δὲν ὑπερβαίνει τὰς 20 δραχ. Κατὰ συνέπειαν τῆς ἐτυμηγορίας ταύτης τὸ δικαστήριον τῶν συνέδρων καταδίκασε διὰ τῆς ἀπὸ 30 Δεκεμβ. 1838 ὑπ' ἀρ. 38 ἀποφάσεως, καὶ δυνάμει τοῦ ἀρθ. 373, 72, §. 5, 71, 50, 693, 504, 518 τοῦ ποιν. νόμου, τὸν κατηγορούμενον εἰς τριμήνον φυλάκισιν. Ὁ δὲ παρὰ τοῖς ἐν Ἀθήναις ἐρίταις εἰσαγγελεῦς διὰ τῆς ἀπὸ 4 Ἰανουαρίου ε. ε. ἐκθέσεως του ἐζήτησε τὴν ἀνάσειν τῆς βηθείσης ἀποφάσεως τῶν συνέδρων διὰ ψευδῆ ἐφίρμον τῶν 518 ἀρθ. τοῦ ποιν. νόμου, καὶ δι' ἐσφαλμένην ἐρμηνείαν τοῦ 109 ἀρθ. τοῦ αὐτοῦ νόμου, καθότι ἐνῶ διὰ τῆς ἐτυμηγορίας ὁ κατηγορούμενος ἐκήρυχθη ἔνοχος ὡς ἐν γνώσει καὶ ἐξ ἰδιοτελείας ἀποκρύψας πράγματα προερχόμενα ἐκ δύο κλοπῶν, ἐξ ὧν ἡ μία φέρει χαρακτηριστικὰ πλημμελήματος, ἡ δὲ ἄλλη πταισματος, τὸ δικαστήριον τῶν συνέδρων δὲν ἠθέλησεν ἀ θεωρήσει εἰς τὴν ἐπιμέτρησιν τῆς ποινῆς τὴν εἰς τὴν δευτέραν κλοπὴν συνέργειαν ὡς ἐπιβαρυντικὴν περιστάσιν, ὡς ὀρίζει τὸ 109 ἀρθ. τοῦ ποινικ. νόμου, ἐπὶ λόγῳ ὅτι ἡ προφυλάκισις τοῦ καταδικασθέντος ἐξήλειψε τὸ περιστατικὸν ταῦτο, ἐνῶ ἀπὸ τοῦ 518 ἀρθ. ἐξέρεται, ὅτι τότε μόνον ἡ προφυλάκισις, τὴν ὁποίαν ὑπέφερον ὁ κατηγορηθεὶς ὡς ὑποπτος πλημμελήματος ἢ κακούργηματος, καὶ μετέπειτα καταδικασθεὶς ὡς πταίστης ἕνεκα τῆς αὐτῆς πράξεως, ἀπαλλάσσεται τῆς ποινῆς ἐὰν ἡ διάκρισις τῆς προφυλάκισεως ταύτης ἐφῆσεν ἢ ὑπερέβη τὸ ὅτι ἢ ἢ πράξις ἐπιφέρει μέτρον τῆς ποινῆς, καὶ ἐὰν προσέτι οὐκ ἔσται καταδικασθεὶς ἐκήρυχθη ἔνοχος μιᾶς μόνης πράξεως ἀποβάτης πταισματος, καὶ οὐχὶ δύο, ἐξ ὧν ἡ μία εἶναι πλημμελημα, ὡς ἐκ τῆς προκειμένης περιπτώσεως καθ' ἣν ἡ προφυλάκισις δὲν δύναται νὰ θεωρηθῆ ὡς ἰδίως γινομένη διὰ τὴν ἀποβάσαν πταίσμα πράξιν, ἀλλὰ πολὺ

ὀλιγώτερον, καὶ συμφωνώτερον μὲ τὸν σκοπὸν τοῦ νομοθέτου διὰ τὴν δευτέραν πράξιν, τὸ πλημμελήμα, καθότι εἰς τὸ εἰρηρῆον ἄρθρον 518 γίνεται λόγος μόνον διὰ μίαν καὶ μόνην πράξιν, ἥτις κατ' ἀρχὰς ἐθεωρήθη κακούργημα ἢ πλημμέλημα, καὶ μετέπειτα ἀπεδείχθη πταίσμα.

Ἀκοῦσαν τὴν ἔκθεσι τοῦ Ἀρεοπαγίτου Κ. Θ. Μανούση, καὶ τὸ εἰσαγγελέχ·

Σκεφθέν κατὰ τὸν νόμον·

Λαβὸν ὑπόψιν τὰ ἄρθρ. 518 καὶ 109 τοῦ ποιν. νόμου διαλαμβάνοντα ἄρθρα 518. « εἰς τὸν φυλακισθέντα ὡς ὑποπτον κικουργήματος, ἢ πλημμελήματος, μετέπειτα δεκταδικασθέντα ἕλεκα εἰς αὐτῆς πράξεως μόνον ὡς πταίσην, εἰς τὴν ἐπιμέτρησιν καταγινώσκεται ὡς μόνη πικνὴ ἢ φυλάκισις, τὴν ὁποίαν ἤδη ὑπέφερον, ἐὰν ἡ διαρκεία τῆς ἐφθασεν ἢ ὑπερέβη τὸ ὁποῖον ἡ πράξις ἐπισύρει μέτρον τῆς ποινῆς, ἄλλως δὲ ἡ τοιαύτη φυλάκισις πρέπει νὰ ἐκπεσθῆ ἐκ τῆς ποινῆς » ἄρθ. 109. « ὁ ἔνοχος πολλῶν ἀξιοποιῶν τοῦ αὐτοῦ ἢ διαφόρου εἶδους πράξεων, ἢ ἐμείνα πολλὸν χρόνον εἰς τὴν αὐτὴν κικουργίαν διὰ πολλῶν μερῶν ἢ ἐρών πράξεων τιμωρεῖται κατ' ἐκείνην τὴν πράξιν, εἰς τὴν ὁποίαν εἶναι ἐπιθεβλημένη ἢ βαρυτέρα ποινή· αἱ δὲ λοιπαὶ ἐπιμετρουμένης τῆς ποινῆς πρέπει νὰ θεωρῶνται ὡς ἰδιαίτερα ἐπιβαρυντικαὶ περιστάσεις ».

Ἐπειδὴ ἐκ τοῦ συνδυασμοῦ τῶν ἄρθρων τούτων γίνεται φανερόν, ὅτι ἂν καὶ ὁ νομοθέτης διὰ τῆς διατάξεως τοῦ 518 ἄρθρ. καθιέρωσε τὴν δικαίαν ἀρχὴν τοῦ νὰ ἐπέχη τόπον ποινῆς, ἢ νὰ ἐπιπιπτεται κατὰ τὴν ἐπιμέτρησιν αὐτῆς ὁ χρόνος τοῦ περιρισμοῦ τῆς προσωπικῆς ἐλευθερίας ὁσάκις ἡ διάρκεια τῆς προφυλακίσεως, ἥτις ἔλαβε χώραν πρὸ τῆς δίκης, ἐφθασεν ἢ ὑπερέβη τὸ παρά τοῦ νόμου ἐπὶ τῆς κατηγορουμένης ἀξιοποιῶν πράξεως ὀρισμένον τῆς ποινῆς μέτρον· ἀλλ' ὅμως ἡ διάταξις αὕτη τοῦ νόμου δὲν ἔχει ἐφαρμογὴν, εἰμὴ μόνον ὁσάκις πρόκειται περὶ μιᾶς μόνης πράξεως, κατηγορηθείσης μὲν ὡς κικουργήματος ἢ πλημμελήματος, τιμωρουμένης δὲ παρὰ τοῦ νόμου ὡς πταίσματος, ὅχι δὲ καὶ εἰς τὴν περίπτωσιν, ὅταν συνῆμα καὶ ταυτοχρόνως καταδιώκωνται καὶ δικάζωνται ἀξιοποιῶν πράξεις πλειότεραι, ἐκ τῶν ὁποίων ἡ μία ἐκηρύχθη πλημμέλημα, ἡ δὲ ἄλλη πταῖσμα, διότι τότε ὑπάρχει ἢ παρὰ τοῦ νόμου προβλεπομένη συρροὴ ἀξιοποιῶν πράξεων καὶ λαμβάνει ἐφαρμογὴν ἡ διάταξις τοῦ 109 ἄρθρ. τοῦ ποιν. νόμου, κατὰ τὴν ὁποίαν ἡ πράξις ἢ τιμωρουμένη μὲ ἐλαφροτέραν ποινὴν πρέπει νὰ θεωρηθῆ ὡς ἰδιαίτερον ἐπιβαρυντικὴ περίστασις τῆς βαρυτέρας· ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου ὑπαρχούσης συρροῆς ἀξιοποιῶν πράξεων, καθότι ὁ Βασίλειος Μαχαιρᾶς καταδιωκόμενος συνόμα καὶ ταυτοχρόνως ἕνεκα δύο ἀξιοποιῶν πράξεων, ἐκηρύχθη διὰ τῆς εἰσηγορίας τῶν ἐνόρκων ἔνοχος ὡς ἐν γνώσει καὶ ἐξ ἰδιαιτελείας ἀποκρῦφτος πράγματα προερχόμενα ἐκ δύο κλοπῶν, ἐξ ὧν ἡ μία φέρει χαρακτηριστικὴν πλημμελήματος, ἡ δὲ ἄλλη πταίσματος,

τὸ Δικαστήριον τῶν ἐν Ἀθήναις συνέδρων μὴ θεωρῆσαν κατὰ τὴν ἐπιμέτρησιν τῆς ποινῆς τὴν εἰς τὴν δευτέραν καὶ τὴν τρίτην συνέσειαν τοῦ καθέντος ὡς ἰδιαίτεραν ἐπιβουρηντικὴν περίστασιν, ἀλλ' ὑπολαβόν, ὅτι ἡ διάρκεια τῆς προφυλακίσεως ἐξήλειψε τὴν ποινὴν, ἥτις κατὰ τὸν νόμον ἔπρεπε νὰ ἐπιβληθῆ ἐπὶ τῆς δευτέρας πράξεως ἐφήρμοσε κικῶς καὶ ἐρμήνευσε ἐσφαλμένως τὰ ἄρθ. 518 καὶ 109 τοῦ ποιν. νόμου. Ἐπειδὴ κατὰ τὸ 500 ἄρθ. τῆς ποιν. δικονομίας εἶναι γινῆ αναίεσις ἕνεκα κακῆς ἐφαρμογῆς ἢ ἐσφαλμένης ἐρμηνείας τοῦ ποιν. νόμου, δὲν ἀποφαίνεται ὁ Ἄρειος Πάγος τὴν παραπομπὴν, ἀλλ' ἐφαρμόζει αὐτὸς οὗτος τὸ ἄρθ. τοῦ ποινικοῦ νόμου.

Διὰ ταῦτα ἀναγερῆ τὴν ὑπὸ 30 Δεκεμβ. 1838 ὑπ' ἀρ. 38 ἀπόφασιν τῶν ἐν Ἀθήναις συνέδρων καθόσον ἀρ. 5 τὴν ἐφαρμογὴν τῆς ποινῆς ἐπὶ τῆς δευτέρας πράξεως, κηρυχθείσης πταίσματος, καὶ ἐφαρμόζον τὸ 109 ἄρθρ. τοῦ ποιν. νόμου, καταδικάζει τὸν Βασ. Μαχαιρᾶν εἰς τριῶν ἡμερῶν φυλάκισιν περιπλεον τῆς περὶ τῆς αὐτῆς ἀποφάσεως ἐπιβληθείσης τριμήνου φυλάκίσεως, καὶ καταδικάζει π.οσέτι τὸν αὐτὸν Βασ. Μαχαιρᾶν εἰς τὰ δικαιώματα τῆς παρούσης δίαις δρ. 39, καὶ διατάττει νὰ γραφῆ ἢ παροῦσα ἀπόφασις εἰς τὸ περιβόριον τοῦ πρώτου τύπου τῆς ἀναίρεθείσης καὶ νὰ δημοσιευθῆ διὰ τῆς ἐφημερίδος.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις, τὴν 3 Φεβρ. 1839.

Ἐδημοσιεύθη ἐν Ἀθήναις, τὴν 9 Φεβρ. 1839.

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΠΟΙΝΙΚῆ ΤΓ'.

Περὶ ἀπ. βίβσεως τῆς περὶ ἀναίρετέως αἰτίσεως τοῦ παρὰ τοῖς ἐν Σπάρτῃ πλημμελειοδίκαις ἀντισαγγελέως, κατὰ τοῦ βουλεύματος τῶν αὐτῶν πλημμελειοδικῶν.

(Ἄρθ. πρώτου. 415.)

Τὸ δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου.

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαστῶν Κ. Κ. Χ. Κλονάρη προέδρου, Α. Πολυζαΐδου ἀντιπροέδρου, Ἰω. Αντ. Σωμάκη, Δ. Σκληρῶδη, Θ. Μανούση, Διομήδους Κυριακῆ, Ἰω. Κωνιάρη δικηγόρου, ἀναπληροῦντος τὸν δικαστὴν Κ. Δ. Γ. Φεδερ ἀπόντα, κωλυομένων τῶν δύο παρέδρων Κ. Κ. Γ. Ἀρθονίδαυ καὶ Δ. Ν. Φωτίλα, καὶ παρόντων τοῦ εἰσαγγελέως Κ. Δ. Γ. Σούτζου, καὶ τοῦ γραμματέως Γ. Κ. Ἰσχομάχου.

Συνελθόν εἰς δημοσίαν συνεδρίασιν τὴν 9 τοῦ ἐνεσῶτος μηνὸς διὰ νὰ δικάσῃ τὴν ἐξῆς αἰτήσιν ἀναίρεσεως:

Ὁ δήμαρχος Σελλασίας Ἀπόστολος Ἀλεξανδρόπουλος κατεληνύθη ἐνώπιον τοῦ παρὰ τοῖς ἐν Σπάρτῃ πλημμελειοδίκαις εἰσαγγελέως, ὅτι κατὰ τὴν 20 Ἰουλ. π. ε. ἐδέσμευσε δι' ἀλύσεων καὶ ἐφυλάκισεν ἐντὸς τῆς οἰκίας του τὸν Δημ. τῆς Γεωργάκαινας Βλαχάκαινας, καὶ ὅτι ἐτραυματίσεν αὐτόν.

Προδεδυσάσης τῆς ἀνακρίσεως ἐπὶ τῆς ὑποθέσεως ταύτης ἐγεννήθη δισαγ-

μός μεταξὺ τοῦ διοικητοῦ Λακεδαιμόνος καὶ τοῦ εἰσαγγελέως τῶν αὐτόθι πλημμελειοδικῶν περ ἀρμοδιότητος τῆς προανακρίσεως τῆς προκειμένης δίκης, ἣτις καὶ ἀνέβληθη ἕνεκα τούτου καὶ καθυπεβλήθη εἰς τὴν ἐπὶ τῶν Ἐσωτερικῶν Γραμματεῖαν. Ἀφ' ἑτέρου μέρους ὁ εἰσαγγελεὺς ἐζήτησε παρὰ τοῦ συμβουλίου τῶν ἐν Σπάρτῃ πλημμελειοδικῶν νὰ ἀποφανθῇ τοῦτο τὴν περαιτέρω ἀνάκρισιν, καθύσον ἀφορᾷ τὸν τραυματισμὸν, διότι ἡ ἐπὶ παρανόμῳ κατακρατήσῃ διεχωρίσθη κατ' ἀνωτέραν διαταγὴν. Τὸ δὲ συμβούλιον διὰ τοῦ ἀπὸ 19 Δεκεμβ. π. ε. ὑπ' ἀρ. 457 βουλευμάτος του παρέπεμψε τὴν δικογραφίαν τῆς προκειμένης ὑποθέσεως εἰς τὸν εἰταγγελέα διὰ νὰ παραγγεῖλῃ οὗτος ἀπ' εὐθείας τὸν ἀνακριτὴν νὰ ἐπιλάβῃ καὶ δεκπεραιώσῃ τὴν κατὰ τοῦ Ἄπ. Α. Ἀλεξανδροπούλου ἀ. ἀκριτιν, κατηγορουμένου ἐπὶ τρυμάσιν, ἂν νομίζῃ ταύτην μὴ περαιωθεῖσαν εἰσέ. ε. κα. ἂν δὲν δύναται ἐκ τῶν μέχρι τοῦδε προσυληθῶν ἀποδείξεων νὰ σχημαθῇ κατηγορία. Ὁ δὲ παρὰ τοῖς ἐν Σπάρτῃ πλημμελειοδικαῖς ἀ. τε εἰταγγελεὺς ἐζήτησε τὴν ἀναίρεσιν τοῦ βουλευμάτος τούτου διὰ τοὺς ἑξῆς λόγους: 1. διότι τὸ συμβούλιον τῶν ἐν Σπάρτῃ πλημμελειοδικῶν ἀπορνήσκειν ὅτι ὁ εἰσαγγελεὺς δύναται νὰ παραγγεῖλῃ ἀπ' εὐθείας τὸν ἀνακριτὴν νὰ ἐπιληθῇ οὗτος ἐκ ἑαυτοῦ ἢ νὰ δεκπεραιώσῃ τὴν περὶ ἧς ὁ λόγος ἀνάκρισιν, ἐνῶ ὁ ἀνακριθεὶς πρὸ πολλοῦ ἐπιλάβετο αὐτῆς, τὴν ὁποίαν καὶ θεωρήσας ἀποπεριτωμένην ἤδη παρίπεμψε εἰς τὸν εἰσαγγελέα, ἠμῆνευσε ψευδῶς τὰ ἀρθ. 206, 156, 186, καὶ 187 τῆς ποιν. δικονομίας. 2. διὰ κακὴν σύνθεσιν τοῦ δικαστικοῦ συμβουλίου εἰς τὸ ὁποῖον ἔλαβε μέρος ὡς ἀνακριτὴς ὁ δικαστὴς Κ. Α. Τραγκόπουλος, ἀντὶ τοῦ ἐπὶ τῆς ὑποθέσεως ταύτης ἀνακριτοῦ Κ. Σταύρου Βιλασιμάκη.

Ἀκοῦσαν τὴν ἐκθεσιν τοῦ Ἀρειοπαγίτου Κ. Θ. Μανούση, καὶ τὸν εἰσαγγελέα
Σταθῖεν κατὰ τὸν νόμον.

Ἐπειδὴ κατὰ τὸ 263 ἀρθ. τῆς ποιν. δικονομίας ἕνεκα ψευδοῦς ἐρμηνείας ἢ ψευδοῦς ἐφαρμογῆς τοῦ νόμου δύναται μὲν νὰ ζητηθῇ ἀναίρεσις κατὰ βουλευμάτος τοῦ δικαστικοῦ συμβουλίου, ἀλλὰ μόνον ὅταν πρόκηται περὶ ψευδοῦς ἐρμηνείας ἢ ἐφαρμογῆς τοῦ ποιν. νόμου ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου τὰ ἀρθ. τῆς ποιν. δικονομίας, οὐχὶ δὲ τοῦ ποιν. νόμου.

Ἐπειδὴ, καθύσον ἀφορᾷ τὸν ἐν τῇ ἀνακρίσει αἰτήσῃ δευτέρον λόγον, ἐκ τοῦ βουλευμάτος ἐβαλοῦται, ὅτι ὁ ἐπὶ τῆς ὑποθέσεως τοῦ Ἄπ. Α. Ἀλεξανδροπούλου χρηματιστὴς ἀνακριτὴς Σταύρος Βιλασιμάκης ἔλαβε μέρος εἰς τὴν σύνθεσιν τοῦ δικαστικοῦ συμβουλίου, ἐπομένως δὲν ἔλαβε χώραν παραδίξις τοῦ 247 ἀρθ. τῆς ποιν. δικονομίας.

Διὰ ταῦτα ἀπορρίπτει τὴν ἀναίρεσιν οὕτησιν τοῦ παρὰ τοῖς ἐν Σπάρτῃ πλημμελειοδικαῖς ἀ. τε εἰταγγελέως, ἣτις ἔγει ε. κατὰ τοῦ ἀπὸ 19 Δεκεμβ. 1838 ὑπ' ἀρ. 457 βουλευμάτος τῶν αὐτῶν πλημμελειοδικῶν, καὶ ἀποφα-

σίξει τὰ ἔξοδα τῆς παρούσης δίκης νὰ λογισθῶσιν εἰς βάρος τοῦ δημοσίου.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις, τὴν 9 Φεβρ. 1839.

Ἐδημοσιεύθη ἐν Ἀθήναις, τὴν 16 Φεβρ. 1839.

=====

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΠΟΙΝΙΚΗ ΤΔ.

Περὶ ἀπορίψεως τῆς περὶ ἀναίρεσεως αἰτήσεως τοῦ Ἱμπραίμ. Καραφερλῆ καὶ τοῦ παρὰ τοῖς ἐν Χαλκίδι πλημμελειοδικαῖς ἀντεισαγγελέως, κατὰ τῆς ἀποφάσεως τῶν ἐν Χαλκίδι πλημμελειοδικῶν.

(Ἀριθ. πρωτοκ. 416.)

Τὸ δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου.

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαστῶν Κ. Κ. Χ. Κλονάρη προέδρου, Α. Πολυζωίδου ἀντιπροέδρου, Ἰω. Ἀν. Σωμάκη, Δ. Γ. Φεδιερ, Δ. Σκαρδίλη, Θ. Μανούση, Διομήδους Κυριακοῦ, καὶ παρόντων τοῦ εἰσαγγελέως Κ. Δ. Γ. Σούτζου καὶ τοῦ γραμματέως Γ. Κ. Ἰσχομάχου.

Συνελθὼν εἰς δημοσίαν συνεδρίασιν τὴν 20 τοῦ ἐνεσῶτος μηνὸς διὰ νὰ δικάσῃ τὴν ἐξῆς αἵτησιν ἀναίρεσεως:

Ὁ Ἱμπραίμ Καραφερλῆς, κάτοικος Χαλκίδος, ἐκατηγορήθη ἐνώπιον τοῦ πταισματοδικείου τῆς αὐτῆς πόλεως ἐπὶ ἀνευ ἀδείας ὄπλοφορίᾳ. Τὸ πταισματοδικεῖον διὰ τῆς ὑπ' ἀρ. 81 ἀποφάσεώς του κατεδίκασε τὸν κατηγορηθέντα εἰς μιᾶς ἐξδομάδος κράτησιν. Τὴν ἀπόφασιν ταύτην ἐξεκάλεσεν ὁ καταδικασθεὶς ἐνώπιον τῶν ἐν Χαλκίδι πλημμελειοδικῶν διὰ τὸν λόγον ὅτι καὶ ἀπὸ τὴν ἐνώπιον τοῦ εἰρηνοδίκου Χαλκίδος δευθεῖσαν ἐγγύησιν, καὶ ἀπὸ τὴν αἰτεῖται τὴν δικαστικὴν ἀρχὴν ἀποδεκνέσθαι ὅτι εἶχε τὴν κατὰ νόμου ἀδειαν τοῦ ὄπλοφορέν, ὡς ὠμολόγησε τοῦτο καὶ εἰς τὸν συλλαβόντα αὐτὸν χωροφύλακα. Τὸ ῥίθην πλημμελειοδικεῖον διὰ τῆς ἀπὸ 29 Δεκεμβρ. π. ε. καὶ ὑπ' ἀρ. 91 ἀποφάσεώς του ἀνεγνώρισεν μὲν ὅτι ὁ πταισματοδικὴς ὀρθῶς ἐδίκασε κηρύξας ἕογον τὸν εἰρημένον Καραφερλῆν, ὡς μὴ ἀποδείξαντα παραχρῆμα ὅτι εἶχεν ἀδειαν νὰ ὀπλοφορῇ, ἐπειδὴ ὅμως δὲν παρέθεσε τὸ ἐφικνόμενον ἄρθρον τοῦ νόμου εἰς τὸ διατακτικὸν μέρος τῆς ἀποφάσεως, ἠκύρωσεν αὐτὴν ὡς παράτυπον, καὶ θεωρήσαν τὴν ἀπόδειξιν τῆς περὶ ὄπλοφορίας ἀδείας τὴν ὁποίαν προσήγαγεν ὁ καταδικασθεὶς, ὡς περίσασιν ἐλαφροτικῆς, ἐπέριψε τὴν ποινὴν τῆς κρατήσεως ἀπὸ μιᾶς ἐξδομάδος εἰς 24 ὥρας καὶ ἐκήρυξε τὴν δήμευσιν τοῦ πυροβόλου ὄπλου. Τῆς ἀποφάσεως ταύτης τῶν πλημμελειοδικῶν ἐζήτησαν τὴν ἀναίρεσιν ὅτε καταδικασθεὶς Καραφερλῆς, καὶ ὁ παρὰ τῷ εἰρημένῳ πλημμελειοδικεῖῳ ἀντεισαγγελεὺς, ὁ μὲν πρῶτος διὰ δύο λόγους: α. ὅτι δὲν ἦτον ὑπόχρεως νὰ ἐπιδεικνύῃ τὴν περὶ ὄπλοφορίας ἀδειαν, καὶ β. ὅτι ἐσφαλμένως ἐμνηεύθησαν αἱ λέξεις

παραχρήμα και επίδειξις, ο δε δεύτερος δια τους έφεξής: 1. διότι το δικαστήριο αντί να εκδώση δυο αποφάσεις την τή. έπιψη και την της καταδίκης κατά τχ άρθρ. 374 και 397 της ποιν. δικονομίας εξέδωκεν επί της προκειμένης υποθέσεως μίαν και μόνην, και επομένως παρέβιασε τύπον υψιώδη· 2. ότι κατεδίκασε τον άναιρεσειόντα ως ένοχον μη πωληγαυμείως ως τοιούτον κηρυχθέντα· 3. διότι δέν παρέθεσε το άσθον της διατάξεως του νόμου, δυνάμει του οποίου κατεψήφισεν ως ποινήν είκοσι δραχμάς ύπερ του καταμηνύσαντος, και 4. διότι κακώς έθεώρησεν ως ποράτυπον την έφεσηβληθεισαν του πταισματοδικείου άπόφασιν δια τον λόγον δήγειν ότι ο έφερμοσθεις δι αυτόν νόμος ήτο παραθεμένος εις το σκεπτικόν αυτής μέρος, και όχι εις το διατακτικόν·

Άκούσαν την έκθεσιν του αντιπροέδρου Κ. Α. Πολυζωΐδου, και τον αντεισγγελέα αίτησαντα να απόρριφθή η άναιρέσεως αίτησις του μέν Ιμπραΐμ Καραφερλή ως άπαραδέκτος, του δε αντεισαγγελέως ως άνυποστήρικτος·

Σκεφθέν κατό τον νόμον·

Ως προς την αίτησιν του Ιμπραΐμ Καραφερλή·

Έπειδή οι επί πλημμελήματι η πταισμάτι καταδικάζόμενοι όφείλουν, αίτούντες την άνίρεσιν της κατ' αυτών εκδοθείσης άποφάσεως, να καταθέτωσι συγχρόνως με την αίτησιν των το παρα του από 10 Αύγ. π. ε. νόμου, συνδυασμένου με τον 1 §. του 485 άρθρ. της ποιν. δικονομίας διατασσόμενον παράβολον, η. πένητες όντες, να φέρωσι νόμιμον της πείνας των απόδεξιν κατά το 486 άρθ. της αυτής δικονομίας· έπι δε του προκειμένου ο άναιρεσειών Ιμπραΐμ Καραφερλής Οθωμανός, καταδικασθείς εις ποινήν πταισματος δέν συνεμορφώθη με τας ειρημένας διατάξεις. ουδέ απέδειξε περιπλέον δια μαρτυρικού του δεσμοφυλάκος, κατα τον 2 §. του προμνησθέντος 485 άρθρου, ότι εύρίσκεται εις κατάσχισιν φυλακίσεως·

Έπειδή η μη τήρησις των αυτών διατάξεων έπιφέρει κατά το έπόμενον 487 άρθ. την απόρριψιν της αίτήσεως του άναιρεσειόντος, και την καταδίκην αυτού εις το πρόσσιμον των 50 δραχμών·

Ως προς την αίτησιν του αντεισαγγελέως·

Έπειδη μολονότι κατά το τελευταίον έδάφιον του 358 άρθρ. της ποιν. δικονομίας η συζήτησις εις τα πλημμελειοδικεία δικάζοντα κατ' έρσειν άποφάσεις πταισματοδικών, γίνεται κατά τους όρους των άρθρ. 363 408, μολοντοϋτο δέν εύνάτο να ήναι ο σκοπός του νομοθέτου, να εφαρμζωνται εις την άμελουσέραν περι πταισμάτων διαδικασίην έπι ποινή άκυρότητος και εκείναι αι διατάξεις των προμνησθέντων άρθρων, αίτινες άφορῶσιν ιδίως την διαδικασίην των πλημμελειοδικών δικαζόντων ως τοιούτων, η δε διατάξις του 397 άρθ. της ποιν. δικονομίας δυνάμει της οποίας το πλημμελειοδικείον εκδίδει ιδιαιτέραν περι της πράξεως και ιδιαιτέραν περι της έ-

φαρμογῆς τῆς ποιν. ἀπόφασιν, ἀφορᾷ ἰδίως τὴν ἐπὶ πλημμελήματι διαδικασίαν, καὶ δὲν δύναται νὰ θεωρηθῆ ὡς τύπος οὐσιώδους, ὅσκις τὸ πλημμελειοδικεῖον δικάζει κατ' ἔφεσιν περὶ πταισμάτων, περὶ ὧν καὶ ὁ κατώτερος δικαστὴς ἐκδίδει μίαν μόνον ἀπόφασιν πρὸς τὴν πράξιν καὶ τῆς ἐφαρμογῆς τῆς ποινῆς.

Ἐπειδὴ καθόσον ἀφορᾷ τὸν δεύτερον λόγον, τὸ διατακτικὸν μέρος τῆς ἀποφάσεως, δι' οὗ ὁ κατηγορούμενος κηρύττεται συγχρόνως ἔνοχος καὶ καταδικάζεται, ἐκπληροῖ τὸν σκοπὸν τοῦ νόμου.

Ἐπειδὴ κατὰ τὸ 4 ἄρθ. τοῦ ἰσχύοντος ποιν. νόμου, τὰ πταίσματα τιμωροῦνται μὲ κράτην ἢ πρόστιμον, ἡ δὲ διὰ τοῦ ἀπὸ 17 ἄρθρ. τοῦ ἀπὸ 18 Φεβρουαρίου 1833 Διατάγματος ἐπιβαλλομένη εἰς τὸν καταδικασθέντα, δύναμις τοῦ 622 ἄρθ. τοῦ ποιν. νόμου ὑποχρέωσις τοῦ νὰ πληρώσῃ καὶ εἰκοσι δραχμὰς εἰς τὸν καταμηνυτὴν δὲν ἔχει σκοπὸν ποινικῆς τιμωρῆσεως, διότι ἡ ποινὴ τοῦ πταίσματος προσδιορίζεται εἰς αὐτὸ τὸ 622 ἄρθ., καὶ δύο ποιναὶ τῆς αὐτῆς φύσεως δὲν δύνανται ποτέ νὰ ἐπιβληθῶσιν εἰς τὴν αὐτὴν πράξιν· ἐπιμένως τοῦ εἰρημένου 17 ἄρθ. μὴ φέροντος ποινικοῦ νόμου χαιρακτῆρα, ἡ παραθεσις τοῦ δὲν ἀπαιτεῖται ἐξ ἀνάγκης, καὶ ἡ ἔλλειψις αὐτῆ δὲν εἶναι λόγος ἀναρτέως.

Ἐπειδὴ ἡ παρὰ τῶν ἐν Χαλκίδι πλημμελειοδικῶν γενομένη ἀκύρωσις τῆς πταισματικῆς ἀποφάσεως ὡς παραθετούσης τὸ ἀνήκον ἄρθ. τοῦ νόμου εἰς τὸ σκεπτικὸν καὶ ὄχι εἰς τὸ διατακτικὸν μέρος τῆς ἀποφάσεως τοῦ δὲν περιέχει καμμίαν παραδίξιν οὔτε νόμου οὔτε τύπου οὐσιώδους.

Διὰ τούτα ἀπορρίπτει ὡς ἀπαράδεκτον τὴν ἀναίρεσιν αἰτήσιν τοῦ ἱμπεριαίου Καραφερλῆ διαμένοντος εἰς Χαλκίδα, καὶ τὴν τοῦ παρὰ τοῖς ἐν Χαλκίδι πλημμελειοδικαῖς ἀντεισαγγελείας, ὡς ἀνυποστάτους, γενημένας κατὰ τῆς ἀπὸ 21 Δεκεμβ. π. ε. καὶ ὑπ' ἄρ. 91 ἀποφάσεως τῶν ἐν Χαλκίδι πλημμελειοδικῶν, καταδικάζει τὸν ἱμπεριαίον Καραφερλῆ εἰς τὸ πρόστιμον τῶν 50 δραχμ. καὶ εἰς τὰ δικαιώματα τῆς κριτικῆς δίκης δραχ. εἰκοσι ἐπτά.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Αθήναις, τὴν 21 Φεβρουαρίου 1839.

Ἐδόθη μὲν εὐθὺς ἐν Αθήναις, τὴν 6 Μαρτίου 1839.

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΠΟΙΝΙΚΗ ΤΕ.

Περὶ ἀπορρίψεως τῆς περὶ ἀπαράδεκτου ἐνάσεως τῆς ἀναίρεσεως τῆς ἀποφάσεως τῶν ἐν Χαλκίδι πλημμελειοδικῶν, καὶ παραπομπῆς τῆς ὑποθέσεως εἰς τὸ ἐν Τριπόλει πλημμελειοδικεῖον.

(Ἀριθ. πρωτοκόλ. 417.)

Τὸ δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου.

Συγκείμενον ὑπὸ τὸν δικαστῶν Κ. Κ. Χ. Κλονάρη προέδρου, Α. Πολυ-

Ζαΐδου αντιπροέδρου, Ι. Α. Σωμάκη, Δ. Γ. Φέδερ, Δ. Σκορδίλη, Θ. Μανούση, Δ. Ν. Φωτιάκη παρέδρου, αναπληρούντος τὸν δικαστήν Κ. Διομήδη Κυριακόν, ἀπόντα, κωλυρέου του πρώτου παρέδρου Κ. Γ. Αἰθονίδου, και παρόντων τοῦ εισαγγελέως Κ. Δ. Γ. Σούτζου και τοῦ γραμματέως Γ. Κ. Ἰσχυράχου.

Συνελθόν εἰς δημοσίαν συνεδρίασιν τὴν 16 τοῦ ἐνεσώτου μηνός διὰ νὰ δικάσῃ τὴν ἐξῆς αἴτησιν ἀναρέσεως:

Κατ' ἐγκλήσιν τοῦ Ἀντ. Κατζελίδου, εἰρηνοδίκου Κυπριασάκης, ὁ Παναγιώτης Φωτιάκης, κάτοικος Κιλκισίων, ἐκκηγορήθη ἐνώπιον τῶν αὐτοῦ πλημμελειοδικῶν, ὅτι διὰ τοῦ ἄτυχτου ἐπιγράφομένου, ὠδὴ εἰκοστὴ τὸ ἐπάγγελμα μου, προέβαλε τὴν τιμὴν τοῦ ρηθέντος Ἀντ. Κατζελίδου. Κατὰ τὴν ἐν τῷ ἀκρατηρίῳ συζήτησιν ὁ κατηγορούμενος ἐπέστειλε ν' ἀναδοληθῇ ἡ δίκη διὰ νὰ παρυσιάσῃ μάρτυρας τῆς ὑπερασπίσεως. Τὸ δικαστήριον διὰ τῆς ἀπὸ 10 Ἰανουαρίου ε. ε. ὑπ' ἀρ. 1 ἀποφάσεως τοῦ ἀπερὸ ψεῦδος αἰτήσιν συζητηθείσης ἐπομένως τῆς ὑποθέσεως ὁ Παναγ. Φωτιάκης δὲν ἠθέλησε νὰ ἀπολογηθῇ, ἀλλ' ἐπέστειλε ὅτι θελεῖ νὰ δικάσῃ κατ' ἐρήμην. Τὸ δικαστήριον ἐξέδωκε τὴν ἀπὸ 10 Ἰανουαρίου ε. ε. ὑπ' ἀρ. 3 ἀποφασίν τῆς φέρουσαν τοῦ τύπου τῆς κατ' ἀντιμωλίαν ἀποράσεως, δι' ἣν ἐκήρυξεν ἔνοχον τὸν κατηγορούμενον Π. Φωτιάκην, ὅτι διὰ τοῦ Σλλου ἐπιγραφόμενου ὠδὴ εἰκοστὴ τὸ ἐπάγγελμα μου διὰ γλευστικῶν ὕβρισιν προσέβαλε τὴν τιμὴν τοῦ Ἀντ. Κατζελίδου, και κατεδικάσεν αὐτὸν εἰς τρίμηνον φυλάκισιν. Τῆς ἀποράσεως ταύτης συνάμα και τῆς ὑπ' ἀρ. 1 προδικαστικῆς, ἐζήτησεν ὁ καταδικασθεὶς τὴν ἀνάρεσιν διὰ τοῦ ἐξῆς λόγους:

Ὡς πρὸς τὴν περὶ ἀναβολῆς ἀπόφασιν.

1. διότι τὸ δικαστήριον δὲν ἦτο προσηκόντως συντεθειμένον. 2. διότι παρεβιάσθη τὸ δικαίωμα τῆς ὑπερασπίσεως.

Ὡς πρὸς τὴν οὐσιαστικὴν.

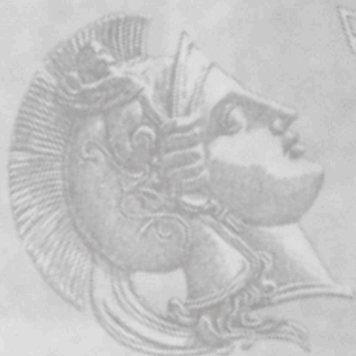
1. διότι τὸ δικαστήριον δὲν ἦτο προσηκόντως συντεθειμένον. 2. διότι ἐνώ ἐδικάσθη ἐρήμην, τὸ δικαστήριον μολοντοῦτο ἐξέδωκε ἀπόφασιν ὡς κατ' ἀντιμωλίαν γενομένην. 3. διότι ἡ ἀπόφασις δὲν ἐμπεριέχει τὴν ἐποχὴν κατ' ἣν ἐκελέσθη ἡ κατηγορούμενη πράξις τοῦ Φωτιάδου.

Ἀκοῦσαν τὴν ἐκθεσιν τοῦ Ἀρειοπαιγίτου Κ. Δ. Σκορδίλη, τὸν δικηγόρον Μ. Κ. Μαρινόγλου πληρεξούσιον τοῦ ἀναρεσέοντος, και τὸν εισαγγελέα προτείναντα νὰ ἀπορριφθῇ ἡ ἀναρέσεως αἴτησις, ὡς ἀπυράδεκτος, διότι ἐγένε πρὶν παρέλθῃ ἡ πρὸς ἀνακοπὴν προθεσμία, και αἰτήσαντα συμφώνως μετὰ τὴν ἀπὸ 16 Φεβρουαρίου ε. ε. ἐκθεσίν του τὴν ὑπὲρ τοῦ νόμου ἀνάρεσιν τῆς ὑπ' ἀρ. 3 ἀποράσεως.

Σκεφθέν κατὰ τὸν νόμον.

Ὡς πρὸς τὴν αἴτησιν τοῦ ἀπαράδεκτου τοῦ παρὰ τῷ Ἀρείῳ Πάγῳ εισαγγελέως.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΔΟΗΝΑΝ

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

9789540010000

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΠΟΙΝΙΚΗ ΤΣ.

Περί ἀπορρίψεως τῆς περί ἀναίρεσεως αἰτήσεως τοῦ Παντελῆ Κ. Παντελῆ, ὑπευθύνου συντάκτου τῆς ἐφημερίδος τοῦ Ἑρμοῦ τῶν Κυκλάδων, κατὰ τῆς ἀποφάσεως τῶν ἐν Σύμφ. πταισματειοδικῶν.

(Ἄριθ. πρωτ. 418).

Τὸ δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου.

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαστῶν Κ. Κ. Χ. Κλονάρη προέδρου, Α. Πολυζωΐδου ἀντιπροέδρου, Ἰω. Ἀν. Σωμάκη, Δ. Γ. Φέδες, Δ. Σκορδίλη, Θ. Μανούση, Διομήδους Κυριακοῦ, καὶ παρόντων τοῦ εἰσαγγελέως Κ. Δ. Γ. Σούτζου, καὶ τοῦ γραμματέως Γ. Κ. Ἰσχομαχοῦ.

Συνελθὼν εἰς δημοσίαν συνεδρίασιν τὴν 23 Φεβρουαρίου ε. ε. διὰ τὴν δικάσῃ τὴν ἐξῆς αἰτήσιν ἀναίρεσεως:

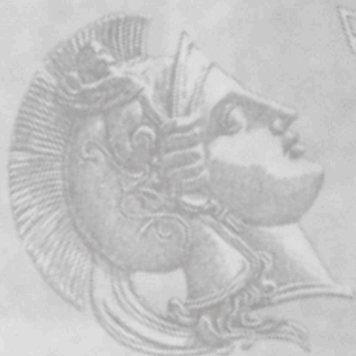
Ὁ Παντελῆς Κ. Παντελῆ, ὑπεύθυνος συντάκτης τῆς ἐφημερίδος τοῦ Ἑρμοῦ τῶν Κυκλάδων, ἐκατηγορήθη ἐνώπιον τοῦ πταισματιοδίκου Ἑρμοπολέως, ὅτι παρεδέχθη εἰς τὴν ἐφημερίδα του, ἐπιγραφομένην ἐμπρικὴν, φιλολογικὴν καὶ ἐπιστημονικὴν, ἄρθρα, τῶν ὁποίων τὸ περιεχόμενον δὲν εἶναι ἀπλῶς φιλολογικόν, ἐμπορικὸν ἢ ἐπιστημονικόν, οὐδὲ φέρειν χαρακτῆρα ἀπλῆς εἰδοποιήσεως. Τὸ πταισματιοδικεῖον διὰ τῆς ὑπ' ἄρ. 140 ἀποφάσεως τοῦ κατεδικασθέντος κατηγορούμενον εἰς ἑκάτον ὀραγμῶν πρόσμιον καὶ εἰς προσωρινὴν παῦσιν τῆς ἐφημερίδος του, μέχρι τοῦ ἐκπληρώσει πᾶν τὰ πρὸς ἔκδοσιν πολιτικῆς ἐφημερίδος ὠρισμένον. Τὴν ἀποφασίαν ταύτην ἐξεκάλεσεν ὁ καταδικασθεὶς ἐνώπιον τοῦ ἐν Σύμφ. δικαστηρίου τῶν πταισματειοδικῶν, τὸ ὁποῖον διὰ τῆς ἀπὸ 28 Δεκεμβ. π. ε. ὑπ' ἄρ. 418 ἀποφάσεως τοῦ ἀπέρριψε τὴν ἔφεσιν καὶ ἐπεκύρωσε τὴν ἐκκληθεῖσαν τοῦ πταισματιοδίκου ἀπόφασιν. Τῆς ἀποφάσεως ταύτης ἐζήτησεν τὴν ἀναίρεσιν ὁ καταδικασθεὶς:

Ἀκούσαν τὴν ἔφεσιν τοῦ Ἀρειοπαγίτου Κ. Ἰωάν. Ἀ. τ. Σωμάκη, καὶ τὸν εἰσαγγελέα αἰτήσαντα, δυνάμει τοῦ 2 ἑδαφίου τοῦ 492 τῆς ποιν. δικονομίας, τὴν ἀπορρίψῃ ἢ ἀναίρεσεως αἰτήσιν ὡς ἀπαράδεκτος, διότι ὁ ἀναίρεσιων κλητευθεὶς προσηκόντως δὲν ἐνεφανίσθη:

Συνελθὼν κατὰ τὸν νόμον

Ἐπειδὴ κατὰ τὸ 2 ἑδαφ. τοῦ 492 ἄρθ. τῆς ποιν. δικονομίας συνδυασμένου μετὰ τὸ ἀπὸ 10 Ἀύγ. 1838 Β. Διάταγμα, μὴ ἐμφανισθέντος τοῦ τὴν ἀναίρεσιν αἰτοῦντος, ἢ τοῦ ἐπιτρόπου αὐτοῦ, τὸ δικαστήριον, ἀκούσαν τὸν εἰσαγγελέα, ἀπορρίπτει τὴν αἰτήσιν καὶ καταδικάζει τὸν ἠτηθέντα εἰς τὸ νόμιμον πρόσμιον καὶ εἰς τὴν πληρωμὴν τῶν ἐξέδων ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου ὁ αἰτήσας τὴν ἀναίρεσιν Παντελῆς Κ. Παντελῆ, κλητευθεὶς προσηκόντως δὲν ἐνεφανίσθη εἰς τὸ ἀκροατήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΔΟΗΝΑΝ

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΑΚΑΔΗΜΙΑ

978-960-417-111-1

δρων δὲν παρέθεσε τὸ ζήτημα κατὰ τὸ ἀρθ. 363 τοῦ ποιν. νόμου. 2. διότι ἡ ἀνακεφαλαίωσις τοῦ προέδρου ἦτον ἑλλειπής, καὶ παρεβιάσθησαν οἱ τύποι τοῦ 427 ἀρθ. τῆς ποιν. δικονομίας. 3. διότι ἐνῶ δύο ἦσαν οἱ κατηγορούμενοι, ὁ πρόεδρος ἔθεσεν ἓν μόνον ζήτημα εἰς τοὺς ἐνόρκους καὶ περὶ τῶν δύο. 4. διότι ἐνῶ ἐξεφωνήθησαν 25 ὀνόματα ἐνόρκων, 24 μόνον ἐτέθησαν εἰς τὴν κληρωτιδα, καὶ 5. διότι ἐπεριωρίσθη τὸ δικαίωμα τῆς ἐξαιρέσεως, διότι οἱ δύο κατηγορηθέντες ἐξήρσαν ἐξ ἐνόρκους ἐνῶ ἔπρεπεν ἕκαστος νὰ ἐξαιρέσῃ ἀνά ἕξ.

Ἀκοῦσαν τὴν ἔκθεσιν τοῦ Ἀρειοπαγίτου Κ. Δ. Σκορδίλη, τὸν δικηγόρον Μ. Κ. Μαρίνογλου, συνήγορον τοῦ ἀναιρεσιόντος ἐξ ἐπαγγέλματος διωρισθέντα, καὶ τὸν εἰσαγγελέα. Σκεφθὲν κατὰ τὸν νόμον.

Ἐπειδὴ τὸ ἀπὸ τὸν πρόεδρον τῶν συνέδρων τεθὲν ζήτημα περὶ τοῦ ἐπὶ ληξείᾳ κατηγορηθέντος Παναγ. Πυριόβολου εἶναι κατὰ πάντα σύμφωνον μετὰς ἐκφράσεις τοῦ 363 ἀρθ. τοῦ ποιν. νόμου, αἱ δὲ προσθεθεῖσαι λέξεις ὡς καὶ ἔλαβον, ἐνδέχεται νὰ εἶναι περιτταί, δὲν φέρουσιν ὅμως κάμμίαν ἀλλοίωσιν εἰς τὴν ἔνοιαν τοῦ ἐνδιαλαμβανομένου εἰς τὸ ῥηθὲν ἀρθρον ὀρισμοῦ τῆς ληξείας, ἐπομένως ὁ λόγος ὅτι ὁ πρόεδρος δὲν παρέθεσε τὸ ζήτημα κατὰ τὸ 363 ἀρθ. τοῦ ποιν. νόμου εἶναι ἀνυπόστατος.

Ἐπειδὴ ὁ λόγος, ὅτι ἡ ἀνακεφαλαίωσις τοῦ προέδρου ἦτον ἑλλειπής καὶ ὅτι παρεβιάσθησαν οἱ τύποι τοῦ 427 ἀρθ. τῆς ποιν. δικονομίας, μὴ συνοδευθεῖς ἀπὸ κάμμίαν ἀπόδειξιν, εἶναι ἀπαραδέκτος.

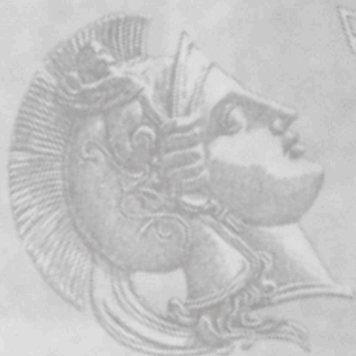
Ἐπειδὴ ὁ νόμος δὲν διατάσσει νὰ τίθενται ἰδιαιτέρα ζητήματα δι' ἕκαστον κατηγορούμενον, ὡσάκις οὗτοι κατηγοροῦνται διὰ μίαν καὶ τὴν αὐτὴν πρᾶξιν, ἐπομένως ὁ λόγος, ὅτι ἐνῶ ἐπὶ τοῦ προκειμένου οἱ κατηγορούμενοι ἦσαν δύο, ὁ πρόεδρος ἔθεσεν ἓν μόνον ζήτημα περὶ ἀμφοτέρων, εἶναι ἀνίσχυρος.

Ἐπειδὴ ὁ λόγος ὅτι ἐξεφωνήθησαν 25 ὀνόματα ἐνόρκων, ἐνῶ ἐτέθησαν εἰς τὴν κληρωτιδα μόνον 24, ἀποδεικνύεται μὴ ἀληθῆς ἀπὸ τὰ πρακτικὰ τῆς συνεδριάσεως φέροντα ῥητῶς, ὅτι ἂν καὶ ἐξεφωνήθησαν 25 ὀνόματα ἐνόρκων πραγματικῶς, δὲν ἦσαν παρόντες εἰμὴ μόνον 24 ἐνόρκοι.

Ἐπειδὴ τὰ πρακτικὰ τῆς συνεδριάσεως φέρουσιν, ὅτι ὁ πρόεδρος ὑπενθύμησεν εἰς τοὺς κατηγορουμένους, ὅτι ἔχουσι παρὰ τοῦ νόμου τὸ δικαίωμα νὰ ἐξαιρέσουν ἐξ ἐνόρκους ἐκ τῶν ἐξαχθησομένων ὀνομάτων αὐτῶν ἐκ τῆς κληρωτιδος, καὶ οἱ κατηγορούμενοι ἀπεκρίθησαν, ὅτι δίδουσι τὴν πληρεξουσιότητα εἰς τὸν συνήγορόν των τοῦ νὰ ἐξαιρέσῃ οὗτος τὸν νόμιμον ἀριθμὸν τῶν ἐνόρκων, ἐπομένως δὲν ἐπεριωρίσθη παντάπασιν εἰς τοὺς κατηγορουμένους ἡ χρῆσις τοῦ δικαίωματος τῆς ἐξαιρέσεως, καὶ ὁ λόγος ὅτι ὁ Παναγ. Πυριόβολος δὲν ἐξήρσεν ὅσους ἐδύνατο κατὰ τὸν νόμον νὰ ἐξαιρέσῃ, εἶναι ἀνυπόστατος.

Διὰ ταῦτα ἀπορρίπτει τὴν ἀναίρεσιν αἴτησιν τοῦ Παναγ. Μιχοπούλου ἢ Πυριόβολου, κατοίκου Βάγκου τοῦ δήμου Βερένης τῆς Γορτυνίας, ἥτις

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΔΟΗΝΑΝ

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

9789600414141

αίτουντες τὴν ἀναίρεσιν τῆς κατ' αὐτῶν ἐκδοθείσης ἀποφάσεως, νὰ καταθέτωσι τὸ ὠρισμένον παράβολον, ἢ ἄλλως νὰ φέρωσι ἰόμιμον τῆς πενίας των ἀπόδειξιν, ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου ὁ ἀναιρεσεῖων Φερδινάνδος Μπαουμκάρτνερ, ὅσιν καταδικάσθη εἰς ποινὴν πλημμελήματος, οὐδετέραν τῶν εἰρημένων διατάξεων ἐξεπλήρωσε·

Διὰ ταῦτα ἀπορρίπτει ὡς ἀπαράδεκτον δυνάμει τοῦ 487 ἄρθ. τῆς ποιν. δικονομίας τὴν ἀναιρέσεως αἴτησιν τοῦ Φερδινάνδου Μπαουμκάρτνερ, γεννηθέντος εἰς Σαξωνίαν, καὶ κατοικοῦντος εἰς Ἀθήνας, ἣτις ἔγεινε κατὰ τῆς ἀπὸ 5 Ἰανουαρ. ε. ε. ὑπ' ἄρ. 41 ἀποφάσεως τῶν ἐν Ἀθήναις συνεδρῶν, καὶ καταδικάζει αὐτὸν εἰς τὸ πρόσμιον τῶν 50 δραχμῶν, καὶ εἰς τὰ δικαιώματα τῆς δίκης δραχμ. 15.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις, τὴν 2 Μαρτ. 1839.

Ἐδημοσιεύθη ἐν Ἀθήναις, τὴν 20 Μαρτ. 1839.

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΠΟΙΝΙΚΗ ΤΟ΄.

Περὶ ἀπορρίψεως τῆς περὶ ἀναιρέσεως αἰτήσεως τοῦ Γεωρ. Αναγνώστου, κ.λπ. κατὰ τῆς ἀποφάσεως τῶν ἐν Χαλκίδι πλημμελειοδικῶν.

(Ἄρθ. πρωτοκ. 421.)

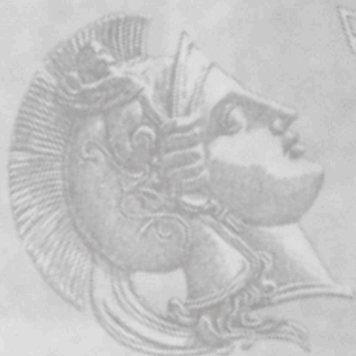
Τὸ δικαστήριον τοῦ Ἄρειου Πάγου.

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαστῶν Κ. Κ. Χ. Κλονάρη προέδρου, Α. Πολυζωΐδου ἀντιπροέδρου, Ἰω. Ἀν. Σωμάκη, Δ. Γ. Φέδερ, Δ. Σκορδίλη, Θ. Μανούση, Δ. Ν. Φωτίλα παρέδρου, ἀναπληροῦντος τὸν δικαστὴν Κ. Διομήδην Κυριακὸν ἀπόντα, κωλυομένου τοῦ πρώτου παρέδρου Κ. Γ. Ἀφθονίδου, καὶ παρόντων τοῦ εἰσαγγελέως Κ. Δ. Γ. Σούτζου, καὶ τοῦ γραμμ. Γ. Κ. Ἰσχομάχου.

Συνελθὼν εἰς δημοσίαν συνεδρίασιν τὴν 2. τοῦ ἐνεσῶτος μηνὸς διὰ νὰ δικάσῃ τὴν ἐξῆς αἴτησιν ἀναιρέσεως·

Ὁ Γεώρ. Ἀναγνώστου, ὁ Κωνσ. Ξεπανιασῆρας καὶ ὁ Δημ. Καραγαθόπουλος, κρατούμενοι ὡς ὑπόδικοι εἰς τὴν ἐν Χαλκίδι φυλακὴν, ἐκατηγορήθησαν ἐνώπιον τῶν αὐτόθι πλημμελειοδικῶν, ὅτι τὴν νύκτα τῆς 8 πρὸς τῆς 9 Δεκεμβρίου π. ε. ἐπροσπάθησαν νὰ κατορθώσουν διὰ τῆς βίας τὴν ἐκ τῆς φυλακῆς ἐλευθέρωσίν των, ἐπὶ παραβάσει τοῦ 185 ἄρθ. τοῦ ποιν. νόμου. Τὸ δικαστήριον διὰ τῆς ἀπὸ 16 Ἰανουαρ. ε. ε. καὶ ὑπ' ἄρ. 2 ἀποφάσεώς του καταδίκασε τοὺς κατηγορηθέντας εἰς ἐξάμηνον φυλάκισιν. Τῆς ἀποφάσεως ταύτης ἐζήτησαν οἱ καταδικασθέντες τὴν ἀναίρεσιν. Τὴν αἴτησιν ταύτην εἰσαγαγὼν εἰς τὸν Ἄρειον Πάγον ὁ παρ' αὐτῷ εἰσαγγελεὺς ἐζήτησε, δυνάμει τοῦ ἄρθ. 485 παράγρ. 1 καὶ 2 τῆς ποιν. δικονομίας νὰ ἀπορριφθῇ ὡς ἀπαράδεκτος·

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΑΘΗΝΑΝ

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΑΚΑΔΗΜΙΑ

978-960-411-111-1

Ὁ Δημ. Καρασαθόπουλος ἐκ Ξηροχωρίου Καφρεπώλης, κατηγορηθεὶς ὅτι κατὰ τὴν νύκτα τῆς 4 πρὸς τὴν 5 Νοεμβ. 1838 ἔκλεψε δι' ἐξωτερικῆς καὶ ἐσωτερικῆς ῥήξεως ἀπὸ ἀκατόικητον ἐργαστήριον δραχ. 34, καὶ ὅτι ἐδραπέτευσεν ἐκ τοῦ κρατῶνος τῆς ἐν Χαλκίδι χωροφυλακῆς, ἐνθα ἐκρατεῖτο ὡς ὑπόδικος, βιάσας τὸ θυρίδιον τῆς φυλακῆς καὶ ἐκβαλὼν τὰς σιδηρᾶς ῥάβδους, κατεδικάσθη διὰ τῆς ἀπὸ 23 Ἰανουαρ. ε. ε. ὑπ' ἀριθ. 5 ἀποφάσεως τῶν ἐν Χαλκίδι πλημμελειοδικῶν, εἰς τριῶν ἐτῶν φυλάκισιν καὶ εἰς τετραετῆ σέρησιν τῶν ἐν τῷ 23 ἄρθ. τοῦ ποιν. νόμου ἐνδιαλαμβανομένων δικαιωμάτων. Τῆς ἀποφάσεως ταύτης ὁ καταδικασθεὶς ἐζήτησε τὴν ἀναίρεσιν· ὁ δὲ παρὰ τῷ Ἀρείῳ Πάγῳ εἰσαγγελεὺς εἰσαγαγὼν τὴν αἴτησιν ταύτην εἰς τὸν Ἀρειον Πάγον, ἐζητήσατο δυνάμει τοῦ ἄρθρ. 485 §. 1 καὶ 2 τῆς ποιν. δικονομίας νὰ ἀπορρίψῃ ὡς ἀπαράδεκτος·

Ἀκοῦσαν τὴν ἔκθεσιν τοῦ Ἀρειοπαγίτου Κ. Θ. Μανούση καὶ τὸν εἰσαγγελέα·

Σκεφθὲν κατὰ τὸν νόμον·

Ἐπειδὴ, κατὰ τὸ 485 ἄρθ. τῆς ποιν. δικονομίας συνδυασμένον μὲ τὸ ἀπὸ 10 Αὐγ. 1838 νόμον, ἡ ἀναιρέσεως αἴτησις, εἶναι τότε μόνον δεκτὴ ὅταν ὁ καταδικασθεὶς συγχρόνως μὲ τὴν αἴτησιν παρακαταθέσῃ τὸ παρὰ τοῦ νόμου διαταττόμενον παράβολον, καὶ συνάψῃ ἐνταυτῷ μαρτυρικὸν τοῦ δεσμοφύλακος ὅτι εὐρίσκεται ἤδη εἰς τὴν φυλακὴν, τῆς δὲ χρηματικῆς παρακαταθέσεως ἀπὸ ἀλλογενεῖς εἶναι κατὰ τὸ 486 ἄρθρον, ὅσοι ἀποδείξωσι διὰ μαρτυρικοῦ τῆς ἀρμοδίας ἀρχῆς ὅτι ἀπολαμβάνωσι τὰ δικαιώματα τῶν πενήτων· ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου ὁ αἰτῶν τὴν ἀναίρεσιν καταδικασθεὶς διὰ τῆς ἀπὸ 23 Ἰανουαρ. ε. ε. ἀποφάσεως τῶν ἐν Χαλκίδι πλημμελειοδικῶν εἰς ποινὴν φυλακίσεως, οὔτε τὸ παρὰ τοῦ νόμου διαταττόμενον παράβολον κατέθεσεν, οὔτε ἀπέδειξεν διὰ μαρτυρικοῦ τοῦ δεσμοφύλακος ὅτι εὐρίσκεται ἤδη εἰς φυλακὴν, οὔτε ἐπεσύναψε μαρτυρικὸν περὶ τῆς πενίας του, μὴ συμμορφωθείς μὲ τὰς ἀνωτέρω εἰρημένας διατάξεις τῶν ἄρθρ. 485 καὶ 486 τῆς ποιν. δικονομίας·

Διὰ ταῦτα ἀπορρίπτει, ὡς ἀπαράδεκτον τὴν ἀναιρέσεως αἴτησιν τοῦ Δημ. Καρασαθόπουλου ἐκ Ξηροχωρίου, ἣτις ἔγενε κατὰ τῆς ἀπὸ 23 Ἰανουαρ. ε. ε. ὑπ' ἀρ. 5 ἀποφάσεως τῶν ἐν Χαλκίδι πλημμελειοδικῶν, καὶ καταδικάζει αὐτὸν εἰς τὸ πρόσμιμον τῶν 50 δραχ., καὶ εἰς τὰ δικαιώματα τῆς παρουσίας δίκης δραχ. 16.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις, τὴν 7 Μαρτ. τοῦ χιλιεστοῦ ὀκτακοσιοσοῦ τριακοσοῦ ἐνάτου ἔτους.

Ἐδημοσιεύθη ἐν Ἀθήναις, τὴν 9 Μαρτ. 1839.

Ἐπειδὴ μὴ ἐξαιρουμένων τῶν εἰρημένων τριῶν δικαστῶν μένει εἰς τὸ αὐτὸ δικαστήριον ὁ νόμιμος ἀριθμὸς δικαστῶν, ὥστε νὰ δικασθῆ ἐνώπιον αὐτοῦ, ἂν ὑπάρχη ἰδιαίτερος λόγος ἐξαιρέσεως ἀφορῶν τὸν δικαστὴν Ἰάκωβον Κούρτζολαν.

Διὰ ταῦτα ἀπορρίπτει τὴν ἀπὸ 2 Ἰανουαρίου ε. ε. αἴτησιν τοῦ Ἄποσ. Ἀλεξανδροπούλου κατοικοῦ Βουρλιαῆς, περὶ ἐξαιρέσεως τῶν ἐν Σπάρτῃ πλημμελειοδικῶν Κ. Κ. Γ. Πραντούνα προέδρου, Ζ. Ταγκοπούλου καὶ Χρισ. Ἰωάννου, καὶ παραπομπῆς τῆς ἐνώπιον τοῦ αὐτοῦ δικαστηρίου δίκης, ἀφορώσης τὴν κατὰ τοῦ αὐτοῦ Ἄποσ. Ἀλεξανδροπούλου περὶ ἐξυβρίσεως τῆς τιμῆς τοῦ Ι. Χρυσανθακίδου κατηγορίαν, καὶ καταδικάζει τὸν Ἄποσ. Ἀλεξανδρόπουλον εἰς τὰ δικαιώματα τῆς παρούσης δίκης δραχ. 15.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις, τὴν 10 Μαρτ. 1839.

Ἐδημοσιεύθη ἐν Ἀθήναις, τὴν 16 Μαρτ. 1839.

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΠΟΙΝΙΚῆ ΤΙΒ'.

Περὶ ἀπορρίψεως τῆς αἰτήσεως τοῦ Γεωρ. Μανουσάκη, περὶ ἐξαιρέσεως τῶν ἐν Σπάρτῃ πλημμελειοδικῶν, καὶ παραπομπῆς τῆς ἐνώπιον τοῦ αὐτοῦ δικαστηρίου δίκης.

(Ἀριθ. πρωτοκ. 424.)

Τὸ δικαστήριον τοῦ Ἄρειου Πάγου.

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαστῶν Κ. Κ. Χ. Κλονάρη προέδρου, Α. Πολυζωΐδου ἀντιπροέδρου, Ἰωάν. Ἀντ. Σωμάκη, Δ. Γ. Φέδερ, Δ. Σκορδίλη, Θ. Μανούση, Ἀλεξάνδρου Φωκᾶ δικηγόρου, ἀναπληροῦντος τὸν δικαστὴν Κ. Διομήδην Κυριακὸν ἀπόντα, κωλυομένων τῶν παρέδρων Κ. Κ. Γ. Ἀφθονίδου καὶ Δ. Ν. Φωτίλα, καὶ παρόντων τοῦ εἰσαγγελέως Κ. Δ. Γ. Σούτζου καὶ τοῦ γραμ. Γ. Κ. Ἰσχομάχου.

Συνελθὼν εἰς δημοσίαν συνεδρίαν τὴν 9 τοῦ ἐνεστώτος μηνὸς διὰ νὰ δικάσῃ τὴν ἐξῆς αἴτησιν ἀναιρέσεως.

Κατὰ συνέπειαν ἐγκλήσεως τοῦ Ἰωάν. Χρυσανθακίδου εἰσαγγελέως παρὰ τῶ ἐν Σπάρτῃ πρωτοδικεῖῳ, ὁ Γεωρ. Μανουσάκης κάτοικος Σπάρτης, παρεπέμφθη εἰς τὸ ἀκροατήριον τῶν ἐν Σπάρτῃ πλημμελειοδικῶν, διὰ νὰ δικασθῆ, ὅτι διὰ τῆς εἰς τὸν 32 ἀριθ. τοῦ αἰῶνος καταχωρισθείσης διατριβῆς του, ἐξύβρισε τὴν τιμὴν τοῦ εἰρημένου Ἰω. Χρυσανθακίδου. Ὁ ῥηθεὶς Μανουσάκης ἐπρότεινε τὴν ἐξαιρέσιν τεσσάρων μελλῶν τοῦ εἰρημένου δικαστηρίου τοῦ Γ. Πραντούνα προέδρου, Ἰακώβου Κούρτζολα, Ζ. Ταγκοπούλου καὶ

κοσιοῦ Ἰωάννου, ἐπὶ λόγῳ ὅτι ὑπάρχει ἰδιαίτερα φιλία καὶ σχέσις μεταξὺ Ἐδημοσιεύτων καὶ τοῦ Ἰω. Χρυσανθακίδου, καὶ ἐξητήσατο διὰ τῆς ε. πρὸς τὸν Ἄρειον Πάγον ἀναφορᾶς τῆς δυνάμει τοῦ νόμου ἀνομιᾶς, τὴν παραπομπὴν τῆς κατ' αὐτοῦ κατηγορίας.

γορίας εις ἄλλο ἰσόβαθμον δικαστήριον, ἀφοῦ προηγουμένως δικασθῆ ἡ προταθεῖσα ἐξαίρεσις-

Ἀκοῦσαν τὸν εἰσαγγελέα·

Σκεφθὲν κατὰ τὸν νόμον·

Ἐπειδὴ, κατὰ τὸ 3 ἐδάφ. τοῦ 51 ἄρθ. τῆς ποιν. δικονομίας ἢ μεταξὺ δικαστῶν καὶ τινος ἐκ τῶν δικαζομένων μερῶν φιλικὴ σχέσις δύναται μὲν νὰ προταθῆ ὡς λόγος ἐξαιρέσεως, ἀλλὰ μόνον ὡς ἀνάγκη ἢ μεταξὺ αὐτῶν φιλία εἶναι φύσεως ἰδιαιτέρας, δηλ. οἰκειοτάτης· ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου δὲν δεβαιοῦται παντελῶς ὅτι μεταξὺ τῶν Κ. Κ. Γ. Πραντούνα προέδρου, Ζ. Ταγκοπούλου καὶ Χρισ. Ἰωάννου δικαστῶν τοῦ ἐν Σπάρτῃ πλημμελειοδικαίου ἐξ ἐνὸς μέρους καὶ τοῦ Ἰω. Χρυσανθακίδου, εἰσαγγελέως παρὰ τῷ αὐτῷ δικαστηρίῳ ἰδιώτου κατηγόρου τοῦ Γ. Μανουσάκη, ἐξ ἐτέρου ὑπάρχει σχέσις φιλική, ἱκανὴ νὰ ἀποτελέσῃ λόγον ἐξαίρεσεως κατὰ τὴν ἐννοίαν τοῦ ἀνωτέρου μνημονευθέντος ἄρθρου τῆς ποιν. δικονομίας·

Ἐπειδὴ μὴ ἐξαιρουμένων τῶν εἰρημένων τριῶν δικαστῶν μένει εἰς τὸ αὐτὸ δικαστήριον ὁ νόμιμος ἀριθμὸς δικαστῶν, ὡς νὰ δικασθῆ ἐνώπιον αὐτοῦ, ἂν ὑπάρχῃ ἰδιαιτέρος λόγος ἐξαίρεσεως ἀφορῶν τὸν δικαστὴν Ἰάκωβον Κούρτζολαν·

Διὰ ταῦτα ἀπορρίπτει τὴν ἀπὸ 22 Ἰανουαρ. ε. ε. αἴτησιν τοῦ Γεωρ. Μανουσάκη κατοικοῦ Σπάρτης, περὶ ἐξαίρεσεως τῶν ἐν Σπάρτῃ πλημμελειοδικῶν Κ. Κ. Γ. Πραντούνα προέδρου, Ζ. Ταγκοπούλου καὶ Χρισ. Ἰωάννου, καὶ παραπομπῆς τῆς ἐνώπιον τοῦ αὐτοῦ δικαστηρίου δίκης ἀφορώσης τὴν κατὰ τοῦ αὐτοῦ Γ. Μανουσάκη περὶ ἐξουβρίσεως τῆς τιμῆς τοῦ Ι. Χρυσανθακίδου κατηγορίαν, καὶ καταδικάζει τὸν αὐτὸν Γεώργ. Μανουσάκην εἰς τὰ δικαιώματα τῆς παρούσης δίκης δραχ. 15.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις, τὴν 10 Μαρτίου τοῦ χιλιοετοῦ ὀκτακοσιοετοῦ τριακοσοῦ ἐνάτου ἔτους.

Ἐδημοσιεύθη ἐν Ἀθήναις, τὴν 16 Μαρτίου τοῦ 1839 ἔτους.

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΠΟΙΝΙΚΗ ΤΗΣ.

Περὶ ἀπορρίψεως τῆς περὶ ἀναίρεσεως αἰτήσεως τοῦ Δημ. Μπασίνη, κατὰ τὴν ἀποφάσεως τῶν ἐν Ἀθήναις πλημμελειοδικῶν.

(Ἀριθ. πρωτοκ. 425).

Τὸ δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου.

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαστῶν Κ. Κ. Χ. Κλονάρη προέδρου, Α. Πολυζωῆ τοῦ ἀντιπροέδρου, Ι. Α. Σωμάκη, Δ. Γ. Φέδερ, Α. Σκορδίλη, Θ. Μα-

νούση, Ἀλεξάνδρου Φωκᾶ δικηγόρου, ἀναπληροῦντος τὸν δικαστὴν Κ. Διο-
 ῆδην Κυριακὸν ἀπόντα, κωλυομένων τῶν παρέδρων Κ. Κ. Γ. Ἀφρονίδου,
 καὶ Δ. Ν. Φωτίλα, καὶ παρόντων τοῦ εἰσαγγελέως Κ. Δ. Γ. Σούτζου καὶ
 τοῦ Γραμματέως Γ. Κ. Ἰσχομάχου·

Συνελθὼν εἰς δημοσίαν συνεδρίασιν τὴν 9 τοῦ ἐνεσῶτος μηνὸς διὰ τὴν δι-
 κάσῃ τὴν ἐξῆς αἴτησιν ἀναίρεσεως·

Ὁ Δημ. Μπεσίνης ἐκ Κερκύρας κάτοικος Ἀθηνῶν, ἐκατηγορήθη ἐνώπιον
 τῶν ἐνταῦθα πλημμελειοδικῶν ὅτι κατὰ τὴν 31 Ἰουλ. καὶ πρὸς τὴν 1 Αὐγ.
 π. ε., εἰσπηθῆσας εἰς τὴν αὐλὴν τῆς ὑπὸ τῆς Ἑλένης Δαλετάρη καὶ τοῦ Ν.
 Ἰωαννίδου κατοικουμένης οἰκίας ἐπεχείρησεν ἐντὸς αὐτῆς πράξεις εἰς τὰς ὁ-
 ποίας δὲν εἶχε κἀνὲν δικαίωμα, διαταράξας ὡς ἐκ τούτου τὴν οἰκιακὴν εἰ-
 ρήνην. Τὸ δικαστήριον διὰ τῆς ἀπὸ 31 Ἰανουαρ. ε. ε. ὑπ' ἀρ. 557 ἀποφάσεώς
 του, κατεδίκασε τὸν κατηγορηθέντα, δυνάμει τῶν ἀρθ. 201 §. 3, 34 καὶ
 37 τοῦ ποιν. νόμου εἰς δέμηνον φυλάκισιν καὶ μετὰ τὴν ἀποπλήρωσιν αὐ-
 τῆς εἰς τὴν ἐκτὸς τῆς χώρας ἀπέλασιν. Τῆς ἀποφάσεως ταύτης ἐζήτησε τὴν
 ἀναίρεσιν ὁ καταδικασθεὶς· ὁ δὲ παρὰ τῷ Ἀρείῳ Πάγῳ εἰσαγγελεὺς εἰσαγα-
 γὼν τὴν αἴτησιν ταύτην εἰς τὸ δικαστήριον τοῦτο ἐζήτησατο τὴν ἀπόρριψίν
 της διὰ τὴν μὴ ἐκπλήρωσιν τῶν διατάξεων τοῦ 485 καὶ 486 ἀρθρου τῆς
 ποιν. δικονομίας·

Ἀκοῦσαν τὴν ἔκθεσιν τοῦ ἀντιπροέδρου Κ. Α. Πολυζωΐδου καὶ τὸν εἰσαγγε-
 γελέα·

Σκεφθὲν κατὰ τὸν νόμον·

Ἐπειδὴ κατὰ τὰς διατάξεις τῶν ἀπὸ 10 Αὐγ. π. ε. νόμου, συνδυασμένου
 μὲ τὸ 485 καὶ 486 ἀρθρα τῆς ποινικ. δικονομίας οἱ ἐπὶ πλημμελήματι ἢ
 πταίσματι καταδικασθέντοι ὑποχρεοῦνται, αἰτοῦντες τὴν ἀναίρεσιν τῆς κατ'
 αὐτῶν ἐκδοθείσης ἀποφάσεως, νὰ καταθέτωσι τὸ ὁρισμένον παράβολον, ἢ
 ἄλλως νὰ φέρωσι νόμιμον τῆς πείρας τῶν ἀπόδειξιν· ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου
 ὁ ἀνααιρεσίῳ Δημ. Μπεσίνης, ὅστις κατεδικάσθη εἰς ποινὴν πλημμελήματος,
 οὐδετέρων τῶν εἰρημένων διατάξεων ἐξεπλήρωσε·

Διὰ ταῦτα, ἀπορρίπτει δυνάμει τοῦ 487 ἀρθρ. τῆς ποιν. δικονομίας ὡς
 ἀπαράδεκτον, τὴν ἀναίρεσεως αἴτησιν τοῦ Δημ. Μπεσίνη Κερκυραίου δια-
 μένοντος εἰς Ἀθήνας, ἧτις ἔγεινε κατὰ τῆς ἀπὸ 31 Ἰανουαρ. ε. ε. ὑπ' ἀριθ.
 557 ἀποφάσεως τῶν ἐν Ἀθήναις πλημμελειοδικῶν, καὶ καταδικάζει αὐτὸν
 εἰς τὸ πρόσμιμον τῶν 50 δραχ. καὶ εἰς τὰ δικαιώματα τῆς παρούσης δίτης
 δραχ. 16.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις, τὴν 10 Μαρτίου τοῦ χιλιοσοῦ ὀτα-
 κοσιοσοῦ τριακοσοῦ ἐνάτου ἔτους.

Ἐδημοσιεύθη ἐν Ἀθήναις, τὴν 13 Μαρτ. 1839.

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΠΟΙΝΙΚΗ ΤΙΑ΄.

Περὶ ἀπορρίψεως τῆς περὶ ἀναίρεσεως αἰτήσεως τοῦ Ἀποστ. Πεῤῥούκα, κατὰ τοῦ βουλευμάτος τῶν ἐν Ναυπλίῳ πλημμελειοδικῶν.

(Ἄριθ. πρωτοκ. 426.)

Τὸ δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου.

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαστῶν Κ. Κ. Χ. Κλονάρη προέδρου, Α. Πολυζωΐδου ἀντιπροέδρου, Ἰω. Ἄντ. Σωμάκη, Δ. Σκορδίλη, Θ. Μανούση, Διομήδους Κυριακοῦ, Ἄλεξ. Φωκᾶ δικηγόρου, ἀναπληροῦντος τὸν Ἀρειοπαγίτην Κ. Δ. Γ. Φέδερ ἀπόντα, κωλυομένων τῶν παρέδρων Κ. Γ. Ἀφρονίδου καὶ Δ. Ν. Φωτίλα, καὶ παρόντων τοῦ ἀντεισαγγελέως Κ. Γ. Α. Ναυτή καὶ τοῦ γραμμ. Γ. Κ. Ἰσχομάχου.

Συνελθὼν εἰς δημοσίαν συνεδρίασιν τὴν 13 Μαρτ. ε. ε. διὰ νὰ δικάσῃ τὴν ἐξῆς αἴτησιν ἀναίρεσεως τοῦ Ἀποστ. Πεῤῥούκα κατοικοῦ Ἄργους:

Καταμηνυθέντος τοῦ Ἀπσ. Πεῤῥούκα κατοικοῦ Ἄργους, ἐπὶ αὐτοδικίᾳ καὶ ἐξυβρίσει τιμῆς, τὸ συμβούλιον τῶν ἐν Ναυπλίῳ πλημμελειοδικῶν, ἐνώπιον τοῦ ὁποίου εἰσέχηθη ἡ ὑπόθεσις, ἐξέδωκε τὸ ἀπὸ 23 Δεκεμβρ. π. ε. καὶ ὑπ' ἄρ. 398 βούλευμα, διὰ τοῦ ὁποίου παρέπεμψε τὸν εἰρημένον Ἀπόστ. Πεῤῥούκαν ἐνώπιον τοῦ ἀκροατηρίου τῶν αὐτῶν πλημμελειοδικῶν, ὡς ὑπαίτιος τοῦ ὅτι. ἀ. κατὰ τὴν 22 Νοεμβρ. π. ε. ἐντὸς τοῦ ἐν Μυσίᾳ δημαρχικοῦ καταστήματος καθύβρισε διὰ λόγου τὴν τιμὴν τοῦ Δημ. Πεῤῥούκα, ἐπὶ παραβάσει τοῦ 690 ἄρθ. τοῦ ποιν. νόμου συνδυασμένου μετὰ τοῦ ἀπὸ 26 Ἰανουαρ. 1836 Β. Διατάγματος: β'. ὅτι τὴν 28 τοῦ αὐτοῦ μηνὸς κατὰ τὴν θέσιν Ἑβρεῖς ἐνήργησεν αὐτογνωμόνως ἀξίωσίν του περὶ δικαίωματος τὸ ὀποῖον ἀντεποιεῖτο, λαβὼν ἀπὸ τὸν Νικ. Φλώκα ἓνα σάκκιον μὲ ἐλαίας, ἐπὶ λόγῳ ὅτι ἀνῆκεν εἰς αὐτὸν, καὶ πράξας συγχρόνως βιάσαν ἐπίθεσιν κατὰ τοῦ προσώπου τοῦ αὐτοῦ Φλώκα ἐπὶ παραβάσει τοῦ 205 ἄρθ. τοῦ αὐτοῦ ποιν. νόμου. Τὸ βούλευμα τοῦτο ἀνέκοψεν ὁ Ἀπόστ. Πεῤῥούκας ἐνώπιον τοῦ συμβουλίου τῶν ἐν Ναυπλίῳ ἐφετῶν, ἀλλ' ἀπορρίφθεισῆς τῆς ἀνακοπῆς του προσέβαλε τὸ αὐτὸ βούλευμα διὰ τῆς ἀναίρεσεως σφριζόμενος εἰς τοὺς ἐξῆς λόγους: ἀ. διότι τὸ συμβούλιον τῶν ἐν Ναυπλίῳ πλημμελειοδικῶν ἐσήριξε τὴν ἐπὶ ἐξυβρίσει καὶ αὐτοδικίᾳ κατηγορίαν εἰς τὴν μαρτυρίαν τοῦ δημάρχου Μυσίας, ὅπως ἀσπόνδου ἐχθροῦ τοῦ ἀντικειμένου, καὶ κατηγορουμένου διὰ βαρέα ἐγκλήματα, καὶ προσέει εἰς τὰς μαρτυρίας τῶν ἐπισατῶν καὶ ὑπηρετῶν τοῦ καταμηνυτοῦ Δημ. Πεῤῥούκα, τευτέσιν ἀνθρώπων μὴ ἀνεξαρτήτων καὶ ἐπομένως μὴ ἀξιοπίστων ἐνώπιον τοῦ νόμου β'. διότι τὸ εἰρημένον συμβούλιον ἐπὶ παραβάσει τῶν ἄρθ. 247 καὶ 262 τῆς ποιν. δικονομίας, δὲν ἦτο προσηκόντως συντεθειμένον, καθότι ἔλαβε μέρος εἰς αὐτὸ ὁ διὰ τὰς σχέσεις του πρὸς τὸν καταμηνυτὴν ἐξαιρούμενος δικαστὴς Δημ. Κ. Σουτζος, ἐνῶ ὤφειλε νὰ δικάσῃ ἀγτ' αὐτοῦ ὁ νόμιμος τῶν πλειμμελειοδι-

κῶν πρόεδρος Μιχαὴλ Οἰκονόμου γ'. διότι τὸ εἰρημένον συμβούλιον ἔκαμε κακὴν παράθεσιν καὶ ψευδῆ ἐρμηνείαν τοῦ 205 ἄρθρ. τοῦ ποιν. νόμου, καθότι ἡ μὲν ὕβρις ὡς ἀνταποδοθεῖσα ὑπὸ τοῦ καταμηνυτοῦ μένει ἀτιμώρητος, ἡ δὲ πράξις τῆς αὐτοδικίας δὲν ἀπεδείχθη, ἀλλὰ καὶ ὑποδεδειγμένη ἂν ἦτο, δὲν εἶχε πραγματικῶς χαρακτῆρα αὐτοδικίας. Τὴν αἴτησιν ταύτην εἰσαγαγὼν εἰς τὸν Ἄρειον Πάγον ὁ παρ' αὐτῷ εἰσαγγελεὺς ἐζήτησε τὴν ἀπορρίψιν τῆς, διότι ὁ ἀναιρέσειων δὲν παρεκτέθεσε τὸ παρὰ τοῦ νόμου διαταττόμενον παράβολον.

Ἀκοῦσαν τὴν ἔκθεσιν τοῦ Ἀρειοπαγίτου Κ. Διομήδους Κυριακοῦ, καὶ τὸν ἀντεισαγγελέα.

Σκεφθὲν κατὰ τὸν νόμον.

Ἐπειδὴ κατὰ τὸ 485 ἄρθρ. τῆς ποιν. δικονομίας, συνδυασμένον μὲ τὸν ἀπὸ 10 Αὐγ. 1838 νόμον, ἡ ἀναιρέσεως αἴτησις εἶναι τότε μόνον παραδεκτὴ, ὅταν ὁ ἰδιώτης κατήγορος, ὁ πολιτικὸς διάδικος ἢ ὁ καιαδικασθεὶς παρακαταθέσῃ συγχρόνως καὶ τὸ παρὰ τῶν εἰρημένων διατάξεων διαταττόμενον παράβολον· ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου ὁ Ἄπος. Περρῦκας, ὅστις παρέμφθη εἰς τὸ ἀκροατήριον τῶν ἐν Ναυπλίῳ πλημμελειοδικῶν δὲν παρακτέθεσε τὸ ρηθὲν παράβολον, οὐδ' ἀπέδειξε προσέτι κατὰ νόμον ὅτι εἶναι πένης.

Διὰ ταῦτα ἀπορρίπτει ὡς ἀπαράδεκτον τὴν ἀναιρέσεως αἴτησιν τοῦ Ἄπος. Περρῦκα, κατοίκου Ἄργους, ἣτις ἔγεινε κατὰ τοῦ ἀπὸ 23 Δεκεμβ. 1838 καὶ ὑπ' ἀρ. 398 βουλευμάτος τῶν ἐν Ναυπλίῳ πλημμελειοδικῶν, καὶ καταδικάζει τὸν αἰτήσαντα τὴν ἀνίρεσιν εἰς τὸ πρόσμιον τῶν 50 δραχμ. καὶ εἰς τὰ δικαιώματα τῆς παρούσης δίκης δραχμ. 25.

Ἐκρίθη καὶ ἀπέφασίσθη ἐν Ἀθήναις, τὴν 15 Μαρτίου τοῦ χιλιεσοῦ ὀκτακοσιοσοῦ τριακοσοῦ ἐνάτου ἔτους.

Ἐδημοσιεύθη ἐν Ἀθήναις τὴν 20 τοῦ αὐτοῦ μηνὸς καὶ ἔτους

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΠΟΙΝΙΚῆ ΤΙΕ΄.

Περὶ ἀπορρίψεως τῆς περὶ ἀναιρέσεως αἰτήσεως τοῦ Ἄπος. Ἀλεξάνδροπούλου, κατὰ τῶν βουλευμάτων τοῦ συμβουλίου τῶν ἐν Ναυπλίῳ ἐφετῶν καὶ τῶν ἐν Σπάρτῃ πλημμελειοδικῶν. (Ἀριθ. πρωτοκ. 427).

Τὸ δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου.

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαστῶν Κ. Κ. Χ. Κλονάρη προέδρου, Α. Πολυζωῆδου ἀντιπροέδρου, Ἰω. Ἀν. Σωμάκη, Δ. Σκορδίλη, Θ. Μανούση, Διομήδους Κυριακοῦ, Ἀλεξ. Φωκᾶ δικηγόρου, ἀναπληροῦντος τὸν Ἀρειοπαγίτην Κ. Δ. Γ. Φέδερ ἀπόντα, κωλυομένων τῶν παρόντων Κ. Γ. Ἀφρονίδου, καὶ Δ. Ν. Φωτίλα, καὶ παρόντων τοῦ ἀντεισαγγελέως Κ. Γ. Α. Ναῦτη καὶ τοῦ γραμμ. Γ. Κ. Ἰσχομάχου.

Συνελθόν εις δημοσίαν συνεδρίασιν τὴν 13 Μαρτίου ε. ε. διὰ νὰ δικάσῃ τὴν ἐξῆς αἴτησιν ἀναίρεσεως τοῦ Ἀποσ. Ἀλεξανδροπούλου δημάρχου Σελλασίας, παρασθέντος διὰ τοῦ πληρεξουσίου τοῦ Ι. Τυπάλδου δικηγόρου.

Κατὰ συνέπειαν ἐγκλήσεως τοῦ παρὰ τοῖς ἐν Σπάρτῃ πλημμελειοδίκαις εἰσαγγελέως Κ. Ἰω. Χρυσανθακίδου, γενομένης ἀνακρίσεως, τὸ συμβούλιον τῶν ἐν Σπάρτῃ πλημμελειοδικῶν διὰ βουλεύματος τῆς 29 Δεκεμβρ. 1838 καὶ ὑπ' ἀρ. 495 ἀνέπεμψε τὸν Ἀποσ. Ἀλεξανδρόπουλον, δῆμαρχον Σελλασίας εἰς τὸ ἀκροατήριον τῶν αὐτῶν πλημμελειοδικῶν, διὰ νὰ δικασθῇ κατὰ τὸν νόμον ἐπὶ παραβάσει τοῦ 21 ἄρθρου τοῦ περὶ ἐξυβρίσεων ἐν γένει καὶ περὶ τύπου νόμου, ὡς ἐξυβρίσας, καὶ βλασφημίας διὰ τῆς καταχωρισθείσης εἰς τὸν 8 ἄρ. τῆς ἐφημερίδος τοῦ Αἰῶνος διατριβῆς του τόν Ι. Χρυσανθακίδην, εἰσαγγελέα τῶν αὐτῶν πλημμελειοδικῶν, ἕνεκα πράξεως ἀναγενομένης εἰς τὰ δημόσια καθήκοντά του. Τὸ Βούλευμα τοῦτο ἀνέκοψεν ἐγκαίρως ὁ Ἀποσ. Ἀλεξανδρόπουλος, καὶ ἐζήτησε τὴν ἐξαφάνισίν του διὰ τὸν λόγον, ὅτι ὅσα ἀνέφερε διὰ τῆς διατριβῆς του εἶναι πράξεις, ἀποδεικνύμεναι διὰ μαρτύρων, καὶ οὐχὶ ὕβρεις, ὡς ὁ κατήγορός του διατείνεται. Τὸ δὲ συμβούλιον τῶν ἐν Ναυπλίῳ ἐφετῶν διὰ τοῦ ὑπ' ἀρ. 289 τῆς 14 Ἰανουαρίου ε. ε. βουλεύματος τοῦ ἀπέρριψε τὴν ἀνακοπὴν τοῦ Ἀλεξανδροπούλου, καὶ ἐπεκύρωσε τὸ βούλευμα τοῦ συμβουλίου τῶν ἐν Σπάρτῃ πλημμελειοδικῶν ζητεῖ τὴν ἀναίρεσιν καὶ τῶν δύο εἰρημένων βουλευμάτων διὰ τὸν λόγον, ὅτι ὅσα ἀνέφερε κατὰ τοῦ Ἰω. Χρυσανθακίδου διὰ τῆς διατριβῆς του, τῆς καταχωρισθείσης εἰς τὸν 8 ἄρ. τοῦ Αἰῶνος δὲν εἶναι ὕβρεις, αἵτινες δὲν ἀποδεικνύονται διὰ μαρτύρων, ἀλλὰ πράγματα ὑπαρκτά, τὰ ὅποια δύναται ν' ἀποδείξῃ διὰ μαρτύρων κατὰ τὸ 308 ἄρθ. τῆς ποιν. δικονομίας, καὶ ἂν δὲν τὰ ἀποδείξῃ τότε δύναται νὰ καταδιωχθῇ ὡς συκοφάντης, καὶ ὅχι ὡς ὕβριστής, ὡς κακῶς ἠρμήνευσε τὸ συμβούλιον τῶν ἐν Σπάρτῃ πλημμελειοδικῶν, καὶ τῶν ἐν Ναυπλίῳ ἐφετῶν, τὸν περὶ ἐξυβρίσεως ἐν γένει καὶ περὶ τύπου νόμον.

Ἀκοῦσαν τὴν ἔκθεσιν τοῦ Ἀρειοπαγίτου Κ. Ἰω. Ἀντ. Σωμάκη, τὸν πληρεξούσιον τοῦ ἀναίρεσειόντος Ι. Γ. Τυπάλδου δικηγόρου, καὶ τὸν ἀντεἰσαγγελέα.

Σκεφθέν κατὰ τὸν νόμον.

Ἐπειδὴ, κατὰ τὸ 482 ἄρθ. τῆς ποιν. δικονομίας ἡ ἀναίρεσις αἴτησις γίνεται παρὰ τῷ γραμματεῖ τοῦ δικαστηρίου, τῆς ἀποφάσεως τοῦ ὁποίου πρόκειται νὰ ζητηθῇ ἡ ἀναίρεσις, ἐκτὸς ἐὰν ὁ αἰτῶν τὴν ἀναίρεσιν ᾖ καὶ ὁ παρὰ τῷ Ἀρείῳ Πάγῳ εἰσαγγελεύς· ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου ὁ Ἀπόσ. Ἀλεξανδρόπουλος δὲν συνεμορφώθη μὲ τὰς διατάξεις τοῦ ρηθέντος ἄρθρου τῆς ποιν. δικονομίας, ὡς μὴ ζητήσας τὴν ἀναίρεσιν τοῦ ὑπ' ἀρ. 289 βουλεύματος τοῦ συμβουλίου τῶν ἐν Ναυπλίῳ ἐφετῶν ἐνώπιον τοῦ γραμματέως αὐτοῦ· αἱ δὲ διατάξεις τοῦ εἰρημένου ἄρθρου τῆς ποιν. δικονομίας εἶναι οὐσιώδεις.

Διὰ ταῦτα ἀπορρίπτεται ὡς ἀπαράδεκτον τὴν ἀναιρέσεως αἴτησιν τοῦ Ἀποστόλου Ἀλεξάνδροπούλου κατοικοῦ Βουρλιῶν, ἣτις ἔγεινε κατὰ τοῦ ἀπὸ 14 Ἰανουαρ. ε. ε. ὑπ' ἀρ. 289 βουλευμάτος τοῦ συμβουλίου τῶν ἐν Ναυπλίῳ ἐφετῶν, καὶ τοῦ ἀπὸ 29 Δεκεμβ. 1838 ὑπ' ἀριθ. 495 βουλευμάτος τῶν ἐν Σπάρτῃ πλημμελειοδικῶν, καταδικάζει τὸν αἰτήσαντα τὴν ἀναίρεσιν εἰς τὸ πρόσμιον τῶν 50 δραχ. καὶ εἰς τὰ δικαιώματα τῆς δίκες δραχ. 25. Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις, τὴν 15 Μαρτ. τοῦ 1839 ἔτους. Ἐδημοσιεύθη ἐν Ἀθήναις, τὴν 20 Μαρτ. 1839.

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΠΟΙΝΙΚΗ ΤΙΣ'.

Περὶ ἀποβρίψεως τῆς περὶ ἀναιρέσεως αἰτήσεως τοῦ Ἀνδρέα Σταμούλη, κατὰ τῆς ἀποφάσεως τῶν ἐν Χαλκίδι πλημμελειοδικῶν.
(Ἀριθ. πρωτοκ. 428).

Τὸ δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου.

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαστῶν Κ. Κ. Χ. Κλονάση προέδρου, Α. Πολυζωίδου ἀντιπροέδρου, Ἰω. Ἀν. Σωμάκη, Δ. Σχορδίλη, Θ. Μανούση, Διομήδους Κυριακοῦ, Ἀλεξάνδρου Φωκᾶ δικηγόρου, ἀναπληροῦντος τὸν Ἀρειοπαγίτην Κ. Δ. Γ. Φέδερ, ἀπόντα, κωλυομένων τῶν παρέδρων Κ. Γ. Αφρονίδου καὶ Δ. Ν. Φωτίλα, καὶ παρόντων τοῦ εἰσαγγελέως Κ. Δ. Γ. Σούτζου καὶ τοῦ γραμματέως Γ. Κ. Ἰσχομάχου.

Συνελθὼν εἰς δημοσίαν συνεδρίασιν τὴν 13 Μαρτίου ε. ε. διὰ τὴν ἀνάγκην τὴν ἐξῆς αἴτησιν ἀναιρέσεως τοῦ Ἀνδρέα Σταμούλη, κατοικοῦ Τζούκας χωρίου τῆς Εὐβοίας, παρασθέντος διὰ τοῦ ἐξ ἐπαγγέλματος διορισθέντος συνηγόρου του Α. Τολμίδου δικηγόρου.

Ὁ Ἀνδρέας Σταμούλης ὑπηρετῆς, ἐκ τοῦ χωρίου Τζούκα τῆς Εὐβοίας κατηγορηθεὶς ἐνώπιον τοῦ ἐν Χαλκίδι δικαστηρίου τῶν πλημμελειοδικῶν κατ' αἴτησιν τοῦ παθόντος ἐπὶ αἰκία καὶ τρέματι, καὶ κηρυχθεὶς ἔνοχος, ὅτι τὴν 2 Νοεμβρ. 1838 ἀπρομελετήτως καὶ εἰς βρασμὸν ψυχικῆς ὀρμῆς ἐκτύπησε κατὰ κεφαλῆς μὲ σιδήρου γεωργικὸν ἐργαλεῖον τὸν ἱερέα Γαβριὴλ Νικολάου καὶ ἐτραυματίσεν αὐτὸν, ἐκ τοῦ ὁποίου τραύματος προῆλθε νόσος καὶ πρὸς ἐργασίαν ἀνικανότης, διαρκέσασαι ὑπὲρ τὰς τρεῖς ἡμέρας, ἀλλ' ὄχι καὶ ὑπὲρ τὰς τριάκοντα, καταδικάσθη διὰ τῆς ἀπὸ 13 Φεβρουαρ. ε. ε. ὑπ' ἀρ. 9 ἀποφάσεως τῶν αὐτῶν πλημμελειοδικῶν δυνάμει τοῦ ἀρθ. 308 §. 4 συνδυασμένου μὲ τὸ ἀρθ. 307 §. 4 τοῦ ποιν. νόμου εἰς πέντε μηνῶν φυλάκισιν. Ὁ καταδικασθεὶς ἐζήτησε τὴν ἀναίρεσιν τῆς ἀποφάσεως ταύτης διὰ τῆς ἀπὸ 17 Φεβρουαρ. ε. ε. ἐκθέσεώς του διὰ τὸν ἐξῆς λόγον· διότι καταδικασθέντος τοῦ ἀναιρεσιέντος ὡς παραβάτου τοῦ ἀρθου 308 §. 4 τοῦ ποιν. νόμου, ἄνευ ἐγκλήσεως τοῦ παθόντος, ὡς ἀπαιτεῖ τὸ 317 ἀρθρον τοῦ ποιν. νόμου, τὸ δικαστήριον παρέβιασε τὸ ἐδ. 4 τοῦ 407 ἀρθ. τῆς ποιν. δι-

χονομίας, θεωρήσαν έσφαλμένως τήν κατά τήν ανάκρισιν αίτησιν τοῦ παθόντος τοῦ νά καταδιωχθῆ ἡ πράξις ὡς σύμφωνον μέ τόν νόμον.

Άκούσαν τήν έκθεσιν τοῦ Άρειοπαγίτου Κ. Θ. Μανούση, τόν δικηγόρον Α. Τολμίδην καί τόν εισαγγελέα.

Σκεφθέν κατά τόν νόμον.

Έπειδή κατά τήν γενικήν διάταξιν τῆς ποιν. νομοθεσίας ἡ καταδίωξις τῶν πταισμάτων, πλημμελημάτων καί κακούργημάτων γίνεται συνήθως ἐξ έπαγγελματος, καί μόνον κατ' ἐξαιρέσιν εἰς τὰς ρητάς παρὰ τοῦ νόμου ὄρισμένας περιπτώσεις δέν γίνεται ποινική καταδίωξις αὐτεπαγγέλτως, ἀλλά μόνον κατ' ἐγκλησιν. ἐπί δέ τοῦ προκειμένου θεβαιούται ἐκ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, ὅτι ἡ πράξις τῆς ὁποίας ἐκηρύχθη ἔνοχος ὁ Άνδρέας Σταμούλης. θεωρηθεῖσα κατά πρῶτον ὡς κακούργημα, ὑπέβληθη αὐτεπαγγέλτως εἰς ανάκρισιν, κατά τήν διάκρισιν τῆς ὁποίας ὁ παθὼν ἐζητήσατο ρητῶς ἐνώπιον τῆς ἀρμοδίου ἀνακριτικῆς ἀρχῆς τήν καταδίωξιν καί τιμώρησιν τοῦ κατηγορουμένου. ἐπομένως γενομένης αἰτήσεως παρὰ τοῦ βλαφθέντος δέν ἀπαιτεῖτο κατὰ τόν νόμον νέα ἐγγραφος ἐγκλησιν κατὰ τῆς αὐτῆς πράξεως, ἀναφανείσης ἐπί τῆς ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ συζητήσεως πλημμελημα, τιμωρούμενον μόνον κατ' αίτησιν, διότι ὁ βλαφθεὶς εἶχεν ἤδη κάμει ρητῆν αίτησιν ζητήσας τήν καταδίωξιν καί τιμώρησιν τοῦ κατηγορουμένου. ἐπομένως τὸ δικαστήριον τῶν ἐν Χαλκίδι πλημμελειοδικῶν θεωρήσαν ἤδη ἐκπληρωμένην τήν διάταξιν τοῦ 317 ἄρθ. τοῦ ποιν. νόμου ἡρμήνευσεν ὀρθῶς τὸ εἰρημένον ἄρθρον, οὐδὲ παρεβίασε τὰς περὶ ἐγκλήσεων διατάξεις τῆς ποιν. δικονομίας.

Διὰ ταῦτα ἀπορρίπτει τήν ἀναίρέσεως αίτησιν τοῦ Άνδρέα Σταμούλη, κατοίκου Τζούκας χωρίου τῆς Εὐβοίας, ἡτις ἔγεινε κατὰ τῆς ἀπὸ 13 Φεβρουαρίου ε. ε. ὑπ' ἀρ. 9 ἀποφάσεως τῶν ἐν Χαλκίδι πλημμελειοδικῶν καταδικάζει τὸν αἰτήσαντα τήν ἀναίρεσιν εἰς τὸ πρόσμιον τῶν 50 δραχ. καί εἰς τὰ δικαιώματα τῆς παρούσης δίκης δραχ. 25.

Έκρίθη καί ἀπεφασίσθη ἐν Αθήναις, τήν 15 Μαρτ. 1839.

Έδημοσιεύθη ἐν Αθήναις, τήν 20 Μαρτ. 1839.

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΠΟΙΝΙΚΗ ΤΙΣ'.

Περὶ ἀναίρέσεως τῆς ἀποφάσεως τοῦ πταισματοδικείου Χαλκίδος, καί τῆς ἀπολύσεως τοῦ καταδικασθέντος Σωτηρίου Ήραλίκη Αλιέως.

(Άριθ. πρωτοκόλ. 429).

Τὸ δικαστήριον τοῦ Άρείου Πάγου.

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαστῶν Κ. Κ. Χ. Κλονάρη προέδρου, Α. Πολυζωίδου ἀντιπροέδρου, Ι. Α. Σωμάκη, Δ. Σκορδίλη, Θ. Μανούση, Διομήδους Κυριακοῦ, Γ. Αφρονίδου παρέδρου, ἀναπληροῦντος τόν δικαστὴν Κ. Δ. Γ.

Φέδερ ἀπόντα, καὶ παρόντων τοῦ εἰσαγγελέως Κ. Δ. Γ. Σούτζου καὶ τοῦ γραμμ. Γ. Κ. Ἰσχομάχου.

Συνελθόν εἰς δημοσίαν συνεδρίασιν τὴν 16 τοῦ μηνὸς Μαρτ. ε. ε. διὰ τὴν δικάσῃ τὴν ἐξῆς αἰτήσιν ἀναιρέσεως τοῦ παρὰ τοῖς ἐν Χαλκίδι πλημμελειοδίκαις ἀντεισαγγελέως:

Ὁ Σωτήριος Τζαλίκης ἄλιεύς, κάτοικος Χαλκίδος, κατηγορηθεὶς ἐνώπιον τοῦ πταισματοδικείου τῆς αὐτῆς πόλεως ὅτι ἔρριψεν ἐκ προθέσεως ἀκαθαρσίας εἰς τὸ ἀλιευτικὸν πλοιάριον τοῦ Εὐστρατίου Ἐλευθερίου, κατεδικάσθη διὰ τῆς ἀπὸ 11 Φεβρουαρ. ε. ε. ἀποφάσεως τοῦ αὐτοῦ πταισματοδικείου, δυνάμει τοῦ 690 ἄρθ. τοῦ ποιν. νόμου συνδυασμένου μετὰ τὸ ἀπὸ 26 Ἰουν. 1836 Β. Διάταγμα, εἰς πέντε δραχμῶν πρόσμιον. Τῆς ἀποφάσεως ταύτης ἐζήτησε τὴν ἀναίρεσιν ὁ πρὸς τοῖς ἐν Χαλκίδ. πλημμελειοδίκαις ἀντεισαγγελέως, διὰ τὸν λόγον ὅτι τὸ πταισματοδικεῖον χαρακτηρίταν τὴν πράξιν τοῦ Σωτηρίου Τζαλίκη ὡς προσβολὴν τῆς τιμῆς γενομένης δι' ἔργου, ἠρμήνευσε ψευδῶς τὸν ποιν. νόμον.

Ἀκούσθη τὴν ἔκθεσιν τοῦ Ἀρειοπαγίτου Κ. Διομήδους Κυριακοῦ καὶ τὸν εἰσαγγελέα.

Σκεφθέν κατὰ τὸν νόμον:

Ἐπειδὴ, συζατικὸν στοιχεῖον τῆς προσβολῆς τῆς τιμῆς, εἴτε γείνη ἢ προσβολὴ δι' ἔργου, εἴτε ἄλλως πῶς; εἶναι τὸ ν' ἀποτείνεται κατὰ προσώπου ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου τὸ πταισματοδικεῖον Χαλκίδος χαρακτηρίσαν τὴν πράξιν τοῦ Σωτηρίου Τζαλίκη, ὅτι ἔρριψεν ἀκαθαρσίας εἰς τὸ πλοῖον τοῦ Ἐλευθερίου Εὐστρατίου, ὡς προσβολὴν τῆς τιμῆς, γενομένην δι' ἔργου, ἠρμήνευσε ψευδῶς καὶ ἐφήρμοσεν ἐσφαλμένως τὸ 690 ἄρθ. τοῦ ποιν. νόμου, συνδυασμένον μετὰ τὸ ἀπὸ 26 Ἰουν. 1836 Β. Διάταγμα.

Ἐπειδὴ ἂν καὶ τὸ 580 ἄρθ. τοῦ ποιν. νόμου τιμωρεῖ τὸν ρίπτοντα ἀκαθαρσίας εἰς ἄνθρωπον, εἰς κτήριον ἄλλου ἢ εἰς περιφράκτους ἀγρούς, ἀλλ' ὅμως ἐπειδὴ κατὰ τὰς γενικὰς τοῦ ποιν. δικαίου ἀρχὰς δὲν συγχωρεῖται ἢ κατ' ἀναλογίαν ἢ ἐπαγωγὴν ἐφαρμογὴ τῶν ποιν. νόμων, παρ' ὧν πρέπει νὰ προβλέπεται ρητῶς καὶ σαφῶς ἡ τιμωρομένη πράξις, εἰς δὲ τὴν ἐν τῷ εἰρημένῳ ἄρθρῳ περιεχομένην λέξιν τοῦ κτηρίου δὲν συμπεριλαμβάνεται ἀναγκαίως καὶ ἡ ἐννοια τοῦ πλοίου.

Διὰ ταῦτα ἀναιρεῖ τὴν ἀπὸ 11 Φεβρουαρ. ε. ε. καὶ ὑπ' ἀρ. 17 ἀπόφασιν τοῦ πταισματοδικείου Χαλκίδος καὶ ἀπολύει ἐντελῶς τῆς ποινῆς τὸν καταδικασθέντα Σωτήριον Τζαλίκην ἄλιεα, κάτοικον Χαλκίδος, ἀποφασίζουσα τὰ ἐξοδα τῆς παρούσης δίκης νὰ λογισθῶσιν εἰς ἔαρος τοῦ δημοσίου, καὶ διατάττει νὰ γραφῇ ἢ παρῶσα ἀπόφασις εἰς τὸ περιθώριον τοῦ πρωτοτύπου τῆς ἀναιρεθείσης, καὶ νὰ δημοσιευθῇ διὰ τῆς ἐφημερίδος.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις, τὴν 18 Μαρτ. 1839.

Ἐδημοσιεύθη ἐν Ἀθήναις, τὴν 13 Ἀπριλ. 1839.

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΗ 268.

Περὶ ἀπορρίψεως τῆς αἰτήσεως τοῦ Ἰω. Τυπάλδου πληρεξουσίου τοῦ ἐν Χαλκίδι δικηγόρου Θ. Βαλσαμάκη, περὶ κλητεύσεως κατὰ τοῦ ἐν Χαλκίδι Ὀθωμανοῦ Μελέμπεη.

(Ἄριθ. πρωτοκ. 403)

Τὸ δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου.

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαστῶν Κ. Κ. Χ. Κλονάρη προέδρου, Ἀ. Πολυζωΐδου ἀντιπροέδρου, Ἰω. Ἄντ. Σωμάκη, Δ. Γ. Φέδερ, Δ. Σκορδίλη, Θ. Μανούση, Διομήδους Κυριακοῦ, καὶ παρόντων τοῦ ἀντεισαγγελέως Κ. Γ. Α. Ναύτη καὶ τοῦ γραμματέως Γ. Κ. Ἰσχομάχου.

Συνελθὼν εἰς δημοσίαν συνεδρίασιν τὴν 27 Φεβρουαρ. ε. ε. διὰ τὴν δικάσῃ τὴν ἐξῆς αἴτησιν τοῦ Ἰω. Τυπάλδου πληρεξουσίου τοῦ ἐν Χαλκίδι δικηγόρου Θ. Βαλσαμάκη περὶ κλητεύσεως κατὰ τοῦ ἐν Χαλκίδι Ὀθωμανοῦ Μελέμπεη.

Ὁ Θ. Βαλσαμάκης δικηγόρος ἐν Χαλκίδι διεξήγαγε δύο δίκας τοῦ Μελέμπεη Ὀθωμανοῦ ἐνώπιον τοῦ ἐν Χαλκίδι δικαστηρίου τῶν πρωτοδικῶν, ἀποποιηθέντος δὲ τοῦ Ὀθωμανοῦ τὴν πληρωμὴν τῶν δικηγορικῶν δικαιωμάτων, ὁ δικηγόρος Βαλσαμάκης ἐξητήσατο παρὰ τοῦ προέδρου τοῦ ἐν Χαλκίδι πρωτοδικείου νὰ κηρυχθῇ ἐκτελεσὸς ὁ κατάλογος τῶν ἐξόδων, τὸν ὁποῖον καθυπέβαλεν εἰς αὐτὸν. Ὁ προεδρεύων δικαστῆς ἐκήρυξεν ἐκτελεστὸν τὸν ρηθέντα κατάλογον τὴν 28 Ἰανουαρ. 1839. ὁ δὲ ἀντίδικος τοῦ Θ. Βαλσαμάκη ἀνεφέρθη εἰς τὴν μικτὴν ἐπιτροπὴν δι' ἐγγράφου, χρονολογημένου τὴν 28 Ἰανουαρίου καὶ παραδοθέντος εἰς τὴν μικτὴν ἐπιτροπὴν τὴν 5 Φεβρουαρίου ε. ε. ἐξαιτούμενος τὴν ἀκύρωσιν τοῦ εἰρημένου καταλόγου τῶν ἐξόδων καὶ τῆς ἐπ' αὐτοῦ πράξεως τοῦ προέδρου τῶν πρωτοδικῶν, δι' ἧς ἐκηρύχθη ἐκτελεσὸς νὰ διαταχθῇ ἡ ἀναβολὴ τῆς ἀναγκαστικῆς ἐκτελέσεως νὰ ὑποχρεωθῇ ὁ ἀντίδικος εἰς τὴν ἀπόδοσιν τῶν ὅσα ἔλαβεν ὡς προκαταβολὴν ὑπὲρ τὰ νόμιμα τέλη. Κατὰ συνέπειαν τῆς ἀναφορᾶς ταύτης τοῦ Ὀθωμανοῦ, ὁ πληρεξούσιος τοῦ Θ. Βαλσαμάκη Ἰω. Τυπάλδος, δικηγόρος ἐζήτησε τὸν κανονισμὸν τῆς ἀρμοδιότητος ὡς ἐκκρεμοῦς οὔσης τῆς αὐτῆς δίκης ἐνώπιον τοῦ τακτικοῦ δικαστηρίου καὶ τῆς μικτῆς ἐπιτροπῆς.

Ἄκουσαν τὴν ἔκθεσιν τοῦ Ἀρειοπαγίτου Κ. Δ. Γ. Φέδερ, καὶ τὸν ἀντεισαγγελέα:

Σκεφθὲν κατὰ τὸν νόμον.

Ἐπειδὴ, κατὰ τὸ 1 καὶ 2 ἄρθ. τοῦ ἀπὸ 2 Ὀκτωβρ. 1836 Διατάγματος περὶ διαφορῶν μεταξὺ Ὀθωμανῶν καὶ Ἑλλήνων ὁ Ἄρειος Πάγος κανονίζει τότε μόνον τὴν ἀρμοδιότητα, ὅταν ἡ αὐτὴ ὑπόθεσις μεταξὺ τῶν αὐτῶν διαδίκων εἶναι ἐκκρεμῆς ἐνώπιον τῶν τε τακτικῶν δικαστηρίων καὶ τῆς μικτῆς ἐπιτροπῆς, κατὰ δὲ τὸ 3 ἄρθ. τοῦ ἀπὸ 27 Αὐγ. 1838 νόμου περὶ τῆς μικτῆς ἐπιτροπῆς αὕτη δύναται νὰ ἐπιληφθῇ μόνον τοιοῦτων ὑποθέσεων, αἰ-

τινες δὲν ἐδικάσθησαν ἤδη ἀνεκκλήτως ἐνώπιον τῶν τακτικῶν δικαστηρίων ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου, ὑπορχούσης διαφορᾶς μεταξὺ τοῦ δικηγόρου Θεοδ. Βαλσαμάκη καὶ τοῦ Ὀθωμανοῦ Μελέμπεη περὶ δικηγορικῶν δικαιωμάτων, ὁ πρόεδρος τῶν ἐν Χαλκίδι πρωτιδικῶν κληρῶν ἐκτελεστῶν τὸν παρὰ τοῦ Θ. Βαλσαμάκη παρουσιασθέντα κατάλογον ἐξόδων, ἐξεδίκασε τελειωτικῶς τὴν διαφορὰν ταύτην, ἥτις δὲν ὑπάρχει πλέον ἐκκρεμῆς ἐνώπιον τοῦ τακτικοῦ δικαστηρίου, ἐπομένως ἢ περὶ κανονισμοῦ ἀρμοδιότητος αἴτησις εἶναι ἀπαράδεκτος κατὰ τὸ 3 ἄρθ. τοῦ προμνησθέντος ἀπὸ 2 Ὀκτωβρ. 1836 Διατάγματος·

Διὰ ταῦτα ἀπορρίπτει τὴν ἀπὸ 20 Φεβρουαρ. ε. ε. αἴτησιν τοῦ δικηγόρου Ἰω. Τυπάλδου πληρεξουσίου τοῦ ἐν Χαλκίδι δικηγόρου Θεοδ. Βαλσαμάκη περὶ ἀδείας κλητεύσεως, τὴν γενομένην ἐπὶ τῆς μεταξὺ τοῦ ῥηθέντος Βαλσαμάκη καὶ τοῦ Ὀθωμανοῦ Μελέμπεη, κατοίκου Χαλκίδος, διαφορᾶς, καὶ καταδικάζει τὸν Θεοδ. Βαλσαμάκην εἰς τὰ ἐξόδα τῆς παρούσης δίκης δραχ. 24.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις, τὴν 22 Μαρτ. 1839.

Ἐδημοσιεύθη ἐν Ἀθήναις, τὴν 30 Μαρτ. 1839.

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΗ 269.

Περὶ ἀπορρίψεως τῆς περὶ ἀναιρέσεως αἰτήσεως τοῦ Ἀνδρέου Φακίρη, κατὰ τῆς ἀποφάσεως τῶν ἐν Ἀθήναις ἐφετῶν.

(Ἀριθ. πρωτοκ. 404.)

Τὸ δικαστήριο τοῦ Ἀρείου Πάγου.

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαστῶν Κ. Κ. Χ. Κλονάρη προέδρου, Α. Πολυζωίδου ἀντιπροέδρου, Ι. Α. Σωμάκη, Δ. Σκορδίλη, Θ. Μανούση, Διομήδους Κυριακοῦ, Ι. Κόνιαρη δικηγόρου, ἀναπληροῦντος τὸν δικαστὴν Κ. Δ. Γ. Φέδερ ἀπόντα, κωλυομένων τῶν παρέδρων Κ. Κ. Γ. Ἀφθονίδου, καὶ Δ. Ν. Φωτίλα, καὶ παρόντων τοῦ εἰσαγγελέως Κ. Δ. Γ. Σούτζου καὶ τοῦ γραμματέως Γ. Κ. Ἰσχομάχου.

Συνελθὼν εἰς δημοσίαν συνεδρίασιν τὴν 13 Φεβρουαρ. ε. ε. διὰ τὴν δικάσῃ μεταξὺ τοῦ Ἀνδρέου Φακίρη, κατοίκου Πατρῶν, ἀναιρεσειόντος παρασθέντος διὰ τοῦ πληρεξουσίου δικηγόρου Π. Ἀργυροπούλου, καὶ τοῦ Λουκᾶ Κατινάκη, κατοίκου Σύρου, ἀναιρεσιδλήτου ἐπιτρόπου τῆς μητρὸς αὐτοῦ Ἀγγελοῦς Κατινάκη, παρασθέντος διὰ τῶν πληρεξουσίων δικηγόρων Α. Πετράλη καὶ Ἀλεξ. Φωκᾶ, τὴν ἐξῆς αἴτησιν ἀναιρέσεως·

Ὁ Λουκᾶς Κατινάκης, ἐπίτροπος τῆς μητρὸς αὐτοῦ Ἀγγελοῦς Κατινάκη, ἐκίνησε κατὰ τὴν 18 Ὀκτωβ. 1836 ἀγωγὴν ἐνώπιον τῶν ἐν Σύρῳ ἐμποροδικῶν κατὰ τοῦ Παντολέοντος καὶ Ἀνδρέου Φακίρη ἀμφοτέρων μελῶν ἄλ-

ληλεγγύων τῆς ἐν Ζακύνθῳ ποτὲ ἐμπορικῆς ἐταιρίας *Θ. Μαξιμος και υιοι*
IV. Φακίρη, προσκαλῶν δυνάμει τῶν ἀρθ. 22 ἐδάφ. 2, 7, 73 καὶ 7ο τῆς
 πολιτ. δικονομίας τὸν Ἀνδρέαν καὶ τὸν Παντολέοντα Φακίρην νὰ παρουσι-
 ασθῶσιν ἐνώπιον τῶν ἐν Σύρῳ ἐμποροδικῶν ἐντὸς 15 ἡμερῶν, διὰ νὰ δια-
 ρισθῶσιν οἱ διαιτηταί, οἵτινες νὰ ἀποφασίσωσι περὶ τῶν πηγαζουσῶν δια-
 φορῶν μεταξύ τῶν ἀπὸ τὴν παύσασαν ἐταιρίαν *Στ. Κατινάκη καὶ Π. Φα-*
κίρη, ἄλλως ἐζήτησε νὰ διορίσῃ τὸ ἐμποροδικεῖον τὸν ἀπὸ μέρους αὐτῶν
 διαιτητὴν, καθὼς καὶ τὸν ἐπιδιαιτητὴν κατὰ τὸ 55 ἀρθ. τοῦ ἐμπορικοῦ νό-
 μου, καὶ τὰ 108 καὶ 110 ἀρθ. τῆς πολιτ. δικονομίας καὶ νὰ τοὺς κατα-
 δικάσῃ εἰς τὰ ἐξοδα τῆς δίκης· μὴ ἐμφανισθέντων δὲ τῶν ἐναγομένων
 κατὰ τὴν δικασίμων ἡμέραν, καὶ συζητηθείσης τῆς ὑποθέσεως ἐρήμην αὐτῶν,
 κατ' αἴτησιν τοῦ ἐμφανισθέντος *Α. Κατινάκη*, τὸ δικαστήριον ἐξέδωκε κα-
 τὰ τὴν 13 Ἰανουάρ. 1837 ἀπόφασιν ὑπ' ἀρ. 321, δι' ἧς παραδεχθὲν τὰς
 αἰτήσεις τῆς ἐναγούσης, διέταξε τὴν σύστασιν διαιτητικοῦ δικαστηρίου κ.τ.λ.
 Τὴν ἀπόφασιν ταύτην ἀνέκοψεν ὁ Ἀνδρέας Φακίρης, κατὰ δὲ τὴν συζήτησιν
 ἐπρότεινε κατὰ τῆς Ἀγγερούς *Κατινάκη* τὴν ἔνστασιν, ὅτι αὕτη δὲν ἔχει νό-
 μιμον συμφέρον νὰ κινήσῃ ἀγωγὴν κατ' αὐτοῦ, ὡς μὴ οὕσα μόνη κληρονόμος
 τοῦ υἱοῦ τῆς *Στεφάνου Κατινάκη*· ὁ δὲ *Λουκάς Κατινάκης* ἐδηλοποίησεν
 ὅτι περιορίζει τὴν κυρίαν ἀγωγὴν του εἰς μόνον τὸ κληρονομικὸν μερίδιον
 τῆς μητρὸς καὶ ἐντολίδος του, καὶ αὐτοῦ τοῦ ἰδίου. Τὸ δικαστήριον ἐξέδωκε
 παρεμπίπτουσαν ἀπόφασιν ὑπ' ἀρ. 397, διὰ τῆς ὁποίας ἀπέρριψε τὴν ἔν-
 στασιν τοῦ ἀνακόψαντος, καὶ ἐκήρυξεν ἀπαράδεκτον τὴν προτεινομένην ὑπὸ
 τοῦ *Α. Κατινάκη* βελτίωσιν τῶν προτάσεών του, πρὸς δὲ τούτοις ἀκατάλ-
 ληλον, καὶ περιττὴν εἰς τὴν παρούσαν δίκην, ἀπέρριψε ὡσαύτως τὴν ἐπὶ ἰδίῳ
 ὀνόματι παρέμβασιν τοῦ *Α. Κατινάκη*, καὶ ἐπεφύλαξεν εἰς αὐτὸν τὸ δικαί-
 ωμα νὰ παρεμβῇ εἰς τὴν ἐνώπιον τῶν διαιτητῶν δίκην. Συζητηθείσης μετὰ
 ταῦτα τῆς ἀνακοπῆς, τὸ ἐμποροδικεῖον διὰ τῆς ὑπ' ἀρ. 426 ἀποφάσεώς του,
 ἐπὶ λόγῳ, ὅτι τὸ ζήτημα, ἂν ὁ Ἀνδρ. Φακίρης ἦτον συνεταῖρος τῆς ἐν Σύ-
 ρῳ ἐταιρίας τῆς ὑπὸ τὴν ἐπωνυμίαν *Στ. Κατινάκη καὶ Π. Φακίρη*, πρέ-
 πει νὰ δικασθῇ ἀπὸ διαιτητᾶς, ἀπεφάσισε τὰ ἐξῆς· «*α. ἀπορρίπτεται ἡ*
» ἀνακοπὴ τοῦ Ἀνδρ. Φακίρη κατὰ τῆς ὑπ' ἀρ. 321 ἀποφάσεως μετὰ τῆς
» προτάσεως τοῦ ν' ἀπαλλαγθῆ ἀπὸ πᾶσαν δικαίτησιν· β'. ἐπικυροῦται κατὰ
» πάντα ἡ ῥηθῆῖσα ἀπόφασις, καθ' ὅσον ἀφ' ἧς τὸν ἀναλίπτοντα, ἀναιρουμέ-
» νων ὁμως τῶν ἐν ἐκείνῃ προκηρῆσεων, καὶ σκέψεων, εἰς τὰς ὁποίας ἀν-
» τικακισαίνονται αἱ ἐν τῇ παρούσῃ καὶ τροπολογουμένου τοῦ διατακτι-
» κοῦ αὐτῆς· μέρους εἰς τοῦτο μόνον, ὅτι ὁ Ἀνδρέας Φακίρης, εἰς τῶν ἐνα-
» γομένων, ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ ἐκλέξῃ ἂν θέλῃ ἴδιον ἐκ μέρους του διαι-
» τητὴν, ἀντὶ νὰ ἐκλέξωσιν ἕνα μόνον οἱ δύο τότε ἐναγόμενοι· ἐάν ὁμως τὸ
» δικαίωμα τοῦτο μετέλθῃ, συγχωρεῖται τότε καὶ εἰς τὴν Ἀγγερούδων Κατι

» νάκη νά προσθέσῃ ἄλλον ἐκ μέρους τῆς διαιτητῆν, ἐκτός τοῦ παρ' αὐτῆς
 » ἐκλεχθέντος Γ. Καλογνώμου γ'. ἢ ἐν τῷ α. ἄρθ. τῆς διαληφθείσης ὑπ' ἄρ.
 » 321 ἀποφάσεως τεθείσα προθεσμία, διὰ τὴν ἐκλογὴν τοῦ διαιτητοῦ, ἢ
 » τῶν διαιτητῶν ἀπὸ μέρους τῶν ἐναγομένων ἀναβάλλεται ἄχρι τῆς μελ-
 » λούσης ὀριστικῆς ἀποφάσεως ἐπὶ τὴν ἄλλην ἀνακοπὴν τοῦ Π. Φακίρη, διὰ
 » νά γείνη ἡ ἐκλογὴ αὕτη ἐντός τοῦ τότε ὀρισθησομένου χρόνου, ἐντός τοῦ
 » ὁποίου θέλει ἐκλέξει καὶ ἡ Ἄγγερον Κατινάκη τὸν ἐκ μέρους τῆς προσεθη-
 » σόμενον διαιτητῆν, ὁψέποτε ὁ Ἄνδρ. Φακίρης κάμη χρῆσιν τοῦ δια τοῦ
 » προηγουμένου ἄρθρου ἀναγνωρισθέντος εἰς αὐτὸν δικαίωματος. » Τὴν ἀπό-
 » φασιν ταύτην ἐξέκαλεσεν ὁ Α. Κατινάκης, ὡς ἐπίτροπος τῆς μητρὸς του,
 » ἐνώπιον τῶν ἐν Ἀθήναις ἐφετῶν τὴν 3 Αὐγ. 1837· αὐτὴν δὲ καὶ τὴν προ-
 » ηγουμένην παρεμπίπτουσαν ὑπ' ἄρ. 397 ἐξέκαλεσεν ὡσαύτως καὶ ὁ Ἄνδρ.
 » Φακίρης τὴν 4 Σεπτεμβ. 1837. Τὸ δὲ δικαστήριον αὐτὸ διὰ τῆς ἀπὸ 5 Ἰουλ.
 » π. ε. καὶ ὑπ' ἄρ. 801 ἀποφάσεώς του παρεδέχθη τὴν ἔφεσιν τοῦ Ἀνδρέου
 » Φακίρη, ἀλλ' ὑπὸ τὸν ὅρον ἂν ἀποδειχθῇ, ὅτι οἱ εἰς τὸ ἐπίδοτήριον τῆς ἐφέ-
 » σεώς του ὑπογεγραμμένοι μάρτυρες, ἦσαν γείτονες τῆς οἰκίας ἐν ἣ κατῴκει,
 » ὁ Α. Κατινάκη, παρεδέχθη ὡσαύτως τὴν ἔφεσιν τῆς Ἄγγερον Κατινάκη,
 » καὶ μεταρρυθμίσαν τὴν ὑπ' ἄρ. 426 ἀπόφασιν τῶν ἐμποροδικῶν, ἐκήρυξε
 » τὸν Ἄνδρ. Φακίρη ἀλληλεγγύως μετὰ τὸν Π. Φακίρη ὑπόχρεων ἐφ' ὅλων τῶν
 » πρὸς τὸν ἀποβιώσαντα Στ. Κατινάκη ἐνοχῶν τῆς ἐν Ζακύνθῳ ἐταιρίας Θ.
 » Μάξιμος καὶ υἱοὶ Ν. Φακίρης, ὡς ἀποτελούσης μετὰ τοῦ εἰρημένου Στ.
 » Κατινάκη τὴν ἐν Σύρῳ ἐταιρίαν. Αἱ σκέψεις ἐφ' ὧν στηρίζεται ἡ ἀπόφασις
 » αὕτη τῶν ἐφετῶν ἔρουν οὕτως. « Καθόσον ἀφορᾷ τὴν ἔφεσιν τοῦ Α. Φακί-
 » ρη κατὰ τῆς ὑπ' ἄρ. 397 ἀποφάσεως.

» « Ἐπειδὴ ὑπαρχόντων ἄλλων κληρονόμων τοῦ ἀποβιώσαντος Στ. Κατινά-
 » κη ὡς ἡ Ἄγγερον Κατινάκη ὠμολόγησε διὰ τοῦ πληρεξουσίου υἱοῦ τῆς ἐ-
 » νώπιον τοῦ ἐν Σύρῳ ἐμποροδικείου, δὲν δύναται αὕτη νά ζητήσῃ τὸ ὅλον
 » τῶν εἰς τὴν κληρονομίαν τοῦ Στ. Κατινάκη ὀφειλομένων, καθότι κατὰ
 » τὰς ἀρχὰς τοῦ πολιτικοῦ δικαίου τὰ κληρονομικὰ δάνεια καὶ χρῆσι διαι-
 » ροῦνται αὐτοδικαίως μετὰ τῶν κληρονόμων (nomina et debita here-
 » ditaria ipso jure inter coheredes sunt divisa), πᾶσα δὲ ἄλλη περὶ
 » τούτου μετὰ τῶν κληρονόμων συμφωνία δὲν δύναται νά ἔχη κάμμίαν
 » ἐπιρροὴν κατὰ τῶν δανεισῶν ἢ ὀφειλετῶν τῆς κληρονομίας.

» « Ἐπειδὴ εἶναι ψευδῆς ὁ εἰς τὰς ἐγγράφους προτάσεις τοῦ Α. Κατινάκη
 » ἐμπεριεχόμενος ἰσχυρισμὸς, ὅτι, ἐκτός τῆς μητρὸς καὶ ἐντολίδος του, οὐ-
 » δεῖς ἄλλος συγγενὴς ἐπαρουσιάσθη, ὡς κληρονόμος τοῦ Στ. Κατινάκη, κα-
 » θότι τοῦλάχιστον αὐτὸς οὗτος ὁ Α. Κατινάκης ἐπροσπάθησε νά παρέμβῃ
 » εἰς τὴν πρωτόδικον δίκην, ὡς συγκληρονόμος, καθὼς φαίνεται ἀπὸ τὴν ὑπ'
 » ἄρ. 397 ἀπόφασιν, ἀποδεχθεὶς δὲ ἀπαξ διὰ τῆς σιωπηλῆς ταύτης ἀπο-

» δοχῆς τὴν κληρονομίαν ἢ μετὰ ταῦτα παραίτησίς του, τὴν ὁποίαν προβάλλει ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου τούτου δὲν δύναται νὰ ἐξαφανίσῃ τὸν ἀπαξ ἀναδεχθέντα χαρακτῆρα τοῦ κληρονόμου κατὰ τὴν ἀρχὴν *semel heres & semper heres*.

« Ἐπειδὴ ὁμως διὰ τῆς ἀγωγῆς τῆς ἡ Ἀγγεροῦ Κατινάκη δὲν ἐζητήσατο κάμμιαν ἐπίδοσιν, ἀλλὰ μόνον τὸν διορισμὸν διαιτητῶν, ἐνώπιον τῶν ὁποίων νὰ ἐκκαθαρισθοῦν οἱ λογαριασμοὶ τῆς παυσάσης ἐταιρίας *Στ. Κατινάκης καὶ Π. Φακίρης*, ἐπομένως καλῶς ἀπεφάνθη τὸ ἐν Σύρω ἐμποροδικεῖον, ὅτι ἀφοῦ ὁ Α. Φακίρης δὲν ἀμφισβητεῖ, ὅτι ἡ Α. Κατινάκη εἶναι κληρονόμος τοῦ Στ. Κατινάκη, ἦτο περιττὸν καὶ ἀκατάλληλον νὰ συζητηθῆ ἐπὶ τοῦ παρόντος, ἂν ἔκαμε τὴν περὶ διορισμοῦ τῶν διαιτητῶν αἴτησιν ὡς μόνη κληρονόμος, ἢ ὡς συγκληρονόμος, καὶ ὅτι τὸ ζήτημα τοῦτο πρέπει νὰ διλυθῆ μετὰ ταῦτα, ἐὰν μετὰ τὴν ἐκκαθάρισιν τῶν διαιτητῶν θέλει αὐτὴ κάμειν αἴτησιν κατὰ τοῦ Φακίρη περὶ ἀποδόσεως χρημάτων.

« Καθόσον ἀφορᾷ τὴν ἔφεσιν τῆς Ἀγγεροῦ Κατινάκη κατὰ τῆς ὑπ' ἀρ. 426 ἀποφάσεως.

« Ἐπειδὴ εἴτε δυνάμει τοῦ 51 ἄρθ. τοῦ ἐμπορικοῦ νόμου, εἴτε δυνάμει τοῦ ἄρθ. 108 τῆς πολιτ. δικονομίας διορίσθησαν οἱ διαιτηταὶ ἀπὸ τὸ ἐν Σύρω ἐμποροδικεῖον κατὰ τὴν ἀγωγὴν τῆς Ἀγγεροῦ Κατινάκη πάντοτε τὸ ζήτημα, ἂν ὁ Α. Φακίρης ἦτορ ἢ ὄχι ἀλληλεγγύως *συνεταῖρος τοῦ Παρτολέοτος Φακίρη εἰς τὴν ἐπωνυμίαν Στ. Κατινάκης καὶ Π. Φακίρης ἐταιρία*, ἔπρεπε νὰ δικασθῆ ἀπὸ τὸ ἐν Σύρω ἐμποροδικεῖον καὶ οὐχί, ὡς ἔγεινε, νὰ παραπεμφθῆ εἰς τοὺς διαιτητάς· καθότι εἰς μὲν τὴν πρώτην περίπτωσιν, κατὰ τὴν ὁποίαν παρέχουν οἱ ἀξιολογώτεροι νομοδιδάσκαλοι τῆς Γαλλίας ἐρμηνεῖαν τοῦ ἄρθρ. 51, οἱ διαιτηταὶ εἶναι ἀρμόδιοι μόνον νὰ κρίνουν τὰς ἐκ τῆς ἐταιρίας πηγαζούσας διαφορὰς, καὶ ὄχι ὅταν ἀμφισβητῆται ἡ ὑπαρξίς τῆς ἐταιρίας ν' ἀποφασίσουν, ἂν αὐτὴ ὑπῆρξεν ἢ ὄχι, εἰς δὲ τὴν δευτέραν περίπτωσιν ἀφοῦ ἡ ἐνάγουσα Α. Κατινάκη ἐζητήσε νὰ δικασθῆ τὸ εἰρημένον ζήτημα ἀπὸ τὸ δικαστήριον, καὶ δὲν ἔκαμε χρῆσιν, ὡς πρὸς τοῦτο, τῆς ὠφελείας, τὴν ὁποίαν παρέχει εἰς ὑπεθέσεις ἐμπορικὰς τὸ ἄρθ. 108 εἰς τὸν ἐνάγοντα, δὲν ἠδύνατο, ὡς ἔπραξε τὸ ἐμποροδικεῖον, ν. ἀναπληρώσῃ αἴτησιν μὴ προταθεῖσαν, καὶ νὰ παραπέμφῃ ἅπαντα τὸν ἐνάγοντα εἰς τὸ διαιτητικὸν δικαστήριον.

« Ἐπειδὴ καὶ ἂν τὸ ζήτημα τοῦτο δὲν ἀπεφασίσθη εἰς τὸν πρῶτον βαθμὸν τῆς δικαιοδοσίας, ἀφοῦ ἀπαξ ἔγεινε περὶ τούτου πρωτοδικῶς αἰτήσεις, ὀφείλει ν' ἀποφασίσῃ ἐπὶ τοῦτο τὸ δικαστήριον τῶν ἐφετῶν, κατὰ τὸ ἄρθ. 745 τῆς πολιτ. δικονομίας.

« Ἐπειδὴ, ἂν δὲν ὑπάρχη τὸ καταστατικὸν συμβόλαιον τῆς ὑπὸ τὴν ἐπωνυμίαν *Στ. Κατινάκη καὶ Π. Φακίρη* ἐταιρίας, ἐκ τοῦ ὁποίου νὰ ἐξαγῆ

τὸ δικαστήριον τὴν εἰς τὸν Ἄνδρ. Φακίρην ἀποδιδομένην ἀλληλεγγυον ἐνο-
 χὴν εἰς τὴν ἐταιρίαν ταύτην, ἐν ἐλλείψει τοῦ ἐγγράφου τούτου δύναται τὸ
 δικαστήριον νὰ ἀρυσθῇ τὴν ἀλήθειαν καὶ ἄλλα ἀποδεικτικὰ μέσα, καὶ ἰδί-
 ως ἀπὸ τὴν ὁποίαν προσάγει ἡ Α. Κατινάκη ἀλληλογραφίαν τῆς ἐν Ζακύν-
 θῳ ἐταιρίας Θ. Μάξιμος καὶ υἱοὶ Ν. Φακίρη μετὰ τῆς ἐν Σύρῳ Στ. Κα-
 τινάκης καὶ Π. Φακίρης·

« Ἐπειδὴ διὰ νὰ εὐρεθῇ ἡ λύσις τοῦ ζητήματος, ἂν ὁ Α. Φακίρης ἦναι
 ἀλληλεγγύως μετὰ τὸν Π. Φακίρην συνυπόχρεως πρὸς τὴν Ἀγγεροῦν Κατι-
 νάκη, κληρονόμον τοῦ Στ. Κατινάκη, πρέπει νὰ λυθῇ πρότερον τὸ ἄλλο
 ζήτημα, ἂν ὁ Π. Φακίρης ἔγεινε συνεταῖρος τοῦ Στ. Κατινάκη ἐπὶ ἰδίῳ
 ὀνόματι αὐτοῦ, ἢ ὡς μέλος τῆς ἐν Ζακύνθῳ μνημονευθείσης ἐταιρίας καὶ
 διὰ λογαριασμόν τῆς·

« Ἐπειδὴ τοῦτο δὲν ἀντιφάσκει μ' ὅσα πρωτοδικῶς ὡμολόγησεν ὁ πληρε-
 ξούσιος τῆς Ἀγγεροῦς Κατινάκη, καθότι, ἂν ἡ ἐν Ζακύνθῳ ἐταιρία δὲν
 ἦτον, ὡς ὁ Κατινάκης ὡμολόγησεν, οὔτε ὁμόρρυθμος, οὔτε ἀλληλεγγύως
 συνεταῖρος τῆς ἐν Σύρῳ, ἐκ τούτου δὲν ἔπεται, ὅτι δὲν ἦτο συνεταῖρος
 τοῦ Στ. Κατινάκη καὶ Π. Φακίρη, ὅτι μετ' αὐτοῦ ἀποτελοῦσε τὴν ἐν
 Σύρῳ ἐταιρίαν ὑπὸ τὴν ἐπωνυμίαν Στ. Κατινάκης καὶ Π. Φακίρης·

« Ἐπειδὴ ἀπὸ τὴν ἀλληλογραφίαν τῆς ἐν Ζακύνθῳ ἐταιρίας μετὰ τὴν ἐν Σύ-
 ρῳ, ἀπὸ τὴν ἐπιτήρησιν, καὶ τὴν οὕτως εἰπεῖν κηδεμονίαν, τὴν ὁποίαν
 μετήρχετο ἡ πρώτη ὡς πρὸς τὰς ἐπιχειρήσεις τῆς δευτέρας, ἰδίως δὲ ἀπὸ
 τὰς ἐξῆς ἐπιστολάς τῆς πρώτης, τῆς ἀπὸ 8 (20) Ἰουν. 1828, ἐν ἧ παρα-
 τηροῦνται αἱ ἐξῆς ἐκφράσεις: « εἰς Τριέση ἐγράψαμε σφικτὰ μετὰ τὸ βαπόρι
 εἰς Ἀγκῶνος νὰ μὴ σᾶς στείλουν τίποτε διὰ λογαριασμόν σας, μετὰ τὸ νὰ
 μὴν ἀγαπῶμεν ἡμεῖς παρόμοια ἐρομονεγότζια», τὴν ἀπὸ 14 (26) Ἰουλίου
 1828, ἔχουσαν οὕτω: « δὲν ἀμφιβάλλομεν, ὅτι καὶ τὸ ἰδικόν σας καπιτά-
 λε θὰ ἦναι, ὡς μᾶς εἶπατε, §. 1500· διότι βλέπεται καὶ ἡμεῖς πόσα
 προσπαθοῦμεν, οὔτε ἀμφιβάλλομεν παρομοίως, ὅτι θὰ προσπαθῆτε ὅλως
 διόλου διὰ τὸ ἰδικόν σας καὶ ἰδικόν σας ὄφελος κτλ.» τὴν ἀπὸ 7 Νοεμβ.
 1828 νὰ μᾶς πασρεῦσεται μετὰ ὅτι τρόπον ἠμπορέσετε καὶ κρίνετε εὐλο-
 γώτερον, διότι ἐλέπομεν, ὅτι σύντροφοι διὰ νὰ ἐξακολουθῶμεν νὰ ἡμεῖθα
 εἶναι ἀδύνατον, ἐπειδὴ καὶ τὰ ἰδικὰ μας ἐμπορία δὲν συμφωνοῦν μετὰ
 τὰ ἰδικὰ σας, οὔτε ὁ ὀργανισμὸς τῆς ἐδικῆς μας δουλείας εἶναι σύμφωνος μετὰ
 τὸν τρόπον σας, ὅταν ὁμῶς μένη μόνος τοῦ ὁ Σιὸρ Στέφανος ἠμπορεῖ νὰ
 κάμῃ ἐκεῖνο τοῦ φαίνεται εὐλογον· τὴν ἀπὸ 7 (19) Νοεμβ. 1829 « εὐ-
 ρομεν τὸν τρεχοῦμενόν μας, καὶ ἐπειδὴ ὀρθῶς καθόλα ἔχει, τὸν ἀπεράσα-
 μεν καθ' ὁμοίωσιν, πιστοῦντές σας διὰ τὸ σάλδος αὐτοῦ μετὰ γρὸς. 5958
 ἀντικρυ τῶν καπιταλίων τοῦ Παντελῆ μας· τὴν ἀπὸ 4 (16) Ἰουν. 1830,
 « σᾶς παρακαλοῦμεν νὰ μᾶς στείλεται τὸν ἰδικόν μας λογαριασμόν, καθὼς

» και τὸ μπιλάντζον μας, μετὰ τὸ νὰ μᾶς χρησιμεύῃ πολὺ εἰς τὴν διάλυσιν
 » τῆς συντροφίας μας», ἐξάγεται προφανῶς, ὅτι ὁ Π. Φακίρης ἐτύσθησεν ἐν
 Σύρῳ τὴν μετὰ τοῦ Στ. Κατινάκη ἐταιρίαν διὰ λογαριασμὸν τῆς ἐν Ζακύνθῳ
 » Ἐπειδὴ ἡ ἐταιρεία αὕτη ἦτον ὁμόρρυθμος καὶ οὐχὶ ἑτερόρρυθμος, καθότι
 » εἰς τὴν τελευταίαν ταύτην περιπτώσει τὸ ὄνομα τοῦ Π. Φακίρη δὲν ἠδύ-
 » να:ο νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὴν ἐταιριακὴν ἐπωνυμίαν, κατὰ τὸ ἄρθρον 25 τοῦ
 » ἐμπορικῶν νόμου·

» Ἐπειδὴ ἐπομένως, ἀφοῦ ὁ Π. Φακίρης ἐσύσθησεν μετὰ τοῦ Στ. Κατινάκη
 » ἐταιρίαν ὅχι ἐπὶ ἰδίῳ αὐτοῦ ὀνόματι, ἀλλ' ὡς ἐντολοδόχος τῆς ἐν Ζακύν-
 » θῳ, καὶ ἀφοῦ μέλος ταύτης ἦτο καὶ ὁ Α. Φακίρης, ἔπεται, ὅτι οὗτος εἶ-
 » ναι ἀλληλεγγυῶς μετὰ τὸν Π. Φακίρην ὑπόχρεως διὰ τὰς ὑποχρεώσεις αὐ-
 » τοῦ πρὸς τὸν Στ. Κατινάκην ὅσαι πηγάζουν ἀπὸ τὴν ἐν Σύρῳ ἐταιρίαν·

» Ἐπειδὴ, ὅντος τοῦ Α. Φακίρη ἀλληλεγγυῶς μετὰ τὸν Παντολέοντα συνυ-
 » ποχρέου δύναται ἡ Ἀγγεροῦ Κατινάκη νὰ τὸν ἐνάξῃ καὶ μετ' αὐτοῦ καὶ χω-
 » ριστὰ ἀπ' αὐτὸν διὰ τὸ ὅλον, καὶ ὅτι ἐπομένως δὲν ὀφείλει ἡ ἐνάγουσα νὰ
 » περιμείνῃ τὸ ἀποτέλεσμα τῆς μετὰ τοῦ Π. Φακίρη ἀγωγῆς τῆς ἐνώπιον
 » τῶν διορισθησομένων διαιτητῶν·

» Καθόσον ἀφορᾷ τὴν ἔφεσιν τοῦ Α. Φακίρη κατὰ τῆς ὑπ' ἀρ. 426 ἀπο-
 » φάσεως·

» Ἐπειδὴ ἡ λεγομένη αὕτη ἔφεσις, γενομένη μετὰ τῆς Ἀγγεροῦς Κατι-
 » νάκη κατὰ τῆς αὐτῆς ἀποφάσεως διὰ τοὺς αὐτοὺς λόγους, εἶναι κυρίως
 » ἀντέφεσις, καὶ πρέπει ἐπομένως νὰ γίνῃ δεκτὴ δια τὸν αὐτὸν λόγον, δι' ἃν
 » γίνεται δεκτὴ καὶ ἡ ἔφεσις τῆς Α. Κατινάκη·

Τῆς ἀποφάσεως ταύτης ἐζήτησε τὴν ἀναίρεσιν ὁ Ἄνδρ. Φακίρης διὰ τοὺς
 ἐξῆς λόγους: α'. διότι τὸ δικαστήριον τῶν ἐφετῶν παρεδέχθη τῆς Ἀγγεροῦς
 Κατινάκη τὴν ἀγωγὴν ὡς μόνης κληρονόμου τοῦ ἀποβιώσαντος υἱοῦ τῆς Στ.
 Κατινάκη, ἐνῶ αὕτη εἶναι συγκληρονόμος, ὡς ὡμολόγησεν ὁ πληρεξούσιος
 τῆς ἐπὶ ἀκροατηρίου, καὶ ὡς παραδέχεται τοῦτο καὶ ἡ ἰδίᾳ προσβαλλομένη
 ἀπόφασις, καὶ οὕτω παρεβιάσθησαν τὰ ἄρθρ. 533 καὶ 67 τῆς πολιτ. δικο-
 νομίας, καὶ ἡ νομικὴ ἀρχὴ, ὅτι ὁ διάδικος πρέπει νὰ προτείνῃ, ἢ νὰ ὑπερα-
 σπίζεται ἀμείστον ἰδιωτικὸν αὐτοῦ συμφέρον· β'. διότι δικάσαν περὶ τοῦ
 ζητήματος τῆς ἀλληλεγγυήσεως τοῦ Ἀνδρέου μετὰ τοῦ Παντολέοντος Φα-
 κίρη, μὴ δικασθέντος παρὰ τοῦ ἐμποροδικείου ἔκρινε κατ' ἔφεσιν εἰς πρῶτον
 βαθμὸν δικαιοδοσίας παρελειτουργομένου τοῦ κατωτέρου δικαστηρίου, καὶ οὕτω
 παρεβίασε τὰ ἄρθ. 13 καὶ 776 τῆς πολιτ. δικονομίας, καὶ τὴν νομικὴν ἀρ-
 χήν, ὅτι ὑπόθεσις τις δὲν δύναται νὰ εἰσαχθῇ εἰς τὸ ἐφετεῖον ἂν προηγου-
 μένως δὲν δικασθῇ πραγματικῶς εἰς πρῶτον βαθμὸν δικαιοδοσίας· γ'. διό-
 τι ἀναγνωρίσαν τὸ ἐφετεῖον, ὅτι δὲν ὑπῆρχε καταστατικὸν συμβόλαιον τῆς
 ἐν Σύρῳ ἐταιρίας ὑπὸ τὴν ἐπωνυμίαν Στ. Κατινάκης καὶ Π. Φακίρης, δὲν

ἐδύνατο εἰς ἔλλειψιν αὐτοῦ νὰ παραδεχθῆ ἄλλα μέσα ἀποδείξεως, καὶ ἐπ' αὐτῶν σφριζόμενον νὰ παραδεχθῆ καὶ τὸν Ἄνδρ. Φακίρην ὡς σύντροφον τοῦ Παντολέοντος· ἐπομένως παρεβίασε τὰ ἄρθ. 39 καὶ 42 τοῦ ἐμπορικοῦ νόμου· 4. διότι ἐνῶ ἐξ ἑνὸς μέρους ἐπρόκειτο νὰ γνωρισθῆ ἂν ὁ Ἄνδρ. Φακίρης ἦναι ἀλληλέγγυος σύντροφος μὲ τὸν Παντολέοντα, καὶ ἐνῶ ἐξ ἄλλου τὸ ἐφετεῖον παραδέχεται, ὡς ὠμολόγησε καὶ ὁ πληρεξούσιος τοῦ ἀντιδίκου, ὅτι ἡ ἐν Ζακύνθῳ ἐταιρία δὲν ἦτον οὔτε ὁμόρρυθμος, οὔτε ἀλληλέγγυος μὲ τὴν ἐν Σύρῳ Στ. Κατινάκη καὶ Φακίρη· μ' ὅλα ταῦτα διὰ ν' ἀποδείξῃ τὸν Ἄνδρ. Φακίρη ἀλληλέγγυον μετὰ τοῦ Παντολέοντος, παραδέχεται ἐπιστολάς, ὅχι καμωμένας, καὶ ὑπογεγραμμένας παρὰ τοῦ Ἄνδρ. ἀτομικῶς, ἀλλὰ καμωμένας παρὰ τῆς ὅλης ἐν Ζακύνθῳ ἐταιρίας, ἧγουν παραδέχεται ἔγγραφα μὴ πηγάζοντα ἀπὸ ἐκεῖνον, κατὰ τοῦ ὁποίου πρὸς ἀπόδειξιν, ἐναντίον τῆς νομικῆς ἀρχῆς, ὅτι τὰ ἔγγραφα τρίτου, ὡς μὴ δυνάμενα μητε νὰ ὠφελήσωσι, μητε νὰ βλάψωσιν ἄλλον, δὲν δύναται τις νὰ τὰ ἐπικαλεσθῆ κατὰ τούτου (ἄρθ. 238 τῆς ποινικ. δικονομίας)· ἐ. διότι ἐνῶ ἀφ' ἑνὸς μέρους παραδέχεται, ὅτι ἡ ἐν Ζακύνθῳ ἐταιρία δὲν ἦτον οὔτε ὁμόρρυθμος, οὔτε ἀλληλέγγυος μὲ τὴν ἐν Σύρῳ, ἐξ ἄλλου ἀναγνωρίζει τὸν Ἄνδρ. Φακίρη, ὡς ἀλληλέγγυον μὲ τὸν Παντολέοντα διὰ τὰς ὑποχρεώσεις του πρὸς τὸν Στ. Κατινάκην, διότι λέγει ὁ Ἄνδρ. ἦτον μέλος τῆς ἐν Ζακύνθῳ ἐταιρίας· ἀλλ' ἀφοῦ ἡ ἐν Ζακύνθῳ ἐταιρία, καὶ κατὰ τὴν ὁμολογίαν τοῦ ἐφετείου, δὲν ἦτον ἀλληλέγγυος μὲ τὴν ἐν Σύρῳ, πῶς δύναται ἐξ αἰτίας αὐτῆς ὁ Ἄνδρ. νὰ ἦναι συνυπόχρεως μὲ τὸν Παντολέοντα, μέλος τῆς ἐν Σύρῳ ἐταιρίας; ἐν ταῦθα ὑπάρχει προφανῆς ἀντίφασις εἰς τὰς σκέψεις τοῦ ἐφετείου, τὸ συμπέρασμα δὲν ἔχει κάμμίαν σχέσιν πρὸς τὴν ἀρχὴν του, τὸ ἐναντίον μάλιστα ἐξάγεται ἀπ' αὐτήν. Διὰ ταῦτα ζητεῖ τὴν ἀναίρεσιν τῆς ρηθείσης ἀποφάσεως κατὰ τὰ κεφ. 5, 6, 7, 8 καὶ 9, καὶ νὰ ἀποφασισθῆ συγχρόνως, ὅτι ὁ Ἄνδρ. Φακίρης δὲν εἶναι ἀλληλέγγυος ὑπόχρεως μετὰ τοῦ Παντολέοντος εἰς τὴν πρὸς τὸν Στ. Κατινάκην ἐνοχίαν, καὶ δὲν χρεωθεῖ νὰ λάβῃ μέρος εἰς κάμμίαν σύσασιν διαιτητικοῦ δικαστηρίου πρὸς ἐκδίκασιν τοιούτων ἐνοχῶν.

Ἀκοῦσαν τὴν ἔκθεσιν τοῦ Ἀρειοπαγίτου Κ. Ἰω. Ἄντ. Σωμάκη, τοὺς δικηγόρους Π. Ἀργυρόπουλον, Α. Πετράλην, Ἄλ. Φωκᾶν, καὶ τὸν εἰσαγγελέα·

Σκεφθὲν κατὰ τὸν νόμον·

Ἐπειδὴ κατὰ τὸ 67 ἄρθ. τῆς πολιτ. δικονομίας, ὅποιος προτείνει ἄμεσον ἰδιωτικὸν αὐτοῦ συμφέρον δύναται νὰ παρασθῆ ὡς ἐνάγων εἰς πολιτικὴν δίκην· ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου ἡ Ἀγγεροῦ Κατινάκη, εἴτε μόνη κληρονόμος, εἴτε συγκληρονόμος ὑποτεθῆ τοῦ ἀποβιώσαντος υἱοῦ τῆς Στ. Κατινάκη, ἐδύνατο νὰ κινήσῃ ἀγωγὴν κατὰ τοῦ Παντολέοντος, καὶ Ἄνδρ. Φακίρη, διότι, διεκδικουμένη κατ' αὐτῶν δικαιώματα τοῦ ρηθέντος υἱοῦ τῆς, ἐπρότεινε, κατ' ἀμφοτέρας τὰς περιπτώσεις, ἄμεσον ἰδιωτικὸν αὐτῆς συμφέρον· ἐπο-

μένως τὸ δικαστήριον τῶν ἐν Ἀθήναις ἐφετῶν παραδεχθὲν τὴν ἀγωγὴν αὐτῆς, φέρουσαν ἐν ἑαυτῇ νόμιμον αἰτίαν, δὲν παρεβίασε κάμμιαν οὐσιώδη διατάξιν τῆς πολιτ. δικονομίας, οὔτε νομικὴν ἀρχήν. Ἐπειδὴ κατὰ τὸ 745 ἄρθρ. τῆς πλητ. δικονομίας, πᾶσα αἴτισις γενομένη πρωτοδικῶς, καὶ ἂν δὲν ἐξεδόθη περὶ αὐτῆς ἀπόφασις, δύναται νὰ ᾖ ἀντικείμενον τῆς ἐφέσεως ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου, ὡς γίνεται δῆλον ἀπὸ τὴν προβαλλομένην ἀπόφασιν, ἀφοῦ ἡ Ἀγγεροῦ Κατινάκη ἐπρότε. νεν ἐνώπιον τοῦ ἐν Σύρῳ δικαστηρίου τῶν ἐμποροδικῶν τὸ ἀλληλέγγυον τοῦ Ἀνδρέου καὶ τοῦ Παντολέοντος Φακίρη, καθὼς καὶ ἐνώπιον τοῦ ἐν Ἀθήναις δικαστηρίου τῶν ἐφετῶν, τὸ δικαστήριον τοῦτο ἀποφασίσαν περὶ τοῦ ζητήματος τῆς ἀλληλεγγυότητος, ἀπεφάσισε περὶ αἰτήσεως ἣτις εἶχε προταθῆ καὶ ἐνώπιον τοῦ πρωτοδικείου· ἐπομένως ὁ λόγος, ὅτι παρεβιάσθησαν αἱ ἀφ ρῶσαι τοὺς δύο βαθμοὺς τῆς δικαιοδοσίας διατάξεις τοῦ νόμου εἶναι πάντῃ ἀυπόστατος·

Ἐπειδὴ κατὰ τὴν ἐννοίαν τῶν ἄρθ. 39 καὶ 42 τοῦ ἐμπορικοῦ νόμου συνδυσμένων, ὡσάκις τὸ καταστατικὸν ἐταιρίας τινὸς συμβόλαιον δὲν ἤθελε γείνει ἐγγράφως, καὶ δὲν ἤθελε δημοσιευθῆ κατὰ τοὺς νομίμους τύπους, δύναται μὲν ἕκαστος τῶν συμβαλλομένων τὰ ζητήσῃ τὴν ἀκύρωσιν αὐτοῦ· ἀλλ' ἡ ἀκύρωσις αὐτὴ ὡς πρὸς τὰ μέλη τῆς ἐταιρίας δὲν πρέπει νὰ ἔχη ἄλλα ἀποτελέσματα, εἰμὴ ὅτι κἀνὲν ἐξ αὐτῶν τῶν μελῶν δὲν ὑποχρεοῦται νὰ ἔμβῃ εἰς τὴν ἐταιρίαν, ἂν αὐτὴ δὲν ἀρχισεν ἀκόμη, ἢ ἂν ἤδη ἀρχισε, δὲν ἐμποδίζεται ἀπὸ τοῦ νὰ ἀποσυρθῆ ἀπὸ αὐτὴν ἐν παντὶ καιρῷ· ὡσάκις ὁμοῦς μεταξὺ τῶν μελῶν ἐταιρίας, συντεθειμένης, ὡς εἴρηται, ἄνευ ἐγγράφου δημοσιευμένου κατὰ τὸν νόμον, ἤθελον λάβῃ χώραν σχέσεις, ἢ κοινωνίας ἐργασιῶν, ἐξ ὧν ἤθελον προκύψῃ ἀποτελέσματα, καὶ ἐπομένως ἀγωγαὶ μὴ ἀντιβαίνουσαι εἰς τὸν νόμον, καὶ εἰς τὰ χρῆσα ἤθη, τὰ δικαστήρια ὀφείλουσαν νὰ δικάσωσι κατὰ τὰς ἀρχὰς τῆς δικαιοσύνης, ἣτις δὲν συγχωρεῖ νὰ πλουτήσῃ τις μὲ ζημίαν ἄλλου, καὶ ἀπαιτεῖ ὡσεὶ πᾶσα συγκοινωνία συμφερόντων, καὶ τυχαία ἂν ᾖ, γεννῶσα ἀμοιβαίας σχέσεις, νὰ χορηγῇ ἀμοιβαία δικιώματα εἰς τὸ νὰ ἀπαντήσῃ ἕκαστος τῶν συγκοινωνῶν τὸ ἀνήκον εἰς αὐτόν· αἱ δὲ τοιαῦται σχέσεις δύναται νὰ ἀποδειχθῶσι διὰ παντὸς νομίμου μέσου· ἐπομένως τὸ δικαστήριον τῶν ἐν Ἀθήναις ἐφετῶν παραδεχθὲν, ὡς μέσον ἀποδείξεως, ὡς πρὸς τὴν ὑπαρξίν τῶν μεταξὺ τῆς ἐν Ζακύνθῳ ἐταιρίας καὶ τῆς ἐν Σύρῳ ἐμποροδικῶν σχέσεων, ἐν ἑλλείψει καταστατικοῦ συμβολαίου, τὴν μεταξὺ τῶν εἰρημένων ἐταιριῶν ἀλληλογραφίαν, δὲν παρεβίασε τὰ ἄρθ. 39 καὶ 42 τοῦ ἐμπορικοῦ νόμου·

Ἐπειδὴ κατὰ τὸ 256 ἄρθ. τῆς πολιτ. δικονομίας, τὰ δικαστήρια δὲν εἶναι ὑποχρεωμένα νὰ ἀκολουθῶσι νομικὴν τινα περὶ ἀποδείξεων θεωρίαν, ἀλλ' ὀφείλουσαν νὰ ἀποφαινῶνται κατὰ πεποιθησιν· ἐπομένως τὸ δικαστήριον τῶν ἐν Ἀθήναις ἐφετῶν παραδεχθὲν τὰς ἐπιτολάς τῆς ἐν Ζακύνθῳ ἐταιρίας πρὸς

ἀπόδειξιν τῆς ἀλληλεγγυότητος τοῦ Ἀνδρέου μετὰ τοῦ Παντολέοντος Φακίρη δὲν παρεβίασε κανένα περὶ ἀποδείξεων νόμον· ἐκτὸς τούτου ὁ λόγος οὗτος, ὡς σφερόμενος περὶ τὴν σάθμισιν τῶν ἀποδείξεων εἶναι πραγματικὸς, καὶ ὡς τοιοῦτος ὑπεκφεύγει τὴν ἀρμοδιότητα τοῦ Ἀρείου Πάγου.

Ἐπειδὴ, ἀφοῦ τὸ δικαστήριον τῶν ἐν Ἀθήναις ἐφετῶν, σαθμίσαντες εἰς αὐτὸ παρουσιασθείσας ἀποδείξεις, παρεδέχθη, ὅτι τὰ μέλη τῆς ἐν Ζακύνθῳ ἑταιρίας, ὁμορρύθμου οὐσῆς, ἦσαν ἀλληλέγγυα, καὶ ὅτι ὁ Παντολέον Φακίρης μέλος τῆς ῥηθείσης ἑταιρίας, ἐσύσῃσε τὴν ἐν Σύρῳ, ὅχι ἐπ' ἰδίῳ αὐτοῦ ὀνόματι, ἀλλὰ κατ' ἐντολὴν καὶ διὰ λογαριασμὸν τῆς ἐν Ζακύνθῳ ἑταιρίας, ἔπεται ὅτι, ἢ κατὰ τοῦ Παντολέοντος Φακίρη ἀγωγῇ, ὡς δυναμένη νὰ κινηθῇ ἐναντίον τοῦ ἠθικοῦ προσώπου τῆς ἐν Ζακύνθῳ ἑταιρίας, κατ' ἐντολὴν τοῦ ὁποίου ἐνήργει, ἐδύνατο ἐπίσης νὰ κινηθῇ καὶ καθ' ἑνὸς ἐκάστου ἢ καθ' ὅλων συνάμα τῶν μελῶν αὐτοῦ, ἀλληλεγγύων ὄντων· ἐπομένως τὸ δικαστήριον τῶν ἐφετῶν κηρύξαν τὸν Ἀνδ. Φακίρη, μέλος τῆς ἐν Ζακύνθῳ ἑταιρίας, ἀλληλεγγύως ὑπόχρεων μετὰ τὸν Παντολέοντα Φακίρη, μέλος τῆς ἐν Ζακύνθῳ, καὶ τῆς ἐν Σύρῳ ἑταιρίας ἐν ταυτῷ, δὲν παρεβίασε τὸν νόμον.

Διὰ ταῦτα ἀπορρίπτει τὴν ἀναιρέσεως αἰτήσιν τοῦ Ἀνδ. Φακίρη, κατοίκου Πατρῶν, ἣτις ἔγεινε κατὰ τῆς ἀπὸ 5 Ἰουλ. 1838 καὶ ὑπ' ἀριθμὸν 801 ἀποφάσεως τῶν ἐν Ἀθήναις ἐφετῶν, καταδικάζει τὸν αἰτήσαντα τὴν ἀναίρεσιν εἰς τὸ πρόστιμον τῶν ἑκατὸν δραχμῶν, εἰς τὰ δικαιώματα τῆς παρούσης δίκης δραχ. 72, καὶ εἰς τὰ ἐξόδα τοῦ ἀντιδίκου του.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις, τὴν 4 Ἀπριλ. τοῦ 1839 ἔτους.

Ἐδημοσιεύθη ἐν Ἀθήναις, τὴν 20 Ἀπριλ. 1839.

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΗ 270.

Περὶ ἀπορρίψεως τῆς περὶ ἀναιρέσεως αἰτήσεως τοῦ Θ. Ξένου, κατὰ τῆς ἀποφάσεως τῶν ἐν Ἀθήναις ἐφετῶν.

(Ἀριθ. πρωτοκ. 405.)

Τὸ δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου.

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαστῶν Κ. Κ. Χ. Κλονάρη προέδρου, Ἰ. Ἀ. Σωμάκη, Δ. Γ. Φέδερ, Δ. Σκορδίλη, Θ. Μανούση, Διομήδους Κυριακοῦ, Ἰω. Κόνιαρη δικηγόρου ἀναπληροῦντος τὸν ἀντιπρόεδρον Κ. Α. Πολυζωίδην ἀπόντα, κωλυομένων τῶν δύο παρέδρων Κ. Κ. Γ. Ἀφθονίδου καὶ Δ. Ν. Φωτίλα, καὶ παρόντων τοῦ ἀντεισαγγελέως Κ. Γ. Α. Νούτη, καὶ τοῦ γραμματέως Γ. Κ. Ἰσχομάχου.

Συνελθὼν εἰς δημοσίαν συνεδρίαν τὴν 6 τοῦ ἐνεσῶτος μηνὸς διὰ νὰ δικάσῃ μετὰξὺ τοῦ Θεοδώρου Ξένου διαμενοντος εἰς Σμύρνην, ἀναιρεσίοντος,

παρασαθέντος διὰ τοῦ πληρεξουσίου δικηγόρου Μ. Κ. Μαρίνογλου, καὶ τοῦ Γεωρ. Βλαχούτζη κατοίκου Ἀθηνῶν, ἀναίρεσιβλήτου, παρασαθέντος αὐτοπροσώπως καὶ διορίσαντος πληρεξουσίων του τὸν δικηγόρον Α. Πετζάλην, τὴν ἐξῆς αἴτησιν ἀναίρεσεως.

Τὴν 14 Μαρτ. 1836 ὁ Ἐρμανουὴλ Ξένος ἐξέδωκεν ἐν Ἀθήναις γραμματίον διστήλων 1400 πληρωιέον ἀπὸ τὸν ἐν τῇ αὐτῇ πόλει Κωνσ. Βλαχούτζην εἰς ἐνὸς ἔτους προθεσμίαν εἰς τὴν διαταγὴν τοῦ Γεωρ. Βλαχούτζη ὁ Κωνσ. Βλαχούτζης ἀπεδέχθη τὸ ἀνωτέρω γραμματίον τὴν 15 Μαρτ. τοῦ αὐτοῦ ἔτους, τὸ ὁποῖον μετεβιβάσθη δι' ὀπισθογραφίσεως κατὰ πρῶτον πρὸς τὸν Γ. Π. Σκουζε καὶ ἔπειτα κατὰ τὴν 20 τοῦ ἀνω ῥηθέντος μῆνος εἰς τὸν Κωνσ. Νέγγην. Τὴν 15 Μαρτ. 1837 ὁ τελευταῖος οὗτος διεμαρτυρήθη ἐναντίον τοῦ ἐκδότου καὶ τῶν ὀπισθογράφων αὐτοῦ ἕνεκα τῆς μὴ πληρωμῆς. Τὴν αὐτὴν ἡμέραν ὁ Γεωργ. Βλαχούτζης ἐξοφλήσας τοῦτο, διεμαρτυρήθη ἐναντίον τοῦ ἐκδότου, διὰ τὸ κεφάλαιον, τόκους καὶ λοιπὰ ἐπομένως δὲ δι' ἀγωγῆς του τὴν 15 Ἀπριλ. π. ε. ἐνήγαγεν ἐνώπιον τοῦ ἐν Ἀθήναις πρωτοδικείου, ὡς ἐμποροδικείου, τὸν ἐν Σμύρῃ Θ. Ξένον, κληρονόμον τοῦ ἀποβιώσαντος ἀδελφοῦ αὐτοῦ Ἐρμανουὴλ Ξένου, ἐξαιτούμενος τὸ κεφάλαιον τοῦ γραμματίου ἐκ διστήλων 1400, τὰ ἔξοδα κλπ. Τὸ ῥηθὲν δικαστήριον κατεδίκασε τὸν Θ. Ξένον νὰ πληρώσῃ πρὸς τὸν Γ. Βλαχούτζην εἰς ἐξόφλησιν τοῦ Γραμματίου διστήλα 1400, τὸν νόμιμον τόκον καὶ τὰ ἔξοδα. Τὴν ἀπόφασιν ταύτην ἀνέκοψεν ὁ ἐναγόμενος διὰ τοῦ πληρεξουσίου του συζητηθείσης ἐπομένως τῆς ὑποθέσεως τὸ μνησθὲν δικαστήριον τῶν ἐν Ἀθήναις πρωτοδικῶν, ὡς ἐμποροδικῶν, διὰ τῆς ὑπ' ἀρ. 1521 ἀποφάσεώς του ἀπέρριψε τὴν ἀνακοπὴν καὶ ἐπεκύρωσε τὴν κατ' ἐρήμην ἀπόφασιν. Τὴν ἀπόφασιν ταύτην ἐξεκάλεσεν ὁ Θ. Ξένος, ἐνώπιον τοῦ ἐν Ἀθήναις δικαστηρίου τῶν ἐφετῶν, τὸ ὁποῖον διὰ τῆς ἀπὸ 11 Νοεμβ. 1838 ὑπ' ἀρ. 973 ἀποφάσεώς του ἀπέρριψε τὴν ἔφεσιν καὶ ἐπεκύρωσε τὴν πρωτόδικον ἀπόφασιν. Τῆς ἀποφάσεως ταύτης ἐζήτησε τὴν ἀναίρεσιν ὁ Θ. Ξένος διὰ τοὺς ἐξῆς λόγους, ὅτι κακῶς ἦτον συντεθειμένον τὸ δικαστήριον, διότι ἔλαβε μέρος εἰς τὴν δίκην ὁ νεώτερος κατὰ τὸν διορισμὸν δικαστῆς Σ. Πήλληκας, χωρὶς νὰ ἀναφέρεται κἀνὲν κώλυμα τοῦ πρεσβυτέρου δικαστοῦ Χ. Αἰνιᾶνος ὅτι τὸ δικαστήριον τῶν ἐν Ἀθήναις ἐφετῶν ἠλλάξε τὰς βάσεις τῆς πρωτοδικῆς δικασθείσης ἀγωγῆς, παρεγνώρισε τὴν διάκρισιν μεταξὺ πρώτου καὶ δευτέρου βαθμοῦ τῆς δικαιοδοσίας καὶ ἐδίκασε περὶ ἀντικειμένου μὴ δικασθέντος πρωτοδικῶς.

Ἀκούσαν τὴν ἔκθεσιν τοῦ Ἀρειοπαγίτου Κ. Δ. Σκορδίλη, τὸν δικηγόρον Μ. Κ. Μαρίνογλου, τὸν δικηγόρον Α. Πετζάλην, καὶ τὸν ἀντεισαγγελεῖα.

Σκεφθὲν κατὰ τὸν νόμον.

Ἐπειδὴ τὸ 27 ἄρθρ. τοῦ ὀργανισμοῦ τῶν δικαστηρίων διατάσσει νὰ προσλαμβάνεται εἰς ἀπαρέδρος τότε μόνον, ὅταν κωλύεται ὁ τακτικὸς δικαστῆς,

ὄθεν ἐκ τῆς διατάξεως ταύτης ἔπεται, ὅτι τὸ δικαστήριον τὸ ὁποῖον προσλαμβάνει πάρεδρόν τινα πρέπει νὰ ἀναφέρῃ ἐν τῇ ἀποφάσει τὸ κώλυμα τοῦ τακτικοῦ δικασοῦ, ἡ ἀνάγκη ὅμως αὕτη δὲν ὑπάρχει ὡς αὐτὸς ὁ τακτικὸς δικαστὴς ἀναπληροῦται ἀπὸ δικαστῆν ὑπεράριθμον, ὅστις ὡν ἐπίσης τακτικὸς παρέχει ὅλας τὰς ὑπὸ τοῦ νόμου ἀπαιτούμενας ἀσφαλείας, ἐπομένως τὸ δικαστήριον τῶν ἐν Ἀθήναις ἐφετῶν δὲν δύναται νὰ θεωρηθῇ ὡς κακῶς συντεθειμένον, διότι προσέλαβε τὸν νεώτερον δικαστῆν Σ. Πήλληκα ἀντὶ τοῦ ἀρχαιότερου Χ. Αἰνιᾶνος χωρὶς νὰ ἀναφέρῃ κώλυμα τούτου.

Ἐπειδὴ τὸ δικαστήριον τῶν ἐν Ἀθήναις ἐφετῶν, ὡς γίνεται δῆλον ἐκ τῆς ἀποφάσεώς του, ἐδίκασε τὸ αὐτὸ ἀντικείμενον τὸ προταθὲν ἐνώπιον τῶν πρωτοδικῶν, δηλ. τὴν 1400 δισηλῶν ἀπαίτησιν τοῦ Γ. Βλαχούτζη κατὰ τοῦ Θ. Ξένου, ἐπομένως ὁ λόγος ὅτι οἱ ἐφέται μετήλλαξαν τὴν βᾶσιν τῆς ἀγωγῆς, εἶναι ἀνυπόστατος.

Ἐπειδὴ τὸ δικαστήριον τῶν ἐφετῶν παραδεχθὲν, ὅτι τὰ 1400 δίστηλα ἐδόθησαν εἰς τὸν Κ. Βλαχούτζην κατ' ἐντολὴν τοῦ Ἐμμ. Ξένου ἀντὶ τοῦ ὅτι ἐμετρήθησαν συμβολικῶς, ὡς ἀναφέρει εἰς τὰς προτάσεις του ὁ Γ. Βλαχούτζης, δὲν ἀνεπλήρωσε πράγματα μὴ προταθέντα, ἀλλὰ μόνον εἰς τὰ ἤδη προταθέντα ἔδωσε νέον χαρακτηρισμόν.

Διὰ ταῦτα ἀπορρίπτει τὴν ἀναιρέσεως αἴτησιν τοῦ Θ. Ξένου, ἣτις ἔγεινε κατὰ τῆς ἀπὸ 11 Νοεμβ. 1838 καὶ ὑπ' ἀριθμ. 973 ἀποφάσεως τῶν ἐν Ἀθήναις ἐφετῶν, καταδικάζει τὸν αἰτήσαντα τὴν ἀναίρεσιν εἰς τὸ πρόσσιμον τῶν ἑκατὸν δραχμῶν, καὶ εἰς τὰ δικαιώματα τῆς παρούσης δίκης δραχ. 24.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις, τὴν 8 Ἀπριλ. 1839.

Ἐδημοσιεύθη ἐν Ἀθήναις τὴν 20 Ἀπριλ. 1839.

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΗ 272.

Περὶ ἀναίρεσεως ὑπὲρ τοῦ νόμου τῆς ἀπὸ 3 Μαΐου 1838 καὶ ὑπ' ἀρ. 721 ἀποφάσεως τῶν ἐν Ἀθήναις ἐφετῶν.

(Ἀριθ. πρωτοκ. 779.)

Τὸ δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου.

Συγγεμένον ὑπὸ τῶν δικαστῶν Κ. Κ. Χ. Κλονάρη προέδρου, Α. Πολυζωΐδου ἀντιπροέδρου, Ἰω. Ἀν. Σωμάκη, Δ. Γ. Φέδερ, Δ. Σκορδίλη, Θ. Μανούση, Ἀλεξ. Φωκᾶ δικηγόρου, ἀναπληροῦντες τὸν δικαστῆν Κ. Διομηδὴν Κυριακὸν ἀπόντα, κωλυομένων τῶν παρόντων Κ. Κ. Γ. Ἀφθονίδου, καὶ Δ. Ν. Φωτίλα, καὶ παρόντων τοῦ εἰσαγγελέως Κ. Δ. Γ. Σουτζου καὶ τοῦ γραμματέως Γ. Κ. Ἰσχομάχου.

Συνελθόν εἰς δημοσίαν συνεδρίασιν τὴν 13 τοῦ ἐνεστώτος μηνὸς διὰ τὴν δικάσῃ τὴν ἐξῆς ὑπὲρ τοῦ νόμου αἴτησιν ἀναίρεσως:

Εἰς τὴν μεταξὺ Δ. Λαμπρινίδου καὶ Σ. Μαλιτζινιώτου ἐκκρεμῆ δίκην ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου τῶν ἐν Ἀθήναις ἐφετῶν, ὁ παρ' αὐτῶν εἰσαγγελεὺς Κ. Πιτζιπιὸς ἐπρότεινε τὴν ἐξαίρεσίν του, διότι ὢν ἄλλο τε εἰσαγγελεὺς παρὰ τοῖς ἐν Ναυπλίῳ ἐφέταις συνέπραξεν ὡς τοιοῦτος εἰς τὴν αὐτὴν ὑπόθεσιν, ἣτις ἀκολούθως, κατὰ συνέπειαν ἀναίρεσως, παρεπέμφθη εἰς τὸ ἐνταῦθα πρωτοδικεῖον καὶ ἔπειτα δι' ἐφέσεως εἰσῆχθη εἰς τὸ ἐνταῦθα δικαστήριον τῶν ἐφετῶν. Τὸ δικαστήριον δὲ τοῦτο διὰ τῆς ἀπὸ 3 Μαΐου π. ε. ὑπ' ἀρ. 721 ἀποφάσεώς του ἀπερρίψεν τὴν προταθεῖσαν αἴτησιν ἐξαίρεσως, ἐπὶ λόγῳ ὅτι ὁ εἰσαγγελεὺς Κ. Πιτζιπιὸς δὲν ἀπεφήνατο τὰς ἀποφάσεις, καθ' ὧν ἐγένετο ἡ ἔφεσις, καὶ ὅτι ὁ προταθεὶς λόγος δὲν προβλέπεται ἀπὸ τὸ 5 ἐδάφ. τοῦ 36 ἄρθ. τῆς πολιτ. δικονομίας. Τῆς ἀποφάσεως ταύτης ἐζήτησε τὴν ἀναίρεσιν ὁ παρὰ τῷ Ἀρείῳ Πάγῳ εἰσαγγελεὺς διὰ ψευδῆ ἐρμηνείαν τοῦ εἰρημένου 36 ἄρθ. τῆς πολιτ. δικονομίας.

Ἀκοῦσαν τὴν ἔκθεσιν τοῦ ἀντιπροέδρου Κ. Α. Πολυζωΐδου, καὶ τὸν εἰσαγγελέα.

Σκεφθὲν κατὰ τὸν νόμον.

Ἐπειδὴ ἂν καὶ κατὰ τὸ γράμμα τοῦ 5 παραγράφου τῆς πολιτ. δικονομίας, οἱ εἰς τὴν ἀρχὴν τοῦ ἄρθρου ἀναφερόμενοι δικαστικοὶ ὑπάλληλοι, ἐξαίρουνται μόνον ὅταν ἀπεφήναντο τὴν ἀπόφασιν καθ' ἣς ἔγεινεν ἔφεσις, ἀλλ' ὅμως κατὰ τὴν ἔννοιαν τοῦ νόμου πρέπει νὰ θεωρηθῶσιν ὡς ὑποκείμενοι αὐτοὶ οὗτοι εἰς ἐξαίρεσιν, καὶ ὁσάκις ἔλαβον μέρος εἰς τὴν ἐκδίκασιν τῆς αὐτῆς ὑποθέσεως ὡς μέλη ἄλλου δικαστηρίου, διότι ὁ σκοπὸς τοῦ νόμου, ἐπιτρέποντος τὴν χεῖσιν τῶν ἐνδίκων μέσων, τῆς τε ἐφέσεως καὶ ἀναίρεσως, εἶναι τὸ νὰ δικάζεται ἢ δι' ἐνὸς ἐκείνων τῶν μέσων εἰς ἕτερον δικαστήριον ὑποβαλλομένη ὑπόθεσις, ἀπὸ ἄλλα πρόσωπα, παρὰ τὰ ὁποῖα ἐδίκασαν ἤδη εἰς τὴν αὐτὴν ὑπόθεσιν, πρόσωπα δηλ. μὴ ἔχοντα κάμμίαν προσχηματισμένην περὶ τῆς ὑποθέσεως γνώμην, ἀλλὰ συγκαλούμενα κατὰ πρῶτον ἤδη νὰ ἐκφέρωσι τὴν ἰδίαν ἐαυτῶν κρίσιν· ὁ αὐτὸς δὲ λόγος ἀναφέρεται εἰς τε τοὺς δικαστὰς καὶ εἰς τοὺς εἰσαγγελεῖς· ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου ὁ παρὰ τῷ ἐν Ἀθήναις δικαστηρίῳ τῶν ἐφετῶν εἰσαγγελεὺς Κ. Πιτζιπιὸς, ὅστις χρηματίσας εἰσαγγελεὺς πρῶτον παρὰ τοῖς ἐν Ναυπλίῳ ἐφέταις, συνέπραξεν ὡς τοιοῦτος εἰς τὴν αὐτὴν μεταξὺ Λαμπρινίδου καὶ Σ. Μαλιτζινιώτου ὑπόθεσιν, παραπεμφθεῖσαν κατὰ συνέπειαν ἀναίρεσως εἰς τὸ ἐνταῦθα πρωτοδικεῖον, εἰσαχθεῖσαν ἔπειτα δι' ἐφέσεως εἰς τὸ ἐνταῦθα δικαστήριον τῶν ἐφετῶν, εἶχε νόμιμον λόγον νὰ ζητήσῃ, ὡς ἔπραξε, τὴν ἐξαίρεσίν του εἰς αὐτὴν, τὸ δὲ δικαστήριον τῶν ἐν Ἀθήναις ἐφετῶν ἀπορρίψαν τὴν αἴτησίν του ἡρμήνευσε κακῶς τὸν 5 §. τοῦ εἰρημένου 36 ἄρθ. τῆς πολιτ. δικονομίας.

Διὰ ταῦτα ἀναίρει ὑπὲρ τοῦ νόμου τὴν ἀπὸ 3 Μαΐου. 1838 καὶ ὑπ' ἀρ. 721

ἀπόφασιν τῶν ἐν Ἀθήναις ἐφετῶν, ἀποφασίζει τὰ ἔξοδα τῆς παρούσης δίκης νὰ λογισθῶσιν εἰς ἔαρος τοῦ δημοσίου, καὶ διατάττει νὰ γραφῇ ἡ παρούσα ἀπόφασις εἰς τὸ περιθώριον τοῦ πρωτοτύπου τῆς ἀναιρεθείσης καὶ νὰ δημοσιευθῇ διὰ τῆς ἐφημερίδος.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις, τὴν 13 Ἀπριλίου τοῦ 1839.
Ἐδημοσιεύθη ἐν Ἀθήναις, τὴν 27 Ἀπριλίου 1839.

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΗ 273.

Περὶ ἀρνήσεως τῆς συζήτησεως τῆς περὶ ἀναιρέσεως αἰτήσεως τοῦ Ἀλεξ. Ἰω. Βλασσοπούλου, κατὰ τῶν ἀποφάσεων τῶν ἐν Ναυπλίῳ ἐφετῶν.

(Ἀριθ. πρωτοκ. 780.)

Τὸ δικαστήριον τοῦ Ἄρειου Πάγου.

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαστῶν Κ. Κ. Χ. Κλονάρη προέδρου, Α. Πολυζωΐδου ἀντιπροέδρου, Ἰω. Ἀντ. Σωμάκη, Δ. Γ. Φέδερ, Δ. Σκορδίλη, Θ. Μανούση, Ἀλεξ. Φωκᾶ δικηγόρου, ἀναπληροῦντος τὸν δικαστὴν Κ. Διομήδην Κυριακὸν ἐξαιρεθέντα, κωλυομένων τῶν παρέδρων Κ. Κ. Γ. Ἀφθονίδου, καὶ Δ. Ν. Φωτίλα, καὶ παρόντων τοῦ ἀντεισαγγελέως Κ. Γ. Α. Ναύτη, καὶ τοῦ γραμματέως Γ. Κ. Ἰσχομάχου.

Συνελθόν εἰς δημοσίαν συνεδρίασιν τὴν 17 τοῦ ἐνεσῶτος μηνὸς διὰ νὰ δικάσῃ μεταξὺ τοῦ Ἀλεξ. Ἰω. Βλασσοπούλου, κατοικοῦ Πατρῶν ἀναιρεσιοντος, μὴ ἐμφανισθέντος, καὶ τῶν Ἰω. Κορνιατοπούλου καὶ Γ. Ἀρσενικοῦ, κατοίκων Ναυπλίας ἀναιρεσιβλήτων, παρασταθέντων διὰ τοῦ πληρεξουσίου δικηγόρου Ἰω. Γ. Τυπάλδου, τὴν ἀναιρέσεως αἴτησιν γενομένην κατὰ τῶν ἀπὸ 26 Ἰουν. 1837, 15 Μαρτ. καὶ 12 Αὐγ. 1838 ὑπ' ἀρ. 129, 90 καὶ 208 ἀποφάσεων τῶν ἐν Ναυπλίῳ ἐφετῶν, ἐκδοθεισῶν ἐπὶ τῆς μεταξὺ τῶν κειρημένων διαδίκων διενέξεως περὶ πληρωμῆς γραμματίου εἰς διαταγὴν.

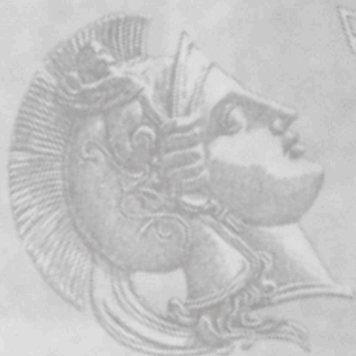
Ἀκοῦσαν τὸν ἀντεισαγγελέα προτείναντα νὰ ἀρνηθῇ τὸ δικαστήριον διὰ πάντα τὴν συζήτησιν τῆς ὑποθέσεως κατὰ τὸ 823 ἄρθ. τῆς πολιτ. δικονομίας, καθότι ὁ ἀναιρεσιῶν δὲν κατέβαλε τὸ νόμιμον παράβολον.

Ἀκοῦσαν καὶ τὸν δικηγόρον Ἰω. Γ. Τυπάλδον.

Σκεφθὲν κατὰ τὸν νόμον.

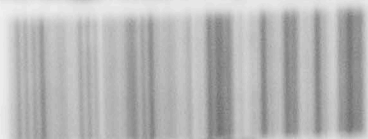
Ἐπειδὴ κατὰ τὸ 823 ἄρθ. τῆς πολιτ. δικονομίας μὴ προηγήθεισος τῆς καταθέσεως τοῦ νόμιμου παραβόλου, ὁ Ἄρειος Πάγος ἀρνεῖται τὴν συζήτησιν καὶ ἐξ ἐπαγγέλματος, ἐκτὸς ἂν οἱ διάδικοι ἀπολαμβάνωσι τὰ δικαιώματα τῶν πενήτων, ἢ δὲ ἀρνήσις αὕτη δὲν δύναται νὰ ἰσοδυναμῇ μὲ τὴν ἀναβολὴν ἢ διαγραφὴν τῆς δίκης, διότι οἱ αἰτοῦντες τὴν ἀναίρεσιν μὴ καταβάλλοντες τὸ ρηθὲν παράβολον δύνανται νὰ παρατείνωσιν ἀορίστως τὴν

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΔΟΗΝΑΝ

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

9789540010000

τούτου ὁ δανειστής Παναγ. Ματεράκης, ὅσιν εἶχεν ἀσφαλίσαι τὸ ῥηθέν δάνειον εἰς τὸ ἐν Πάτραις Ἀχαϊκὸν ἀσφαλιστικὸν κατάστημα, ζήτησας παρὰ τῆς ἐταιρίας ταύτης τὴν ἀπόδοσιν τῶν ἐξασφαλισθέντων χρημάτων, ἐδικαιώθη διὰ διαιτητικῆς ἀποφάσεως νὰ λάβῃ παρὰ τῆς ἐταιρίας τὴν ἀσφαλισθεῖσαν ποσότητα. Ἡ δὲ ἐταιρία ἐνήγαγε τὸν πλοίαρχον Ἰω. Μπακογεώργην ἐνώπιον τοῦ ἐν Πάτραις ἐμποροδικείου, ἐξαιτουμένη νὰ καταδικασθῇ οὗτος εἰς τὴν ἀπόδοσιν, τὴν ὁποίαν ἡ ἐταιρία ὑπεχρεώθη νὰ πληρώσῃ εἰς τὸν Ματεράκην καὶ τὰ ἐπισυμβάντα ἔξοδα, καὶ νὰ ἐπικυρωθῇ ἡ κατάσχεσις τὴν ὁποίαν ἡ ἐταιρία ἐνήργησεν ἐπὶ τινῶν χρημάτων τοῦ πλοιάρχου πρὸς συμψηφισμὸν τῆς ἀναλόγου ποσότητος.

Τὸ ἐμποροδικεῖον διὰ τῆς ἀπὸ 8 Νοεμβ. 1837 ἀποφάσεώς του παρεδέχθη τὰς προτάσεις τοῦ ἐνάγοντος, ὁ δὲ ἐναγόμενος ἐξεκάλει τὴν ἀπόφασιν ταύτην ἐνώπιον τοῦ ἐν Νκυπλίῳ δικαστηρίου τῶν ἐφετῶν, τὸ ὁποῖον πρὶν ἀποφασίσῃ ὀριστικῶς, ἐξέδωκε τὴν 30 Ἀπριλ. 1838 προδικαστικὴν περὶ ἀποδείξεως ὑπ' ἀριθ. 123 ἀπόφασιν, δι' ἧς διέταξε ν' ἀποδείξῃ ὁ ἐφεσίβλητος διὰ τίνος μέσου οἱ ναῦται τῆς ναυαγησάσης Βορτζέρας διεσώθησαν ἐκ τοῦ πλοίου εἰς τὴν ξηρὰν καὶ ἂν διεσώθησαν μεθ' ἐαυτῶν ἐκτὸ τῶν ὁποίων ἦσαν ἐνδεδυμένοι φορεμάτων ἄλλα πράγματα ἢ χρήματα. Διεξαχθείσης δὲ τῆς περὶ τὴν ἀπόδειξιν διαδικασίας τὸ δικαστήριον τῶν ἐφετῶν ἐξέδωκε τὴν ἀπὸ 26 Ἰουλ. 1838 ἀπόφασιν, δι' ἧς παραδεχθὲν τὴν ἔφεισιν, καὶ μεταρρυθμίσαν τὴν ἐκκληθεῖσαν ἀπόφασιν, ἀπέρριψε τὴν ἀγωγὴν τοῦ ἐφεσιβλήτου καὶ κατεδίκασεν αὐτὸν εἰς τὴν ἔξοδα τῆς πρωτοδίκου καὶ ἐφεσίμου δίκης. Τῆς ἀποφάσεως ταύτης, καθὼς τῆς προμνησθείσης προδικαστικῆς περὶ ἀποδείξεως ἀποφάσεως τοῦ αὐτοῦ δικαστηρίου ἐζήτησε τὴν ἀναίρεσιν ὁ διευθυντῆς τοῦ Ἀχαϊκοῦ ἀσφαλιστικοῦ καταστήματος, ἐξαιτούμενος πρὸς τοῦτοις νὰ ἐφαρμώσῃ ὁ Ἄρειος Πάγος τὰ ἄρθρ. 227 καὶ 228 τοῦ ἐμπορικ. νόμου καὶ νὰ καταδικάσῃ τὸν ἐναγόμενον εἰς τὴν πληρωμὴν δραχ. 1714 90/00 κεφαλαίου, ἔξόδων, τόκων κτλ.

Ὡς λόγους δὲ ἀναιρέσεως ἐπιφέρει τοὺς ἐξῆς: α'. διότι τὸ ἐφετεῖον παραδεχθὲν τὰ ὑπὸ τοῦ πλοιάρχου Μπακογεώργην παρουσιασθέντα ἀποδεικτικὰ τοῦ ὑπολιμενάρχου Κυπαρισσίας καὶ τοῦ δημάρχου περὶ τοῦ ναυαγίου ὡς παρέχοντα πίσιν, παρεβίασε τὰ ἄρθρ. 242, 243 καὶ 247 τοῦ ἐμπορικοῦ νόμου. β'. διότι τὸ ἐφετεῖον θεωρῆσαν τὸν πλοίαρχον ἀνεύθυνον τῆς ἀπωλείας τοῦ πλοίου, ὡς ναυαγήσαντος ἐξ ἐφνηδίου θυέλλης, ὡς καὶ ἡ παρουσία τοῦ πλοιάρχου ἐντὸς τοῦ πλοίου δὲν ἐδύνατο ἐναντίον τῆς ἰσχύος αὐτῆς νὰ προλάβῃ τὸ ναυάγιον, καθὼς ἐζήγησε καὶ παρεβίασε τὰ ἄρθρα 227 καὶ 228 τοῦ ἐμπορικοῦ νόμου. γ'. διότι τὸ ἐφετεῖον παραδεχθὲν ὡς ὑπάρχουσαν συνήθειαν τὴν ἀποχώρησιν τοῦ πλοιάρχου ἐκ τοῦ πλοίου, καὶ τὴν παραίτησιν αὐτοῦ εἰς ἕνα ναύτην, ἄνευ προηγουμένης συμφωνίας παρεβίασε τὸ ἄρθρ. 227

τοῦ ἐμπορικοῦ νόμου καὶ ὅλας τὰς περὶ τῶν ὑποχρῶσεων τοῦ πλοίαρχου διατάξεις τοῦ ἐμπορικοῦ νόμου καὶ τὰς περὶ ἐντολοδόχων τοῦ πολιτικοῦ δικαίου· διότι καὶ ἂν ὑποθετῆ ὅτι ὁ πλοίαρχος ἐδύνατο νὰ ἀντικαταστήσῃ ἄλλον, οὗτος ἐχρεώσθη νὰ συμμορφωθῆ μετὰ τὸ ἄρθ. 241 τοῦ ἐμπορικοῦ νόμου.

Ἀκοῦσεν τὴν ἔκθεσιν τοῦ Ἀρειοπαγίτου Κ. Δ. Γ. Φέδερ, τὸν δικηγόρον τοῦ ἀναιρεσειόντος Π. Ἀργυρόπουλον καὶ τὸν εἰσαγγελέα προσθέσαντά τὸν ἐξῆς λόγον ἀναιρέσεως, ὅτι ἡ ἐνώπιον τοῦ ὑπολιμενάρχου Κυπαρισσίας γενομένη ἔκθεσις τοῦ θαλασσίου δυσύχηματος ἐγένειν ἐκθέτοντος τοῦ πλοίαρχου, ὅστις δὲν ἦτον ἐντὸς τοῦ πλοίου ὅτε συνέβη τὸ ναυάγιον, ἐνῶ ὁ νόμος ἀπαιτεῖ (ἄρθ. 246 τοῦ ἐμπορικοῦ νόμου) τὴν ἔκθεσιν ταύτην παρὰ πλοίαρχου παρευρεθέντος κατὰ τὸ δυσύχημα·

Σκεφθὲν κατὰ τὸν νόμον·

Ἐπειδὴ εἰς τὴν ἀπόφασιν τῶν ἐφετῶν βεβαιούται τὸ πραγματικὸν περιστατικόν, ὅτι εἰς τὰ παρόγια τῆς Κυπαρισσίας εἰς τὰ ὁποῖα ἐναυάγησε τὸ δι-
αληφθὲν πλοῖον, δὲν ὑπάρχει δικασθῆς, ἡ δὲ πρότασις ὅτι εἶναι εἰρηνοδίκης εἰς τὴν πόλιν Κυπαρισσίας δὲν ἀναιρεῖ τὸ παρὰ τοῦ δικαστηρίου παραδεχθὲν περιστατικόν, ὅτι εἰς τὰ ρηθέντα παρόγια δὲν ὑπῆρξεν εἰρηνοδίκης· ἐπομηνως τὸ δικαστήριον τῶν ἐφετῶν, θεωρήσαν ὡς κῆρος ἔχουσαν τὴν ἐνώπιον τοῦ ἐκεῖ λιμενάρχου γενομένην ἔκθεσιν περὶ ναυαγίου δὲν παρεβίασε τὸ 246 ἄρθρον τοῦ ἐμπορικοῦ νόμου·

Ἐπειδὴ τὸ μὲν 228 ἄρθρ. τοῦ ἐμπορικοῦ νόμου κηρύττει τὸν πλοίαρχον ὑπεύθυνον ἕνεκεν ὅλων τῶν καὶ τοι τυχαίων συμβεβηκότων, ἐὰν οὗτος ἐναντίον τῆς διατάξεως τοῦ 227 ἄρθρ. δὲν παρευρέθῃ εἰς τὸ πλοῖον, ἐκ δὲ τοῦ συνδυασμοῦ τοῦ ρηθέντος ἄρθρου μετὰ τὸ 230 ἄρθρον συναγεται, ὅτι τὸ 228 ἄρθρ. καθιεροῖ ἀπλοῦν ἔννομον τεκμήριον (*pro sumtio suris*) ἐναντίον τοῦ ὁποίου συγχωρεῖται ἐτι ἀπόδειξις· ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου παρεδέχθη τὸ δικαστήριον τῶν ἐφετῶν ὡς ἀποδειγμένον ὅτι ὁ πλοίαρχος δὲν ἐδύνατο νὰ προλάβῃ τὴν ἀπώλειαν τοῦ πλοίου καὶ τῶν ἐν αὐτῷ πραγμάτων, καὶ ἂν εὑρίσκετο ἐν αὐτῷ κατὰ τὸν καιρὸν τῆς τρικυμίας, ἐπομένως τὸ δικαστήριον τῶν ἐφετῶν δὲν παρεβίασε τὰ μνησθέντα ἄρθρα τοῦ ἐμπορικοῦ νόμου·

Ἐπειδὴ, ἀφοῦ παρεδέχθη τὸ δικαστήριον τῶν ἐφετῶν, ὅτι ὁ πλοίαρχος, καὶ ἂν ἦτο παρὼν εἰς τὸ πλοῖον δὲν ἐδύνατο νὰ σώσῃ αὐτό, καὶ ὅτι διὰ τοῦτο δὲν εἶναι ὑπεύθυνος διὰ τυχαῖα συμβάντα, διὰ τῆς σκέψεως ταύτης αἰτιολογήθη ἀποχρώντως τὸ διατακτικὸν μέρος τῆς ἀποφάσεως· ἐπομένως ὁ λόγος, ὅτι τὸ δικαστήριον τῶν ἐφετῶν ἀνεγνώρισεν ὡς ὑπάρχουσαν συνήθειαν τὴν ἐκ τοῦ πλοίου ἀναχώρησιν τοῦ πλοίαρχου, ἐνῶ δὲν ἀπεδειχθη τοιαύτη συνήθεια, ὡς ἀναγόμενος εἰς τὴν αἰτιολογίαν ταύτην, μὴ προσβάλλων ὅμως τὸ διατακτικὸν τῆς ἀποφάσεως, τὸ ὁποῖον δικαιολογεῖται ἀποχρώντως δι' ἄλλων σκέψεων, εἶναι ἀνίσχυρος·

Ἐπειδὴ ὁ λόγος, ὅτι ὁ ἀντικατασταθὴς εἰς τὸν τόπον τοῦ πλοίαρχου δὲν συνεμορφώθη μὲ τὸ 241 ἄρθρ. τοῦ ἐμπορικοῦ νόμου, διότι ἐξερχόμενος ἐκ τοῦ πλοίου δὲν ἔφερε μεθ' ἑαυτοῦ τὰ χρήματα, ἐνῶ ἐδύνατο νὰ τὰ μετακομίση εἰς τὴν ξηρὰν, ζηρῖζεται εἰς πραγματικούς διῆσχυρισμούς, τῶν ὁποίων ἡ σάθμισις διαφεύγει τὴν δικαιοδοσίαν τοῦ Ἀρείου Πάγου.

Ἐπειδὴ διὰ τῆς ἀποφάσεως τοῦ δικαστηρίου τῶν ἐφετῶν θεβαιοῦται, ὅτι ὁ πλοίαρχος μεθ' ὅλων τῶν διασωθέντων ναυτῶν ἐνεφανίσθη ἐνώπιον τῆς ἀρχῆς, ἐπομένως συνετάχθη ἡ περὶ τοῦ ναυαγίου ἔκθεσις παρόντων προσώπων, τὰ ὁποῖα ἐδύνατο νὰ μαρτυρήσουν περὶ τοῦ ναυαγίου ὡς αὐτόπται, ὅπως ἀπαιτεῖ τὸ 246 ἄρθ., τὸ δὲ δικαστήριον τῶν ἐφετῶν, παραδεχθὲν τὴν ἔκθεσιν ταύτην ἠρμήνευσεν ὀρθῶς τὸ 246 ἄρθ. τοῦ ἐμπορικοῦ νόμου.

Διὰ ταῦτα δικάζον κατ' ἐρήμην ἀπορρίπτει τὴν ἀναίρεσιν αἴτησιν τοῦ Γεωρ. Στεφάνου Γαλάτη, διευθυντοῦ τῆς ἐταιρίας τοῦ Ἀχαϊκοῦ ἀσφαλιστικοῦ καταστήματος, ἣτις ἔγεινε κατὰ τῶν ἀπὸ 30 Ἀπριλ. καὶ 26 Ἰουλ. 1838 ὑπ' ἀρ. 123 καὶ 184 ἀποφάσεων τῶν ἐν Ναυπλίῳ ἐφετῶν, καὶ καταδικάζει τὸν αἰτήσαντα τὴν ἀναίρεσιν εἰς τὸ πρόστιμον τῶν διακοσίων δραχμῶν, καὶ εἰς τὰ δικαιώματα τῆς παρούσης δίκης δραχ. 38.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις, τὴν 19 Ἀπριλ. 1839.

Ἐδημοσιεύθη ἐν Ἀθήναις, τὴν 8 Ἰουν. 1839.

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΗ 275.

Περὶ παραπομπῆς τῆς μεταξὺ Νικ. Οἰκονομίδου καὶ Ἀναργύρου Πετράκη περὶ δικαιώματος προτιμήσεως ἐπὶ ἀγορᾶς γηπέδου διαφορὰν, εἰς τὰ τακτικὰ πολιτικὰ δικαστήρια.

(Ἀριθ. πρωτοκ. 782.)

Τὸ δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου.

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαστῶν Κ. Κ. Χ. Κλονάρη προέδρου, Α. Πολυζωΐδου ἀντιπροέδρου, Ἰω. Ἀντωνίου Σωμάκη, Δ. Γ. Φέδερ, Δ. Σχορδίτη, Θ. Μανούση, Διομίδου Κυριακοῦ, καὶ παρόντων τοῦ ἀντεισαγγελέως Κ. Γ. Α. Ναύτη, καὶ τοῦ γραμματέως Γ. Κ. Ἰσχομάχου.

Συνελθὼν εἰς δημοσίαν συνεδρίασιν τὴν 27 Ἀπριλίου ε. ε. διὰ νὰ δικάσῃ τὴν ἐξῆς περὶ κανονισμοῦ ἀρμοδιότητος δικαστηρίου αἴτησιν τοῦ Νικολ. Δ. Οἰκονομίδου.

Ὁ Ἀναργύρος Πετράκης ἐνήγαγε κατὰ τὴν 25 Ἰουλ. 1837 ἐνώπιον τοῦ ἐν Ἀθήναις πρωτοδικείου τὸν Νικ. Οἰκονομίδην ζητῶν δυνάμει τοῦ δικαιώματος τῆς προτιμήσεως νὰ παραχωρηθῇ πρὸς αὐτὸν γηπέδον τι ἀγορασθὲν παρὰ τοῦ εἰρημένου Ν. Οἰκονομίδου ἀπὸ τὸν Χαλὶλ υἱὸν τοῦ Κιαμὴλ Μπέη, χωρὶς πρότερον νὰ γείνη εἰς αὐτὸν, καθὸ πλησιασὴν, ἡ προφώνησις. Μὴ ἐμ-

φανισθέντος τοῦ ἐναγομένου κατὰ τὴν ἐπὶ ἀκροατηρίου συζήτησιν, τὸ δικαστήριον ἐξέδωκε τὴν ὑπ' ἀρ. 2036 κατ' ἐρήμην ἀπόφασιν, δι' ἧς κατεδίκασε τὸν Ν. Οἰκονομίδην νὰ παραχωρήσῃ εἰς τὸν Ἀνάργυρον Πετράκη τὸ διαφιλονεικούμενον γήπεδον. Τὴν ἀπόφασιν ταύτην ἀνέκοψεν ὁ Ν. Οἰκονομίδης προτείνων, ὅτι τὸ δικαστήριον τῶν πρωτοδικῶν δὲν εἶναι ἀρμόδιον νὰ δικάσῃ, ὡς ὑπαγομένης τῆς ὑποθέσεως εἰς τὴν μικτὴν ἐπιτροπὴν, ἣτις δι' ἀποφάσεώς της ἀπὸ 22 Ἰουν. 1837 ἐμηδένισε πᾶσαν περὶ κυριότητος ἐπὶ τοῦ ἐπιδίκου γηπέδου ἀπαίτησιν τοῦ ἐνάγοντος, λαβοῦσα ὑπ' ὄψιν καὶ τοὺς περὶ προτιμῆσεως λόγους· καὶ ὅτι κατὰ τὸ ἐπικρατοῦν ἐν τῇ Ἀττικῇ ἔθιμον, ἐπὶ ἀγορᾶς ἀγροῦ δικαίωμα προτιμῆσεως δὲν ὑπῆρχεν, ὅτι αὐτὸς ἠγόρασε τὸν ἐπιδίκον ἀγρόν. Τὸ πρωτοδικεῖον ἐξέδωκε τὴν ἀπὸ 9 Νοεμβ. π. ε. ἀπόφασιν, δι' ἧς ἀπέρριψε τὴν ἔνστασιν τοῦ ἐναγομένου περὶ τῆς ἀναρμοδιότητος, καὶ ἐπέτρεψεν εἰς αὐτὸν νὰ ἀποδείξῃ τὸ προταθὲν ἔθιμον·

Ὁ Ν. Οἰκονομίδης εἰσαγαγὼν τὴν αὐτὴν ὑπόθεσιν ἐνώπιον τῆς μικτῆς ἐπιτροπῆς, κατὰ τὴν 16 Ὀκτωβ. π. ε. ἐξητήσατο νὰ ἀναγνωρισθῇ ὡς ἀγοραστῆς τοῦ ἐπιδίκου χωραφίου καὶ νὰ ἀπορρίψῃ πᾶσα ἀπαίτησις καὶ ἀξίωσις τοῦ Ἀν. Πετράκη ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ χωραφίου, καὶ κινήσας προσέτι κατὰ τὴν 28 Νοεμβ. π. ε. ἀγωγὴν ἐνώπιον τῆς αὐτῆς ἐπιτροπῆς κατὰ τοῦ Ὄσμαν Ἐφέντη Σιάτου, ἐπιτρόπου τοῦ Χαλίλ Μπέη, δι' ἧς προσκαλεῖ αὐτὸν ν' ἀποδείξῃ ἐνώπιον τῆς ἐπιτροπῆς, ὅτι αἱ προτάσεις τοῦ Ἀναργ. Πετράκη εἶναι ψευδεῖς καὶ νὰ καταστήσῃ αὐτὸν ἀδιαφιλονεικῆτως κάτοχον τοῦ κτήματος, εἰς δὲ ἐναντίαν περίπτωσιν νὰ τὸν ἀποζημιώσῃ, ἐξητήσατο δι' ἀναφορᾶς του πρὸς τὸν Ἄρειον Πάγον ἀπὸ 14 Δεκεμβ. π. ε. δυνάμει τοῦ 30 ἀρθ. τῆς πολιτικῆς δικονομίας τὴν ἀδειαν τῆς ἐνεκα κανονισμοῦ κλητεύσεως· γενομένης δεκτῆς τῆς περὶ ἀδείας κλητεύσεως αἰτήσεως διὰ τῆς ὑπ' ἀρ. 250 ἀποφάσεως τοῦ δικαστηρίου τούτου παρουσιάσθησαν τὰ μέρη πρὸς συζήτησιν τῆς περὶ κανονισμοῦ ἀρμοδιότητος αἰτήσεως·

Ἀκοῦσαν τὸν δικηγόρον Π. Ἀργυρόπουλον πληρεξούσιον τοῦ Οἰκονομίδου ἐξαιτησάμενον νὰ παραπεμφθῇ ἡ ὑπόθεσις εἰς τὴν μικτὴν ἐπιτροπὴν, καθότι τὸ πρὸς τὸν Οἰκονομίδην πωλητήριον φέρει, ὅτι ὁ Ὄθωμανὸς ἐγγυᾶται πρὸς αὐτὸν διὰ πᾶσαν ζημίαν καὶ πείραξιν ἐκ μέρους τῶν γειτόνων· ἐκτὸς δὲ τῆς ῥητῆς ταύτης ὑποχρέωσεως τοῦ Ὄθωμανοῦ καὶ κατὰ τὴν νεαρὰν τοῦ Καίσαρος Ῥωμανοῦ, ἡ προφώνησις θεωρεῖται χρέος τοῦ πωλητοῦ, ἐκ τούτων λοιπὸν προκύπτει ὅτι ἂν τὰ δικαστήρια ἤθελαν ἀναγνωρίσῃ εἰς τὸν Ἀν. Πετράκη δικαίωμα προτιμῆσεως, ὁ Οἰκονομίδης θέλει ἔχει δικαίωμα ἀναγωγῆς κατὰ τοῦ Ὄθωμανοῦ·

Ἀκοῦσαν τὸν δικηγόρον Α. Τολμίδην πληρεξούσιον τοῦ Α. Πετράκη παρόντος, καὶ τὸν ἀντεισαγγελέα·

Σκεφθὲν κατὰ τὸν νόμον·

Ἐπειδὴ κατὰ τὸ 2 ἄρθ. τοῦ ἀπὸ 27 Αὐγ. 1838 νόμου, εἰς τὴν ἀρμοδιότητα τῆς μικτῆς ἐπιτροπῆς ὑπάγονται μὲν αἱ μεταξὺ Ἑλλήνων διαφοραὶ περὶ ἀκινήτων κτημάτων, πωληθέντων ἀπὸ Ὄθωμανοῦς, ἀλλὰ μόνον ὑδάκις ἀντικείμενον τῆς δίκης εἶναι τὸ ἐπὶ τοῦ ἐπιδίλου κτήματος οἰουδῆποτε δικαίωμα τοῦ πωλήσαντος Ὄθωμανοῦ· ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου ἢ μεταξὺ τοῦ Νικ. Οἰκονομίδου καὶ τοῦ Ἀναργύρου Πετράκη διαφορά δὲν ἔχει ἀντικείμενον κανὲν δικαίωμα τοῦ πωλήσαντος Ὄθωμανοῦ, ἀλλ' ἀφορᾷ δικαίωμα περὶ προτιμήσεως ἀγορᾶς γηπέδου, πωληθέντος ἀπὸ Ὄθωμανον πρὸς τὸν Νικ. Οἰκονομίδην δι' οὗ δὲν προσβάλλεται παντελῶς ἡ ἰσχύς τῆς πωλήσεως. Τὸ δὲ περὶ προτιμήσεως δικαίωμα, καθὼς πηγάζον ἀπὸ νόμου, δὲν δύναται νὰ θεωρηθῆ ὡς ἐμπεριεχόμενον ἢ ὑπονοούμενον εἰς τὰ ἐν τῷ πωλητηρίῳ ἐγγράφῳ φερομένας φράσεις, τοῦ νὰ μὴν ἔχη πείραξιν ὁ ἀγοραστής ἀπὸ συγγενεῖς, ἢ γείτονας, ἢ κατὰ ἄλλο μέρος, αἵτινες δὲν ἀποκλείουσιν, εἰμὴ τὴν παρὰ τρίτου δι' ὁποιοῦνδήποτε ἄλλον λόγον προσβολὴν ἢ περιορισμὸν τῆς πωλήσεως, ἀλλ' ὅχι καὶ δικαίωμα χρηρηγού· ενον ῤητῶς παρὰ τοῦ νόμου, καὶ ὑποχρεωτικὸν δι' ἀμφοτέρα τὰ μέρη, διὰ τὸ ὅποιον ἔπρεπε νὰ γίνῃ ῤητὴ διαφυλαξίς· επομένως μὴ διαφιλονεικουμένου μηδενὸς οἰουδῆποτε δικαιώματος Ὄθωμανικοῦ, ἢ μικτῆ ἐπιτροπῆ δὲν ἔχει ἐπὶ τοῦ προκειμένου δικαιοδοσίαν·

Διὰ ταῦτα παραπέμπει τὴν μεταξὺ Νικολ. Οἰκονομίδου καὶ Ἀναργύρου Πετράκη περὶ δικαιώματος προτιμήσεως ἐπὶ ἀγορᾶς γηπέδου διαφορὰν, εἰς τὰ τακτικά πολιτικά δικαστήρια, καὶ καταδικάζει τὸν αἰτήσαντα Νικ. Οἰκονομίδην εἰς τὰ ἔξοδα τῆς δίκης δρ. 46, τῆς πληρωμῆς τῶν ὁπείων ἀπαλλάττεται ἐν τῷ παρόντι ὡς πένης, καὶ εἰς τὰ ἔξοδα τοῦ ἀντιδίκου του.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις, τὴν 28 Ἀπριλ. τοῦ χιλιοςοῦ ὀκτακοσιοσοῦ τριακοσοῦ ἐνάτου ἔτους.

Ἐδημοσιεύθη ἐν Ἀθήναις, τὴν 11 Μαΐου. 1839.

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΗ 276.

Περὶ ἀπορρίψεως τῆς περὶ ἀναίρεσεως αἰτήσεως τοῦ Θεοδώρου Μερικά καὶ συντροφίας κατὰ τῆς ἀποφάσεως τῶν ἐν Ναυπλίῳ ἐφετῶν.

(Ἀριθ. πρωτοκ. 783.)

Τὸ δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου·

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαστῶν Κ. Κ. Α. Πολυζωίδου ἀντιπροέδρου, κωλυομένου τοῦ προέδρου Κ. Χ. Κλωνάρη, Ἰω. Ἀντ. Σωμακή, Δ. Γ. Φέδερ, Δ. Σκορδύλη, Θ. Μανύση, Διομηδοῦ Κυριακοῦ, Α. Πετζάλη δικηγόρου, κωλυομένων τῶν παρέδρων, Κ. Κ. Γ. Ἀρθονίδου, καὶ Δ. Ν. Φωτίλα, καὶ πα-

ρόντων τοῦ εἰσαγγελέως Κ. Α. Γ. Σούτζου, καὶ τοῦ Γραμματέως Γ. Κ. Ἰσχομάχου.

Συνελθόν εἰς δημοσίαν συνεδρίσιν τὴν 27 Ἀπριλ. ε. ε. διὰ τὴν δίκασιν μεταξὺ τοῦ Θ. Μερικῆ καὶ συντροφίας ἀναιρεσειόντος, κατοίκου Ναυπλίας, παρασθεντος διὰ τοῦ πληρεξουσίου τοῦ δικηγόρου Μ. Κ. Μερινόγλου, καὶ τοῦ Α. Μαυροκεφάλου ἀναιρεσειβλήτου, κατοίκου τῆς αὐτῆς πόλεως, παρασθέντος διὰ τοῦ ἐξ ἐπαγγέλματος διορισθέντος συνηγόρου τοῦ Π. Καλλιγὰ δικηγόρου, τὴν ἐξῆς. αἵτησιν ἀναιρέσεως·

Ἡ ἐπὶ τῆς Οἰκονομικῆς Γραμματείας διέγγραφου τῆς ἀπὸ 19 Ἰουν. 1832 ἐδηλοποιήσεν, ὅτι κατ' ἔγκρισιν τῆς κυβερνήσεως παρεχώρησεν ὡς ἰδιοκτησίαν εἰς τὴν Ἀνασ. Μαυροκέφαλον, ἐν τῇ πόλει τοῦ Ναυπλίου ἔθνικόν τινα ἐπιθλάτσον τόπον ἐκ πήχεων τετραγωνικῶν 112 1/2 εἰς ἀποζημιώσιν τοῦ ἐν Ναυπλίῳ ἰδιοκτητοῦ ἐργαστηρίου τοῦ συνισαρέου, ἐκ πήχ. τετραγωνικῶν 66 1/2 κατεδαφισθέντος πρὸς ἐφαρμογὴν τοῦ σχεδίου τῆς πόλεως. Μετὰ τὴν διαληφθεῖσαν παραχώρησιν, ἡ αὐτὴ Γραμματεία τῆς Οἰκονομίας ἤκωρσε κατὰ συναίνεσιν καὶ τοῦ ὑπουργικοῦ συμβουλίου τὴν περὶ τῆς ὀλόγος πρὸς τὸν Α. Μαυροκέφαλον παραχώρησιν, καὶ ἐπώλησεν ἐπομένως τὸν αὐτὸν τόπον εἰς τὴν δημογεροντίαν Ναυπλίας, τὴν δὲ πράξιν τῆς ταύτης καθυποβληθεῖσαν πρὸς αὐτῆς εἰς τὴν διοικητικὴν ἐπιτροπὴν τῆς Ἑλλάδος, ἐέκρινεν αὐτὴ διὰ δημοπρασίαν εἰς τὴν εἰρημένην ἀναφορᾶς. Ἡ δημογεροντία ἐξέθεσε μετὰ ταῦτα τὸν εἰρημένον τόπον εἰς δημοπρασίαν καὶ κατεκύρωσεν αὐτὸν διὰ πωλητηρίου ὑπ' ἀρ. 447 εἰς τὸν Θεόδ. Μερικῆν, Μανόλην Πολίτην, καὶ Μανόλην Ἀνδρέου, οἵτινες τὸν ἔλαβον εἰς τὴν κατοχὴν των. Κατὰ τὴν 17 Σεπτεμβρ. 1835 ἐνήγαγεν ὁ Α. Μαυροκέφαλος τοὺς εἰρημένους Θεόδ. Μερικῆν κλπ. ἐνώπιον τῶν ἐν Ναυπλίῳ πρωτοδικῶν, ἐξαιτούμενος τὴν ἀπόδοσιν τοῦ διαληφθέντος κτήματος καὶ ἀποζημιώσεις. Οἱ ἐναγόμενοι ἀνεκοινώσαν τὴν δίκην εἰς τὸν δήμαρχον Ναυπλίας καὶ εἰς τὴν ἐπὶ τῶν Οἰκονομικῶν Γραμματείαν, προσκαλοῦντες αὐτοὺς εἰς παρέμβασιν ὡς ἐγγυητὰς πρὸς ὑπεράστισιν κατὰ τῆς ἐκνικήσεως κτλ., ἐνώπιον δὲ τοῦ πρωτοδικείου ἐπρότειναν ἕνσασιν ἀναρμοδιότητος, τὴν ὁποίαν τὸ εἰρημένον δικαστήριον ἀπερρίψεν διὰ τῆς ἀπὸ 5 Δεκεμβ. 1835 ἀποφάσεώς του καὶ ἐκνήρυχθη ἀρμόδιον. Ἡ ἀπόφασις αὕτη ἐξεκαλέσθη ἐνώπιον τοῦ ἐν Ναυπλίῳ ἐφετείου, τὸ ὁποῖον διὰ τῆς ἀπὸ 19 Δεκεμβ. 1836 ἀποφάσεώς του μετεβύθμισεν τὴν πρωτόδικον· ἀλλ' ἀνκιρεθείσης τῆς ἀποφάσεως τῶν ἐφετῶν διὰ τῆς ὑπ' ἀρ. 100 ἀποφάσεως τοῦ Ἀρείου Πάγου παρεπέμφθη δι' αὐτῆς ἡ ὑπόθεσις εἰς τὸ ἐν Ναυπλίῳ πρωτοδικεῖον πρὸς ἐκδίκασιν. Συζητηθείσης ἐπομένως τὴν 24 Ἰουν. 1837 τῆς δίκης ἐνώπιον τῶν πρωτοδικῶν, ὁ πληρεξούσιος τοῦ δημοσίου ἐπρότεινεν ἕνσασιν κατὰ τῆς ἰσχύος καὶ τοῦ κύρους τοῦ τίτλου, δηλ. τοῦ δικαιογράφου, δυνάμει τοῦ ὁποίου ὁ Μαυροκέφαλος

θεωρεῖ ἑαυτὸν κύριον τοῦ διαφιλονεικουμένου γηπέδου, διότι τοῦτο δὲν ἐπεκυρώθη ἀπὸ τὸ ἐλεγκτικὸν συνέδριον κατὰ τὸ ἀπὸ 30 Μαρτ. 1835 Διατάγμα, καὶ ἐντασιν τελεσιδικίας, διὰ τὸν λόγον, ὅτι ἡ κυβερνησις ἐδίκασεν ἤδη τὴν προκειμένην διαφορὰν ἀκυρώσασα ἀπαξ τὸ πωλητήριον τοῦ Μαυροκεφάλου· τὰς αὐτὰς ἐνστάσεις ἠθέλησε νὰ προβάλλῃ καὶ ὁ πληρεξούσιος τῶν ἐναγομένων ἢ καὶ νὰ προστεθῇ καὶ νὰ τὰς ὑποσηρίξῃ· τὸ πρωτοδικεῖον μὴ εὐρὸν βασίμους τὰς εἰρημένας ἐνστάσεις τοῦ δημοσίου, μηδὲ δεκτὰς ἐκείνας τῶν ἐναγομένων, διὰ τὸν λόγον ὅτι δὲν τὰς ἐπρότειναν εἰς τὴν πρώτην ἐπὶ ἀκροατηρίου συνεδρίασιν ἐξέδωκε τὴν ὑπ' ἀρ. 262 ἀπὸ 26 Ἰουν. π. ε. ἀπόφασιν δι' ἧς ἀπέρριψεν αὐτὰς καὶ διέταξε τὴν εἰς ἄλλην συνεδρίασιν ἐξακολουθήσιν τῆς δίκης ὡς πρὸς τὴν οὐσίαν. Ἡ ἀπόφασις αὕτη ἐξεκαλέσθη παρὰ τοῦ Θ. Μερίκα καὶ τῶν λοιπῶν ἐναγομένων καὶ παρὰ τοῦ πληρεξουσίου τοῦ δημοσίου, ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου τῶν ἐν Ναυπλίῳ ἐφετῶν, τὸ ὁποῖον διὰ τῆς ἀπὸ 17 Μαρτ. 1838 ὑπ' ἀριθ. 86 ἀποφάσεως μεταρρίθμισε τὴν πρωτόδικον ἀπόφασιν μόνον καθόσον ἀφορᾷ τὴν εἰς τὸν Μερικαν ἀπαγόρευσιν τοῦ ν' ἀναπτύξῃ τὰς ἐνστάσεις του, ἐπεκύρωσε κατὰ τὰ λοιπὰ τὴν εἰρημένην πρωτόδικον ἀπόφασιν, καὶ ἀπέρριψεν ὅλας τὰς ἐνστάσεις τῶν ἀντιδίκων τοῦ Μαυροκεφάλου. Τῆς ἀποφάσεως ταύτης ἐζήτησε τὴν ἀαίρεσιν ὁ Θ. Μερίκας καὶ συντροφία διὰ τοὺς ἐξῆς λόγους· 1. διότι τὸ δικαστήριον τῶν ἐφετῶν ἔπραξεν ὑπέρβασιν καθηκόντων δικάσαν ὑπόθεσιν ὑπαγομένην κατὰ τὸ ἀρθ. 1 ἀρ. 4 τοῦ ἀπὸ 7 (19) Μαΐου Βασ. Διατάγματος εἰς τὰ διοικητικὰ δικαστήρια· 2. διότι διὰ τῆς ἀποφάσεως αὐτῆς ἐσφαλμένως ἐφήρμοσε καὶ ψευδῶς ἠρμήνευσε τὰ ἀπὸ 27 Σεπτεμβ. 1833, 31 Μαρτ. 1835 Διατάγματα, ἐπειδὴ ἐνῶ δι' αὐτῶν καὶ ἰδίως διὰ τοῦ τελευταίου Διατάγματος ἀρ. 4 κηρύττει ὡς μὴ ἔχουσαν κῦρος τὴν ἀπόκτησιν τοῦ Α. Μαυροκεφάλου ἐπὶ τοῦ ἐθνικοῦ κτήματος, τὸ ὁποῖον διεκδίκησεν ὁ αὐτὸς Μαυροκέφαλος, τὸ ἐφετεῖον δὲν κηρύττει αὐτὴν ὡς ὅλως ἄκυρον· καὶ 3. διότι τὸ ἐφετεῖον σηρίζει τὴν ἀπόφασίν του εἰς τὸν §. 8 τοῦ Γ'. τίτλ. Γ'. βιβλ. τοῦ Ἀρμενοπούλου, ὁ ὁποῖος δὲν ἔχει ἰσχὺν, ὡς νόμος παρὰφθαρὲς ἀπὸ τὸν Ἀρμενόπουλον, καθότι ἐνῶ ἰσχύουν οἱ νόμοι τῶν Αὐτοκρατόρων οἱ ἐμπεριεχόμενοι εἰς τὸν Ἀρμενόπουλον, καὶ ἐνῶ ὁ ἀληθὴς νόμος εἶναι αἱ διατάξεις τῶν Αὐτοκρατόρων Ζήνωνος καὶ Ἰουστινιανοῦ *L. 21 Cod. de quadrag preser*· διὰ τοῦ ὁποίου δὲν συγχωρεῖται ἡ ἐκνίκησις κτήματος ἰδιώτου κατὰ τοῦ ἀγοραστοῦ τοῦ μετὰ τοῦ δημοσίου συναλλάξαντος, τὸ ἐφετεῖον καταργεῖ τὸν πολιτ. αὐτὸν νόμον, ἐπισηριζόμενον εἰς θεμελιώδη νόμον τῶν συνελεύσεων·

Ἄκουσαν τὴν ἔκθεσιν τοῦ Ἀρειοπαγίτου Κ. Ἰω. Ἄντ. Σωμάκη, τὸν δικηγόρον τοῦ ἀναιρεσιόντος Μ. Κ. Μαρίνογλου προσθέσαντα ἐπὶ ἀκροατηρίου καὶ τὸν ἐξῆς λόγον ἀναιρέσεως, ὅτι τὸ δικαστήριον τῶν ἐφετῶν ἐνῶ ὑπεβλήθη ἐνώπιόν του ἔν ζήτημα δὲν ἐξέδωκε ἐπ' αὐτοῦ ἀπόφασιν αἰτιολο-

γημένην, ἀκοῦσαν τὸν πληρεξούσιον δικηγόρον τοῦ ἀναιρεσιβλήτου Π. Καλλιγᾶν, καὶ τὸν εἰσαγγελέα·
 Σκεφθὲν κατὰ τὸν νόμον·

Ἐπειδὴ, κατὰ τὰς γενικὰς ἀρχὰς τοῦ δικαίου, πᾶσα πολιτικὴ διαφορὰ μεταξὺ ἰδιωτῶν ὑπάγεται εἰς τὴν ἀρμοδιότητα τῶν τακτικῶν δικαστηρίων, ἐκτὸς τῶν παρὰ τοῦ νόμου ρητῶς ἐξαιρουμένων· τὰ δὲ ἀπὸ 30 Μαρτ. 1835 καὶ 7 Μαΐου 1837 Β. Διατάγματα δὲν ἀφαιροῦσιν ἀπὸ τὴν δικαιοδοσίαν τῶν τακτικῶν δικαστηρίων μεταξὺ ἰδιωτῶν διαφορᾶς, τὰς πηγαζούσας ἀπὸ πώλησιν κτημάτων, γενομένην παρὰ τῆς κυβερνήσεως πρὸς ἰδιώτας· ἐπομένως τὸ δικαστήριον τῶν ἐν Ναυπλίῳ ἐφετῶν δικάσων ἐπὶ τῆς μεταξὺ Ἀν. Μαυροκεφάλου καὶ Θεοδ. Μερῖκα διαφορᾶς, ἀναφυσίσης ἀπὸ πώλησιν ἐθνικοῦ κτήματος, δὲν ὑπερπήδησε τὰ ὅρια τῆς δικαιοδοσίας του·

Ἐπειδὴ τὰ ἀπὸ 27 Σεπτεμβ. 1833 καὶ 30 Μαρτ. 1835 Β. Διατάγματα δὲν κηρύττουσιν ἄκυρα τὰ μεταξὺ ἰδιωτῶν καὶ τοῦ δημοσίου συναλλάγματα, ὡς διῆσχυρίζεται ὁ ἀναιρεσίων, διὰ τὴν μὴ ἐκπλήρωσιν τῶν ἐν αὐτοῖς διαλαμβανομένων διατυπώσεων, τῶν ὁποίων ἡ ἔλλειψις ἐπιφέρει ἄλλας συνεπειάς· ἐπομένως τὸ δικαστήριον τῶν ἐν Ἀθήναις ἐφετῶν κηρύξαν ὡς κύρος ἔχουσαν τὴν παρὰ τοῦ Ἀν. Μαυροκεφάλου γενομένην κτήσιν τοῦ ἐν τῷ παραλίῳ τοῦ Ναυπλίου κειμένου ἐθνικοῦ τόπου, δὲν παρεβίασε τὰ ρηθέντα Διατάγματα·

Ἐπειδὴ κατὰ τὸ ἀ. ἄρθρ. τοῦ ἀπὸ 23 Φεβρ. 1835 Βασ. Διατάγματος ἰσχύουσιν εἰς τὴν Ἑλλάδα οἱ περιεχόμενοι εἰς τὴν ἐξάβιβλον τοῦ Ἀρμενοπούλου πολιτικοὶ νόμοι τῶν Βυζαντινῶν Αὐτοκρατόρων, αἱ δὲ σημειούμεναι εἰς τὸν τρίτον ἀναιρέσεως λόγον διατάξεις τῶν Αὐτοκρατόρων Ζήνωνος καὶ Ἰουστινιανοῦ δὲν περιέχονται εἰς τὴν ἐξάβιβλον τοῦ Ἀρμενοπούλου, καὶ ἀντιβαίνουν εἰς τὰς διατάξεις αὐτοῦ· ἐπομένως τὸ δικαστήριον τῶν ἐφετῶν ἐπισηρίζαν τὴν ἀπόφασίν του εἰς νόμον περιεχόμενον εἰς τὴν ἐξάβιβλον τοῦ Ἀρμενοπούλου συνεμορφώθη μὲ τὸ μνησθὲν Διάταγμα·

Ἐπειδὴ κατὰ τὰ 821, 517 καὶ 173 ἄρθ. τῆς πολιτ. δικονομίας συνδυασμένα, νέοι λόγοι ἀναιρέσεως, μὴ περιεχόμενοι εἰς τὸ ἀναιρέσεως ἔγγραφο, εἶναι μὲν δεκτοὶ, πρέπει δὲ νὰ γίνωνται ἐγγράφως, ἄλλως εἶναι ἀπαράδεκτοι· ἐπομένως ὁ ἐπὶ ἀκροατηρίου προσθεὶς προφορικὸς λόγος εἶναι ἀπαράδεκτος·

Διὰ ταῦτα ἀπορρίπτει τὴν ἀναιρέσειν αἰτήσιν τοῦ Θεοδ. Μερῖκα καὶ συντροφίξ κατύικου Ναυπλίας, ἧτις ἔγεινε κατὰ τῆς ἀπὸ 17 Μαρτ. 1838 καὶ ὑπ' ἀρ. 86 ἀποφάσεως τῶν ἐν Ναυπλίῳ ἐφετῶν, καταδικάζει τὸν αἰτήσαντα τὴν ἀναιρέσιν εἰς πρόσμιμον 200 δραχ., εἰς τὰ δικαιώματα τῆς παρουσίας δίκης δραχ. 34, καὶ εἰς τὰ ἐξοδα τοῦ ἀναιρεσιβλήτου.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις, τὴν 1 Μαΐου 1839.

Ἐδημοσιεύθη ἐν Ἀθήναις, τὴν 5 Ἰουν. 1839.

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΗ 277.

Περὶ ἀρνήσεως τῆς συζήτησεως τῆς περὶ ἀναίρεσεως αἰτήσεως τοῦ Ἰω. Εὐθυμίου, κατὰ τῆς ἀποφάσεως τῶν ἐν Ναυπλίῳ ἐφετῶν.

(Ἄρθ. πρωτοκ. 784.)

Τὸ δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου.

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαστῶν Κ. Κ. Χ. Κλονάρη προέδρου, Α. Πολυζωΐδου ἀντιπροέδρου, Ἰω. Αν. Σωμάκη, Δ. Γ. Φέδερ, Δ. Σκορδίλη, Θ. Μανούση, Διομήδους Κυριακοῦ, καὶ παρόντων τοῦ εἰσαγγελέως Κ. Δ. Γ. Σούτζου καὶ τοῦ γραμματέως Γ. Κ. Ἰσχομάχου.

Συνελθὼν εἰς δημοσίαν συνεδρίασιν τὴν 1 Μαΐου ε. ε. διὰ τὴν δικάσιν μεταξὺ τοῦ Ἰω. Εὐθυμίου κατοικοῦ Κορίνθου, ἀναιρεσέοντος μὴ ἐμφανισθέντος, καὶ τοῦ δημοσίου ἀναιρεσιβλήτου, παρασθέντος διὰ τοῦ πληρεξουσίου δικηγόρου Π. Νικολαΐδου, τὴν ἀναίρεσιν αἰτήσιν γενομένην κατὰ τῆς ἀπὸ 1. Ἰουλ. π. ε. ὑπ' ἀρ. 161 ἀποφάσεως τῶν ἐν Ναυπλίῳ ἐφετῶν, ἐκδουεΐσης ἐπὶ τῆς μεταξὺ τῶν εἰρημένων διαδίκων διενέξεως περὶ καταπατήσεως ξένης ἰδιοκτησίας κειμένης ἐν Κορίνθῳ καὶ τῆς ἐντεῦθεν ἐπιγεγονυίας ἐλάθης.

Ἀκοῦσαν τὸν εἰσαγγελέα προτείναντα νὰ ἀρνηθῇ διὰ πάντα τὸ δικαστήριον τὴν συζήτησιν τῆς ὑποθέσεως κατὰ τὸ 823 ἄρθ. τῆς πολιτ. δικονομ., καθότι ὁ ἀναιρεσείων δὲν κατέβαλε τὸ νόμιμον παράβολον.

Ἀκοῦσαν καὶ τὸν πληρεξούσιον τοῦ δημοσίου Π. Νικολαΐδην δικηγόρον.
Σκεφθὲν κατὰ τὸν νόμον.

Ἐπειδὴ κατὰ τὸ 823 ἄρθ. τῆς πολιτ. δικονομίας, μὴ προηγηθείσης τῆς καταθέσεως τοῦ νόμιμου παραβόλου, ὁ Ἄρειος Πάγος ἀρνεῖται τὴν συζήτησιν καὶ ἐξ ἐπαγγέλματος, ἐκτὸς ἂν οἱ διάδικοι ἀπολαμβάνωσι τὰ δικαιώματα τῶν πενήτων, ἢ δὲ ἀρνήσῃ αὕτη δὲν δύναται νὰ ἰσοδυναμῇ μὲ τὴν ἀνιβλήν ἢ διαγραφὴν τῆς δίκης, διότι οἱ αἰτοῦντες τὴν ἀναίρεσιν μὴ καταβάλλοντες τὸ ῥηθὲν παράβολον δύναται νὰ παρατείωσιν ἀορίστως τὴν δίκην ἐναντίον τῶν γενικῶν ἀρχῶν τῆς δικονομίας, ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου ὁ ἀναιρεσείων δὲν κατέβαλε τὸ παρὰ τοῦ νόμου ἀπαιτούμενον παράβολον, οὐδὲ ἀπέδειξεν ὅτι εἶναι πένης.

Διὰ ταῦτα ἀρνεῖται διὰ πάντα τὴν συζήτησιν τῆς ἀπὸ 1 Αὐγ. 1838 ἀναίρεσεως αἰτήσεως τοῦ Ἰω. Εὐθυμίου κατοικοῦ Κορίνθου, ἧτις ἔγεινε κατὰ τῆς ἀπὸ 1 Ἰουλ. π. ε. ὑπ' ἀρ. 161 ἀποφάσεως τῶν ἐν Ναυπλίῳ ἐφετῶν, καὶ καταδικάζει αὐτὸν εἰς τὰ δικαιώματα τῆς παρούσης δίκης δραχμὰς δεκατέσσαρας.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις, τὴν 1 Μαΐου 1839.

Ἐδημοσιεύθη ἐν Ἀθήναις, τὴν αὐτὴν ἡμέραν.

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΗ 278.

Περὶ κανονισμοῦ ἀρμοδιότητος τῆς μικτῆς ἐπιτροπῆς διὰ τὴν δικάσῃ τὴν μεταξὺ Νικ. Χορτάκη κλπ., καὶ τοῦ Παναγῆ Καμπᾶ διαφορᾶν.
(Ἀριθ. πρωτοκ. 785).

Τὸ δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου·

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαστῶν Κ. Κ. Χ. Κλονάρη προέδρου, Α. Πολυζωΐδου ἀντιπροέδρου, Ἰω. Ἀν. Σωμάκη, Δ. Γ. Φέδερ, Δ. Σκορδίλη, Θ. Μανούση, Διομηδους Κυριακοῦ, καὶ παρόντων τοῦ εἰσαγγελέως Κ. Δ. Γ. Σούζου, καὶ τοῦ γραμματέως Γ. Κ. Ἰσχομάχου·

Συνελθόν εἰς δημοσίαν συνεδρίασιν τὴν 1 Μαΐου ε. ε. διὰ τὴν δικάσῃ μεταξὺ τοῦ Νικ. Χορτάκη καὶ Ἀνας. Μπαλάνου, κατοίκων Ἀθηνῶν, ἐξ ἐνός μέρους μὴ ἐμφανισθέντων, καὶ τοῦ Π. Καμπᾶ κατοίκου Ἀθηνῶν ἐξ ἄλλου, παρασαθέντος διὰ τοῦ πληρεξουσίου δικηγόρου Μ. Κ. Μαρίνογλου, τὴν ἐξῆς περὶ κανονισμοῦ ἀρμοδιότητος δικαστηρίου αἰτήσεις·

Ὁ Ὄθωμανὸς Ἰσμαὴλ Γεγεναλῆς ἠγόρασε κατὰ τὸ 1836 ἔτος συντροφικῶς μετὰ τοῦ Παναγῆ Καμπᾶ παρὰ τοῦ Ἡλιασμπη ἐν ζευγάριον γῆς κειμένης εἰς τὰ περίξ τῶν Ἀθηνῶν, ἐπὶ συμφωνία, ὃ μὲν Καμπᾶς νὰ ἐνέχεται εἰς τὸ ἓν τρίτον, ὃ δὲ Γεγεν. λῆς εἰς τὰ λοιπὰ 2/3. Ὁ ῥηθεὶς Γεγεναλῆς ἐπώλησε τὸ μερίδιόν του εἰς τὸν Ν. Χορτάκη καὶ Ἀνας. Μπαλάνου, οἵτινες ἐνήγαγον ἐνώπιον τῶν τακτικῶν δικαστηρίων τὸν Π. Καμπᾶν, διὰ τὴν διανομὴν τῆς εἰρημένης γῆς. Πρὶν δὲ ἐκδοθῆ ἡ οὐσιαστικὴ ἀπόφασις, ὁ Καμπᾶς ἐκίνησεν ἀγωγὴν κατὰ τῶν εἰρημένων Ν. Χορτάκη καὶ Ἀν. Μπαλάνου ἐνώπιον τῆς μικτῆς ἐπιτροπῆς ἐξαιτούμενος νὰ ἀναγνωρισθῆ μόνος αὐτὸς νόμιμος ἀγοραστῆς καὶ κύριος τοῦ διαφιλονεικουμένου ζευγαρίου, ν' ἀποφασισθῆ, ὅτι ὁ Ὄθωμανὸς Γεγεναλῆς δὲν ἔχει μετοχὴν εἰς αὐτὸ, καὶ κατὰ συνέπειαν ν' ἀπορρίφθωσιν ὅλαι αἱ ἀξιώσεις τῶν ἐναγομένων. Γενομένης δεκτῆς τῆς περὶ ἀδείας κλητεύσεως αἰτήσεως διὰ τῆς ὑπ' ἀρ. 251 ἀποφάσεως τοῦ Ἀρείου Πάγου, ἐπαρουσιάσθη ὁ πληρεξούσιος τοῦ Παναγῆ Καμπᾶ Κ. Μαρίνογλου δικηγόρος πρὸς συζητήσιν τῆς περὶ κανονισμοῦ ἀρμοδιότητος αἰτήσεως·

Ἀκούσαν τὸν δικηγόρον Μ. Κ. Μαρίνογλου καὶ τὸν εἰσαγγελέα·

Σκεφθέν κατὰ τὸν νόμον·

Ἐπειδὴ κατὰ τὸ β. ἐδάφ. τοῦ 2 ἄρθ. τοῦ ἀπὸ 27 Αὐγ. 1838 νόμου, ἡ μικτὴ ἐπιτροπὴ δικάζει καὶ πᾶσαν περὶ ἀκινήτων κτημάτων πωληθέντων ἀπὸ Ὄθωμανοῦ μεταξὺ κατοίκων τοῦ Ἑλληνικοῦ κράτους διαφορὰν, ὡς αὐτὴς ἀντικείμενον αὐτῆς εἶναι τὸ ἐπὶ τοῦ ἐπιδικίου κτήματος οἰονδήποτε δικαίωμα τοῦ πωλήσαντος Ὄθωμανοῦ· ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου, ὡς γίνεται δῆλον ἀπὸ τὰ παρουσιασθέντα εἰς τὸ δικαστήριον τοῦτο ἔγγραφα τῆς δίκης, ἡ με-

ταξὺ Νικ. Χορτάκη καὶ Ἀν. Μπαλάνου ἐξ ἑνὸς μέρους, καὶ τοῦ Παναγῆ Καμπᾶ διαφορὰ ἐκ τοῦ ἑτέρου περὶ τοῦ ζευγαρίου Ἡλιάμπη ἔχει ἀντικείμενον δικαίωμα Ὀθωμανοῦ ἐπὶ τοῦ ῥηθέντος κτήματος, καθότι διαφιλονεικεῖται, ἂν ὁ Ὀθωμανὸς Ἰσμαήλ Γεγεναλῆς εἶχε δικαίωμα νὰ πωλήσῃ εἰς τὸν Ν. Χορτάκην καὶ Ἀν. Μπαλάνον μέρος τοῦ ῥηθέντος ζευγαρίου, ἐπομένως ὑπάγεται εἰς τὴν δικαιοδοσίαν τῆς μικτῆς ἐπιτροπῆς.

Διὰ ταῦτα δικάζον κατ' ἐρήμην ἀποφαίνεται ἀρμοδίαν τὴν μικτὴν ἐπιτροπὴν εἰς τὴν μεταξὺ τοῦ Νικολ. Χορτάκη καὶ Ἀναστ. Μπαλάνου ἀφ' ἑνὸς μέρους, καὶ τοῦ Παναγῆ Καμπᾶ ἐκ τοῦ ἑτέρου διαφορὰν περὶ τινος ζευγαρίου γῆς κειμένου εἰς τὰ περίξ τῶν Ἀθηνῶν, καὶ καταδικάζει τὸν Ἀν. Μπαλάνον καὶ Νικ. Χορτάκην εἰς τὰ δικαιώματα τῆς παρούσης δίκης δρ. 28, καὶ εἰς τὰ ἐξόδα τοῦ ἀντιδίκου των.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις, τὴν 3 Μαΐου 1839.

Ἐδημοσιεύθη ἐν Ἀθήναις, τὴν 22 Μαΐου 1839.

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΗ 279.

Περὶ ἀπορρίψεως τῆς περὶ ἀναίρεσεως αἰτήσεως τοῦ Χασάναγα Χιλιαδιώτου ἐπιτρόπου τοῦ Τεφίλμπη υἱοῦ τοῦ ποτὲ Χαλίμπη, κατὰ τῆς ἀποφάσεως τῶν ἐν Ἀθήναις ἐφετῶν. (Ἀριθ. πρωτοκ. 786).

Τὸ δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου.

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαστῶν Κ. Κ. Χ. Κλονάρη προέδρου, Α. Πολυζωΐδου ἀντιπροέδρου, Ἰω. Ἀν. Σωμάκη, Δ. Γ. Φέδερ, Δ. Σκορδίλη, Θ. Μανούση, Διομήδους Κυριακοῦ, καὶ παρόντων τοῦ εἰσαγγελέως Κ. Δ. Γ. Σούτζου καὶ τοῦ γραμματέως Γ. Κ. Ἰσχομάχου.

Συνελθὸν εἰς δημοσίαν συνεδρίασιν τὴν 11 τοῦ ἐνεσῶτος μηνὸς διὰ νὰ δικάσῃ μεταξὺ τοῦ ἀναιρεσείοντος Χασάναγα Χιλιαδιώτου, κατοίκου Λαμίας, ἐπιτρόπου τοῦ Τεφίλμπη, ἐμφανισθέντος καὶ διορίσαντος πληρεξουσίου του τοὺς δικηγόρους Μ. Κ. Μαρίνογλου καὶ Α. Πετζάλην, καὶ τῶν ἀναιρεσιδλήτων Δημ. Ν. Τζακανίκα (ἀντιπροσωπεύοντος καὶ τὸν ἐν Οἰχαλῖα Ἐμμανουήλ Ἱερομνήμονα ὁμόδικόν του) καὶ Κωνσ. Ν. Τζακανίκα, κατοίκων Ἀθηνῶν, ἐμφανισθέντων καὶ διορισάντων πληρεξουσίου των, τοὺς δικηγόρους Ι. Γ. Τυπάλδον καὶ Α. Τολμίδην, τὴν ἐξῆς αἴτησιν ἀναίρεσεως.

Οἱ ἀδελφοὶ Δημ. καὶ Κωνσ. Τζακανίκα καὶ ὁ Ἐμμανουήλ Ἱερομνήμων ἐκίνησαν ἀγωγὴν ἐνώπιον τοῦ ἐν Λαμῖα δικαστηρίου τῶν πρωτοδικῶν κατὰ τὴν 8 Μαΐου 1838, ἐξαιτησάμενοι νὰ ὑποχρεωθῶσιν οἱ κηδεμόνες τῆς σχολάζουσας περιουσίας τοῦ Ὀθωμανοῦ Χαλίμπη, ὅς τις εἶχεν ἀρπάσει κατὰ τὸν Νοέμβριον τοῦ 1820, τὰς ἐν Λαμῖα ἀποταμιευμένας πραγματείας τοῦ ποτὲ Ν. Τζακανίκα πατρὸς τοῦ Δ. καὶ Κ. Τζακανίκα, καὶ τοῦ Ἐμμ. Ἱερο-

μνήμονος, ἢ ἀποζημιώσῃ τοὺς εἰρημένους ἐνάγοντας διὰ τὰς πραγματείας ταύτας φερούσας ἀντίτιμον διςήλων 3259 καὶ ἡμίσεως·

Τὸ δικαστήριον τῶν πρωτοδικῶν, γενομένης προτάσεως ὑπὸ τοῦ πληρεξουσίου τῶν ἐναγόντων τοῦ ἢ ἀποδείξῃ διὰ μαρτύρων τὴν ὑπὸ τοῦ Χαλίλμπεη γενομένην ἀρπαγὴν τῶν ἀνωτέρω πραγματειῶν. παρεδέχθη αὐτὴν μετὰ δὲ τὴν ἐξέτασιν τῶν μαρτύρων ἐξέδωκε τὴν 19 Νοεμβ. 1838 τὴν ὑπ' ἀρ. 310 ἀπόφασιν, δι' ἧς ἐπέβαλεν εἰς τοὺς ἐνάγοντας τὸν ἐκτιμητικὸν ὄρκον πρὸς προσδιορισμὸν τῆς ἀξίας τῶν διαληφθεισῶν πραγματειῶν·

Τὴν ἀπόφασιν ταύτην ἐξεκάλεσαν οἱ κηδεμόνες τῆς περιουσίας τοῦ Χαλίλμπεη, μὴ ἐμφανισθέντων ὅμως αὐτῶν κατὰ τὴν ἐνώπιον τῶν ἐν Ἀθήναις ἐφετῶν γενομένην συζήτησιν, ἐξεδόθη ἐρήμην ἢ ἀπὸ 10 Ἰανουαρίου 1839 ὑπ' ἀρ. 1034 ἀπόφασιν τοῦ εἰρημένου δικαστηρίου, δι' ἧς ἀπερρίφθη ἡ ἔφεσις, καὶ ἐπεκυρώθη ἡ πρωτόδικος ἀπόφασιν·

Τὴν ἀπόφασιν ταύτην ἀνέκοψαν ἀφ' ἐνὸς μέρους οἱ κηδεμόνες τῆς σχολαζούσης περιουσίας Νίκος Ι. Φτέρης καὶ Α. Καρέτζης, ἀφ' ἑτέρου δὲ ὁ Χασάναγας Χιλιαδιώτης ὡς παρεμβαίνων ἐπίτροπος τοῦ Ὀθωμανοῦ Τεφίκμπεη Χαλίλπασα Ζαδὲ διὰ τοῦ πληρεξουσίου τοῦ Μ. Μαρίνογλου δικηγόρου. Γενομένης δὲ κατ' ἀντιμωλίαν συζήτησεως, τὸ δικαστήριον τῶν ἐν Ἀθήναις ἐφετῶν διὰ τῆς ἀπὸ 21 Μαρτ. 1839 ὑπ' ἀρ. 1131 ἀποφάσεώς του ἐκήρυσεν ἀπαράδεκτον τὴν παρέμβασιν τοῦ πληρεξουσίου τοῦ Τεφίκμπεη, ἀπερρίψεν ὅλας τὰς γενομένας ἐνστάσεις ἀμφοτέρων τῶν διαφερομένων μερῶν, πρὸς δὲ καὶ τὴν ἀνακοπὴν τῶν ἀνωτέρω κηδεμόνων, ἐπεκύρωσε δὲ τὴν προεκδοθεῖσαν κατ' ἐρήμην ὑπ' ἀρ. 1034 ἀπόφασιν του, καὶ κατεδίκασε τοὺς ἠττηθέντας εἰς τὰ ἔξοδα τῆς δίκης. Τῆς ἀποφάσεως ταύτης ἐζήτησε τὴν ἀναίρεσιν ὁ Χασάναγας Χιλιαδιώτης, ὡς ἐπίτροπος τοῦ Τεφίκμπεη υἱοῦ τοῦ ποτὲ Χαλίλμπεη, διότι προκειμένου λόγου περὶ Ὀθωμανικοῦ συμφέροντος τὸ ἐν Ἀθήναις δικαστήριον τῶν ἐφετῶν δὲν ἦτον ἀρμόδιον νὰ δικάσῃ· καὶ διότι τὸ ἐν Ἀθήναις δικαστήριον τῶν ἐφετῶν πλάσαν οἰκοθεν διάκρισιν μεταξὺ παρεμβάσεως καὶ τῆς παρὰ τρίτου γενομένης ἀνακοπῆς, καὶ ἀπερρίψαν αὐτὴν, παρεβίασε καὶ τὰ μέσα τῆς υπερασπίσεως, καὶ τὰς περὶ διεκδικήσεως ἐκ μέρους τρίτου γενικὰς ἀρχὰς τῆς νομοθεσίας μας·

Ἀκοῦσαν τὴν ἐκθεσιν τοῦ Ἀρειοπαγίτου Κ. Δ. Γ. Φέδερ, τοὺς δικηγόρους Α. Πετζάλην καὶ Μ. Μαρίνογλου πληρεξουσίου τοῦ ἀναιρεσιέοντος, τοὺς δικηγόρους Ἰω. Γ. Τυπάλδον καὶ Α. Τολμίδην πληρεξουσίου τῶν ἀναιρεσιβλήτων, καὶ τῶν εἰσαγγελέα·

Σχεφθὲν κατὰ τὸν νόμον·

Ἐπειδὴ κατὰ τὰ ἀρθρ. 225, 226 καὶ 231 παρέμβασιν ὑπάρχει, ὅταν προσίθεται τις εἰς μεταξὺ ἄλλου ἔτι ἐκκρεμῆ δίκην, εἴτε διὰ νὰ βοηθήσῃ ἓνα τῶν κυρίων διαδίκων, εἴτε διὰ νὰ υπερασπισθῇ ἴδιόν του ἀνεξάρτητον

συμφέρον, ἢ δὲ παρέμβασις διακρίνεται οὐσιωδῶς ἀπὸ τὴν τρίτου ἀνακοπῆν, δι' ἧς προσβάλλεται ἡ μεταξὺ ἄλλων ἐκδοθεῖσα ἀπόφασις, μὴ οὔσης ἐγκρημοῦς τῆς δίκης μεταξὺ τῶν ἀρχικῶν διαδίκων, κατὰ δὲ τὸ 233 ἄρθ. συγχωρεῖται παρέμβασις τότε μόνον, ὅταν ἔχη συνάφειαν μὲ τὴν κυρίαν ὑπόθεσιν καὶ ἐμπεριέχῃ ὅλα τὰ ἀπαιτούμενα τῆς ἀγωγῆς· ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου βεβαιοῦται διὰ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως τῶν ἐν Ἀθήναις ἐφετῶν, ὅτε ὁ πληρεξούσιος τοῦ Τεφίμπεη ἐζήτησε μόνον προφορικῶς ἐπὶ ἀκροατηρίου νὰ παρεμβῇ εἰς τὴν μεταξὺ τῶν κηδαιμόνων τις σχολαζούσης περιουσίας τοῦ ἀποθανόντος πατρὸς τοῦ Χαλίμπεη καὶ τῶν ἀδελφῶν Τζακανίκα καὶ τοῦ Ἐμμ. Ἱερομνήμονος ἐγκρημῆ δίκην, χωρὶς νὰ κοινοποιήσῃ ἔγγραφον παρέμβάσεως, κατὰ τὰς διατάξεις τῆς πολιτ. δικονομίας· ἐπομένως τὸ δικαστήριον τῶν ἐφετῶν, θεωρήσαν ὅτι ἡ ἔλλειψις ἐγγράφου περὶ παρέμβάσεως αἰτήσεως δὲν ἐδύνατο ν' ἀναπληρωθῇ διὰ τῆς ἀπὸ 19 Ἰνουαρ. ἀνακοπῆς τοῦ πληρεξουσίου τοῦ Τεφίμπεη, καὶ ἀπορρίψαν ὡς ἀπαράδεκτον τὴν παρέμβασιν αὐτοῦ, χωρὶς νὰ δικασθῇ ὅμως τὸ βασίμιον ἢ μὴ τῆς ἀνακοπῆς, δὲν παρέβιασε κάμμιν διατάξιν τῆς πολιτικῆς δικονομίας·

Ἐπειδὴ καθόσον ἀφορᾷ τὰ λοιπὰ κεφάλαια τῆς αὐτῆς ἀποφάσεως, ταῦτα, ἀπαράδεκτου οὔσης τῆς παρέμβάσεως τοῦ Τεφίμπεη, ἐξεδόθησαν μεταξὺ ἄλλων διαδίκων, κατὰ δὲ τὸ 814 ἄρθ. τρίτοι, οἵτινες δὲν ἦσαν διάδικοι παρὰ τῷ κατωτέρῳ δικαστηρίῳ δὲν δύναται πρὶν κάμουν ἀνακοπῆν, νὰ ζητήσουν ἀναίρεσιν, καὶ ἂν ἤθελον ἔχει νόμιμον συμφέρον κατὰ τὴν δίκην, ἐπομένως ἡ ἀναίρεσις αἰτήσις τοῦ Τεφίμπεη εἶναι ἀπαράδεκτος·

Ἐπειδὴ τὰ διὰ συμβουλὰς ἐκτιθέντα ἔξοδα εἶναι ὑπέρογκα καὶ πρέπει νὰ μετριασθῶσι, τὰ μὲν τῶν κυρίων συμβουλῶν εἰς δρ. 15, τὰ δὲ τῶν ἐπομένων εἰς 12 δραχμὰς·

Ἐπειδὴ ἡ αἰτήσις δέκα δραχμῶν διὰ διάφορα ἔξοδα εἶναι ἀόριστος καὶ ἀναπόδεικτος, ἄρα ἀπορρίπτεται·

Διὰ ταῦτα ἀπορρίπτει τὴν ἀναίρεσις αἰτήσιν τοῦ Χασάναγα Χιλιαδιώτου κατοίκου Λαμίας, ἐπιτρόπου τοῦ Τεφίμπεη υἱοῦ τοῦ ποτε Χαλίμπεη, ἧτις ἔγεινε κατὰ τῆς ἀπὸ 21 Μαρτ. ε. ε. καὶ ὑπ' ἀρ. 1131 ἀποφάσεως τῶν ἐν Ἀθήναις ἐφετῶν, καταδικάζει τὸν αἰτήσαντα τὴν ἀναίρεσιν εἰς τὸ πρόσμιον τῶν 100 δραχ., εἰς τὰ δικαιώματα τῆς παρούσης δίκης δραχ. 30, καὶ εἰς τὰ ἔξοδα τῶν ἀντιδίκων του μετριασθέντα εἰς δραχμὰς οἴκοινα ἑπτὰ καὶ 50/100.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις, τὴν 12 Μαΐου τοῦ χιλιοστοῦ ὀκτακοσιοστοῦ τριακοστοῦ ἐνάτου ἔτους.

Ἐδημοσιεύθη ἐν Ἀθήναις, τὴν 22 Μαΐου 1839.

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΗ 280.

Περὶ ἀπορρίψεως τῆς περὶ ἀναίρεσεως αἰτήσεως τοῦ Μάρκου Βιτάλη, κατὰ τῆς ἀποφάσεως τῶν ἐν Ἀθήναις ἐφετών.

(Ἀριθ. πρωτοκ. 787.)

Τὸ δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου.

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαστῶν Κ. Κ. Α. Πολυζωΐδου ἀντιπροέδρου, κωλυομένου τοῦ πρῆδρου Κ. Χ. Κλονάρη, Ι. Α. Σωμάκη, Δ. Γ. Φέδερ, Δ. Σκορδίλη, Θ. Μανούση, Διομήδους Κυριακοῦ, καὶ τοῦ παρέδρου Κ. Γ. Ἀφθονίδου, καὶ παρόντων τοῦ εἰσαγγελέως Κ. Δ. Γ. Σούτζου καὶ τοῦ γραμματέως Γ. Κ. Ἰσχομάχου.

Συνελθὼν εἰς δημοσίαν συνεδρίασιν τὴν 18 Μαΐου ε. ε. διὰ τὴν δικάσῃ μεταξὺ τοῦ Μάρκου Βιτάλη, κατοικοῦ Χαλκίδος, ἀναιρεσεύοντος, παρασθεθέντος αὐτοπροσώπως, καὶ διορίσαντος πληρεξουσίου του τὸν δικηγόρον Α. Πετζάλην, καὶ τοῦ δημοσίου ἀναιρεσθλήτου, παρασθεθέντος διὰ τοῦ πληρεξουσίου του δικηγόρου Π. Νικολαΐδου, τὴν ἐξῆς αἴτησιν ἀναίρεσεως·

Κατὰ τὴν 23 Ἰουλ. 1837 ὁ Μάρκος Βιτάλης ἐνοικίασε τὰς προσόδους τῶν δήμων τῆς Ἐλατείας τῆς Λοκρῖδος (ἐκτὸς τοῦ χωρίου Ζέλη) διὰ δραχ. 60, 100. Τὸ ἐνοικιασῆριον τοῦ οἰκονομικοῦ ἐπιτρόπου ἐνέκρινεν ἢ ἐπὶ τῶν Οἰκονομικῶν Γραμματεία. Οἱ φορολογούμενοι τοῦ εἰρημένου δήμου καὶ οἱ κάτοικοι τοῦ Δαδίου συνέλεξαν λαθραίως τοὺς καρπούς των χωρὶς τὴν πληρῶσιν τὸ πρὸς τὸν ῥηθέντα ἐνοικιασῆριον δικαίωμα. Ὁ Μάρκος Βιτάλης ἐνήγαγεν αὐτοὺς ἐνώπιον τῆς κατὰ τὸ ἀρθ. 34 τοῦ περὶ φορολογίας νόμου συστηθείσης κατὰ τὴν Ἀταλάντην ἐπιτροπῆς, ἣτις τοὺς κατεδίκασε διὰ τῶν ἀπὸ 16 καὶ 26 Νοεμβ. 1837 ἀποφάσεων εἰς τὴν ἀπόδοσιν τριπλασίου τοῦ λαθραίως συγκομισθέντος φόρου. Κατασταθείσης τῆς ἀποφάσεως τῆς ἐπιτροπῆς τελεσιδικίου ὁ Μάρκος Βιτάλης ἐπέσπευσε τὴν ἐκτέλεσίν της, ἀλλ' ἢ ἐπὶ τῶν Οἰκονομικῶν Γραμματεία διὰ τοῦ ἀπὸ 2 Μαΐου 1838 ἐγγράφου της παρεμπόδισε τὴν ἐκτέλεσιν δια τὸν λόγον, ὅτι ἡ καταδίκη τῶν ἀντιδίκων εἰς τὸ τριπλάσιον εἶναι ὄρος ποινικὸς, καὶ ὡς πρόσμιμον θεωρουμένη ἀνήκει εἰς τὸ δημόσιον ταμεῖον, καὶ ὅχι εἰς τὸν ἐνοικιαστήν. Ὁ Μ. Βιτάλης μετὰ τὴν διαταγὴν τῆς Γραμματείας ἀνεφέρθη ἐπισήμως πρὸς αὐτὴν καὶ ἐζήτησατο τὴν θεραπείαν, ἀλλὰ μὴ εἰσακουσθεὶς ἐκίνησε κατὰ τὴν 13 Ἰουλίου 1838 ἀγωγὴν ἐνώπιον τοῦ ἐν Ἀθήναις δικαστηρίου τῶν πρωτοδικῶν δι' ἧς ἐζήτησε τὴν καταδικασθῆναι τὸ δημόσιον εἰς τὴν ἀπόδοσιν 5750 κοιλῶν σίτου πρὸς δρ. 5 50|00 εἰς δρ. 1800, τιμὴν 600 κοιλῶν κριθῆς καὶ εἰς τόκους τῶν κεφαλαίων δι' ἕξ μῆνας πρὸς 12 0|0 διὰ καθυστέρησιν χρέους δραχμᾶς 10,000, καὶ διὰ τὰς χρονοτριβὰς, ἐζήτησε καὶ κέρδη μελλουσῶν ἐπιχειρήσεων. Τὸ δὲ δικαστήριον διὰ τῆς ὑπ' ἀρ. 2271 ἀποφάσεως κατεδίκασε τὸ

δημόσιον νὰ πληρώσῃ πρὸς τὸν Μάρκον Βιτάλην τὸ τριπλάσιον τοῦ φόρου τῶν Βελιτζιωτῶν καὶ Δαδιωτῶν κατὰ τὰς ἀποφάσεις τῆς ἐν Ἀταλάντῃ ἐπιτροπῆς, καὶ εἰς τὰς ἀποδειχθησομένας ζημίας προελθούσας ἐκ τῆς ἀναβολῆς τῆς ἐκτελέσεως τῆς μνησθείσης ἀποφάσεως. Τὴν ἀπόφασιν ταύτην ἐξεκάλεσεν ὁ πληρεξούσιος τοῦ δημοσίου εἰς τὸ ἐν Ἀθήναις δικαστήριον τῶν ἐφετῶν, τὸ ὁποῖον διὰ τῆς ἀπὸ 10 Φεβρουαρ. 1839 ἀποφάσεώς του παραδεχθὲν τὴν ἔφασιν τοῦ δημοσίου ἠφάνισε τὴν ἀπόφασιν τῶν πρωτοδικῶν, κηρύξαν ἀναρμόδιον τὸ ῥηθὲν δικαστήριον νὰ δικάσῃ τὴν μεταξὺ τοῦ Μ. Βιτάλη καὶ τοῦ δημοσίου διαφορὰν περὶ τοῦ τριπλασίου φόρου τῶν Βελιτζιωτῶν καὶ Δαδιωτῶν. Τῆς ἀποφάσεως ταύτης ἐζήτησεν ὁ Μ. Βιτάλης τὴν ἀναίρεσιν διὰ τὸν ἐξῆς λόγον· διότι προκειμένου λόγου περὶ ἀγωγῆς πηγαζούσης ἀπὸ ἀδίκημα ἢ οἰονεὶ ἀδίκημα τὰ τακτικὰ δικαστήρια εἶναι ἀρμόδια νὰ δικάσουν τὸ εἶδος τοῦτο τῆς ἀγωγῆς, ἐπομένως τὸ δικαστήριον τῶν ἐφετῶν μὴ ὑπαγαγὼν τὴν ἀγωγὴν ταύτην εἰς τὴν ἀρμοδιότητα τῶν τακτικῶν δικαστηρίων, παρεβίασε τὸ ἄρθ. 1 καὶ 17 τῆς πολιτ. δικονομίας, καὶ ἐρμήνευσε κακῶς τὸ ἀπὸ 7 (19) Μαΐου 1837 Διάταγμα, ὅπερ μάλιστα κατηργήθη ἀπὸ τὸ ἀπὸ 9 (21) Ἰουλ. 1838 Διάταγμα.

Ἀκοῦσαν τὴν ἔκθεσιν τοῦ Ἀρειοπαγίτου Κ. Θ. Μανούση, τοὺς δικηγόρους Α. Πετράλην καὶ Π. Νικολαΐδην, καὶ τὸν εἰσαγγελέα·

Σκεφθὲν κατὰ τὸν νόμον·

Ἐπειδὴ ἡ ἀρμοδιότης τῶν τακτικῶν δικαστηρίων ὡς πρὸς τὰς ἀμφισβητούμενας ὑποθέσεις ἐκανονίσθη ἀπὸ τὸ Βασ. Διάταγμα τῶν 7 Μαΐου 1837, καὶ κατὰ τὸ 1 ἄρ. τοῦ 1 ἄρθ. τοῦ αὐτοῦ Διατάγματος αἱ μεταξὺ ἐνοικιαστῶν πρὸς τὸ δημόσιον, ἢ πρὸς φορολογουμένους διαφοραὶ, προερχόμεναι ἀπὸ δημοσίους ἀμέσους φόρους ἀφηρέθησαν ἀπὸ τὴν ἀρμοδιότητα τῶν τακτικῶν δικαστηρίων, καὶ ἀποφασίζονται κατὰ τὸ 3 ἄρθ. τῆς πολιτ. δικονομίας ἀπὸ τὰς διοικητικὰς ἀρχὰς κατὰ τοὺς ὄρους τῶν κειμένων καὶ ἐκδοθησομένων νόμων· ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου ἡ ἐνώπιον τῶν τακτικῶν δικαστηρίων εἰσαχθεῖσα διαφορὰ μεταξὺ τοῦ Μάρκου Βιτάλη καὶ τοῦ δημοσίου, ὑφισταμένη εἰς τὸ ζήτημα περὶ τοῦ εἰς τίνα ἀνήκει ἢ διὰ τῶν ἀπὸ 16 καὶ 26 Νοεμβ. 1837 ἀποφάσεων τῆς κατὰ τὴν Ἀταλάντην ἐπιτροπῆς εἰς τοὺς Βελιτζιώτας καὶ Δαδιώτας ἐπιβληθεῖσα ἀπόδοσις τοῦ τριπλασίου φόρου ἕνεκα λαθραίας συγκομίσεως καρπῶν, εἶναι φύσεως τοιαύτης, ὅποιαν προνοεῖ τὸ εἰρημένον ἄρθρον τοῦ μνησθέντος Διατάγματος, καθότι ἔλαθε γένεσιν ἀπὸ διαφορὰν μεταξὺ ἐνοικιάσεως καὶ φορολογουμένων, καὶ ἀφορᾷ τὴν ἀπὸ τὸ 27 ἄρθ. τοῦ ἀπὸ 17 Ἀπριλ. 1836 νόμου προνοουμένην εἰσπραξίν φόρων, τοὺς ὁποίους ἡ ἐπὶ τῶν Οἰκονομικῶν Γραμματεία ἀντιποιεῖται ὡς ἀνήκοντος εἰς αὐτὴν, ἐπομένως πρόκειται περὶ ἀμφισβητουμένου δικαιώματος, πηγαζόντος ἀπὸ φόρους, περὶ τοῦ ὁποίου τὰ τακτικὰ δικαστήρια κα-

τὰ τὴν ῥητὴν διάταξιν τοῦ εἰρημένου Διατάγματος δὲν ἔχουν δικαιοδοσίαν. Τὸ δὲ δικαστήριον τῶν ἐν Ἀθήναις ἐφετῶν κηρύξαν ἀναρμόδιον τὸ ἐν Ἀθήναις δικαστήριον τῶν πρωτοδικῶν νὰ δικάσῃ τὴν μεταξὺ τοῦ Μάρκου Βιτάλη καὶ τοῦ δημοσίου διαφορὰν περὶ τοῦ τριπλασίου φόρου τῶν Βελιτζιωτῶν καὶ Δαδιωτῶν συνεμορφώθη μὲ τὸ προειρημένον Διάταγμα καὶ μὲ τὸ 3 ἄρθρον τῆς πολιτ. δικονομίας·

Διὰ ταῦτα ἀπορρίπτει τὴν ἀναιρέσεως αἴτησιν τοῦ Μάρκου Βιτάλη κατόικου Χαλκίδος, ἣτις ἔγεινε κατὰ τῆς ἀπὸ 10 Φεβρ. ε. ε. καὶ ὑπ' ἄρ. 1075 ἀποφάσεως τῶν ἐν Ἀθήναις ἐφετῶν, καταδικάζει τὸν αἰτήσαντα τὴν ἀναιρέσιν εἰς τὸ πρῶσιμον τῶν 100 δραχμῶν, εἰς τὰ ἔξοδα τῆς παρούσης δίκης δραχ. 26, καὶ εἰς τὰ ἔξοδα τοῦ δημοσίου.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις, τὴν 18 Μαΐου τοῦ 1839 ἔτους.
Ἐδημοσιεύθη ἐν Ἀθήναις, τὴν 19 Ἰουν. 1839.

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΗ 281.

Περὶ ἀπορρίψεως τῆς περὶ ἀναιρέσεως αἰτήσεως τοῦ Ἀναγνώστου Ζούρβα, κατὰ τῆς ἀποφάσεως τῶν ἐν Ναυπλίῳ ἐφετῶν.

(Ἄριθ. πρωτοκ. 788.)

Τὸ δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου.

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαστῶν Κ. Κ. Χ. Κλονάρη προέδρου, Α. Πολυζωΐδου ἀντιπροέδρου, Ι. Α. Σωμάκη, Δ. Γ. Φέδερ, Δ. Σκορδίλη, Θ. Μανούση, Διομήδους Κυριακοῦ, καὶ παρόντων τοῦ εἰσαγγελέως Κ. Δ. Γ. Ζούτζου καὶ τοῦ γραμματέως Γ. Κ. Ἰσχομάχου·

Συνελθὼν εἰς δημοσίαν συνεδρίασιν τὴν 23 Μαΐου ε. ε. διὰ νὰ δικάσῃ τὴν ἐξῆς αἴτησιν ἀναιρέσεως μεταξὺ τοῦ Ἀναγν. Ζούρβα, κατοίκου Ἰδρας, ἀναιρεσίοντος, παρασαθέντος διὰ τοῦ ἐξ ἐπαγγέλματος διορισθέντος ἀντικλήτου τοῦ Α. Πετζάλη δικηγόρου, καὶ τῆς Ἑλένης Γιουρδῆ ἐνεργούσης δι' ἑαυτὴν καὶ ὡς κηδεμόνος τῶν ἀφηλίκων τέκνων τῆς Κυριάκου καὶ Μαρίας τοῦ Διονυσίου Ἀναγνώστου Γχορογιάννη, καὶ τοῦ Ἐμμανουὴλ Γιουρδῆ συγκαθηδεμόνος τῶν αὐτῶν τέκνων, κατοίκων ἀπάντων Ἰδρας ἀναιρεσιβλήτων, μὴ ἔμφρανισθέντων·

Ὁ Ἀναγνώστης Γχορογιάννης, κάτοικος Ἰδρας, πάππος πρὸς πατρός τῶν ἀφηλίκων, Κυριάκου καὶ Μαρίας, τέκνων τοῦ ἀποβιώσαντος υἱοῦ του Διονυσίου Γχορογιάννη, ὡμολόγησε διὰ συμβολαιογραφικοῦ ἐγγράφου τῆς 17 Αὐγ. 1835, ὅτι ὀφείλων πρὸς τὸν διαληφθέντα υἱόν του ἀπὸ διάφορα χρέη, τᾶλλα δίστηλα 1754 1/2 καὶ γρόσια τουρκικὰ 332 καὶ 12/40 καὶ μὴ δυνάμενος νὰ πληρώσῃ τὴν ποσότητα ταύτην εἰς τοὺς ἐγγόνους του, ὑπόθηκεὺς πρὸς ἀσφάλειαν αὐτῶν τὴν ἐν Ἰδρα ὑπ' ἄρ. 1163 ιδιόκτητον οἰκίαν

του και ἅπαντα τὰ ἐν τῇ αὐτῇ νήσῳ κείμενα ἀκίνητα κτήματά του, ἐκτός τῶν διαδικαστικῶν ἐνταλμάτων κατετλημένων. Τὴν ἐπιούσαν τῆς συνταξέως τοῦ ἐγγράφου τούτου, ἡ Ἐλένη Γιουρδῆ, μήτηρ καὶ κηδεμῶν τῶν εἰρημένων ἀφηλικῶν, ἔκαμε προσημειωσιν εἰς τὸ βιβλίον τῶν ὑποθηκῶν τῆς νήσου Ὑδρας ἐπὶ τε τῆς οἰκίας καὶ τῶν λοιπῶν ἀκινήτων κτημάτων τοῦ Ἀναγνώσου Γκορογιάννη κατὰ δὲ τὴν 12 Φεβρουαρίου. 1837, κατ' αἴτησιν τῆς αὐτῆς Ἐλένης Γιουρδῆ, ἐνεγράφη διὰ τὴν προμνησθεῖσαν ποσότητα, τὴν ὀφειλομένην εἰς τὰ τέκνα τῆς ὑποθήκῃ ἐπὶ τῆς οἰκίας τοῦ Α. Γκορογιάννη. Κατὰ τὴν ἡμέραν ταύτην ἡ αὐτὴ Ἐλένη Γιουρδῆ ἐνέγραψε καὶ ἑτέραν ἐπὶ τῆς αὐτῆς οἰκίας ὑποθήκην, σηοιζομένην εἰς ἰδιωτικὸν ἔγγραφο τοῦ Α. Γκορογιάννη δι' οὗτος ἀναγνωρίζεται χρεώσης 500 ταλλήρων ὀφειλῶν πρὸς αὐτὴν ὡς πρὸς γάμου δωρεά, καὶ δανεισθέντων ἀκολουθίας παρὰ τοῦ αὐτοῦ Γκορογιάννη. Κατὰ τὴν 18 τοῦ αὐτοῦ μηνὸς καὶ ἔτους, ἔκαμεν ἐπὶ τῆς αὐτῆς οἰκίας τοῦ Ἀναγν. Γκορογιάννη κατάσχεσιν ὁ Ἀναγν. Ζούρβας δανεισθῆς αὐτοῦ, ὅστις ἐνέγραψεν ἐπ' αὐτὴν καὶ ὑποθήκην κατὰ τὴν 18 Μαρτίου τοῦ αὐτοῦ ἔτους. Μετὰ τινι κατάσχεσιν καὶ τὴν ἐγγράφην ταύτην οἱ κηδεμόνες τῶν ἀνηλικῶν, Εὐμ. καὶ Ἐλένη Γιουρδῆ, ἀνέκοψαν τὴν γενομένην κατάσχεσιν, ἐπὶ λόγῳ ὅτι ἡ κατασχεθεῖσα οἰκία τοῦ Γκορογιάννη ἐπωλήθη παρ' αὐτοῦ πρὸς τοὺς ἀφηλικούς ἐγγόνους του δι' ἐλάττωσιν τοῦ πρὸς αὐτοὺς χρέους του, καὶ πρὸς τοῦτο ἐκαρρυσίασεν ἰδιωτικὸν πωλητήριον τῆς 26 Ἰουν. 1836. Τὴν ἀνακοπὴν ταύτην ἀπέρριψε τὸ ἐν Ναυπλίῳ δικαστήριον τῶν πρωτοδικῶν, τοῦ ὁποίου τὴν ἀπόφασιν ἐξεκάλεσαν οἱ κηδεμόνες, καὶ ἡ ἐφεσίς των μένει ἐκκρεμῆς ἐνάπιον τῶν ἐν Ναυπλίῳ ἐφετῶν. Μετὰ ταῦτα, ἦτοι τὴν 23 Δεκεμβ. 1837 ὁ Α. Ζούρβας ἐκίνησεν ἀγωγὴν κατὰ τῆς Ἐλένης Γιουρδῆ, δι' αὐτὴν καὶ ὡς κηδεμόνα τῶν ἀφηλικῶν τέκνων τῆς, καὶ ἐζήτησε τὴν ἀκύρωσιν καὶ ἐξάλειψιν τῶν ἐπὶ τῆς οἰκίας τοῦ Α. Γκορογιάννη ἐνεργηθεισῶν παρ' αὐτῆς ἐγγράφων ὑποθήκῃς. Τὸ δὲ δικαστήριον τῶν ἐν Ναυπλίῳ πρωτοδικῶν παραδεχθὲν τὴν ἀγωγὴν, διέταξε τὴν ἐξάλειψιν ἀμφοτέρων τῶν εἰρημένων ὑποθηκῶν. Τὴν ἀπόφασιν τῶν πρωτοδικῶν ἐξεκάλεσεν ἡ Ἐλένη Γιουρδῆ, ἐνεργοῦσα δι' ἑαυτὴν καὶ ὡς κηδεμῶν τῶν ἀφηλικῶν τέκνων τῆς, προσέτι καὶ ὁ συγκαηδεμῶν αὐτῆς Εὐμ. Γιουρδῆς, τὸ δὲ δικαστήριον τῶν ἐν Ναυπλίῳ ἐφετῶν ἐξέδωκεν ἐπὶ τῆς ἐφέσεως ταύτης τὴν ἀπὸ 14 Νοεμβ. π. ε. καὶ ὑπ' ἀρ. 267 ἀπόφασιν, διὰ τῆς ὁποίας ἐξηφανισε τὴν πρωτόδικον ἀπόφασιν, καὶ τὴν μὲν ὑπὲρ τῶν ἀνηλικῶν ἐγγεγραμμένην ὑποθήκην ἐκήρυξεν ἰσχυρὰν καὶ νόμιμον, τὴν δὲ σημειωθεῖσαν ἐν ὀνόματι τῆς Ἐλένης Γιουρδῆ ἠθεώρησεν ἄκυρον καὶ διέταξε τὴν ἐξάλειψιν τῆς. Τῆς ἀποφάσεως ταύτης ἐζήτησεν ὁ Α. Ζούρβας τὴν ἀναίρεσιν διὰ τοὺς ἐξῆς λόγους: 1. διότι ἐνῶ τὸ συμβολαιογραφικὸν ἔγγραφο τῆς 17 Αὐγ. 1835, δυνάμει τοῦ ὁποίου ἐνεγράφη ἡ ὑποθήκη, εἶναι ἄκυρον, καθότι ἐν τῷ σώματι αὐτοῦ δὲν ἀναφέρεται τὸ ὄνομα τοῦ συμβολαιογράφου, καὶ ἐνῶ προσεβλήθη ὡς τοι-

οὔτων, τὸ δικαστήριον τῶν ἐφετῶν οὔτε καὶ αἰτιολόγησεν τὴν ἀπόφασιν ὡς πρὸς τὴν ἔνστασιν ταύτην β'. διότι ἀκυροῦ ὄντος τοῦ εἰρημένου ἔγγραφου, καθίσταται ἀκυρος καὶ ἡ ἐγγραφή τῆς ὑποθήκης ὡς μη δυναμένης νὰ ἐνεργηθῇ εἰς τὴν δυνάμει ἐπισήμου ἔγγραφου γ'. διότι τὸ αὐτὸ ἔγγραφον κηρυχθέν εἰς ἄλλην δίκην μεταξὺ τῶν αὐτῶν προσώπων, ὡς γινόμενον δολίως καὶ διὰ πλῆκτον τῶν δανεισῶν, δὲν ἐδύνα ο εἰς μεταγε εσέρην δίκην νὰ χρησιμεύσῃ πρὸς ἔγγραφον ὑποθήκης δ'. διότι τὸ δικαστήριον ὠφείλεν αὐτεπαγγελτως νὰ διατάξῃ τὴν ἀπόδειξιν τοῦ ἰσχυρισμοῦ τούτου, ἂν ἐνόμιζεν ὅτι ἐπὶ τοῦ προκειμένου ἡ ἔνστασις τοῦ δεδικασμένου δὲν ἴσχυεν ε'. διότι εἰς τὴν ἐγγραφὴν τῆς ὑποθήκης ἔπρεπε ῥητῶς νὰ φένηται ὅτι ἡ Ἑλένη Γιωρδῆ ἐνήργησεν ὡς κηδεμῶν τῶν ἀφελικῶν. Ἐπὶ ἀκροατηρίου ἐπρόσθεσεν ὁ δικηγόρος εἰς τὸν τρίτον λόγον ἀναίρεσεως, ὅτι τὸ δικαστήριον δὲν αἰτιολόγησε καὶ τὴν ἀπόρριψιν τῆς ἔνστασεως τοῦ δεδικασμένου.

Ἀκοῦσαν τὴν ἔκθεσιν τοῦ Ἀρειοπαγίτου Κ. Διομήδους Κυριακοῦ, τὸν δικηγόρον Α. Πετζάλην καὶ τὸν εἰσαγγελέα.

Σκεφθὲν κατὰ τὸν νόμον.

Ἐπειδὴ κατὰ τὸν β'. ἀρ. τοῦ 811 ἄρθ. τῆς πολιτ. δικονομίας, δὲν δύναται νὰ εἰσαχθῇ νέος λόγος εἰς τὸν Ἀρειὸν Πάγον ὅστις δὲν εἰσῆχθη ἤδη εἰς τὸ ὀριστικῶς δικάσαν δικαστήριον, ἐκτὸς ἂν ὁ λόγος οὗτος ἀνάγεται εἰς τὴν κοινὴν εὐταξίαν. ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου δὲν δηλοῦται οὔτε ἀπὸ τὴν προσβαλλομένην ἀπόφασιν, οὔτε ἀπὸ τὰ πρακτικὰ τῆς συνεδριάσεως, ὅτι εἰς τὸ δικαστήριον τῶν ἐφετῶν ἐπροτάθη ὁ λόγος, ὅτι τὸ συμβολαιογραφικὸν ἔγγραφον δὲν φέρει εἰς τὸ κείμενον αὐτοῦ τὸ ὄνομα τοῦ συντάξαντος αὐτὸ συμβολαιογράφου· οὐδὲ δύναται νὰ θεωρηθῇ ἡ ταιαύτη ἔλλειψις, ὡς οὐσιώδης, ἐπομένως ὁ α' καὶ β'. ἀναίρεσεως λόγος εἶναι ἀνυπόστατος.

Ἐπειδὴ κατὰ τὸ 405 ἄρθ. τῆς αὐτῆς δικονομίας, ἂν ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ γίνῃ ἔνστασις κατὰ δημοσίου ἔγγραφου, πρέπει συγχρόνως νὰ φανερωθῶν τὰ πρὸς ἀπόδειξιν μέσα, περὶ τοῦ παραδεκτοῦ τῶν ὁποίων γίνεται ἀμέτῳ συνοπτικῇ συζήτησις καὶ ἀπόφασις· ὁ δὲ ἀναιρεσειῶν ὅστις δὲν ἔκαμε ῥητὴν ἔνστασιν τοῦ δεδικασμένου, ἀλλ' ἐξέθεσε μόνον ἱστορικῶς ὅτι τὸ συμβολαιογραφικὸν ἔγγραφον ἀπεδείχθη εἰς ἄλλην δίκην οικονομικὸν, καὶ ὡς τοιοῦτον, δὲν φέρει οὐδεμίαν ἰσχύν, δὲν ἀπέδειξε τὸν λόγον τοῦτον οὐδ' ἐπρότεινε τὰ πρὸς ἀπόδειξιν αὐτοῦ μέσα, κατὰ τὴν προμνησθεῖσαν διτάξιν τοῦ νόμου· ἡ δὲ προσβαλλομένη ἀπόδειξις προσέει φέρει διὰ τὴν ἀπόρριψιν τοῦ οὕτω προταθέντος λόγου ἀποχρώσας αἰτιολογίας.

Ἐπειδὴ ἡ ἰδιότης, καθ' ἣν ἡ Ἑλένη Γιωρδῆ παρεσάθη πρὸς ἔγγραφον ὑποθήκης διὰ τὴν προσότητα τῶν διστήλων 1754 καὶ 1|2 καὶ γροσιῶν 332 12|40, ὡς ἐξαγομένη ἐξ αὐτῶν τῶν ἐκφράσεων τοῦ συμβολαιογραφικοῦ

κοῦ ἐγγράφου, εἶναι ζήτημα πραγματικόν, περὶ τοῦ ὁποίου ἀρμόδιον ἦτο ἡ ἀποφανθῆ, ὡς ἀπεφάνθη, τὸ δικαστήριον τῶν ἐφετῶν.

Διὰ ταῦτα, δικάζον κατ' ἐρήμην ἀπορρίπτει τὴν ἀναιρέτως αἰτησιν τοῦ Ἀναγν. Ζούρβα, κατοίκου Ἰδρας, ἣτις ἐγινε κατὰ τῆς ἀπὸ 14 Νοεμβρίου π. ε. καὶ ὑπ' ἀρ. 267 ἀποφάσεως τῶν ἐν Ναυπλίῳ ἐφετῶν, καὶ καταδικάζει τὸν εἰρημένον Δ. Ζούρβαν εἰς τὸ πρόσκιμον τῶν 100 δραχμ., καὶ εἰς τὰ δικαιώματα τῆς παρούσης δίκης δρ. 36, τῆς πληρωμῆς τῶν ὁποίων ἀπαλλάττεται ἐν τῷ παρόντι ὡς πένης.

Ἐκριθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις, τὴν 23 Μαΐου τοῦ 1839 ἔτους.

Ἐδημοσιεύθη ἐν Ἀθήναις, τὴν 22 Ἰουν. 1839.

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΗ 282.

Περὶ ἀπορρίψεως τῆς περὶ ἀναιρέσεως αἰτήσεως τῆς Γαρουφαλιάς Ἀνατολίτισσας κατὰ τῶν ἀποφάσεων τῶν ἐν Τριπόλει πρωτοδικῶν.

(Ἀριθ. πρωτοκ. 789.)

Τὸ δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαστῶν Κ. Κ. Χ. Κλονάρη προέδρου, Α. Πολυζωΐτου ἀντιπροέδρου, Ἰω. Ἀντ. Σιωμάκη, Δ. Γ. Φέδερ, Δ. Σκορδίλη, Θ. Μανούση, Διομίδους Κυριακοῦ, καὶ παρόντων τοῦ εἰσαγγελέως Κ. Δ. Γ. Σούτσου καὶ τοῦ γραμματέως Γ. Κ. Ἰσχομάγου.

Συνελθὼν εἰς δημοσίαν συνεδρίαν τὴν 22 Μαΐου ε. ε. διὰ τὰ δικάση μεταξὺ τῆς Γαρουφαλιάς Ἀνατολίτισσας ἀναιρεσειούσης, διαμενούσης εἰς Ἀθήνας, παρασθένσης διὰ τοῦ ἐξ ἐπαγγέλματος συνηγόρου τῆς Κ. Πολυάδου δικηγόρου, καὶ τοῦ ἀναιρεσιβλήτου Γεωρ. Βερβενιώτου κατοίκου Ἄργους, μὴ ἐμφανισθέντος, τὴν ἐξῆς αἰτησιν ἀναρέσεως.

Ἰπαρχούσης διαφορᾶς μεταξὺ τῆς Γαρουφαλιάς Ἀνατολίτισσας καὶ τοῦ Γεωρ. Βερβενιώτου πρῶτην συμβίου αὐτῆς περὶ πρικοῦ καὶ προγκυαῖα. δωρεᾶς καὶ ἀποζημιώσεων ἐνώπιον τῶν ἐν Ναυπλίῳ πρωτοδικῶν, τὸ δικαστήριον τοῦτο ἐξεδωκε τὴν 8 Φεβρουαρίου 1837 ἀπόφασιν ὑπ' ἀρ. 81, δι' ἧς ἐπέβλεν εἰς τὸν ἐναγόμενον Γ. Βερβενιώτην τὸν ἀπαλλακτικὸν ὄρκον, δοτέον ἐντὸς ὀκτῶ ἡμερῶν ἀπὸ τῆς πρὸς αὐτὸν ἐπιδόσεως τῆς ῥηθείσης ἀποφάσεως, περὶ τῶν παρ' αὐτοῦ προταθέντων δι' ἡλικιῶν, ὅτι ἡ Γαρουφαλιά Ἀνατολίτισσα δὲν παρέδωκε πρὸς αὐτὸν προῖκα, ἢ ἂν τὴν παρέδωκε, τὴν ἔλαβεν ἢ αὐτὴ πάλιν ὀπίσω κτλ. ὁ Γεώρ. Βερβενιώτης ἐδήλωσεν, ὅτι παραδέγεται τὸν ὄρκον τοῦτον γενομένης δὲ ἐνστάσεως περὶ τοῦ ἐκπροθέσμου τῆς δηλώσεως ταύτης, τὸ ἐν Ναυπλίῳ πρωτοδικεῖον ἐξέδωκε τὴν ἀπὸ 1 Ἀπριλίου 1837 ὑπ' ἀρ. 138 ἀπόφασιν δι' ἧς ἀπέρριψε τὴν ἐνστάσιν τοῦ ἐκπροθέσμου τῆς ἐπὶ ὄρκοδοσίᾳ δηλώσεως, καὶ διέταξε τὸν Γεώρ. Βερβενιώτην νὰ λάβῃ

τὸν ὄρκον. Τῆς ἀποφάσεως ταύτης ἐζήτησε τὴν ἀνάρῃσιν ἡ Γαρουφαλιά Ἀνατολίτισσα, ὁ δὲ Ἄρειος Πάγος διὰ τῆς ἀπὸ 15 Ὀκτωβ. ὑπ' ἀριθ. 133 ἀποφάσεώς του ἀνήρῃσε τὴν ὑπ' ἀρ. 138 ἀπόφασιν τοῦ ἐν Ναυπλίῳ πρωτοδικείου, καὶ παρέπεμψε τὴν ὑπόθεσιν πρὸς νέαν συζήτησιν εἰς τὸ ἐν Τριπόλει πρωτοδικεῖον. Κατὰ δὲ τὴν ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου τούτου γενομένην συζήτησιν ἐζητήσατο ὁ πληρεξούσιος τοῦ Βερβενιώτου τὴν ἀκύρωσιν τοῦ ἀπὸ 4 Μαρτ. 1837 ἐπιδοτηρίου, τοῦ ἀφαιρῶντος τὴν ἐπίδοσιν τῆς ὑπ' ἀριθ. 81 ἀποφάσεως τῶν ἐν Ναυπλίῳ πρωτοδικῶν διὰ δύο λόγους: 1. διότι ἡ ἀπόφασις αὕτη δὲν ἔφερε παραπόδας τῆς τὴν πρὸς ἐπίδοσιν παραγγελίαν τοῦ δ' ἀδίκου· καὶ 2. διότι δὲν ἐπεδόθη πρὸς τὸν ἐντολέα του τὴν 4 Μαρτ. 1837, ἀλλὰ τὴν 21 τοῦ αὐτοῦ μηνός· τὸ δικαστήριον διὰ τῆς ἀπὸ 23 Δεκεμβρίου 1837 ἀποφάσεώς του ὑπ' ἀρ. 297 παρεδέχθη τὴν ἔνστασιν τοῦ Γ. Βερβενιώτου, καὶ ἀκυρῶσεν ὡς παράτυπον τὴν κατὰ τὸ ἀπὸ 4 Μαρτ. 1837 ἐπιδοτήριον γενομένην ἐπίδοσιν τῆς ὑπ' ἀρ. 81 ἀποφάσεως τῶν ἐν Ναυπλίῳ πρωτοδικῶν, διέταξε νὰ ἐπιτύσῃ ἡ Γαρουφαλιά Ἀνατολίτισσα τὴν αὐτὴν ἀπόφασιν συμφῶνως μὲ τὰς διατάξεις τοῦ 141 ἄρθρου τῆς πολιτ. δικονομ. Προβληθείτης ἢ καὶ ταύτης τῆς ἀποφάσεως ὑπὸ τῆς Γαρουφαλιάς Ἀνατολίτισσας διὰ τοῦ μέτου τῆς ἀναίρεσεως, καὶ ἀπορρίψῃσιν τῆς αἰτήσεως τῆς διὰ τῆς ὑπ' ἀρ. 171 ἀποφάσεως τοῦ Ἄρειου Πάγου, ὁ Βερβενιώτης ἐδήλωσεν ἀκούσθως εἰς τὸ ἐν Τριπόλει πρωτοδικεῖον, ὅτι δέχεται τὸν ἐπαχθέντα εἰς αὐτὸν ἀπαλλακτικὸν ὄρκον, καὶ ἐλλήθευσε τὴν ἀντιδικίαν του πρὸς τὸν σκοπὸν τούτον, μὴ ἐμφανισθείτης δὲ τῆς Γαρουφαλιάς Ἀνατολίτισσας κατὰ τὴν προσδιορισθεῖσαν ἐπὶ τὸ τέλος τῆς ὀρκίσεως ἡμέραν, ὁ Γ. Βερβενιώτης ὠρκίσθη δημοσίως ἐν τῷ ἀκρατηρίῳ περὶ τῶν προμνησθέντων ἀντικειμένων. Μετὰ τὴν ὀρκίαν ὁ πληρεξούσιος τοῦ Βερβενιώτου ἐπρότεινε νὰ ἀπαλαχθῇ ὁ πελάτης τοῦ τῶν ἀπαιτήσεων τῆς ἐναγούσης, καὶ νὰ καταδικασθῇ αὕτη εἰς τὰ ἐξῆς τῆς δίκης· τὸ δικαστήριον παρεδέχθη διὰ τῆς ἀπὸ 25 Ἰουνίου 1838 καὶ ὑπ' ἀρ. 207 ἀποφάσεώς του τὰς προτάσεις τοῦ Βερβενιώτου, καὶ ἀπήλλαξεν αὐτὸν ὀλοσχερῶς τῶν ἀπαιτήσεων τῆς εἰρημένης Γαρουφαλιάς Ἀνατολίτισσας, καὶ συνεψήφισε τὰ ἐξῆς τῆς δίκης. Τῆς ἀποφάσεως τῶν ἐν Τριπόλει πρωτοδικῶν ὑπ' ἀρ. 297 ἐζήτησε τὴν ἀνάρῃσιν ἡ Γαρουφαλιά Ἀνατολίτισσα διὰ τοὺς λόγους: α'. διότι τὸ δικαστήριον τῶν ἐν Τριπόλει πρωτοδικῶν δικάσαν ἄλλο παρὰ τὸ εἰς αὐτὸ διὰ τῆς ἀποφάσεως τοῦ Ἄρειου Πάγου παραπεμφθὲν ἀντικείμενον, ὑπερέβη τὰ κληθόντά του πρὸς ἀνάρῃσιν τὸ 834 ἄρθ. τῆς πολιτ. δικονομίας, τὸ ὁποῖον ἀποτελεῖ λόγον ἀναιρέσεως κατὰ τὸ ἄρθ. 807 καὶ 808 ἀρ. 1 τῆς πολιτ. δικονομίας· β'. διότι τὸ πρωτοδικεῖον ἐσφαλμένως ἐξέλεξε τὰς διατάξεις τοῦ 141 ἄρθρου ὡς οὐσιώδεις, καὶ ἀκυρῶσεν τὴν ἐπίδοσιν, παρεβίασε τὸ ἄρθ. τοῦτο· γ'. διότι τὸ δικαστήριον παραδεχθὲν τὴν ἔνστασιν κατὰ τῆς ἐπίδοσεως τῆς ὑπ' ἀρ. 81

ἀποφάσεως, ἧτις δὲν ἔγεινεν εἰς τὴν πρώτην ἐπὶ ἀκρατηρίου συνεδρίασιν, παρεβίβησε τὰ ἄρθ. 160, 580, 582, 563, 201, 202 καὶ 199 τῆς πολιτ. δικονομίας· πρὸς τούτοις ἐζήτησε τὴν ἀναίρεσιν καὶ τῆς ὑπ' ἀρ. 207 ἀποφάσεως τοῦ αὐτοῦ δικαστηρίου, ὡς συνέπειαν τῆς ἀναίρεσεως τῆς προβήθει-
σης ὑπ' ἀρ. 297.

Ἀκοῦσαν τὴν ἔκθεσιν τοῦ Ἀρειοπαγίτου Κ. Δ. Γ. Φέδερ, τὸν δικηγόρον Κ. Πολυάδην καὶ τὸν εἰσαγγε. ἐκ·

Σκεφθὲν κατὰ τὸν νόμον·

Ἐπειδὴ κατὰ τὸ 141 ἄρθ. τῆς πολιτ. δικονομίας ἡ περὶ ἐπιδόσεως παραγγελία δύναται νὰ γίνῃ μόνον ἐγγράφως, ἡ δὲ ἐπιτακτικὴ αὕτη καὶ ἄνευ περιορισμοῦ τεθεῖσα διάταξις τοῦ νόμου ἀπορᾷ τὰ συμφερόντα ἀμφοτέρων τῶν διαδίκων καὶ συντείνει οὐσιωδῶς εἰς τὴν ταχειαν καὶ ταπεινὴν ἀποπεράτωσιν τῶν δικῶν, ἐπομένως εἶναι διάταξις οὐσιωδῆς, ἧτοι δὲν δύναται ν' ἀναπληρωθῇ διὰ μεταγενεσέρας προφορικῆς δηλώσεως τοῦ διαδίκου, τὸ δὲ δικαστήριον τῶν ἐν Τριπόλει πρωτοδικῶν θεωρήσαν ὡς ἄκυρον τὴν ἄνευ ἐγγράφου παραγγελίας γενομένην ἐπίδοσιν τῆς ὑπ' ἀρ. 81 ἀποφάσεως τῶν ἐν Ναυπλίῳ πρωτοδικῶν ἐφήρμωσεν ὀρθῶς τὸ 141 ἄρθ. τῆς πολιτικῆς δικονομίας·

Ἐπειδὴ κατὰ τὸ 844 ἄρθρ. τῆς πολιτ. δικονομίας ἀναιρουμένης διαδικασικῆς τινος πράξεως ἡ ἀποφάσεως οἱ διάδικοι ἐπανέρχονται εἰς τὴν αὐτὴν κατάστασιν, εἰς ἣν ἦσαν πρὸ τῆς ἀναιρεθείσης πράξεως, ἰδίως δὲ ἀναιρεθείσης ἀποφάσεως τινος γίνεται νέα συζήτησις καὶ ἀπόφασις ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου εἰς τὸ ὑποκίον παρεπέμφθη ἡ δίκη, ἐν τῷθεν δὲ γίνεται φανερόν ὅτι οἱ διάδικοι ἔχουν ἀκέραια τὰ δικαιώματά των καὶ δύναται νὰ προτείνουν ὅσα ἔχουν ἐπιχειρήματα προταθέντα ἤδη ἢ μὴ εἰς τὴν ἀκυρωθεῖσαν διαδικασίαν· ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου τὸ δικαστήριον τῶν ἐν Τριπόλει πρωτοδικῶν παραδεχθὲν τὴν περὶ ἀκυρότητος τοῦ ἀπὸ 4 Μαΐου 1837 ἐπιδοτηρίου πρότασιν, οὔτε ὑπέρβασιν τῶν καθηκόντων ἔπραξεν, οὔτε παραβίασιν τῶν ἄρθ. 160, 580, 583, 563, 201, 202, καὶ 199, ἀλλ' ἐφήρμωσεν ὀρθῶς τὸ 834 ἄρθ. τῆς πολιτ. δικονομίας·

Διὰ ταῦτα δικάζον κατ' ἐρήμην ἀπορρίπτει τὴν ἀναιρέσεως αἴτησιν τῆς Γαρουφαλιάς Ἀνατολίτισσας διαμενοῦσης εἰς Ἀθήνας, ἧτις ἔγεινε κατὰ τῶν ἀπὸ 23 Δεκεμβρ. 1837 καὶ ἀπὸ 25 Ἰουλ. 1838 καὶ ὑπ' ἀρ. 297 καὶ 207 ἀποφάσεων τῶν ἐν Τριπόλει πρωτοδικῶν, καταδικάζει τὸν αἰτήσαντα τὴν ἀναίρεσιν εἰς πρόστιμον 100 δραχ., καὶ εἰς τὰ δικαιώματα τῆς παρούσης δίκης δραχ. 24, τῆς πληρωμῆς τῶν ὁποίων ἀπαλλάττεται ἐν τῷ παρόντι ὡς πέντης.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις, τὴν 23 Μαΐου. 1839.

Ἐδημοσιεύθη ἐν Ἀθήναις, τὴν 12 Ἰουν. 1839.

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΗ 283.

Περὶ ἀπορρίψεως τῆς περὶ κανονισμοῦ ἀρμοδιότητος αἰτήσεως τῆς Ἑλένης Α. Μπαλάνου ἐπιγεγραμμένην εἰς τὴν μεταξύ αὐτῆς, καὶ Μαρίας Σταΐκου, καὶ Ἀλῆ Ρήγα κλπ. περὶ διανομῆς κληρονομίας.

(Ἀριθ. πρωτοκ. 790.)

Τὸ δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου.

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαστῶν Κ. Κ. Χ. Κλονέρη προέδρου, Α. Πολυζωΐδου ἀντιπροέδρου, Ἰω. Ἀντ. Σωμάκη, Δ. Γ. Φέδερ, Δ. Σκορδίλη, Θ. Μανούση, Διομήδους Κυριακοῦ, καὶ παρόντων τοῦ εἰσγγελέως Κ. Δ. Γ. Σούτζου, καὶ τοῦ γραμματέως Γ. Κ. Ἰσχομάχου.

Συνελθὼν εἰς δημοσίαν συνεδρίασιν τὴν 25 Μαΐου ε. ε. διὰ τὴν δικάσῃ μεταξύ τῆς Ἑλένης Μπαλάνου κατοίκου Ἀθηνῶν, παρασθεθείσης διὰ τοῦ ἐξ ἐπαγγέλματος διυρισθέντος συνηγόρου της Κ. Πολυάτου δικηγόρου, καὶ τῆς Μαρίας Γ. Σταΐκου κατοίκου ὡσαύτως Ἀθηνῶν, παρασθεθείσης διὰ τοῦ συζύγου της Γ. Σταΐκου, τοῦ Ἀλῆ Ρήγα πληρεξουσίου τῶν Ὄθωμανίδων Ἀφίφης Πετμεζήνας καὶ Μουζιγένης Δερβίς Ἀλμπάνη, καὶ τοῦ Ἰσμαήλ Κουτζί Ἐφένδη πληρεξουσίου τοῦ ἐν Σιμόνῃ Σαδικ Βεΐζη, κατοίκων ὡσαύτως Ἀθηνῶν, μὴ ἐμφανισθέντων, τὴν ἐξῆς περὶ κανονισμοῦ ἀρμοδιότητος δικαστηρίου αἰτήσιν.

Ἐπι τῆς ἐν τῇ Ἀττικῇ κειμένης ἀκινήτου περιουσίας τοῦ ἀποβιώσαντος Ὄθωμανοῦ Χασάν Σαλῆ Βεΐζη, ἐνεργήθη δικαστικὴ διανομὴ ἐνώπιον τοῦ ἐν Ἀθήναις δικαστηρίου τῶν πρωτοδικῶν μεταξύ τῶν κληρονόμων τοῦ εἰρημένου Ὄθωμανοῦ, Ἑλένης Μπαλάνου, Μαρίας Σταΐκου καὶ Σαδικ Βεΐζη. Ἐπὶ τῆς ὑποθέσεως ταύτης ἐξεδόθησαν παρὰ τοῦ εἰρημένου δικαστηρίου ἀποφάσεις ὑπ' ἀρ. 1666 καὶ 2173 καὶ κατὰ τὴν 3 Νοεμβ. 1838 ἔγεινε παρὰ τοῦ εἰσηγητοῦ δικαστοῦ ἡ κληροδότησις. Τὰς ἀποφάσεις ταύτας ὁμοῦ καὶ τὴν πρᾶξιν τοῦ εἰσηγητοῦ προσέβαλεν ὁ Ἀλῆ Ρήγας δι' ἀνακοπῆς ἐνώπιον τοῦ αὐτοῦ δικαστηρίου, ἐπιμύθας ὡς τρίτος καὶ διεκδικῶν ὡς πληρεξούσιος τὰ δικαιώματα τῆς Ἀφίφης Πετμεζήνας, Μουζιγένης Ἀλμπάνη, συγγενῶν τοῦ Χασάν Σαλῆ Βεΐζη καὶ ἀντιπαιουμένων ἐπὶ τῆς περιουσίας τοῦ Χασάν Σαλῆ Βεΐζη δικαίωμα κληρονομίας. Τὸ δικαστήριον ἀπέρριψε τὴν ἀνακοπὴν ὡς ἀπαράδεκτον. Κατὰ δὲ τὴν 27 Φεβρουαρίου ε. ε. ὁ Ἀλῆ Ρήγας ὡς πληρεξούσιος τῶν εἰρημένων Ἀφίφης Πετμεζήνας καὶ Μουζιγένης Ἀλμπάνη ἐκίνησεν ἀγωγὴν ἐνώπιον τῆς μικτῆς ἐπιτροπῆς κατὰ τῶν νεοφωτίστων Ἑλένης Μπαλάνου καὶ Μαρίας Σταΐκου καὶ τοῦ Σαδικ Βεΐζη ἐξαιτούμενος παρ' αὐτῆς τὴν ἀποφασίσιν 1. τὴν ἀκύρωσιν τῶν δικαστικῶν ἀποφάσεων καὶ πράξεων τῶν γενομένων ἐπι τῆς διανομῆς τῆς περιουσίας τοῦ Χασάν Σαλῆ Βεΐζη μεταξύ Σαδικ Βεΐζη, Ἑλένης Μπαλάνου καὶ Μαρίας Σταΐκου, καθὼς καὶ τὴν διαίρεσιν ἀπὸ ταύτης τῆς περιουσίας τῆς τοῦ Δερβίς Βεΐζη, ὡς

παρὰ τῶν πραγματοποιηθέντων· 2. νὰ διαταχθῇ νέα διανομὴ διὰ νὰ συμπεριληφθοῦν καὶ αἱ ἐντολίδες τοῦ ὡς συγκληρονόμοι. Ἡ δὲ Ἑλένη Α. Μπαλάνου εἰσήξεν ἀγωγὴν ἐνώπιον τῶν ἐν Ἀθήναις πρωτοδικῶν κατὰ τοῦ Ἀλῆ Ρήγα πληρεξουσίου τῆς Ἀφιφῆς Πετμεζήνας, τῆς Μουζιγένης Ἀλμπάνη, τῆς Μαρίας Σταΐκου καὶ τοῦ Σαλὶχ Βεΐζη, ἐν ἧ ἐκθέτουσα ὅτι ὁ πληρεξῆς ὕσιος τῆς Ἀφιφῆς καὶ Μουζιγένης διὰ τῆς ἀγωνίης τοῦ ἐνώπιον τῆς μικτῆς ἐπιτροπῆς καὶ συνενοῦσα ἐντελῶς εἰς τὰς αἰτήσεις αὐτῶν ἐξαιτεῖται παρὰ τοῦ εἰρημένου δικαστηρίου· 1. τὴν ἀκύρωσιν τῶν ὑπ' ἀρ. 1666 καὶ 2173 ἀποφάσεων τοῦ αὐτοῦ δικαστηρίου καὶ τῆς ἀπὸ 3 Νοεμβρίου π. ε. πράξεως τοῦ εἰσηγητοῦ δικαστοῦ Βελισσαρίου· 2. νὰ διαταχθῇ ἡ διαίρεσις τῆς περιουσίας τοῦ Χασάν Βεΐζη ἀπὸ τῆς τοῦ Δερβίς Βεΐζη· 3. νὰ διαταχθῇ νέα διανομὴ τῶν αὐτῶν περιουσιῶν. Κατὰ συνέπειαν τῶν ἀγωγῶν τούτων ἡ Ἑλένη Α. Μπαλάνου προ εἰνουςα ἐκκρεμοδικίαν ἐνώπιον τῶν τακτικῶν δικαστηρίων καὶ τῆς μικτῆς ἐπιτροπῆς εἰσήξεν ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου τούτου αἰτήσιν περὶ ἀδειας κλητεύσεως πρὸς κανονισμὸν ἀρμοδιότητος· γενομένης δεκτικῆς τῆς περὶ ἀδειας κλητεύσεως αἰτήσεως διὰ τῆς ὑπ' ἀρ. 261 ἀποφάσεως τοῦ δικαστηρίου τούτου, παρουσιάθησαν τὰ μέρη πρὸς συζήτησιν τῆς περὶ κανονισμοῦ ἀρμοδιότητος αἰτήσεως·

Ἀκοῦσαν τὸν δικηγόρον Ν. Πολυᾶδην, τὸν Γ. Σταΐκον καὶ τὸν εἰσαγγελέα·

Σκεφθέν κατὰ τὸν νόμον·

Ἐπειδὴ κατὰ τὸ I ἄρθρ. τοῦ ἀπὸ 2 Ὀκτωβ. 1836 Διατάγματος κανονισμὸς ἀρμοδιότητος μεταξὺ τῶν τακτικῶν δικαστηρίων καὶ τῆς μικτῆς ἐπιτροπῆς δύναται νὰ λάβῃ χώραν μόνον, ὡσάκις περὶ τῆς αὐτῆς ὑποθέσεως μεταξὺ τῶν αὐτῶν διακρίκων διαφιλονεικουμένης εἰσῆχθῇ ἀγωγὴ εἰς ἀμφότερα τὰ εἰρημέα δικαστήρια· ἐπὶ δὲ τοῦ προειμένου δὲν ὑπάρχει ἀγωγὴ εἰσηγμένη ἐνώπιον τῆς μικτῆς ἐπιτροπῆς, καθότι ὁ Ὄθωμανὸς Ἀλῆ Ρήγας, ἐπίτροπος τῶν Ὄθωμανίδων Ἀφιφῆς Πετμεζήνας καὶ Μουζιγένης Δερβίς Ἀλμπάνη ὄσις κατὰ τὴν 27 Φεβρουαρίου 1839 εἰσήξεν ἀγωγὴν ἐνώπιον τῆς μικτῆς ἐπιτροπῆς κατὰ τῆς Ἑλένης Α. Μπαλάνου καὶ Μαρίας Σταΐκου ἀνεκάλεσε τὴν αὐτὴν ἀγωγὴν του, ὡς βεβαιῶνται ἀπὸ τὴν ἐνώπιον τοῦ συμβολαιογράφου Ἀθηνῶν Κ. Φιλαλήθους γενομένην πράξιν, ἐπομένως δὲν ὑπάρχει χώρα πρὸς κανονισμὸν ἀρμοδιότητος·

Διὰ ταῦτα ἀπορρίπτει τὴν περὶ κανονισμοῦ ἀρμοδιότητος αἰτήσιν τῆς Ἑλένης Α. Μπαλάνου κατοίκου Ἀθηνῶν, ἐναγομένην εἰς τὴν μεταξὺ αὐτῆς, καὶ Μαρίας Σταΐκου, καὶ Ἀλῆ Ρήγα, πληρεξουσίου τῶν Ὄθωμανίδων Ἀφιφῆς Πετμεζήνας, καὶ Μουζιγένης Δερβίς Ἀλμπάνη, καὶ τοῦ Ἰσμαὴλ Κουτζῆ Ἐφένδη πληρεξουσίου τοῦ ἐν Σμύρῃ Σαλὶχ Βεΐζη περὶ διανομῆς κληρονομίας τοῦ Χασάν Σαλῆ Βεΐζη καὶ τοῦ Δερβίς Βεΐζη, καὶ καταδικάζει τὴν αἰτήσασαν τὸν κανονισμὸν εἰς τὰ δικαιώματα τῆς παρούσης δίκης δραχμ.

24, τῆς πληρωμῆς τῶν ὁποίων ἀπαλλάττεται ἐν τῷ παρόντι ὡς πένης.
 Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις, τὴν 26 Μαΐου 1839.
 Ἐδημοσιεύθη ἐν Ἀθήναις, τὴν 5 Ἰουν. 1839.

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΗ 284.

Περὶ ἀναίρεσως τῶν ἀποφάσεων τῶν ἐν Λαμῖα πρωτοδικῶν καὶ παραπομπῆς τῆς ὑποθέσεως
 εἰς τὸ ἐν Μεσολογγίῳ πρωτοδικεῖον πρὸς νέαν συζήτησιν.
 (Ἀριθ. πρωτοκ. 791.)

Τὸ δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου.

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαστῶν Κ. Κ. Χ. Κλονάρη προέδρου, Α. Πολυ-
 ζώϊλου ἀντιπροέδρου, Ἰω. Ἀν. Σωμάκη, Δ Γ. Φέδερ, Δ. Σκαρδίλη, Θ. Μα-
 νούση, Διομήδους Κυρακοῦ, καὶ παρόντων τοῦ εἰσαγγελέως Κ. Δ. Γ. Σού-
 τζου καὶ τοῦ γραμματέως Γ. Κ. Ἰσχυρολάου.

Συνελθὼν εἰς δημοσίαν συνεδρίασιν τὴν 25 Μαΐου ε. ε. διὰ νὰ δικάσῃ με-
 ταξὺ τοῦ Ἰωσήφ Δρεξί γγερ κατοικοῦ Πατρῶν, ἀναίρεσεύοντος, παρασταθέντος
 διὰ τοῦ πληρεξουσίου του δικηγόρου Μ. Κ. Μισινογιου, καὶ τοῦ δημάρχου
 Γαλαξειδίου ἀντιπροσώπου τοῦ δήμου Μεσσαπίων, παρασταθέντος, διὰ τοῦ
 πληρεξουσίου του δικηγόρου Χ. Ζώτου.

Ὁ Ἰωσήφ Δρεξί γγερ, κάτοικος Π. Πατρῶν, ἐκίνησεν ἐνώπιον τοῦ δικαστη-
 ρίου τῶν ἐν Λαμῖα πρωτοδικῶν ἀγωγὴν κατὰ τοῦ δήμου Μεσσαπίων ἐκθέ-
 των, ὅτι ὁ ἐν Αἰγίῳ ἀνταποκριτὴς αὐτοῦ Δημ. Μελετόπουλος ἐναύλωσε τὸ
 πλοῖον τοῦ Ν. κ. Ἀνδρέου Παππαπέτρου, διὰ νὰ ἀπελθῆ εἰς Κιάτον νὰ φορ-
 τώσῃ Κορινθιακὴν σταφίδα, ἐπιβιβάσας εἰς αὐτὸ τὸν ἐπιστάτην του Μῆτρον
 Χρυσικὸν, εἰς τὸν ὁποῖον παρέδωκε διὰ τὴν ἀγορὰν τῆς σφαίδας δραχμὰς
 18708 92/00. Προσορμηθέντος δὲ τοῦ πλοίου ἔνευα τῶν ἐναντίων ἀνέ-
 μων εἰς τὸν λιμένα τοῦ Γαλαξειδίου, λησαὶ ἐπιπεσόντες εἰς αὐτὸ κατὰ τὴν
 νύκτα τῆς 15 πρὸς τῆς 16 Ἰανουαρίου 1838 συνέλαβον τὸν ἐπιστάτην, καὶ δέ-
 σαντες αὐτὸν καὶ πληρώσαντες ἔλαβον τὰ χρήματα, καὶ ἀνεχώρησαν. Διὸ,
 δυνάμει τοῦ περὶ εὐθύνης τῶν δήμων νόμου, ὡς πρὸς τὰς πράττομένας ἐν τῇ
 περιφερείᾳ αὐτῶν λησεις, ἐζήτησε νὰ ὑποχρεωθῆ ὁ δήμος Μεσσαπίων ἢ Γα-
 λαξειδίου εἰς τὴν ἀπόδοσιν τῶν δραχμ. 18708 92/00, εἰς τὴν ἀποζημίωσιν
 τῶν ζημιῶν, κερδῶν, καὶ διαφορῶν κτλ. Συζητήθη σὺν τῆς ὑποθέσεως ἐν
 τῷ ἀκροατηρίῳ τὸ δικαστήριον δι' ἀποφάσεως ὑπ' ἀρ. 181 ἐκδοθείσης τὴν
 27 Ἰουλ. 1838, ἐπέβαλεν εἰς τὸν ἐνάγοντα τὸ χρέος ν' ἀποδείξῃ διὰ παντὸς
 μέσου· ἂν τὰ ὄρια τῶν παραθαλασσιῶν δήμων ἐκτείνωνται καὶ κατὰ
 τὴν θάλασσαν, καὶ πόσον, ἢ περιορίζωνται μόνον εἰς τὴν μὴ καλυπτομένην
 ἀπὸ θαλάσσιον ὕδωρ γῆν· ὅ· ἂν οἱ παρακειμένοι λιμένες εἰς τινα πόλιν ἢ
 δῆμον λογίζωνται ὡς ἐκτὸς ἢ ἐντὸς τῶν ὁρίων τοῦ δήμου ὑπάρχοντες. Διεξα-

χθείσης δὲ τῆς ἀποδείξεως κατὰ τὴν ἔννοιαν τῆς ρηθείσης ἀποφάσεως, καὶ συζητηθείσης ἐκ νέου τῆς ὑποθέσεως ἐπὶ τῆς οὐσίας, τὸ δικαστήριον ἐξέδωκε κατὰ τὴν 28 Ὀκτωβρ. 1838 ἀπόφασιν ὑπ' ἀρ. 273 διὰ τῆς ὁποίας ἀπέρριψε τὴν ἀγωγὴν τοῦ Ἰωσήφ Δρεζίγγερ, καὶ τὸν κατεδίκασεν εἰς τὰ τέλη τῆς σημάτων, καὶ εἰς τὰ ἐξοδα τῆς δίκης. Τῆς ἀποφάσεως ταύτης ἐζήτησε τὴν ἀναίρεσιν ὁ Ἰωσήφ Δρεζίγγερ, διότι τὸ ἐν Λαμία πρωτοδικεῖον ἐπιβαλὼν εἰς τὸν ἐνάγοντα τὸ χρέος τοῦ ν' ἀποδείξει, ἐὰν οἱ παρακείμενοι λιμένες εἰς τινα πόλιν, ἢ δῆμον λογίζονται ὡς ἐντὸς ἢ ἐκτὸς τοῦ δήμου, παρεγνώρισε τὰ καθήκοντά του διατάξαν τὴν ἀπόδειξιν μέρος νομικοῦ ἀναγομένου εἰς τὰ χρέη του, καὶ διότι παρεγνώρισε τὰς ἀρχὰς τοῦ δικαίου τῶν ἐθνῶν καὶ τὰς τοῦ Ῥωμαϊκοῦ δικαίου, καθ' ἃς οἱ λιμένες ἀποτελοῦν μέρος τοῦ δήμου εἰς ὃν προσαρτῶνται καὶ τὰς διατάξεις τῶν νόμων ἐπεχουσῶν ἰσχὺν συνθηκῶν τοῦ Ἑλλην κράτους μὲ τὰ ξένα κράτη.

Ἀκοῦσαν τὴν ἔκθεσιν τοῦ Ἀρειοπαγίτου Κ. Ἰω. Ἀντ. Σωμάκη, τοὺς δικηγόρους Μ. Κ. Μαρίνογλου, Χρήστον Ζῶτον καὶ τὸν εἰσαγγελέα.

Σκεφθὲν κατὰ τὸν νόμον.

Ἐπειδὴ, κατὰ τὸ 244 ἄρθ. τῆς πολιτ. δικονομίας μόνον οἱ πραγματικοὶ ἰσχυρισμοὶ δύνανται νὰ ἦναι ἀντικείμενον τῆς ἀποδείξεως, κατὰ δὲ τὸ 245 ἄρθ. §. 3 τῆς αὐτῆς δικονομίας ἐξαιροῦνται τῆς περὶ τὴν ἀπόδειξιν διαδικασίας τὰ ἐπισηριζόμενα εἰς γενικοὺς νόμους τοῦ κράτους νομικὰ ἀξιώματα, αἱ δὲ διατάξεις τῶν εἰρημένων ἄρθρ., ὡς ἀφορῶσαι τὰς περὶ τὴν ἀπόδειξιν ἀρχὰς εἶναι οὐσιώδεις ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου τὸ δικαστήριον τῶν ἐν Λαμία πρωτοδικῶν ἐπιβαλὼν διὰ τῆς ὑπ' ἀρ. 181 ἀποφάσεως εἰς τὸν ἐνάγοντα τὸ χρέος τοῦ ν' ἀποδείξει, ἐὰν τὰ ὅρια τῶν παραθαλασσίων δήμων ἐκτείνωνται καὶ κατὰ θάλασσαν, καὶ πόσον, καὶ ἐὰν οἱ λιμένες οἱ παρακείμενοι εἰς τινα πόλιν, ἢ δῆμον, λογίζονται ὡς ὑπάρχοντες ἐντὸς, ἢ ἐκτὸς τῶν ὁρίων αὐτῶν, καὶ ἐπομένως διατάξαν τὴν ἀπόδειξιν ζητήματος νομικοῦ, παρεβίασε τὰς διατάξεις τῶν εἰρημένων ἄρθρων καθότι δὲν ἐπρόκειτο περὶ ἀποδείξεως πραγματικοῦ ἰσχυρισμοῦ, ἀλλὰ περὶ γενικῶν νόμων τοῦ κράτους κατὰ τοὺς ὁποίους εἶναι ὠρισμένα τὰ διὰ ξηρᾶς καὶ θαλάσσης ὅρια τοῦ κράτους, καὶ τῶν δήμων.

Διὰ ταῦτα ἀναίρει τὰς ἀπὸ 23 Ἰουλ. καὶ ἀπὸ 17 Ὀκτωβ. 1838 καὶ ὑπ' ἀρ. 181 καὶ 273 ἀποφάσεις τῶν ἐν Λαμία πρωτοδικῶν, παραπέμπει τὴν ὑπόθεσιν εἰς τὸ ἐν Μεσολογγίῳ πρωτοδικεῖον πρὸς νέαν συζήτησιν, καταδικάζει τὸν ἀναιρεσίβλητον δῆμον Μεσσαπίων εἰς τὰ δικαιώματα τῆς παρούσης δίκης δραχ. 28, καὶ εἰς τὰ ἐξοδα τοῦ ἀναιρεσειόντος, καὶ διατάττει νὰ ἐπισμαφῇ τὸ καταβληθὲν παράβουλον εἰς τὸν αἰτήσαντα τὴν ἀναίρεσιν, νὰ γραφῇ ἢ παροῦσα ἀπόφασιν εἰς τὸ περιθώριον τοῦ πρωτοτύπου τῆς ἀναίρε-

θείσης καὶ νὰ δημοσιευθῆ διὰ τῆς ἐφημερίδος, δαπάνη τοῦ ἡττηθέντος.
Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις, τὴν 26 Μαΐου τοῦ 1839 ἔτους.
Ἐδημοσιεύθη ἐν Ἀθήναις, τὴν 5 Ἰουν. 1839.

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΗ 285.

Περὶ ἀπορρίψεως τῆς περὶ ἀναίρεσεως αἰτήσεως τοῦ ἱερέως Χαρχαλάμπους Παππαδάκη, κατὰ τῆς ἀποφάσεως τῶν ἐν Ναυπλίῳ ἐφετῶν.

(Ἀριθ. πρωτοκ. 792).

Τὸ δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου.

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαστῶν Κ. Κ. Χ. Κλονάρη προέδρου, Α. Πολυζωῆ-
δου ἀντιπροέδρου, Ἰω. Α. Σωμάκη, Δ. Γ. Φέδερ, Δ. Σχορδίλη, Θ. Μανούση,
Διομήδους Κυριακοῦ, καὶ παρόντων τοῦ εἰσαγγελέως Κ. Δ. Γ. Σούτζου καὶ
τοῦ γρ.μ.μ. Γ. Κ. Ἰσχομάχου.

Συνελθὼν εἰς δημοσίαν συνεδρίασιν τὴν 29 Μαΐου ε. ε. διὰ νὰ δικάσῃ
τὴν ἐξῆς αἴτησιν ἀναίρεσεως μεταξὺ τοῦ Χαρχαλάμπους Παππαδάκη ἱερέως
καὶ τοῦ Χ. Τουρνεζάκη ἀναιρεσιόντων, κατοίκων Προνοίας, τοῦ πρώτου
παρασθεντός διὰ τοῦ πληρεξουσίου του δικηγόρου Ι. Γ. Τυπάλδου, τοῦ δὲ
δευτέρου μὴ ἐμφανισθέντος, καὶ τοῦ Γ. Φουντουλάκη ἀναιρεσιβλήτου, κα-
τοίκου ὡσαύτως Προνοίας, μὴ ἐμφανισθέντος.

Ὁ Νικόλ. Ρικάκης καὶ ὁ Π. Γεωργουλάκης ἐδανείσθησαν κατὰ τὸ 1835
ἔτος παρὰ τοῦ ἱερέως Γεωργίου Φουντουλάκη 800 δραχ. πληρωτέας μετὰ
ἐν ἔτος. Παρελθούσης δὲ τῆς προθεσμίας, καὶ μὴ πληρωθέντος τοῦ εἰρημέ-
νου δανείου, ὁ Φουντουλάκης ἐνήργησε συντηρητικὴν κατάσχεσιν ἐπὶ τοῦ οἴ-
νου τῶν ὀφειλετῶν, καὶ ἐπομένως ἐκίνησε κατ' αὐτῶν ἀγωγὴν περὶ τοῦ κύ-
ρους τῆς κατασχέσεως, ἀπαιτῶν τὴν πληρωμὴν τοῦ κεφαλαίου μετὰ τοῦ
τόκου. Εἷς τῶν ἐναγομένων, ὁ Ν. Ρικάκης, ἐζήτησε δι' ἀναφορᾶς τὴν ἀπο-
σολὴν τοῦ ἤδη διαταχθέντος πληρησιασμοῦ τοῦ οἴνου, καὶ τὴν δι' ἐγγυήσε-
ως ἄρσιν τῆς κατασχέσεως. Γενομένης δὲ δεκτῆς τῆς αἰτήσεως τοῦ Ρικάκη
παρὰ τοῦ προέδρου τῶν ἐν Ναυπλίῳ πρωτοδικῶν, ὁ Χ. Ἰω. Τουρνεζάκης
ἐγένετο ἐγγυητὴς ὑπὲρ τοῦ Ν. Ρικάκη διὰ τὸ ἀποτέλεσμα τῆς δίκης, ἐντο-
σοῦτώ οἱ ἐναγόμενοι ἐκηρύχθησαν παρὰ τοῦ δικαστηρίου τῶν ἐν Ναυπλίῳ
ἐμποροδικῶν εἰς κατάσχεσιν πτωχεύσεως, καὶ προσδιωρίσθη ἡμέρα τῆς ἐνάρ-
ξεως τῆς πτωχεύσεώς των ἡ 14 Δεκεμβ. 1837. Κλητευθέντων ἐπομένως
τῶν πρ.κτόρων παρὰ τοῦ ἐνάγοντος Φουντουλάκη, καὶ μὴ ἐμφανισθέντων,
τὸ δικαστήριον τῶν πρωτοδικῶν, δικάσαν αὐτοὺς ἐρήμην, ἐξέδωκε κατὰ τὴν
14 Ἀπριλ. 1838 ἀπόφασιν ὑπ' ἀρ. 146, διὰ τῆς ὁποίας κατεδίκασε τοὺς
πράκτορας νὰ πληρώσωσι τὰς 800 δραχμ. μετὰ τοῦ τόκου αὐτῶν πρὸς 12
τοῖς 100 ἀπὸ τῆς 5 Ἰουλ. 1836, ἡμέρας, καθ' ἣν ἐπεδόθη ἡ ἀγωγή μέχρι
τῆς ἀποπληρωμῆς. Ἐν τούτοις διάφοροι δανεισαὶ τῶν πτωχευσάντων ἀνέκα-

ψαν τὴν προδιορίζουσαν τὴν ἑναρξιν τῆς πτωχεύσεως ἀπόφασιν τῶν ἐμποροδικῶν, οἵτινες μετορρύθμισαντες ταύτην, προσδιώρισαν δι' ἄλλης ἀποφάσεως τῶν τὴν ἑναρξιν τῆς πτωχεύσεως ἀπὸ τὴν 18 Ἰουλίου 1836, καθ' ἣν ὁ ἐνάγων ἐζήτησε τὴν ἀδειαν νὰ ἐνεργήσῃ τὴν συντηρητικὴν κατάσχεσιν. Τὸ αὐτὸ ἐμποροδικεῖον δι' ἀποφάσεως ὑπ' ἀρ. 40 διώρσεν ὡς προσωρινούς συνδίκους τὸν Ἱερέα Χαράλαμπον Παππαδάκη, καὶ τὸν Ι. Γερμανιώτην· εἰς ἐξ αὐτῶν ὁ Χαράλαμπος Παππαδάκης ἀνέκοψε τὴν ῥηθεῖσαν ἀπόφασιν τῶν πρωτοδικῶν, οἵτινες κατὰ συνέπειαν τῆς ἀνακοπῆς ταύτης ἐξέδωκαν κατὰ τὴν 7 Ἰουλ. 1838 ἀπόφασιν ὑπ' ἀρ. 258, διὰ τῆς ὁποίας ἀκύρωσαν τὴν ῥηθεῖσαν ἐρήμην ἀπόφασιν τῶν, ἐκήρυχθησαν ἀναρμόδιοι νὰ δικάσωσι τὴν ἀγωγὴν τοῦ Φουντουλάκη, ἀκύρωσαν τὴν ἐπὶ τοῦ οἴνου ἐνεργηθεῖσαν κατάσχεσιν, ἀπερρίψαν τὴν αἴτησιν τοῦ συνδίκου Χαράλαμπος, τὴν ἀφορῶσαν τὴν ἀκύρωσιν τῆς ἐγγυήσεως τοῦ Χ. Ἰω. Τουρνεζάκη καὶ συνψήφισε τα ἐξόδα. Ὁ Ἱερεὺς Φουντουλάκης ἐξεκάλεισε τὴν ἀπόφασιν ταύτην, εἰς δὲ τὴν ἐνώπιον τῶν ἐφετῶν δίκην παρεμύθηεν καὶ ὁ ἐγγυητὴς Χ. Ἰω. Τουρνεζάκης. Τὸ δὲ δικαστήριον διὰ τῆς ἀπὸ 7 Ὀκτωβ. 1838 καὶ ὑπ' ἀρ. 231 ἀποφάσεώς του, παραδεχθὲν τὴν ἔφασιν τοῦ Ἱερέως Γεωργ. Φουντουλάκη, καὶ μετορρύθμισαν τὴν ὑπ' ἀρ. 258 ἀπόφασιν τῶν ἐν Ναυπλίῳ πρωτοδικῶν, ἐκήρυξε τοὺς παρὰ τοῦ Ἱερέως Χαράλαμπος Παππαδάκη, προσωρινοῦ συνδίκου, παρισχυνομένους πτωχεύσαντας, Ν. Ρικάκη καὶ Π. Γεωργουλάκη, χρεώσας πρὸς τὸν ἐκκαλοῦντα δραχμὰς 751, 90 ὑπολοίπου κεφαλαίου μετὰ τοῦ τόκου αὐτῶν πρὸς 10 τοῖς 100 καὶ ἕως ἀπὸ τὰς 25 Ἰουλ. 1836 μέχρι τῆς ἀποπληρωμῆς, καὶ κατεδίκασε τὸν ἐγγυητὴν Χ. Ἰω. Τουρνεζάκην νὰ πληρώσῃ τὸ παρὰ τοῦ Νικ. Ρικάκη ὀφειλόμενον ἡμισυ μέρος εἰς κεφάλαιον καὶ τόκους, ἐν περιπτώσει μὴ πληρωμῆς αὐτοῦ. Τῆς ἀποφάσεως ταύτης ἐζήτησεν ἐγκαίρως τὴν ἀναίρεσιν ὁ τε Ἱερεὺς Χαράλαμπος Παππαδάκης σύνδικος τῆς πτωχεύσεως ἐταίριος, καὶ ὁ Χατζῆ Ἰω. Τουρνεζάκης, ὁ μὲν Χαράλαμπος Παππαδάκης Ἱερεὺς διὰ τοὺς ἐξῆς λόγους· α'. διὰ τὸ ἀναιτιολόγητον τῆς ἀποφάσεως ὡς πρὸς δύο ζητήματα· β'. διὰ παραβίασιν τῶν περὶ ἀρμοδιότητος διατάξεων τοῦ ἐμπορικοῦ νόμου καὶ τῆς πολιτ. δικονομίας· γ'. διὰ παραβίασιν τῶν περὶ ἐγγυήσεων καὶ ἀσφαλιστικῶν μέτρων διατάξεων τῆς πολιτ. δικονομίας καὶ τῶν περὶ προνομίων τοῦ ἐμπορικοῦ νόμου· δ'. διότι ἡ ἐγγυήσις ζηρῖζεται ἐπὶ ψευδοῦς αἰτίας, καὶ τὸ δικαστήριον δὲν αἰτιολόγησε παντάπασι τὴν ἀπόφασιν ὡς πρὸς τὸν λόγον τοῦτον· ε'. διότι παρεβιάσθησαν αἱ περὶ ἐκθέσεων διατάξεις τῆς πολιτ. δικονομίας. Ὁ δὲ Χ. Ἰωάννης Τουρνεζάκης· α'. διὰ τὸ ἀναιτιολόγητον τῆς ἀποφάσεως· β'. διότι κακῶς ἐρημόσθησαν αἱ διατάξεις τοῦ Ἀρμενοπούλου, καὶ παρεβιάσθησαν τὰ ἀρθρα 1029, 1032, 1041 καὶ 842 τῆς πολιτ. δικονομίας· γ'. διότι μὴ ὑπαρχούσης ἐκθέσεως τῆς ἐγγυήσεώς του τὸ συνάλλαγμα εἶναι ἄκυρον, ὡς ζηριζόμενον εἰς ἀγνοίαν

καί εἰς ψευδῆ αἰτίαν, ἄρα παρέβιάσθησαν τὰ ἄρθ. 1037, 886, 887, 885 καὶ 842 τῆς πολιτ. δικονομίας· δ'· διότι ἡ ἔκθεσις τῆς ἐγγυήσεως δὲν εἶναι συντεταγμένη κατὰ τοὺς νομίμους τύπους, ὡς μὴ ἀναφέρουσα τὸ ὄνομα τοῦ Γραμματέως·

Ἀκοῦσαν τὴν ἔκθεσιν τοῦ Ἀρειοπαγίτου Κ. Ἰω. Ἄντ. Σωμάκη, τὸν δικηγόρον Ἰω. Γ. Τυπάλδον καὶ τὸν εἰσαγγελέα·

Σκεφθὲν κατὰ τὸν νόμον·

Καθόσον ἀφ' ἧς τὴν ἀναιρέσεως αἴτησιν τοῦ Χαραλάμπους Παππαδάκη· Ἐπειδὴ κατὰ τὰς γενικὰς ἀρχὰς τῆς πολιτ. δικονομίας τὰ δικαστήρια δὲν ὀφείλουσι νὰ ἀποφασίζωσι, εἰ μὴ ἐπὶ τῶν αἰτήσεων τῶν διαδίκων, ἐκ δὲ τῶν πρακτικῶν καὶ τῆς προσβαλλομένης αποφάσεως γίνεται δῆλον, ὅτι τοιαῦται αἰτήσεις, ὅποιας ὁ αἰτῶν τὴν ἀναίρεσιν ἀναφέρει εἰς τὸν πρῶτον ἀναιρέσεως λόγον δὲν ἔγειαν ἐνώπιον τῶν ἐν Ναυπλίῳ ἐφετῶν, ἐπομένως μὴ ὀφείλουσι τὸ δικαστήριον ν' ἀποφασίσῃ ἐπὶ τοιούτων αἰτήσεων, δὲν ὀφείλουσι οὔτε νὰ αἰτιολογήσῃ·

Ἐπειδὴ τὸ 718 ἄρθ. §. 2 τῆς πολιτ. δικονομίας φέρει, ὅτι ὅλαι αἱ διαφοραὶ τοῦ ἰδιωτικοῦ δικαίου, αἱ μὴ ῥητῶ, εἰς τὰ ἐμπορικὰ δικαστήρια παραπεμφθεῖσαι ὑπάγονται εἰς τὴν ἀρμοδιότητα τῶν τακτικῶν δικαστηρίων, κατὰ δὲ τοῦ ἀπὸ 2 Μαρτ. 1835 περὶ ἀρμοδιότητος τῶν ἐμπορικῶν δικαστηρίων νόμου, τὰ ἀπλᾶ δάνεια, τὰ γινόμενα ἀπὸ μὴ ἐμπόρου πρὸς ἐμπόρου, ὅχι διὰ λόγον ἐμπόρου δὲν θεωροῦνται ὡς πράξεις ἐμπορικαί, ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου τὸ δικαστήριον τῶν ἐν Ναυπλίῳ ἐφετῶν, εἰς τὸ ὑποῖον ἀνήκεν ἡ ἐρμηνεία τοῦ δανειστικοῦ συμβολαίου, ἀπορνήσαντες ὅτι τὸ περὶ οὗ ὁ λόγος δάνειον, καὶ τοῖς γινόμενον πρὸς ἐμπόρου εἶναι ἀπλοῦν δάνειον, ὡς μὴ ἀφορῶν πρᾶξιν ἐμπορικὴν, καὶ ὅτι ὁ μὴ ἐμπορος ἐάγων εἶχε τὸ δικαίωμα νὰ ἐνάξῃ τοὺς ἀντιδίκους του εἰς τὰ πολιτικά δικαστήρια, δὲν παρέβιασε τὰς περὶ ἀρμοδιότητος τῶν δικαστηρίων διατάξεις·

Ἐπειδὴ τὸ δικαστήριον τῶν ἐν Ναυπλίῳ ἐφετῶν παραδεχθὲν, ὅτι ἡ ἐγγυήσις ἐδόθη διὰ τὰ ἀποτελέσματα τῆς δίκης, καὶ οὐχὶ διὰ τὴν ἄρσιν τῆς καταπράξεως, καὶ ἐπομένως θεωρῆσαν αὐτὴν ὡς ἰσχυρὰν, ἀπεφάσισε σύμφωνα μὲ τὸν νόμον, ἐπομένως ὁ τρίτος ἀναιρέσεως λόγος φέρων, ὅτι ἡ πτώχευσις, μηδενίζουσα τὴν κατάσχεσιν, συνεπέφερε τὴν ἐξιστάμεν τῆς ἐγγυήσεως, εἶναι ἀνίσχυρος·

Ἐπειδὴ ὁ τέταρτος ἀναίρεσιν λόγος εἶναι ἀνυπόστατος, καὶ ἐνταυτῷ ἀπαράδεκτος δυνάμει τοῦ 811 ἄρθ. §. 2 τῆς πολιτ. δικονομίας, ὡς προταθεὶς κατὰ πρῶτον ἐνώπιον τοῦ Ἀρείου Πάγου, καὶ μὴ ἐναγόμενος εἰς τὴν κοινὴν εὐταξίαν·

Ἐπειδὴ ἡ γενομένη ἔκθεσις περὶ τῆς ἐγγυήσεως τοῦ Χατζῆ Ἰω. Τουρνεζάκη φέρει ὅλας τὰς ἐν τῷ 133 ἄρθ. τῆς πολιτ. δικονομίας διαγραφόμε-

νας διατυπώσεις, επομένως ο λόγος, ότι παρεβιάσθησαν αἱ περὶ ἐκθέσεων διατάξεις τοῦ νόμου, εἶναι ἀνυπόστατος·

Καθ' ὅσον δὲ ἀφορᾷ τὴν ἀναιρέσεως αἴτησιν τοῦ Χ. Ἰω. Τουρνεζάκη.

Ἐπειδὴ ὁ Χ. Ἰω. Τουρνεζάκης δὲν παρεκατέθεσε πρὸ τῆς ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ συζητήσεως τὴν νόμιμον χρηματικὴν ποινὴν κατὰ τὸ 823 ἄρθρον τῆς πολιτ. δικονομίας·

Διὰ ταῦτα, δικάζον κατ' ἐοήμην, ἀπορρίπτει τὴν ἀναιρέσεως αἴτησιν τοῦ ἱερέως Χαραλάμπους Παππαδάκη, κατοίκου προνόας, ἣτις ἔγεινε κατὰ τῆς ἀπὸ 7 Ὀκτωβρ. 1838 καὶ ὑπ' ἀριθμ. 235 ἀποφάσεως τῶν ἐν Ναυπλίῳ ἐφετῶν, καὶ καταδικάζει τὸν αἰτήσαντα τὴν ἀναίρεσιν εἰς τὸ πρόσμιμον τῶν ἑκατὸν δραχμῶν. Καθ' ὅσον δὲ ἀφορᾷ τὴν ἀναιρέσεως αἴτησιν τοῦ Χ. Ἰω. Τουρνεζάκη κατὰ τῆς αὐτῆς ἀποφάσεως, ἀρνεῖται διὰ πάντα τὴν συζήτησιν αὐτῆς, καὶ καταδικάζει ἀμφοτέρους τοὺς ἀναιρεσιέοντα, εἰς τὰ δικαιώματα τῆς παρούσης δίκης δραχ. 33.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις, τὴν 29 Μαΐου 1839.

Ἐδημοσιεύθη ἐν Ἀθήναις τὴν 24 Αὐγούστου 1839.

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΗ 286.

Περὶ ἀρνήσεως τῆς συζητήσεως τῆς περὶ ἀναιρέσεως αἰτήσεως τοῦ Ἀθαν. Δήμου, κατὰ τῆς ἀποφάσεως τῶν ἐν Λαμῖα πρωτοδικῶν.

(Ἀριθ. πρωτοκ. 793.)

Τὸ δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου.

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαστῶν Κ. Κ. Χ. Κλονάρη προέδρου, Α. Πολυζωΐδου ἀντιπροέδρου, Ἰω. Ἀν. Σωμάκη, Δ. Γ. Φέδερ, Δ. Σκορδίλη, Θ. Μανούση, Διομήδους Κυριακοῦ, καὶ παρόντων τοῦ εἰσαγγελέως Κ. Δ. Γ. Σούτζου καὶ τοῦ γραμματέως Γ. Κ. Ἰσχυομάχου·

Συνελθόν εἰς δημοσίαν συνεδρίασιν τὴν 1 Ἰουν. ε. ε. διὰ νὰ δικάτῃ μετὰ τοῦ ἀναιρεσιέοντος Ἀθαν. Δήμου, κατοίκου Ράχαις, μὴ εμφανισθέντος, καὶ τοῦ ἀναιρεσιβλήτου Δημ. Σκουμπουρδῆ, πληρεξουσίου καὶ ὁμοδίκου τῶν συνιδιοκτητῶν τοῦ Ζήση καὶ Νικ. Σκουμπουρδῆ, κατοίκου τοῦ πρώτου εἰς Λαμίαν, παρασαθέντος διὰ τοῦ πληρεξουσίου του δικηγόρου Μ. Κ. Μαρίνογλου, τὴν ἀναιρέσεως αἴτησιν γενομένην κατὰ τῆς ἀπὸ 17 Φεβρουαρ. 1838 ὑπ' ἀρ. 41 ἀποφάσεως τῶν ἐν Λαμῖα πρωτοδικῶν, ἐκδουθείσης ἐπὶ τῆς μετὰ τῶν εἰρημένων διαδίκων διενέξεως περὶ τῆς νομῆς τοῦ κατὰ τὸν Ἀχιλὸν καὶ Ράχαις χωρίου τῆς Λαμίας, ῥέοντος ὕδατος·

Ἀκοῦσαν τὸν δικηγόρον τοῦ ἀναιρεσιβλήτου αἰτήσαντα νὰ ἀρνηθῇ τὸ δικαστήριον διὰ πάντα τὴν συζήτησιν τῆς ὑποθέσεως κατὰ τὸ 823 ἄρθρον

τῆς πολιτικῆς δικονομίας, καθότι ὁ ἀναιρεσίων δὲν κατέβαλε τὸ νόμιμον παράβολον.

Ἀκοῦσταν καὶ τὸν εἰσαγγελέα·

Σκεφθέν κατὰ τὸν νόμον·

Ἐπειδὴ κατὰ τὸ 823 ἄρθ. τῆς πολιτ. δικονομίας, μὴ προηγηθείσης τῆς καταθέσεως τοῦ νόμιμου παραβόλου, ὁ Ἄρειος Πάγος ἀρνεῖται τὴν συζήτησιν καὶ ἐξ ἐπαγγέλματος, ἐκτὸς ἐν οἷς διάδικαι ἀπὸ λαμβάνωσι τὰ δικαιώματα τῶν πενήτων, ἡ δὲ ἀρνησις αὕτη δὲν δύναται νὰ ἰσοδυναμῇ μὲ τὴν ἀναβολὴν ἢ διαγραφὴν τῆς δίκης, διότι οἱ αἰτούντες τὴν ἀναίρεσιν μὴ καταβάλλοντες τὸ ρηθὲν παράβολον δύναται νὰ παρατείνωσιν ἀορίσως τὴν δίκην ἐναντίον τῶν γενικῶν ἀρχῶν τῆς δικονομίας· ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου ὁ ἀναιρεσίων δὲν κατέβαλε τὸ παρὰ τοῦ νόμου ἀπαιτούμενον παράβολον, οὐδὲ ἀπέδειξεν ὅτι εἶναι πένης·

Διὰ ταῦτα ἀρνεῖται διὰ πάντα τὴν συζήτησιν τῆς ἀπὸ 18 Μαρτίου ε. ε. αἰτήσεως ἀναίρεσεως τοῦ Ἄθην. Δήμου, ἥτις ἔγεινε κατὰ τῆς ἀπὸ 17 Φεβρουαρ. 1838 καὶ ὑπ' ἀρ. 41 ἀποφάσεως τῶν ἐν Ἀκαμία πρωτοδικῶν, καὶ καταδικάζει τὸν εἰρημένον Ἄθην. Δήμου εἰς τὰ δικαιώματα τῆς παρουσίας δίκης δραχ. 14.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις, τὴν 2 Ἰουνίου τοῦ 1839 ἔτους.

Ἐδημοσιεύθη ἐν Ἀθήναις, τὴν 12 Ἰουν. 1839.

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΗ 287.

Περὶ ἀπορρίψεως τῆς περὶ ἀναίρεσεως αἰτήσεως τοῦ Μιχαὴλ Χαράκτου, κατὰ τῆς ἀποφάσεως τοῦ εἰρηνοδίκου Πειραιῶς.

(Ἄριθ. πρωτοκ. 794).

Τὸ δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου.

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαστῶν Κ. Κ. Ἰω. Ἀν. Σωμάκη προεδρεύοντος, κωλυομένου τοῦ τε προέδρου Κ. Χ. Κλονάρη καὶ τοῦ ἀντιπροέδρου Κ. Α. Πολυζωΐδου, Δ. Γ. Φέδερ, Δ. Σκορδίλη, Θ. Μανούση, Διομίδου Κυριακοῦ, τῶν παρέδρων Κ. Γ. Ἀφθονίδου καὶ Δ. Ν. Φωτίλα, καὶ παρόντων τοῦ εἰσαγγελέως Κ. Δ. Γ. Σούσου καὶ τοῦ γραμματέως Ι. Κ. Ἰσχομάχου·

Συνελθὼν εἰς δημοσίαν συνεδρίασιν τὴν 5. Ἰουνίου ε. ε. διὰ νὰ δικάσῃ μεταξὺ τοῦ Μιχαὴλ Χαράκτου, κατοικοῦ Πειραιῶς ἀναιρεσίοντος, παρασθέντος διὰ τοῦ ἐξ ἐπαγγέλματος διορισθέντος συνηγόρου τοῦ Π. Καλλιγᾶ δικηγόρου, καὶ τοῦ Ἄθην. Α. Κονδάκη, κατοικοῦ ὡσαύτως Πειραιῶς, ἀναιρεσιβλήτου, μὴ ἐμφανισθέντος, τὴν ἐξῆς αἴτησιν ἀναίρεσεως·

Ὁ Μιχαὴλ Χαράκτης ἐνήγαγεν ἐνώπιον τοῦ εἰρηνοδικείου Πειραιῶς τὸν Ἄθην. Α. Κονδάκην ἀπαιτῶν παρ' αὐτοῦ δραχ. 35 ἐνοίκιον τῆς ἐν Πειραιῶ οἰκίας του. Τὸ εἰρηνοδικεῖον διὰ τῆς ἀπὸ 27 Ὀκτωβ. π. ε. ὑπ' ἀριθμ. 100

ἀποφάσεώς του ἀπέρριψε τὴν κατὰ τοῦ Ἀθαν. Κονδάκη ἀγωγὴν τοῦ Μιχ. Χαράκτου. Τῆς ἀποφάσεως ταύτης ἐζήτησε τὴν ἀναίρεσιν ὁ ῥηθεις Μιχαὴλ Χαράκτης διὰ κκκὴν σύνθεσιν τοῦ εἰρηνοδικείου, διότι ὁ πάρεδρος ἀναπληρώσας τὸν εἰρηνοδίκην ἐδίκασεν ἄνευ γραμματέως.

Ἀκοῦσεν τὴν ἐκθεσιν τοῦ Ἀρειοπαγίτου Κ. Δ. Σκορδίλη, τὸν δικηγόρον τοῦ ἀναίρεσειόντος Π. Καλλιγᾶν καὶ τὸν εἰσαγγελέα.

Σκεφθὲν κατὰ τὸν νόμον.

Ἐπειδὴ, κατὰ τὸ ἀπὸ 22 Ἰανουαρ. 1835 Διάταγμα ἄρθρ. I « μεχριστοῦ διοργανισθῶσιν ὀριστικῶς τὰ εἰρηνοδικεῖα, ἡ ἀπουσία τοῦ γραμματέως δὲν θέλει εἶναι λόγος πρὸς ἀκύρωσιν τῶν παρὰ τῶν εἰρηνοδικῶν ἐκδιδομένων εἰς πολιτικὰς ὑποθέσεις πράξεων, καὶ δὲν θέλει ἔχει πρὸς τὸ παρὸν κῦρος τὸ ἄρθ. 489 §. 1 τῆς πολιτ. δικονομίας ἢ καὶ τὸ ἄρθ. 519 τῆς αὐτῆς δικονομίας, καθότι τούτο ἀναφέρεται εἰς τὴν σύνθεσιν τοῦ δικαστηρίου τῶν εἰρηνοδικῶν. » Τὸ δὲ Διάταγμα τοῦτο δὲν κατηργήθη μέχρι τοῦδε δι' ἄλλου μεταγενεστέρου νόμου, οὔτε ὑπάρχει Διάταγμα, κηρῦκτον ὡς ὀριστικῶς ὀργανισμένα τὰ εἰρηνοδικεῖα· ἐπομένως ἂν καὶ ἐπὶ τοῦ προκειμένου ἡ ἀπόφασις τοῦ ἐν Πειραιεὶ εἰρηνοδίκου ἐξετέθη, ἀπόντος τοῦ γραμματέως, τὸ δικαστήριον τοῦ εἰρηνοδίκου δὲν δύναται νὰ θεωρηθῇ διὰ τοῦτο ὡς κακῶς συντεθειμένον.

Διὰ ταῦτα δικάζον κατ' ἐρήμην, ἀπορρίπτει τὴν ἀναίρεσεως αἴτησιν τοῦ Μιχαὴλ Χαράκτου κατοίκου Πειραιῶς, ἥτις ἔγεινε κατὰ τῆς ἀπὸ 27 Ὀκτωβρίου π. ε. ὑπ' ἀρ. 100 ἀποφάσεως τοῦ εἰρηνοδίκου Πειραιῶς, καταδικάζει τὸν αἰτήσαντα τὴν ἀναίρεσιν εἰς τὸ πρόσκιμον τῶν 100 δραχ., καὶ εἰς τὰ δικαιώματα τῆς παρουσίας δίκης δραχ. 14, τῆς πληρωμῆς τῶν ὁποίων ἀπαλλάττεται ἐν τῷ παρόντι ὡς πένης.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις, τὴν 5 Ἰουν. 1839.

Ἐδημοσιεύθη ἐν Ἀθήναις, τὴν 3 Ἰουλ. 1839.

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΗ 288.

Περὶ ἀπορρίψεως τῆς περὶ ἀναίρεσεως αἰτήσεως τοῦ Παντολέοντος Κουλάτου, κατὰ τῆς ἀποφάσεως τῶν ἐν Ἀθήναις ἐφετών.

(Ἀριθ. πρωτοκ. 795.)

Τὸ δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου.

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαστῶν Κ. Κ. Χ. Κλονάρη προέδρου, Α. Παλυζωΐδου ἀντιπροέδρου, Δ. Γ. Φέδερ, Δ. Σκορδίλη, Θ. Μανούση, Διομήδους Κυριακοῦ, Δ. Ν. Φωτίλα πρέδρου, κωλυομένου τοῦ Ἀρειοπαγίτου Κ. Ἰω. Ἄτ. Σωμάκη καὶ τοῦ παρεδρου Γ. Ἀφθονίδου, καὶ παρόντων τοῦ εἰσαγγελέως Κ. Δ. Γ. Σούτζου, καὶ τοῦ γραμματέως Γ. Κ. Ἰσχομάχου.

Συνελθόν εις δημοσίαν σύνοδρσιαν την 8 Ιουν. ε. ε. δια να δικάση μεταξυ του Παντολέοντος Κουλάτου, κατοίκου Αθηνών άναίρε είντος, παρασαθέντος αυτοπροσώπως και διοριστας πληρεξουσίου του τούς δικηγόρους Α. Τολμίδην, Α. Φωκάν και Ιω. Γ. Τυπάλδον, και του Νικ. Βλασού κατοίκου Σύρου, άναίρεσιβλήτου, παρασαθέντος δια του πληρεξουσίου του δικηγόρου Α. Πατζαλη, την εξής αίτησιν άναίρεσεως:

Ο Π. Κουλάτος κίνησε κατά την 23 Σεπτεμβ. 1836 ενώπιον του έν Σύρω έμποροδικείου άγωγήν κατά των αδελφών Νικ και Αλέκου Βλασών, τέκνων και κληρονόμων του άποθιώσαντος Ζανή Βλασού, μέλους της έν Τεργέστη εταιρίας: υπό την έπωνυμίαν *αδελφοί Βλαστοί*, εκθέτων δι αυτής ότι, επειδη οι ειρημένοι Νικόλ. και Αλέκис Βλαστοί, ως υιοί και κληρονόμοι του άποθιώσαντος πατρός των Ζανή, είναι υπεύθυι να τον άπόζημιώσουν δι όσα έχει να λαμβάνη παρά της εταιρίας των αδελφών Βλασών, ενάγει αυτούς να κα άδικασθώσιν: α. ν' άποδώσουν εις τον ενάγοντα την εκκαθήρισιν του πωληθέντος δια λογαριασμόν του εις Τεργέστην βαμβάκια μπαλότων 48, λογίζομένου εις φιορίν Αύγουστis 6. ν' άποδώσουν πρς τον αυτόν ενάγοντα τόκους επί της συναχθείσης ποσότητος, ανά 12 τοις εκατόν κατ' έτος, ταύτα δέ άφου εκπεσθώσιν, όσα οι ενάγομενοι άποδείξουν νομίμως, ότι επλήρωσαν δια λογαριασμόν του ενάγοντος. Κατά της άγωγής ταύτης επρότεινεν ο Νικ. Βλασός ένσασιν παραγραφής, την όποιαν το δικασήριον των έν Σύρω έμποροδικών απέρριψε δια της από 22 Ιανουαρ. π. ε. αποφάσεώς του. Μετά ταύτα ο αυτός Νικ. Βλασός εξήτήσατο να τω παραχωρηθῆ τετράμηνο προθεσμία, εκτός της όποιίας να δυνηθῆ να συλλεξη τας άποχρώσας άποδείξεις, περι όσων η εταιρία των αδελφών Βλασών επλήρωσε. υπέρ του Π. Κουλάτου παραχωρηθείσης της προθεσμίας ταύτης, και συζητηθείσης επομένως της ουσίας της υπόθέσεως, το ειρημένον δικαστήριον των έμποροδικών παρεδέχθη έν μερει δια της από 9 Οκτωβρ. π. ε. αποφάσεώς του τας άπαιτήσεις του Π. Κουλάτου. Την άπόφασιν ταύτην εξεκαλεσαν άμφότερα τα μέλη ενώπιον του έν Αθήναις δικασηρίου των έφετων. Το δέ δικασήριον τουτο απέρριψαν την επαληθεύσαν παρά του Ν. Βλασο ένσασιν της παραγραφής, και έπιτρίψαν την εξέτασιν διαφόρων μαρτύρων, εξέδωκε κατά την 17 Μαρτ. ε. ε. την υπάρ. 1116 όριστικήν άπόφασίν του, δι της άπεφάσις τα εξής: 1. απέρριπει την αίτησιν του Π. Κουλάτου του να δικασθῆ κατ' ευήμην ο Αλέκο. Βλασός. 2. παραδέχεται την από 27 Οκτωβρ. 1838 έφεσιν του Παντολέοντος Κουλάτου και την από 3 Νοεμβ. του αυτού έτους έφεσιν του Νικ. Βλασού κατά της από 9 Οκτωβ. του αυτού έτους υπ' άρ. 475 άποφάσεως του έν Σύρω δικασηρίου των έμποροδικών. 3. άφανίζει τα κεφάλαια α. β. γ. δ. ε. ζ. της μνηθείσης άποφάσεως. 4. επιβάλλει εις τον Ν. Βλασόν τον όρκον ότι, και τοι προσπαθήσας ν' ά-

νακαλύψη τὴν ἀλήθειαν δὲν ἐδυνήθη νὰ εὔρη λόγον δ' ἂν νὰ μὴ πείσῃ ἔτι κατὰ τὸ 1823 ὁ Βενιαμὶν Μισὲρ Ἰουδαῖος ἐμβάσεν εἰς Χῖον κατ' ἐντολὴν τῶν ἐν Τεργέσῃ ἀδελφῶν Βλασῶν πρὸς τὸν Παντολέοντα Κουλάτον φιορινία 360· 5. ὁ ὄρκος οὗτος θέλει δ' ἔῃ εἰς τὸ ἀκροατήριον τοῦ ἐν Σύρῳ πρωτοδικείου ἐντὸς 20 ἡμερῶν ἀπὸ τῆς πρὸς αὐτὸν κοινοποιήσεως τῆς παρούσης ἀποφάσεως· 6 ἂν ὁ Ν. Βλασὸς δώσῃ ἐμπροθέσμως τὸν ἀνωτέρω ὄρκον καταδικάζει αὐτὸν νὰ πληρώσῃ πρὸς τὸν Παντολέοντα Κουλάτον δραχμὰς 353, 58, τουτέστι τὸ ἥμισυ κεφάλαιον τῶν φιορινίων Αὐγούσης 122 ὀφειλόμενον παρὰ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ Ζανῆ Βλασοῦ μέλους τῆς ἐν Τεργέσῃ ὑπαρξάσης ἐταιρίας ἀδελφοὶ Βλαστοὶ, καὶ τὸ ἥμισυ φιορινίων 122 τόκον αὐτῶν. Πρὸς τούτοις δὲ τὸν τόκον τοῦ ἡμίσεως τῆς ἀνωτέρω ποσότητος τῶν δραχ. 353 50/00 ἀπὸ τὰς 23 Σεπτεμβ. 1836 μέχρι τῆς τελείας ἐξοφλήσεως· 7. ἂν ὁ Νικ. Βλασὸς δὲν δώσῃ ἐμπροθέσμως τὸν εἰρημένον ὄρκον καταδικάζει αὐτὸν νὰ πληρώσῃ εἰς τὸν Π. Κουλάτον δραχμὰς 1492 57/00 τουτέστι τὸ ἥμισυ τοῦ κεφαλαίου φιορινίων τῆς Αὐγούσης 513 ὀφειλομένου ἀπὸ τὸν πατέρα αὐτοῦ Ζανῆν Βλασὸν μέλος τῆς ἐν Τεργέσῃ ὑπαρξάσης ἐταιρίας ἀδελφοὶ Βλαστοὶ καὶ τὸ ἥμισυ ἄλλων φιορινίων 513 ὡς τόκον αὐτοῦ. Πρὸς τούτοις δὲ καὶ τὸν τόκον ἐπὶ τοῦ ἡμίσεως τῆς ἀνωτέρω ποσότητος τῶν δραχ. 1492 57 ἀπὸ τὰς 23 Σεπτεμβ. 1836 μέχρι τῆς τελείας ἐξοφλήσεως· 8. ἡ ἐκτέλεσις τῆς παρούσης ἀποφάσεως θέλει κανονισθῆ κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ ἀπὸ 18 Μαΐου 1829 ψηφίσματος τοῦ Κυβερνήτου τῆς Ἑλλάδος. Τῆς ἀποφάσεως ταύτης ἐζήτησεν ὁ Π. Κουλάτος τὴν ἀναίρεσιν διὰ τοὺς ἐξῆς λόγους· α'. ὅτι δι' αὐτῆς ἀποφανθὲν τὸ δικαστήριον τῶν ἐν Ἀθήναις ἐφετῶν ὅτι εἰς ἐμπορικὰς ὑποθέσεις οἱ ἐγγυηταὶ εἶναι ἀλληλεγγύως ὑπόχρεοι μὲ τοὺς ὀφειλέτας, παρεβίασε τὸν κανόνα τοῦ δικαίου, ὅτι ἡ ἀλληλεγγύη πρέπει νὰ ἐκφράζεται ῥητῶς· καὶ προσέτι παρεδέχθη ἔθιμον μὴ ἀποδειχθὲν, ἐναντίον ῥητῶν νόμων· β'. διότι ἀπέρριψε τὴν περὶ ὀκτῶ βαλλῶν βαμβακίου αἴτησιν, χωρὶς νὰ αἰτιολογήσῃ τὴν ἀπόρριψιν ταύτην. Εἰς τὸ ἀκροατήριον ἐπρόσθεσεν ὁ ἀναιρεσεῖων καὶ τὸν λόγον ὅτι ὁ διῦσχυρισμὸς τῶν ἀντιδίκων του, ὅτι ἐπλήρωσαν εἰς τὸν Τοπάρχην Σμύρνης πρόσμιμον ἐκ γροσίων 2060 διὰ λογαριασμὸν τῶν βαμβακίων αὐτοῦ, ἀποτελεῖ διαφορὰν φύσεως πολιτικῆς, καὶ ὡς τοιαύτην τὸ ἐν Σύρῳ ἐμποροδικεῖον ἦτον ἀπολύτως ἀναρμόδιον νὰ τὴν δικάσῃ.

Ἀκοῦσαν τὴν ἔκθεσιν τοῦ Ἀρειοπαγίτου Κ. Διομήδους Κυριακοῦ, τοὺς πληρεξουσίου δικηγόρους τοῦ ἀναιρεσεῖοντος καὶ ἀναιρεσιβλήτου, καὶ τὸν εἰσαγγελέα·

Σκεφθὲν κατὰ τὸν νόμον·

Ἐπειδὴ ἡ ἐκ μέρους τοῦ ἐγγυητοῦ παράλλειψις τοῦ νὰ εἰδοποιήσῃ τὸν πρωτοφειλέτην πρὶν ἢ πληρώσῃ τὸ χρέος ἕνεκα τοῦ ὁποῖου ἀνέλαβε τὴν ἐγγύησιν, δὲν ἐπιφέρει κατὰ νόμον ἄλλην συνέπειαν, παρ' ὅτι, ἂν ὁ ἐγγυη-

τῆς πληρώσεως χρέος μὴ ὑπάρχον πλέον, σερεῖται τότε τοῦ δικαιώματος τῆς πρὸς τὸν πρωτοφειλέτην ἀναγωγῆς· ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου, τὸ μὲν δικαστήριον τῶν ἐφετῶν ἀνεγνώρισεν, ὅτι ὑπῆρξε χρέος τοῦ ἀναρρεσιόντος, το ὅποιον εἶχεν ἐγγυηθῆ ἢ εταιρία Βλασῶν, ὁ δὲ ἀναιρεσίων δὲν ἀπέδειξεν ἐνώπιον τοῦ αὐτοῦ δικαστηρίου ὅτι τὸ χρέος τοῦτο δὲν ὑπῆρχε πλέον, εἴτε διότι εἶχε προπληρωθῆ παρ' αὐτοῦ, εἴτε διότι εἶχεν ἄλλως σβεσθῆ· ἐπομένως τὸ δικαστήριον θεωρῶσαν εἰς τὸ διατακτικὸν μέρος τῆς ἀποφάσεως τοῦ ἰσχυρὰν καὶ ὑποχρεωτικὴν διὰ τὴν ἀναιρεσίοντα τὴν παρὰ τῶν ἐγγυητῶν γενομένην πληρωμὴν τοῦ χρέους αὐτοῦ, ἐπραξε σύμφωνα μὲ τὸν νόμον, ἂν καὶ αἱ αἰτιολογίαι εἰς ἃς περὶ τούτου σφηρίζεται δὲν ἦναι ἀποχρῶσαι·

Ἐπειδὴ ἐκ τῆς προβαλλομένης ἀποφάσεως θεβαιούται ὅτι τὸ δικαστήριον τῶν ἐν Ἀθήναις ἐφετῶν δὲν παρεδέχθη, ὡς διῦσχυρίζεται ὁ ἀναιρεσίων, τὴν ἀρχὴν ὅτι ἡ ἀλληλεγγύη ὑπάρχει κατὰ νόμον αὐτοδικαίως εἰς τὰς ἐμπορικὰς ὑποθέσεις, ἀλλὰ μόνον ὅτι ὑπάρχει ἔθιμον καθιερούν τὴν ἀλληλεγγύην εἰς τὰς τοιαύτης φύσεως ὑποθέσεις. Ἄν δὲ τὸ εἰρημένον δικαστήριον παρεδέχθη ὡς ὑπῆρξαν τοιοῦτον ἔθιμον, χωρὶς ν' ἀναφέρῃ καὶ τὰ ἀποδεικτικὰ μέσα, ἐφ' ὧν σφηρίζει τὴν ὑπαρξίν αὐτοῦ, καὶ χωρὶς προσέτι νὰ δύναται τὸ τοιοῦτον ἔθιμον νὰ θεωρηθῆ ὡς πασιδῆλον, καὶ ἵτι τὸ ἀντικείμενον αὐτοῦ ἐφελονεῖται μεταξὺ τῶν διαδίκων· ἀλλ' ὅμως κατὰ τὸ 809 ἄρθ. τῆς πολιτ. δικονομίας ἡ ἀναίρεσις δὲν δύναται νὰ συζητηθῆ, ὅταν τὸ διατακτικὸν μέρος τῆς ἀποφάσεως δὲν περιέχῃ ῥητὴν παράβασιν νόμου ἢ ἔθιμου· ἐνταῦθα δὲ τὸ διατακτικὸν τῆς ἀποφάσεως εἶναι σύμφωνα μὲ τὸν νόμον, ὅστις ἐπιτρέπει μὲν εἰς τὸν ἐγγυητὴν τὴν ἔνστασιν τῆς αἰτήσεως, ἀλλὰ δὲν τὸν ὑποχρεοῖ νὰ τὴν μεταχειρισθῆ ἐξ ἀνάγκης διότι ἡ τοιαύτη ἔνστασις εἶναι ἀπλοῦν ὑπὲρ τοῦ ἐγγυητοῦ εὐεργέτημα τοῦ νόμου, καὶ μὴ προτιθεῖται παρὰ τοῦ ἔχοντος δικαίωμα, δὲν δύναται ν' ἀναπληρωθῆ ὑπὸ τοῦ δικαστηρίου·

Ἐπειδὴ τὰ κεφάλαια τὰ ἀρροῶνται τὸ τίμημα τῶν θαμβακίων εἶναι ἀρκοῦντως αἰτιολογημένα. Ὁ δὲ ἰσχυρισμὸς ὅτι τὸ δικαστήριον τῶν ἐφετῶν παρέλειψε ν' ἀποφασίσῃ ἐπὶ τῆς περὶ οὐτῶν θαλλῶν θαμβακίου προτάσεως τοῦ ἀναρρεσιόντος, δὲν ἀποτελεῖ λόγον ἀναιρέσεως, ἀλλὰ δίδει χώραν, κατὰ τὸν I ἀρ. τοῦ 785 ἄρθ. τῆς πολιτ. δικονομίας, εἰς ἐπανάληψιν τῆς διαδικασίας·

Ἐπειδὴ ὑφισταμένης τῆς κυρίας διαφορᾶς εἰς τὴν ἀπαίτησιν τῆς ἐκ μέρους τῶν ἐγγυητῶν ἀποδόσεως τοῦ τιμήματος τῶν εἰς χεῖρας αὐτῶν εὐρεθέντων θαμβακίων τοῦ ἀναιρεσιόντος, ἡ περὶ προσίμου πρότασις τοῦ ἀναιρεσιόντος, ὡς ἀρροῶσα αἰτήσιν ἀποζημιώσεως δι' ἔξοδα γεγόμενα διὰ τὰ εἰρημένα θαμβάκια, δὲν ἀποτελεῖ ἀνθύπαρκτον διαφορὰν, ἀλλ' εἶναι ἀπλοῦν παρακολούθημα τῆς κυρίας διαφορᾶς, καὶ ὡς τοιοῦτον ἀκολουσοῦν τὴν τύχην τοῦ κυρίου δὲν ἐδύνατο νὰ παραπεμφθῆ εἰς τὰ πολιτ. δικαστήρια·

Διὰ ταῦτα ἀπορρίπτει τὴν ἀναίρεσιν αἰτήσιν τοῦ Παντολέοντος Κουλάου, κατοικοῦτος εἰς Ἀθήνας, ἣτις ἔγεινε κατὰ τὴν ἀπὸ 17 Μαρτ. ε. ε. καὶ ὑπ' ἀρ. 1116 ἀποφάσεως τῶν ἐν Ἀθήναις ἐφετῶν, καὶ καταδικάζει τὸν αἰτήσαντα τὴν ἀναίρεσιν εἰς τὸ πρόστιμον τῶν ἑκατὸν δραχμῶν, εἰς τὰ δικαιώματα τῆς παρούσης δίκης δρ. 30, καὶ εἰς τὰ ἔξοδα τοῦ ἀντιδίκου του.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφρασίσθη ἐν Ἀθήναις, τὴν 9 Ἰουν. τοῦ 1839 ἔτους.

Ἐδημοσιεύθη ἐν Ἀθήναις, τὴν 13 Ἰουλ. 1839.

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΗ 289.

Περὶ ἀπορρίψεως τῆς περὶ ἀναίρεσιν αἰτήσεως τοῦ Ἰω. Χ. Πέτρου, κατὰ τῆς ἀποφάσεως τῶν ἐν Ναυπλίῳ ἐφετῶν.

(Ἀριθ. πρωτοκ. 796.)

Τὸ δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου.

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαστῶν Κ. Κ. Ἰω. Ἀντ. Σωμάκη προεδρεύοντος, ἔξαρουμένου τοῦ προέδρου Κ. Χ. Κλονάρη καὶ τοῦ ἀντιπροέδρου Κ. Α. Πολυζωΐδου, Δ. Γ. Φέδερ, Δ. Σχορδίλη, Θ. Μανούση, Διομήδους Κυριακοῦ, τῶν παρέδρων Κ. Κ. Γ. Ἀφθαιδίου καὶ Δ. Ν. Φωτίλα, καὶ παρόντων τοῦ ἀντεισαγγελέως Κ. Γ. Α. Ναύτη, καὶ τοῦ γραμματέως Γ. Κ. Ἰγχομάχου.

Συνελθόν εἰς δημοσίαν συνεδρίαν τὴν 12 τοῦ Ἰουν. ε. ε. διὰ νὰ δικάσῃ τὴν ἐξῆς αἰτήσιν ἀναίρεσιν μεταξὺ τοῦ Ἰω. Χατζῆ Πέτρου, κατοικοῦ Ναυπλίας ἀνααιρεσίοντος, παρασαθέντος αὐτοπροσώπως καὶ διορίσαντος πληρεξουσίον του τὸν δικηγόρον Μ. Κ. Μυρινογλου, καὶ τοῦ Κυρίτζη Μαργαρίτου κατοικοῦ Ναυπλίου, διευθυντοῦ τοῦ ἐν Ναυπλίῳ Βασιλ. ὄρφανοτροφείου, παρασαθέντος δια τῶν πληρεξουσίων του δικηγόρων Α. Τολμίδου καὶ Α. Φωκᾶ.

Ὁ Ἰω. Β. Ποντίκης, ἔχων ἐμπορικὴν διαφορὰν μετὰ τοῦ Ἰω. Χ. Πέτρου, ἐνήγαγε τοῦτον κατὰ τὸ 1819 ἔτος εἰς τὸ ἐν Βιένῃ δικαστήριον τοῦ Λανδρέχτ, τὸ ὁποῖον ἐξέδωκε τὴν 17 Νοεμβ. 1820 ἀπόφασιν, δι' ἧς ἐπέβαλεν τὸν ἀπαλλακτικὸν ὄρκον εἰς τὸν ἐναγόμενον Χ. Πέτρον ἐπὶ ἀνατρεπτικῇ προθεσμίᾳ τριῶν ἡμερῶν καὶ τῇ ἐνόμῳ συνεπειᾷ, ὅτι μετὰ τὴν παρέλευσιν αὐτῆς θεωρεῖται ὡς ὁμολογημένον τὸ ἀντικείμενον τοῦ ὄρκου, δηλ. ὅτι ὁ Ἰω. Χ. Πέτρου χρεωστὴς νὰ πληρώσῃ εἰς τὸν ἐνάγοντα κεφάλαια καὶ τόκους φιορίνια τῆς Λυγούσης 168, 994· ἐνώπιον δὲ τοῦ πρωτοκλήτου δικαστηρίου Ἀργολίδος καὶ Ναυπλίας ἐξηγήσατο ὁ Ἰω. Ποντίκης νὰ ἐπισυναφθῇ ὁ τύπος τῆς ἐκτελέσεως εἰς τὴν ρηθείσαν ἀπόφασιν, τὸ δὲ δικαστήριον διὰ τῆς ἀπὸ 23 Μαΐου 1831 ὑπ' ἀρ. 95 ἀποφάσεώς του ἀπέρριψε τὴν αἴτησιν ταύτην, ἐπὶ λόγῳ ὅτι ἡ διαληφθεῖσα ἀπόφασις ἔχουσα ἐν ἑαυτῇ ὅλους

τοὺς ὄρους, οἱ ὁποῖοι ἀπαιτοῦνται ἀπὸ τὸ ἄρθ. 526 τῆς πολιτ. διαδικασίας, ἐδύνατο νὰ ἐκτελεσθῇ ἂν ὑπῆρχεν ἀπόδειξις, ὅτι ἡ ἀπόφασις αὕτη ἔμεινεν ὀριστικῆ, τὸ δὲ ἄρθ. 559 τῆς πολιτ. δικονομίας ἐπιβάλλει εἰς τὸν αἰτοῦντα τὴν ἐκτέλεσιν ἀποφάσεως ἀπὸ δικαστήριον, τὸ ὁποῖον δὲν ἐξέδωκε τὴν ἀπόφασιν αὐτὴν, τὸ ἔαρὸς τοῦ νὰ περιουσιακῆ πιστοποιητικὸν περὶ τῆς ὀριστικότητός της. Ἀποδύωσαντος τοῦ Ἰω. Παντίκη ἐνεφανίσθη ὁ Κυρίτζης Μαργαρίτης, ἔφορος τοῦ ἐν Ναυπλίῳ ὀφρανοτροφείου, καὶ ἐζητήσατο ἐν ὀνόματι τοῦ ὀφρανοτροφείου, ὡς κληροδόχου τοῦ Ἰω. Παντίκη ἰδίως ὡς πρὸς τὴν παρὰ τοῦ Ἰω. Χ. Πέτρου χρεωστούμενην ποσότητα νὰ περιορῆτῃ ὁ τύπος τῆς ἐκτελέσεως εἰς τὴν μνησθεῖσαν ἀπόφασιν τοῦ Αὐστριακοῦ δικαστηρίου. Τὸ δικαστήριον τῶν ἐν Ναυπλίῳ πρωτοδικῶν ἐξέδωκε τὴν 5 Νοεμβ. 1837 προδικαστικὴν ἀπόφασιν, οἱ ἧς ἐπέβαλεν εἰς τὸν ἐνάγοντα τὸ χρέος νὰ παρουσιάσῃ ἐντὸς 15 ἡμερῶν πληρεξουσιότητα ἐκ μέρους τῶν ἐπιτρόπων τῆς κληρονομίας· ἐκκληθείσης δὲ τῆς ἀποφάσεως ταύτης, ὁ πληρεξούσιος τοῦ ἀναρριθλήτου ἀνήγγειλ ν ἐνώπιον τῶν ἐφετῶν, ὅτι ὁ ἐντολεὺς του παραιτεῖται τῶν ὀφειλῶν, τὰς ὁποίας χορηγεῖ εἰς αὐτὴν ἡ προσβαλλομένη ὑπ ἄρ. 474 ἀπόφασις τῶν πρωτοδικῶν. Συζητήσεως μετεπειτα τῆς ὑποθέσεως ἐνώπιον τῶν ἐν Ναυπλίῳ πρωτοδικῶν, τὸ δικαστήριον τοῦτο, σκεφθὲν, ὅτι περὶ τῆς αὐτῆς αἰτήσεως ἐδίκασεν ἤδη τὸ πρωτόδικον δικαστήριον Ἀργολίδος καὶ Ναυπλίας, καὶ ὅτι ἡ ἀπόφασις του μὴ προσβληθεῖσα διὰ κανονικὸν ἐνδίκου μέσου ἔμεινεν ὀριστικὴ καὶ τελεσίδικη, ἀπέρριψεν ἀφ' ἐνός μέρους διὰ τῆς ἀπὸ 25 Ἰουλ. 1838 ὑπ' ἀριθ. 305 ἀποφάσεως τὴν αἴτησιν τοῦ πληρεξουσίου τοῦ ἐνάγοντος, ἀφ' ἑτέρου δὲ τὴν πρότασιν τοῦ ἐναγομένου περὶ ἄρσεως τῆς ἐπὶ τῆς περιουσίας του ἐπιβληθείσης κατασχέσεως. Τὴν ἀπόφασιν ταύτην ἐξεκάλεσεν ὁ πληρεξούσιος τοῦ ἐνάγοντος ἐνώπιον τοῦ ἐν Ναυπλίῳ δικαστηρίου τῶν ἐφετῶν τὸ ὁποῖον ἐκδῶσαν προηγουμένως προδικαστικὴν ἀπόφασιν, διατάττουσιν τὴν αὐτοπρόσωπον ἐμφάνισιν τῶν διαδικῶν, ἀπεφάσισεν ὀριστικῶς τὴν 3 Δεκεμβ. 1838, καὶ παρεδέχθη τὴν ἔφασιν τοῦ ἐκκαλοῦντος διέταξε νὰ δώσῃ τὸ ἐν Ναυπλίῳ πρωτοδικεῖον τὸ πρὸς ἐκτέλεσιν τῆς ἀπὸ 17 Νοεμβ. 1830 ἀποφάσεως ἀπαιτούμενον ἔνταλμα, ἀπέρριψε τὴν ἀντέφασιν τοῦ Ἰω. Χ. Πέτρου καὶ καταδίκασεν αὐτὸν εἰς τὰ ἔξοδα τῆς δίκης. Τῆς ἀποφάσεως ταύτης τῶν ἐφετῶν ἐζήτησε τὴν ἀναίρεσιν ὁ Ἰω. Χ. Πέτρου, προτείνων τοὺς ἐξῆς λόγους· α'. διότι κέρυον οὐσίας τῆς διαθήκης, δυνάμει τῆς ὁποίας τὸ ὀφρανοτροφεῖον ἐπαρουσιάσθη ὡς ἐνάγον, τοῦτο δὲν εἶχε δικαίωμα νὰ παρασθῆ ἐπὶ δικαστηρίου, τὸ δὲ δικαστήριον ὄφειλε νὰ ἐξετάσῃ τοῦτο αὐτεπαγγέλτως κατὰ τὰ ἄρθρ. 67 καὶ 68 τῆς πολιτ. δικονομίας· β'. διότι τὸ δικαστήριον τῶν ἐφετῶν ὑπερέβη τὰ καθήκοντά του, παραβιάσαν τὸ 1100 ἄρθ. τῆς πολιτ. δικονομίας, καὶ παρεξήγησε τὰ ἄρθ. 526, 528, 529 καὶ 530 τῆς πολιτ. διαδικασίας τοῦ 1830· γ'. διότι πα-

ρεβιάσθησαν τὰ ἄρθ. 25, 108 τῆς πολιτ. δικονομίας καὶ τὸ 51 ἄρθρ. τοῦ ἐμπορικοῦ νόμου, διότι ἡ ὑπόθεσις ἐμπορικὴ οὖσα ἔπρεπε νὰ δικασθῆ ἀπὸ διαιτητὰς· δ'. διότι τὸ δικαστήριον τῶν ἐφετῶν παραδεχθὲν ὅτι ἡ ὑπ' ἀρ. 65 ἀπόφασις τοῦ πρωτοκλήτου Ἄργου ἐκοινοποιήθη εἰς τὸν Ποντικὴν παρεβί-
 ασε τὰς περὶ πασιδῆλου καὶ νολίμων τεκμηρίων ἀρχὰς τοῦ δικαίου, καὶ παρεξήγησε τὰ ἄρθ. 227, 267, 298 καὶ 402 τῆς πολιτ. διαδικασίας τοῦ 1830· ε'. διότι τὸ δικαστήριον ὑπερέβη τὰ καθήκοντά του διαιρέσαν τὴν ὁ-
 μολογίαν τοῦ Ποντικῆ ἐναντίον τοῦ 264 ἄρθρ. τῆς πολιτ. δικονομίας, καὶ θεωρήσαν ἐσφαλμένως τὴν ὑπ' ἀρ. 65 ἀπόφασιν τοῦ πρωτοκλήτου Ἀργολί-
 δος ὡς παρεμπίπτουσαν· ς'. διότι τὸ δικαστήριον ἠρμήνευσε ψ. υδῶς τὰς πε-
 ρὶ ἐντολῆς ἀρχὰς τοῦ πολιτ. δικαίου, καθόσον ἀφο. ἃ τοὺς φιλομένους ἐπι-
 τρόπους τοῦ νῦν ἀναιρεσεύοντες. ζ'. διότι ψ. υδῶς ἠρμήνευσε τὰ ἄρθρα 859
 §. 2 τῆς πολιτ. δικονομίας ἐπισυναψὴν τὸ ἐντάλμα τῆς ἐκτελεσεως εἰς ἀ-
 πόφασιν, ἣτις ἐξεδόθη, μὴ προηγηθείσης νολίμου ὑπερασπίσεως τοῦ ἀναι-
 ρεσεύοντος, καὶ μὴ ἐξετάσαν τὸ ἐμπεριχόμενον αὐτῆς, ὅπως τὸ ἀπαιτεῖ ὁ
 νόμος· ἠ. διότι γενομένης ἐφέσεως κατὰ τῶν ὑπ' ἀρ. 65 καὶ 305 ἀποφά-
 σεων τοῦ πρωτοκλήτου Ἄργου καὶ τοῦ πρωτοδικείου Ναυπλίας, τὸ δικα-
 στήριον τῶν ἐφετῶν ἠφάνισε τὴν δευτέραν χωρὶς νὰ ἐκφρασθῆ ποσῶς περὶ
 τῆς ἄλλης, καὶ οὕτω ὑπάρχουν δύο ἀντιφάσκουσαι ἀποφάσεις· θ'. διότι τὸ
 δικαστήριον τῶν ἐφετῶν ἦτο κακῶς συντεθειμένον, λαβόντος μέρος εἰς τὴν
 προσβαλλομένην ἀπόφασιν τοῦ ἐφέτου Χ. Κρασσᾶ, δικάσαντος προηγουμέ-
 νως ὡς προέδρου τῶν πρωτοδικῶν εἰς τὴν αὐτὴν ὑπόθεσιν·

Ἀκοῦσαν τὴν ἔκθεσιν τοῦ Ἀρειοπαγίτου Κ. Δ. Γ. Φέδερ, τοὺς δικηγόρους
 τῶν μερῶν Μ. Κ. Μαρίνογλου, Α. Τολμίδην καὶ Α. Φωκᾶν καὶ τὸν ἀντει-
 σαγγελέα.
 Σκεφθὲν κατὰ τὸν νόμον·

Ἐπειδὴ διὰ τῆς ἀπὸ 4 Μαΐου 1831 τελευταίας βουλήσεως τοῦ Ἰω. Β.
 Ποντικῆ τὸ ἐν Ναυπλίῳ Β. ὀρφανοτροφεῖον κατασιαθὲν κληροδόχον τῆς
 παρὰ τοῦ Ἰω. Χ. Πέτρου εἰς τὸν Ἰω. Β. Ποντικῆν, δυνάμει τῆς ἀπὸ 17 Νο-
 εμβρίου 1820 ἀπεφάσεως τοῦ ἐν Βιέννῃ δικαστηρίου χρεωσομένης ποσότη-
 τος, καὶ ζηριζόμενον εἰς τὴν ῥηθεῖσαν τελευταίαν βούλησιν τοῦ Ποντικῆ, ἣ-
 τις δὲν ἐπροβλήθη παρὰ τῶν ἐχόντων συμφέρον καὶ δικαίωμα πρὸς τοῦτο,
 ἐνομιμοποιήθη ἀποχρώντως πρὸς τὴν δίκην καὶ ἐδύνατο νὰ κινήσῃ ἀγωγὴν
 κατὰ τοῦ χρεώσου, κατὰ ῥητὴν διάταξιν τοῦ νόμου 18 Κώδ. de legatis
 (6, 37) φέροντες ex legato nominis di ectas quidem actiones lega-
 tanius habere non potestutilibus autem seco nomine experietur,
 ὃ δὲ ἀναιρεσεύων δὲν δύναται νὰ προτείνῃ ἤδη τὴν ἔνστασιν τῆς ἀκυρότητος
 τῆς τελευταίας βουλήσεως τοῦ Ποντικῆ, τὴν ὁποίαν δὲν ἐπρότεινεν ἐνώπιον
 τῶν κατωτέρων δικαστηρίων, καὶ τὴν ὁποίαν οὐδὲ ἠδύνατο νὰ προτείνῃ ἐνώ-
 πιον κανονὸς δικαστηρίου, ὡς ἔνστασιν πηγάζουσαν ἐκ δικαιώματος τρίτου·

Ἐπειδὴ κατὰ τὸ 1100 ἄρθ. τῆς πολιτ. δικονομίας καὶ τὸ 2 καὶ 3 ἄρθ. τοῦ ἀπὸ 1 (13) Ἰανουαρ. 1835 Διατάγματος, ἀφορῶντα τὴν ἐποχὴν καθὴν ἐμβαίνει εἰς ἐνέργειαν ἡ νέα νομοθεσία, ὅλαι αἱ πολιτικαὶ δίκαι αἱ μὴ ὄριμοι μέχρι τῆς 25 Ἰανουαρίου τοῦ αὐτοῦ ἔτους, πρέπει νὰ συζητῶνται καὶ νὰ ἀποφασίζονται κατὰ τοὺς ὁρισμούς τῆς νῦν ἰσχύουσας πολιτ. δικονομίας, ἐπομένως τὸ δικαστήριον τῶν ἐν Ναυπλίῳ ἐφετῶν ἀποφασίσαν περὶ τῆς ἀπὸ 15 Αὐγ. 1837 ἀγωγῆς τοῦ Β. ὄρφανοτροφείου, ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ 859 καὶ 860 ἄρθ. τῆς πολιτ. δικονομίας, συνεμορφώθη μετὸν νόμον, ὁ δὲ λόγος ὅτι τὸ δικαστήριον τοῦτο παρῆλθε τὰ ἄρθ. 526, 528, 530 τῆς διαδικασίας τοῦ 1830 εἶναι ἀνυπόστατος, διότι ἡ πολιτ. διαδικασία τοῦ 1830 καθὸ γενικὸς δικονομικὸς νόμος κατηγγήθη κατ' ὀλοκληρίαν, ἀφ' ἧς ἡμέρας ἐμβῆκεν εἰς ἐνέργειαν ἡ νῦν ἰσχύουσα πολιτ. δικονομία.

Ἐπειδὴ, καθ' ὅσον ἀφορᾷ τὸν ἀναιρέσεως λόγον, ὅτι ἡ ἀπόφασις τοῦ Αὐστριακοῦ δικαστηρίου ἀντιβαίνει εἰς ἡμεδαποὺς ἀπαγορευτικούς νόμους ἐκ τῆς ῥητῆς διατάξεως τοῦ 860 ἄρθ. τῆς πολιτ. δικονομίας, προκύπτει σαφῶς ὅτι ὁ νομοθέτης ἀπαγορεύει μόνον τὸν ἐκτέλεσιν τοιούτων ἀποφάσεων, τῶν ὁποίων τὸ ἐμπαριεχόμενον ἀντιβαίνει εἰς ἀπαγορευτικούς ἡμεδαποὺς νόμους, χωρὶς ὅμως νὰ ἀπαιτῆ τὸ ῥηθὲν ἄρθρον, τὸ νὰ ἦναι καὶ ἡ διαδικασία, κατὰ τὴν ὁποίαν ἡ ὑπόθεσις διεξήλθεν εἰς τὸ ξένον κράτος, ἡ αὐτὴ μετὴν ὁποίας διατάττει ἡ ἡμετέρα πολιτ. δικονομία. Πρὸς τούτοις ἡ προτεινομένη παραβίασις τοῦ 51 ἄρθ. τοῦ ἐμπορικοῦ νόμου, καὶ ἂν ἐδύνατο νὰ ληφθῆ ὑπ' ὄψιν, εἶναι ἀνυπόστατος, διότι ἀφ' ἐνός μέρους ἐκ τῶν πραγματικῶν περιστατικῶν τῆς ὑποθέσεως, ὅποια τὰ παραδέχθησαν τὰ κατώτερα δικαστήρια, δὲν προκύπτει, ὅτι ἡ μεταξὺ τοῦ Ποντίκη καὶ Χ. Πέτρου διαφορὰ ἐπήγαγεν ἀπὸ ἑταιρίαν, ἐπομένως ἡ ἀπόφασις τοῦ Αὐστριακοῦ δικαστηρίου δὲν ἀντιβαίνει εἰς τὸ 51 ἄρθ. τοῦ ἐμπορικοῦ νόμου, ἀφ' ἑτέρου δὲ τὸ ῥηθὲν 51 ἄρθ. κατηγγήθη διὰ τοῦ 108 ἄρθ. τῆς πολιτ. δικονομίας, τὸ ὅποιον χορηγεῖ μόνον εἰς τὸν ἐνάγοντα τὸ δικαίωμα νὰ ζητήσῃ διαιτητὰς, ἄρα ὁ ἀναιρέσεως λόγος ὅτι ἡ ἀπόφασις τοῦ Αὐστριακοῦ δικαστηρίου δὲν δύναται νὰ ἐκτελεσθῆ ὡς ἀντιβαίνουσα εἰς τὸ 25 καὶ 108 ἄρθ. τῆς πολιτ. δικονομίας καὶ τὸ 51 ἄρθ. τοῦ ἐμπορικοῦ νόμου, εἶναι ἀνίχυρος.

Ἐπειδὴ ἡ ὑπ' ἀρ. 65 ἀπόφασις τοῦ πρωτοκλήτου Ἄργους ἀπέρριψε μόνον ἐπὶ τοῦ παρόντος τὴν αἴτησιν τοῦ Ποντίκη, καὶ μετὰ τοῦ οὗτος φέρει ἀπόδειξιν τῆς ὀριστικότητος τῆς διαληφθείσης Αὐστριακῆς ἀποφάσεως, ἡ δὲ ἀπόφασις τῶν ἐφετῶν παρεδέχθη τὴν μεταγενεστέραν περὶ ἐκτελέσεως αἴτησιν τοῦ Β. ὄρφανοτροφείου ἐπὶ λόγῳ, ὅτι ἐπισυνήφθη εἰς αὐτὴν ἡ εἰς τὴν ὑπ' ἀρ. 65 ἀπόφασιν διαταττομένη ἀπόδειξις, ἐπομένως ἡ ἀπόφασις τῶν ἐφετῶν δὲν ἀντιφάσκει μετὴν τῆς ὑπ' ἀρ. 65 ἀπόφασιν τοῦ πρωτοκλήτου Ἄργολίδος, ἧτις πρὸς τούτοις ὡς ἐκ τῆς φύσεώς της δὲν δύναται πλέον νὰ ἔχη νο-

μίμους συνεπέας, ἀφοῦ ἐξεδόθη μεταγενεστέρα περὶ τῆς οὐσίας ἀπόφασις, οὔτε ἀπαιτεῖτο νὰ διατάξῃ ρητῶς τὴν ἀκύρωσιν αὐτῆς τὸ δικαστήριον τῶν ἐφετῶν.

Ἐπειδὴ ἡ πρότασις τοῦ ἀναιρεσιόντος, ὅτι ὁ ἐφέτης Χ. Κρασσᾶς, ἔλαβε μέρος εἰς τὴν προσβαλλομένην ἀπόφασιν τῶν ἐφετῶν, ἐνῶ προηγουμένως εἶχε διαάσει εἰς τὴν αὐτὴν ὑπάθεσιν, ὡς πρῶτος τῶν πρωτοδικῶν, ἐδύνατο μὲν νὰ ἀποτελέσῃ λόγον ἐξαίρεσεως κατὰ τὸ 5 ἐδάφ. τοῦ 37 ἀρθ. τῆς πολ. δικονομίας, ἀλλὰ μὴ προταθέντος τοῦ λόγου τούτου ἐντὸς τῆς παρὰ τοῦ 39 ἀρθ. τεθείσης προθεσμίας, ὁ ἀναιρεσιῶν δὲν δύναται νὰ τὸν προτείνῃ ἤδη ὡς λόγον ἀναιρέσεως.

Ἐπειδὴ κατὰ τὴν διαδικασίαν τοῦ 1830 καὶ ἰδίως κατὰ τὰ ἀρθ. 267, 298 ἀνατίθεται μὲν εἰς τὸν δικαστὴν νὰ ἐνεργήσῃ τὴν κοινοποίησιν τῆς παρ' αὐτοῦ ἐκδοθείσης ἀποφάσεως, ἀλλ' ἐντεῦθεν δὲν προκύπτει κανὲν νόμιμον τεκμήριον ὑπὲρ τῆς γενομένης κοινοποιήσεως, δι' οὗν ἀπαλλάττεται ὁ διίσχυριζόμενος αὐτὴν τοῦ ἐάρουσ τῆς ἀποδείξεως, τὸ δὲ δικαστήριον τῶν ἐφετῶν, παραδεχθὲν, ὅτι δὲν ἔσονται κλητῆς ὑπ' ἀρ. 65 ἀπόφασις δὲν παρεβίβασε τὰς περὶ κοινοποιήσεως τῶν δικαστικῶν ἀποφάσεων διατάξεις τῆς διαδικασίας τοῦ 1830, ἀπεφάνη δὲ καὶ ὅσον ἀφορᾷ τὸ πραγματικὸν περὶ ἀποδείξεως ζήτημα, ἐντὸς τῶν καθηκόντων του, πρὸς τούτοις δὲ ἢ εἰς τὸ ἀντικείμενον τοῦτο ἀναφερομένη αἰτιολογία προσεῖδή μόνον ἐκ περισσοῦ, διότι ἡ ὑπ' ἀρ. 65 ἀπόφασις τοῦ πρωτοκλήτου Ἀργουσι εἰσέφερεται ὡς ἀπόφασις ἀπορρίπτουσα μόνον κατὰ τὸ παρὸν τὴν αἴτησιν τοῦ Ποντίκη, ἐπομένως, καίτοι κατασθεῖσα τελεσθῆκε, δὲν ἀπέκλεισε τὸν Ποντίκην ἢ τοὺς διαδόχους του νὰ κινήσουν νέαν περὶ ἐκτελέσεως ἀγωγὴν, ἀφοῦ ἀναπληρώσουν τὰς ἐλλείψεις τῆς πρώτης αἰτήσεως τοῦ Ποντίκη.

Ἐπειδὴ ἡ ρηθεῖσα ὑπ' ἀριθμ. 65 ἀπόφασις ἀπεφάνη τὴν αἴτησιν τοῦ Ποντίκη ὡς ἀπαράδεκτον ἐπὶ τοῦ παρόντος, καὶ ἐφ' ὅσον δὲν συνωδεύετο αὕτη μὲ πιστοποιητικὸν τῆς ὀριστικότητος τῆς ἀποφάσεως τοῦ Αὐστριακοῦ δικαστηρίου, ὡς ἐξηγάγεν ὀρθῶς τὸ ἐν Ναυπλίῳ δικαστήριον τῶν ἐφετῶν ἐκ τῆς παραβολῆς τοῦ αἰτιολογικοῦ καὶ διατακτικοῦ μέρους τῆς ρηθείσης ἀποφάσεως, πρὸς τούτοις δὲ ἢ περὶ τούτου διατάξις τῆς ἀποφάσεως τοῦ δικαστηρίου τῶν ἐφετῶν, ὡς περιγεφυρομένη εἰς τὴν ἐξήγησιν τῆς ἐννοίας τῆς ἀποφάσεως, ἐκφεύγει τὴν δικαιοδοσίαν τοῦ Ἀρείου Πάγου, κατὰ τὸ ἐ. ἐδάφ. τοῦ 810 ἀρθ. τῆς πολιτ. δικονομίας.

Ἐπειδὴ ἐκ τῆς ἀποφάσεως τοῦ δικαστηρίου τῶν ἐφετῶν δηλοῦται, ὅτι τὸ δικαστήριον τοῦτο οὐχὶ μόνον δὲν διήρесе τὴν λεγομένην ὁμολογίαν τοῦ Ποντίκη, ἀλλ' ἐξεναντίας ἐξήγαγε τὴν ἀληθῆ ἐννοίαν αὐτῆς, ἐξετάσαν τὴν ἀπόκρισιν τοῦ Ποντίκη κατ' ὅλην τὴν συνέχειαν αὐτῆς, ἐπομένως ὁ ἀναιρέσεως λόγος, ὅτι τὸ δικαστήριον τῶν ἐφετῶν παρεβίβασε τὸ 264 ἀρθρον τῆς

πολιτ. δικονομίας, εἶναι ἀν. πύσχος, πρὸς τούτοις δὲ καὶ ἀνίσχυρος, διότι ἡ διάταξις τοῦ 246 ἄρθ. τῆς πολιτ. δικονομίας ἀναφέρεται μόνον εἰς τὴν δικαστικὴν ὁμολογίαν.

Ἐπειδὴ ἡ γάθμισις τῶν ἀποδείξεων ἀνήκει εἰς τὰ κατῶ ερα δικαστήρια ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου τὸ δικαστήριον τῶν ἐφετῶν ἐπειθήνθη ἐκ τῶν προσχθεισῶν ἀποδείξεων ὅτι ὁ Ἰω. Χ. Πέτρου ἀντεπροσωπευθὴ ἐνώπιον τοῦ Ἀυστριακοῦ δικαστηρίου, καὶ ὑπερασπίσθη διὰ νομίμου πληρεξουσίου, ἐπομένως ὁ ἐναντίος ἰσχυρισμὸς τοῦ ἀναιρεσειόντος δὲν δύναται νὰ ληφθῇ ὑπ' ὄψιν παρὰ τοῦ Ἀρείου Πάγου.

Ἐπειδὴ το δικαστήριον τῶν ἐν Ναυπλίῳ ἐφετῶν δὲν ἐκλύρξεν ἐκτελεστὴν τὴν διαληφθεῖσαν ἀπόφασιν τοῦ ἐν Βιέννῃ δικαστηρίου, εἰ μὴ μετὰ τὴν ἔρευναν τοῦ ἐμπεριεχομένου αὐτῆς, ἄρα δὲν παρεβίβισε τὸ 2 ἐδάφ. τοῦ 859 ἄρθρου τῆς πολιτ. δικονομίας, ὅπως δικτείνεται ὁ ἀναιρεσειών.

Διὰ ταῦτα ἀπορρίπτει τὴν ἀναιρέσεως αἴτησιν τοῦ Ἰω. Χ. Πέτρου, κατοικοῦ Ναυπλίας, ἧς ἐγένετο κατὰ τῆς ἀπὸ 1 Ἰανουαρίου 1838 καὶ ὑπ' ἀρ. 297 ἀποφάσεως τῶν ἐν Ναυπλίῳ ἐφετῶν, καταδικάζει τὸν αἰτήσαντα τὴν ἀναιρέσιν εἰς τὸ πρόσμιον τῶν 100 δραχμ. καὶ εἰς τὰ δικαιώματα τῆς παρούσης δίκης δραχ. 48, καὶ εἰς τὰ ἐξόδα τοῦ δημοσίου.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Αθήναις, τὴν 13 Ἰουνίου 1839.

Ἐδημοσιεύθη ἐν Αθήναις, τὴν 13 Ἰουλίου 1839.

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΗ 290.

Περὶ ἀπορρίψεως τῆς περὶ ἀναιρέσεως αἰτήσεως τοῦ δήμου Ἰπάτης ἀντιπροσωπευομένου διὰ τοῦ Ἀνδρέου Ξηρομερίτου, κατὰ τῶν ἀποφάσεων τοῦ ἐν Λαμίᾳ πρωτοδικείου.

(Ἀριθ. πρωτοκ. 797.)

Τὸ δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου.

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαστῶν Κ. Κ. Χ. Κλονάρη προέδρου, Ι. Α. Σωμάκη, Δ. Γ. Φέδερ, Δ. Σκορδίλη, Θ. Μανούση, Διομήδους Κυριακοῦ, τοῦ παρέδρου Δ. Ν. Φωτίλα, κωλυομένων τοῦ τε ἀντιπροέδρου, Κ. Α. Πολυζωΐδου καὶ τοῦ παρέδρου Κ. Γ. Ἀφθονίδου, καὶ παρόντων τοῦ εἰσαγγελέως Κ. Δ. Γ. Σούτζου καὶ τοῦ γρ. μ. Γ. Κ. Ἰσχυράχου.

Συνελθόν εἰς δημοσίαν συνεδρίασιν τὴν 19 Ἰουν. ε. ε. διὰ νὰ δικάσῃ τὴν ἐξῆς αἴτησιν ἀναιρέσεως μετὰ τοῦ δήμου Ἰπάτης ἀντιπροσωπευομένου παρὰ τοῦ δημάρχου αὐτοῦ Ἀν. ῥέι Ξηρομερίτου ἀναιρεσειόντος, παρασταθέντος διὰ τοῦ πληρεξουσίου τοῦ δικηγόρου Ἰω. Τυπάλδου, καὶ τοῦ Δημ. Παππαβασιλείου, Κωνσ. Σταμάτου καὶ Γεωρ. Μαργαρίτου κατοίκων Λαμίας, ἀναιρεσειθλήτων, παρασταθέντων διὰ τοῦ πληρεξουσίου τῶν δικηγόρου Μ. Κ. Μαρίνογλου.

Ὁ Δημ. Παππαβασιλείου, Κωνσ. Σταμάτου καὶ Γεωρ. Μαργαρίτου ἐκί-

νησαν ενώπιον τοῦ ἐν Λαμῖα δικαστηρίου τῶν πρωτοδικῶν ἀγωγῆν, δυνάμει τοῦ περὶ εὐθύνης τῶν δήμων Διατάγματος κατὰ τοῦ δήμου Ἰπάτης, περὶ ἀποζημιώσεως ἕνεκα συμβάσης εἰς αὐτοὺς λησείας κατὰ τὴν 21 Αὐγ. 1837. Τὸ ρηθὲν δικαστήριον διὰ τῆς ὑπ' ἀρ. 50 ἀποφάσεως ἐπέβαλεν εἰς τοὺς ἐνάγοντας τὸ χρέος τοῦ ν' ἀποδείξωσι τοὺς ἰσχυρισμούς των διὰ μαρτύρων, προσέτι καὶ τὴν ἀπόφασιν τῆς θέσεως εἰς ἣν ἐπράχθη ἡ λησεία ἀπὸ τῆς ὀροθετικῆς γραμμῆς. Διεξαχθείσης δὲ τῆς ἀποδείξεως, καὶ γενομένης συζητήσεως, ἐξεδόθη ἡ ὑπ' ἀρ. 132 ἀπόφασις, δι' ἧς διωρίσθησαν πραγματογνώμονες πρὸς ἀπόδειξιν τοῦ διαστήματος. Γενομένης τῆς αὐτοψίας παρὰ τῶν πραγματογνωμόνων, καὶ κατατεθείσης διὰ τοῦ εἰσηγητοῦ τῆς ἐκθέσεως εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ δικαστηρίου ἐφέρθη ἡ ὑπόθεσις εἰς τὸ ἀκροατήριον πρὸς συζήτησιν, καθ' ἣν ὁ πληρεξούσιος τῶν ἐναγόντων ἐζήτησε δι' ἐνστάτως 1. νὰ διαταχθῇ ἡ ἐπανάληψις τῆς γενομένης αὐτοψίας παρὰ τῶν πραγματογνωμόνων, καὶ 2. νὰ διοριθῶσιν ἄλλοι παρὰ τοὺς γνωμοδοτήσαντας· ὁ δὲ πληρεξούσιος τῶν ἐναγομένων ἀντέτεινε ὅτι ἡ ἐκθεσις τῶν πραγματογνωμόνων συνταχθεῖσα κατὰ τοὺς προσήκοντας τύπους εἶναι ὑποχρεωτικὴ διὰ τὸ δικαστήριον, ὅτι οἱ πραγματογνώμονες διὰ τῆς ἐκθέσεώς των ἀπέδειξαν ὅτι τὸ δάστημα εἶναι ὀλιγώτερον τῶν τριῶν ὠρῶν. Τὸ δὲ δικαστήριον σκεφθὲν, ὅτι ἡ ἐκθεσις τῶν πραγματογνωμόνων δὲν δύναται νὰ θεωρηθῇ παρὰ ὡς ἀπλῆ γνωμοδότησις, καὶ ὅτι ὁσάκις δὲν ἐξακριβωθῇ ἡ ποσότης τῆς ἀπαιτήσεως ἐπιβάλλεται κατὰ τὸ 374 ἀρθ. τῆς πολιτ. δικονομίας ὁ ἐκτιμητικὸς ὄρκος, ἐπέβαλε διὰ τῆς ἀπὸ 24 Ὀκτωβρ. π. ε. ὑπ' ἀρ. 277 ἀποφάσεως εἰς τοὺς ἐνάγοντας τὸν ἐκτιμητικὸν ὄρκον, τὸν ὁποῖον ὀρκισθέντες οἱ ἐνάγοντες καὶ συζητηθείσης τῆς ὑποθέσεως, τὸ δικαστήριον τῶν ἐν Λαμῖα πρωτοδικῶν ἐξέδωκε τὴν ἀπὸ 25 Νοεμβ. 1838 κατ' ἐρήμην ἀπόφασιν, δι' ἧς κατεδίκασε τὸν δήμον Ἰπάτης νὰ πληρώσῃ πρὸς τοὺς ἐνάγοντας δραχμ. 4670 δι' ἀποζημιώσιν τῶν λησευθειῶν πραγματειῶν μετὰ τοῦ νομίμου τόκου αὐτῶν. Τῆς ἀποφάσεως ταύτης καὶ τῶν ὑπ' ἀριθ. 50, 132, καὶ 277 προδικαστικῶν ἐζήτησε τὴν ἀναίρεσιν ὁ Ἄνδρ. Ξηρομερίτης, ἐκπληρῶν ἔργα δημάρχου τοῦ δήμου Ἰπάτης δι' αἰτήσεως ἐπιδοθείσης πρὸς τοὺς ἀναιρεσιβλήτους τὴν 3 Ἰανουαρ. 1839 διὰ τοὺς ἐξῆς λόγους 1. διὰ κακὴν σύνθεσιν τοῦ δικαστηρίου, διότι εἰς κάμμίαν ἐξ αὐτῶν δὲν ἔλαβε μέρος ὁ πρόεδρος Δημ. Αἰνιάν, μολονότι ἦτο παρὼν ἐν τῇ ἑδρᾷ τοῦ δικαστηρίου καὶ ἐν τῷ δικαστικῷ καταστήματι, ὡς ἀποδεικνύεται ἐκ πολλῶν πράξεων του· 2. διὰ παραβίασιν τύπων οὐσιωδῶν· α. διότι παρεδέχθη τὴν περὶ ἀποζημιώσεως ἀγωγῆν, ἣτις κινηθεῖσα πρὶν ἢ ζητηθῇ παρὰ τῆς ἀνωτέρας διοικητικῆς ἀρχῆς, ἡ ἀπόδοσις τῶν δικαίων τῶν ἐναγόντων, αἴτησις, τὴν ὁποίαν καὶ ἐχρεώσουν οἱ ἀντίδικοι νὰ ἐπισυναΐψουν εἰς τὴν ἀγωγῆν των, παρεδέχθη μόνον τοῦτο τὴν ἀγωγῆν, ἣτις κατὰ τὸν νόμον δὲν ἐδύνατο παρὰ νὰ ἀπορρίφθῃ,

ἄκυρος καὶ ἀπράδικτος θεωρουμένη (ἄρθρον 2 τοῦ ἀπὸ 12 (24) Μαΐου 1835 νόμου) μολοῦντο τὸ πρωτοδικεῖον δικάζον τὴν ἐπὶ τούτῳ ἐνστάσιν τοῦ δήμου Ἰπάτης· παρεξήγησε τὸν νόμον, καὶ ἀφ' ἑτέρου παρέλιψε νὰ διατάξῃ ἐπὶ τῇ ἐνστάσει ταύτης ὅ, τι ἐνέκρινε· β'. διότι, ἐνῶ κατὰ τὸ 10 ἄρθρον τοῦ ἀπὸ 10 (22) Νοεμβ. νόμου, μόνον δέκα ἡμέρας μετὰ τὴν πρᾶξιν τῆς ληρσείας δύ·αται νὰ κινήσῃ τὴν ἀγωγὴν τοῦ ὀζημιωθεῖς, τὸ δικαστήριον μολοῦνταῦτα παρεδέχθη τὴν τῶν ἀντιδίκων πολὺ προγενεστέραν οὔσαν καὶ μῆτε κἄν ἐδίκασε περὶ τῆς περὶ τούτου ἐνστάσεως· γ'. διότι ἐνῶ κατὰ τὸν νόμον ἡ ἐκθεσις τῶν πραγματοποιησάντων ἐνεργηθεῖσα κατὰ συνέπειαν τῆς ὑπ' ἀρ. 132 ἀποφάσεως, καὶ ἀποδείξασα τὴν ἀπόφασιν μικροτέραν τῶν 3 ὥρων ἀπὸ τὰ ὅρια, καὶ οὔσα κατὰ τοὺς τύπους, θεωρεῖται κατὰ τὸν νόμον ὑποχρεωτικὴ διὰ τὸ δικαστήριον (ἄρθ. 298 πολιτ. δικονομίας) τοῦτο μολοῦνταῦτα σκεπτόμενον ἀλλ' ἀντ' ἄλλων εὔρε τὴν ἀπόδοσιν διὰ συμπερασμοῦ μεγαλητέραν, ἀφ' ὅ, τι ἀπεδείχθη, ἀθετοῦν τύπον οὐσιώδη.

Ἀκοῦσxn τὴν ἐκθεσιν τοῦ Ἀρειοπαγίτου Κ. Θ. Μανούση, τοὺς δικηγόρους Ἰω. Τυπάλδου, καὶ Μ. Κ. Μαρτινογλοῦν καὶ τὸν εἰσαγγελέα·

Σκεφθέν κατὰ τὸν νόμον·

Ἐπειδὴ ὁ τρόπος, καθ' ὃν γίνεται ἡ ἀναπλήρωσις τακτικοῦ τινος δικαστοῦ, κωλυομένου νὰ λάβῃ μέρος εἰς δίκην τινὰ, ἢ ἐξαιρουμένου διὰ νόμιμον λόγον κανονίζεται ἀπὸ τὸ 27 ἄρθ. τοῦ ὄργανισμοῦ τῶν δικαστηρίων, κατὰ τὴν ἐννοιαν τοῦ ὁποῖου εἰς τοιαύτην περίπτωσιν πρέπει μὲν εἰς τὴν ἀπόφασιν νὰ γίνεται μνεία τῆς κωλύσεως ἢ ἐξαιρέσεως τοῦ τακτικοῦ δικαστοῦ καὶ τῆς δι' ἑτέρου κατὰ τὴν διαγεγραμμένην τάξιν ἀναπληρώσεως αὐτοῦ, ἀλλὰ δὲν ἀπαιτεῖται ῥητὴ δῆλωσις τοῦ εἶδους τοῦ κωλύματος ἢ τῶν λόγων τῆς ἐξαιρέσεως, ὡσάκις οὗτοι προταθέντες παρὰ τοῦ ἰδίου δικαστοῦ ἐν τῇ συμβουλίῳ ἐκρίθησαν νόμιμοι, οὐδὲ διατάττει ὁ νόμος ἢ περὶ τούτου ἀπόφασις νὰ δημοσιεύηται ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ, ὡς μὴ ὑποκειμένη εἰς ἀνακοπὴν, ἔφεσιν ἢ ἀναίρεσιν· ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου ἐκ τῶν διὰ κακὴν σύνθεσιν τοῦ δικαστηρίου προσβαλλομένων τεσσάρων ἀποφάσεων τοῦ ἐν Λαμία πρωτοδικείου, αἱ μὲν ὑπ' ἀρ. 50, 132 καὶ 271 φέρουν ὅτι ὁ πρόεδρος Δημ. Αἰνιᾶν ἐκωλύετο ἀπὸ τοῦ νὰ λάβῃ μέρος εἰς τὴν δίκην· ἡ δὲ ὑπ' ἀρ. 308 ἀναφέρει ῥητῶς, ὅτι ἐξαιρέτο, ἐπομένως ἡ θέλησις τοῦ νόμου ἐπληρώθη ἀποχρώντως, καθότι ἡ ἀναπλήρωσις τοῦ προέδρου δικαιολογεῖται κατ' ἀμφοτέρας τὰς περιπτώσεις·

Ἐπειδὴ εἰς τὸ 4 ἄρθρ. τοῦ ἀπὸ 12 Μαΐου 1835 περὶ τῆς ἐν δικαστηρίῳ παραστάσεως τῶν δήμων Διατάγματος γίνεται μὲν λόγος περὶ ἐγκρίσεως τῆς ἀνωτέρας ἀρχῆς, ἀλλὰ δὲν προσδιορίζονται ῥητῶς αἱ περιπτώσεις καθ' ἃς πρέπει νὰ ζητηθῆται, κατὰ δὲ τὸ 119 ἄρθ. ἀρ. 11 τοῦ περὶ δόγμων νόμου, ἡ ἐγκρίσις ἀπαιτεῖται μόνον ὅταν πρόκηται περὶ εἰσαγωγῆς δίκης ἐκ μέρους

τοῦ δήμου, ὅταν δηλ. ὁ δῆμος ᾖναι ἐνάγων· τὸ δὲ 2 καὶ 3 ἄρθ. τῆς πολ. δικονομίας εἰς τὰ ὁποῖα παρατέμπει τὸ 2 ἄρθ. τοῦ εἰρημένου ἀπὸ 12 Μάϊου 1835 Διατάγματος ἀφορῶσι προφανῶς μόνον τὸ δημόσιον, μηδὲ δύναται ἐκ τοῦ ἄρθρου τούτου νὰ ἐξαχθῆ ὁ σκοπὸς τοῦ νομοθέτου τοῦ νὰ ἐπεκτείνῃ καὶ ἐπὶ τῶν δήμων τὰ εἰς τὴν πολιτ. δικονομίαν περὶ τοῦ δημοσίου διαταχθέντα. Ἀλλὰ καὶ ἂν ὑποτεθῆ ἀναγκαῖα ἢ ἄδεια τῆς ἀνωτέρας ἀρχῆς καὶ ὁσάκις ἐνάγεται ὁ δῆμος ὁ προτεινόμενος λόγος εἶναι μολοντοῦτο ἀνισχυρος, καθότι ἐκ τῆς ὑπ' ἀρ. 50 ἀποφάσεως βεβαιούται, ὅτι ἡ ταιαύτη ἄδεια ἐπαρουσιάσθη παρὰ τῶν ἐναγόντων ἐπὶ ἀκροατηρίου ταυτοχρόνως μὲ τὰς ἐγγράφους αὐτῶν προτάσεις·

Ἐπειδὴ κατὰ τὴν διάταξιν τοῦ 552 ἄρθ. τῆς πολιτ. δικονομίας ὅλαι αἱ ἀναβλητικαὶ ἐνστάσεις ἐπάγονται πρὸ τῆς ἀπαντήσεως, μετὰ δὲ ταῦτα εἶναι ἀπαράδεκτοι· ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου ὁ λόγος, ὅτι ἡ ἀγωγή ἐκινήθη πρὸ τῆς παρελεύσεως τῆς προθεσμίας τῆς διαταττομένης, παρὰ τοῦ 10 ἄρθ. τοῦ ἀπὸ 10 Νοεμβ. 1836 νόμου, καθὸ ἐνστάσις ἀναβλητικὴ ἔπρεπε νὰ προταθῆ πρὸ τῆς ἀπαντήσεως, τὸ ὅποιον, ὡς δηλοῦται ἐκ τῆς ἀπὸ 14 Μαρτίου 1838 ὑπ' ἀρ. 50 ἀποφάσεως, δὲν ἔγεινε, ἐπομένως ὁ λόγος οὗτος εἶναι ἤδη ἀπαράδεκτος·

Ἐπειδὴ ἐκ τῆς ὑπ' ἀρ. 277 ἀποφάσεως γίνεται φανερόν, ὅτι τὸ δικαστήριον ἐθεώρησε τὴν ἔκθεσιν τῶν πραγματογνωμόνων ὡς μὴ συντεταγμένην κατὰ τοὺς νομίμους τύπους, ἐπομένως, ὡς τοιαύτην μὴ λαβὼν αὐτὴν ὑπ' ὄψιν δὲν παρέβιασε κάμμιναν διὰ ἀξ.ν τοῦ νόμου·

Διὰ ταῦτα ἀπορρίπτει τὴν ἀναίρεσιν αἰτήσιν τοῦ δήμου Ὑπάτης, ἀντιπροσωπευομένου διὰ τοῦ Ἀνδρ. Εἰρημερίτου, ἐκπληροσῆντος ἔργα δημάρχου, ἧτις ἔγεινε κατὰ τῶν ἀποφάσεων τοῦ ἐν Λαμία πρωτοδικείου τῶν ἀπὸ 14 Μαρτ., 28 Μάϊου, 24 Ὀκτωβ. καὶ 19 Νοεμβ. 1838 καὶ ὑπ' ἀρ. 50, 132 277 καὶ 308, καὶ καταδικάζει τὸν αἰτήσαντα τὴν ἀναίρεσιν εἰς τὸ πρόστιμον τῶν 100 δραχ., εἰς τὰ δικαιώματα τῆς παρουσίας δίκης δραχμὰς 40 καὶ εἰς τὰ ἐξόδα τῶν ἀντιδίκων του.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις, τὴν 20 Ἰουν. 1839.

Ἐδημοσιεύθη ἐν Ἀθήναις, τὴν 13 Ἰουλ. 1839.

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΗ 291.

Περὶ ἀπορρίψεως τῆς περὶ ἀναίρεσιν αἰτήσεως τῆς Ρεγίνας Ἀργ. Σκούρα, κατὰ τῆς ἀποφάσεως τῶν ἐν Ἀθήναις ἐφετῶν.

(Ἀριθ. πρωτοκ. 798.)

Τὸ δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου.

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαστῶν Κ. Κ. Χ. Κλονάρη προέδρου, Ἀ. Πολυ-

ζωΐλου ἀντιπρόεδρου, Ίω. Ἀντ. Σωμάκη, Δ. Γ. Φέδερ, Δ. Σκορδίλη, Θ. Μανούση, Διομήδους Κυριακοῦ, καὶ παρόντων τοῦ ἀντεισαγγελέως Κ. Γ. Α. Ναυτη καὶ τοῦ γραμματέως Γ. Κ. Ἰσχομάχου.

Συνελθόν εἰς δημοσίαν συνεδρίασιν τὴν 26 Ἰουν. ε. ε. διὰ τὴν δικάσῃ τὴν ἐξῆ. αἰτησὶν ἀναίρεσεως μεταξὺ τῆς Ρεγίνας Σκούρα κατοίκου Ἀθηνῶν, ἀναρρεσειούσης, παρασταθείσης διὰ τοῦ ἐξ ἐπαγγέλματος διορισθέντος συνηγόρου τῆς Κ. Πολυάδου δικηγόρου, καὶ τοῦ Ίω. Κοτζιᾶ κατοίκου τῆς αὐτῆς πόλεως, ἀνχιρσειβλήτου, παρασταθέντος διὰ τοῦ ἐξ ἐπαγγέλματος διορισθέντος συνηγόρου του Κωνσ. Δαγκαλοπούλου δικηγόρου.

Ἡ Ρεγίνα σύζυγος τοῦ Ἀργύρη Σκούρα ἐκίνησεν τὴν 4 Νοεμβρίου 1835 ἐνώπιον τοῦ ἐν Ἀθήναις δικαστηρίου τῶν πρωτοδικῶν ἀγωγὴν κατὰ τοῦ Ίω. Κοτζιᾶ Ἀθηναίου, ἀπαιτοῦσα παρ' αὐτοῦ μίαν οἰκίαν, κειμένην εἰς Ἀθήνας πλησίον τῆς θρύσεως τοῦ Καλαμαριώτου, ἐπιλόγῳ ὅτι ἡ οἰκία αὕτη ἀνήκει εἰς αὐτήν, δοθέντος τοῦ μὲν ἡμίσεως μέρους αὐτῆς διὰ προῖκα εἰς αὐτὴν παρὰ τῆς ἐκ μητρὸς μάμμης τῆς Παρασκευῆς Γεωρ. Σαρουρπελέμ, τοῦ δὲ ἄλλου ἡμίσεως μεταβάντος εἰς αὐτὴν κατὰ κληρονομίαν μετὰ τὸν θάνατον τῆς ῥηθείσης μάμμης τῆς καὶ τῆς μητρὸς τῆς Μπίτζας Γιάννη Τζούρα· ἐπρότεινε δὲ νὰ ἀποδείξῃ διὰ μαρτύρων τὴν ἀλήθειαν τῶν λεγομένων, καὶ ἐζήτησε νὰ ὑπογρεωθῇ ὁ Ίω. Κοτζιᾶς εἰς τὴν ἀπόδοσιν τῆς οἰκίας μετὰ τῶν κερπῶν αὐτῆς, καὶ νὰ καταδικασθῇ εἰς τὰ ἐξόδα. Ὁ ἐναγόμενος Ίω. Κοτζιᾶς ἀπήντησεν ὅτι ἡ ῥηθεῖσα οἰκία ἐπωλήθη κατὰ τὸ 1805 ἔτος ὑπὸ τῶν ἐν Ἀθήναις Ὀθωμανικῶν Βλκουρίων εἰς τὸ πτερόν του Νικ. Γιαννίκην, καὶ προτείνας ἔνστασιν παραγραφῆς, ἐζήτησεν ἀπορρίφθῃ ἡ ἀγωγὴ τῆς Ρεγίνας Ἀργ. Σκούρα. Τὸ δικαστήριον διὰ παρεμπιπτούσης ἀποφάσεώς του ὑπ' ἀρ. 375 ἐπέβαλεν εἰς τὸν Ίω. Κοτζιᾶν τὸ χρέος τοῦ ν' ἀποδείξῃ, ἂν ὑπῆρχεν ἔθιμον περὶ παραγραφῆς ἐπὶ Τουρκοκρατίας, καὶ ἐπὶ τῆς ἐπαναστάσεως, καὶ ἐντὸς πόσου χρόνου συνεπληροῦτο αὕτη· ἐξετασθέντων δὲ τῶν παρὰ τοῦ Ίω. Κοτζιᾶ προταθέντων μαρτύρων πρὸς ἀπόδειξιν τοῦ ῥηθέντος θέματος, τὸ δικαστήριον ἐξέδωκε κατὰ τὴν 14 Μαΐου π. ε. ἀπόφασιν ὑπ' ἀρ. 1047, διὰ τῆς ὁποίας « παραδεχθὲν τὴν περὶ παραγραφῆς ἔνστασιν τοῦ Ίω. Κοτζιᾶ, ἀπέρριψε τὴν ἔνστασιν τῆς Ρεγίνας Ἀργ. Σκούρα τοῦ ν' ἀποδείξῃ τὴν ἐπὶ τῆς οἰκίας τοῦ Ίω. Κοτζιᾶ κυριότητά της, καὶ τὴν περὶ αὐτῆς ἀγωγὴν της, καὶ κατεδίκασεν αὐτὴν εἰς τὰ ἐξόδα τῆς δίκης δραχ. 80. » Ἡ Ρεγίνα Σκούρα ἐξεκάλεσεν ἐγκλίρως τὴν ῥηθεῖσαν ἀπόφασιν ἐνώπιον τῶν ἐν Ἀθήναις ἐφετῶν. Συζητηθείσης δὲ τῆς ὑποθέσεως τὸ δικαστήριον τῶν ἐφετῶν ἐξέδωκεν ἐρήμην τοῦ Ίω. Κοτζιᾶ κατὰ τὴν 15 Ὀκτωβρ. 1838 ἀπόφασιν ὑπ' ἀρ. 554, διὰ τῆς ὁποίας ἐπέτρεψεν εἰς τὴν Ρεγίναν Ἀργ. Σκούρα ν' ἀποδείξῃ διὰ μαρτύρων διάφορα περιστατικὰ ἀφορῶντα τὴν ἐπὶ τῆς διαφιλονεικουμένης οἰκίας κυριότητά της· ἀνακόψαντος δὲ τοῦ Ίω. Κοτζιᾶ τὴν εἰρημένην

ἀπόφασιν, ἡ Ρεγίνα ἐπανέλαβε τὴν περί ἀποδείξεως διὰ μαρτύρων πρότασιν τῆς· τὸ δὲ δικαστήριον ἐξέδωκεν ἀπόφασιν ὑπ' ἀρ. 690 διὰ τῆς ὁποίας, παραδεχθὲν τὴν ἀνακοπὴν τοῦ Ἰω. Κουζ ᾧ, ἀνέτρεψε τὴν κατ' ἐσχέρην ἀπόφασιν του· ἐκήρυξεν ἄκυρον τὴν ἀγωγὴν, καὶ ὅλας τὰς μεταγενεστέρας πράξεις τῆς Ρεγίνας, καθ' ὅταν ἀπέβλεπε τὴν διαδικασίαν τοῦ ἡμίσεως μέρους τῆς οἰκίας ὡς προικίου, ἐπέτρεψεν εἰς αὐτὴν ν' ἀποδείξῃ διὰ μαρτύρων τὴν ταυτότητα τῆς διαφιλονεικουμένης οἰκίας, καὶ ὅτι ὁ ἀντίδικός της Κοτζιάς ἤρχισε νὰ νέμεται αὐτὴν περι τὰς ἀρχὰς τῆς ἐπαναστάσεως, καὶ ὄχι κατὰ τὸ 1805 ἔτος. Κατὰ συνέτειαν τῆς ἀποφάσεως ταύτης ἐξετασθέντων τῶν παρὰ τῶν διαδίκων κλητευθέντων μαρτύρων τῆς ἀποδείξεως καὶ ἀνταποδείξεως, καὶ συζητηθείσης τῆς ὑποθέσεως, τὸ δικαστήριον τῶν ἐφετῶν ἐξέδωκε κατὰ τὴν 31 Μαΐου 1838 ἀπόφασιν ὑπ' ἀρ. 758, διὰ τῆς ὁποίας ἀπέβριψε τὴν ἔφασιν τῆς Ρεγίνας Ἀργ. Σκούρα ἐπεκύρωσε τὴν ῥηθεῖσαν ὑπ' ἀρ. 1047 ἀπόφασιν τῶν ἐν Ἀθήναις πρωτοδικῶν, καὶ κατεδίκασε τὴν Ρεγίναν Ἀργ. Σκούρα εἰς τὸ πρόσμιμον τῶν δέκα δραχ. καὶ εἰς τὰ ἔξοδα τοῦ ἀντιδίκου τῆς δραχ. 76. Τῆς ἀποφάσεως ταύτης ἡ Ρεγ. Ἀργ. Σκούρα ἐζήτησεν ἐμπροθέσμως τὴν ἀναίρεσιν διὰ τοὺς ἐξῆς λόγους· α. διὰ παραβίασιν τοῦ ἄρθ. 306 καὶ 249 τῆς πολιτ. δικονομίας, διότι ἡ μάρτυς Γ. Π. Κανατοῦ ἀντὶ νὰ ἐξετασθῇ εἰς τὸ κατὰστημα τοῦ δικαστηρίου τὴν 28 Ἀπριλ 1838 κατὰ τὴν ὑπ' ἀρ. 691 ἀπόφασιν τῶν ἐφετῶν, ἐξετάσθη εἰς τὴν οἰκίαν τῆς τὴν 29 Ἀπριλ. τοῦ αὐτοῦ ἔτους παρὰ τοῦ εἰσηγητοῦ δικαστοῦ Γ. Καραμάνου, ὅστις ἦτο ἀναρμόδιος· β. διότι παρεβιάσθησαν αἱ περὶ παραγραφῆς διατάξεις τοῦ ἄρθ. 3—8 τοῦ α. βιβλ. τοῦ γ. τίτλου καὶ τοῦ ἄρθ. 14 τοῦ βιβλ. β'. τίτλου α. τοῦ Ἀρμενοπούλου, μὴ ἀναλογισθέντος τοῦ χρόνου τῆς ἀπουσίας τῆς ἀναίρεσιούσης καθ' ἣν αὕτη διέτρεχεν εἰς Σμύρνην·

Ἀκούσαν τὴν ἔκθεσιν τοῦ Ἀρειοπαγίτου Κ. Ἰωάν. Ἄντ. Σωμάκη, τοὺς δικηγόρους τῶν μερῶν Κ. Πολυαδὴν καὶ Κ. Δασκαλόπουλον, καὶ τὸν ἀντεισαγγελέα·

Συμφθὲν κατὰ τὸν νόμον·

Ἐπειδὴ κατὰ τὸ 810 ἄρθ. §. 2 συνδυασμένον μετὰ τὰ 345 καὶ 202 ἄρθ. τῆς πολιτ. δικονομίας, πᾶσα ἀκυρότης μὴ προταθεῖσα ἐνώπιον τῶν κατωτέρων δικαστηρίων δὲν δύναται νὰ προταθῇ ὡς λόγος ἀναιρέσεως ἐνώπιον τοῦ Ἀρείου Πάγου, ἐκτὸς ἂν ἦναι ἐξ ἐκείνων οἵτινες ἀνάγονται εἰς τὴν κοινὴν εὐταξίαν· ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου, ὡς γίεται δῆλον ἐκ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, καὶ τῶν πρακτικῶν τῆς συνεδριάσεως, οὐδεμία ἀκυρότης ἀφορῶσα τὴν πρὸς ἀπόδειξιν διαδικασίαν, ἐπροτάθη ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου τῶν ἐν Ἀθήναις ἐφετῶν, ἢ δὲ προτεινομένη ἤδη ἐνώπιον τοῦ Ἀρείου Πάγου ἀκυρότης τῆς μαρτυρίας τῆς Γεωργούλας Παναγιώταινας Κανκτοῦς δὲν εἶναι ἐξ ἐκείνων αἵτινες ἀφορῶσι τὴν δημοσίαν τεξιν, οὐτε δύναται νὰ θεωρηθῇ ὁ δικαστὴς Γεώρ. Καραμάνος ὡς μὴ ἀρμόδιος νὰ λάβῃ τὴν μαρτυρίαν

τῆς ρηθείσης Κανατοῦς, διότι ὁ δικαστὴς οὗτος δυνάμει τῆς ὑπ' ἀριθ. 691 ἀποφάσεως τῶν ἐν Ἀθήναις ἐφετῶν, ἦτον ἀρμόδιος νὰ λάβῃ ὅλας τὰς προταθείσας ἐπὶ τῆς προκειμένης ὑποθέσεως μαρτυρίας· ἐπομένως ὁ ἀφορῶν τὴν ἀκυρότητα τῆς μαρτυρίας τῆς Γ. Π. Κανατοῦς ἀναιρέσεως λόγος εἶναι πάντῃ ἀνίσχυρος·

Ἐπειδὴ τὸ δικαστήριον τῶν ἐν Ἀθήναις ἐφετῶν σταθμίσαν τὰς παρουσιασθείσας εἰς αὐτὸ ἀποδείξεις καὶ ἀποφανθὲν, ὅτι συνεπληρώθη ὁ χρόνος τῆς παραγραφῆς τῆς κατὰ τοῦ Ἰω. Κοτζίᾶ ἀγωγῆς τῆς Ρέγινας Ἀργ. Σκούρα, καὶ ὅτι δὲν διεκόπη ἡ παραγραφή ἀπὸ κήρυκιν προῶν τῆς Ρέγινας, ἀπεφίσησε περὶ ζητήματος πραγματικοῦ διαφεύγοντος τὴν δικαιοδοσίαν τοῦ Ἀρείου Πάγου, ἐπομένως ὁ ἀναιρέσεως λόγος, ὁ ἀφορῶν τὴν παραβίασιν τῶν περὶ παραγραφῆς νόμων τοῦ Ἀρμενοπούλου εἶναι ἀπαραδεκτός·

Ἐπεὶ δὲ, καθόσου ἀφορᾷ τὰ ἀποδοτέα ἔξοδα, τὸ δικαστήριον δὲν δύναται νὰ τὰ ἐκκαθάρσῃ πρὸς τὸ παρὶν, ὡς μὴ κοινοποιηθέντος τοῦ καταλόγου ἐντὸς τῆς ἀπὸ τὸ 217 ἄρθ. τῆς πολιτ. δικονομίας προσδιωρισμένης προθεσμίας·

Διὰ ταῦτα ἀπορρίπτει τὴν ἀναιρέσεως αἴτησιν τῆς Ρέγινας Ἀργ. Σκούρα κατοίκου Ἀθηνῶν, ἧς εἶπε κατὰ τῆς ἀπὸ 31 Μαΐου 1838 καὶ ὑπ' ἀριθ. 758 ἀποφάσεως τῶν ἐν Ἀθήναις ἐφετῶν, καὶ καταδικάζει τὸν αἰτήσαντα τὴν ἀνίρεσιν εἰς τὸ πρόστιμον τῶν ἑκατὸν δραχμῶν, εἰς τὰ δικαιώματα τῆς παρούσης δίκης ἄρ. 24, τῆς πληρωμῆς τῶν ὁποίων ἀπαλλάττεται ἐν τῷ παρόντι ὡς πένης, καὶ εἰς τὰ ἔξοδα τοῦ ἀντίδικου τῆς, τῶν ὁποίων ἡ ἐκκαθάρισις ἀναβάλλεται.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις, τὴν 26 Ἰουν. τοῦ 1839 ἔτους.

Ἐδημοσιεύθη ἐν Ἀθήναις, τὴν 24 Ἰουλ. 1839.

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚῆ 292.

Περὶ ἀρνήσεως τῆς συζητήσεως τῆς περὶ ἀναιρέσεως αἰτήσεως τοῦ Ἰω. Παγκάλου, κατὰ τῆς ἀποφάσεως τῶν ἐν Ἀθήναις ἐφετῶν.

(Ἀριθ. πρωτοκ. 799.)

Τὸ δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου.

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαστῶν Κ. Κ. Χ. Κλονάρη προέδρου, Α. Πολυζοῖδου ἀντιπροέδρου, Δ. Γ. Φέδερ, Δ. Σκορδίλη, Θ. Μανούση, Διομήδους Κυριακοῦ. τοῦ παρέδρου, Δ. Ν. Φωτίλα, ἐξαιρουμένου τοῦ Ἀριστογαγίτου Κ. Ἰω. Ἄν. Σωμάκη καὶ κωλυομένου τοῦ παρέδρου Κ. Γ. Ἀφρονίδου, καὶ παρόντων τοῦ ἀντεισαγγελέως Κ. Γ. Α. Ναύτη, καὶ τοῦ γραμματέως Γ. Κ. Ἰσχομάχου·

Συνελθὼν εἰς δημοσίαν συνεδρίασιν τὴν 17 Ἰουλ. ε. ε. διὰ νὰ δικάσῃ τὴν

ἐξῆς αἰτήσιν ἀναιρέσεως μεταξύ τοῦ Ἰω. Παγκάλου κατοίκου Κέας, ἀναιρέσειόντος, μὴ ἐμφανισθέντος, καὶ τοῦ Ἀντ. Διαγγέλου κατοίκου ὠσαύτως Κέας, ἀναιρεσιβλήτου, παρασιθέντος διὰ τοῦ πληρεξουσίου του δικηγόρου Ἰω. Γ. Τυπάλδου·

Ἀκοῦσαν τὸν ἀντειταγγελέα προτείνοντα νὰ ἀρνηθῆ διὰ πάντα τὸ δικαστήριο τὴν συζήτησιν τῆς ὑποθέσεως κατὰ τὸ 823 ἄρθ. τῆς πολιτ. δικονομίας, καθότι ὁ ἀναιρεσίειον δὲν κατέβαλε τὸ νόμιμον παράβολον·

Ἀκοῦσαν καὶ τὸν πληρεξούσιον δικηγόρον τοῦ Ἀντ. Διαγγέλου Γ. Κ. Τυπάλδον·

Σκεφθὲν κατὰ τὸν νόμον·

Ἐπειδὴ, κατὰ τὸ 823 ἄρθ. τῆς πολιτ. δικονομίας, πάσης ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ συζητήσεως προηγείται ἢ κατὰθεσις τῆς νομίμου χρηματικῆς ποινῆς· ἄλλως ἀρνεῖται τὸ δικαστήριο τὴν συζήτησιν τῆς ὑποθέσεως καὶ ἐξ ἐπαγγέλματος· κατὰ δὲ τὸ 198 ἄρθ. τῆς πολιτ. δικονομίας κάμνικα περὶ ἐπεκτάσεως προθεσμίας αἰτήσεις δὲν εἶναι δεκτὴ μετὰ τὴν παρέλευσιν τῆς προθεσμίας· ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου ἐκφωνηθείσης τῆς ὑποθέσεως, ὁ ἀναιρεσίειων, μὴ ὢν πένης, δὲν προκ. τέβαλε τὸ νόμιμον παράβολον·

Καθόσον ἀφορᾷ τὰ ἔξοδα·

Ἐπειδὴ τὰ ἔξοδα τῆς ἀντιγραφῆς τῆς ἀποφάσεως τῶν ἐφετῶν ὡς ὑπέρομετρα πρέπει νὰ μετριασθῶσιν εἰς δραχμὰς τρεῖς·

Ἐπειδὴ ἐξ ἐπόμενοι συμβουλαὶ εἶναι ὑπερβολικαί, καὶ δὲν δύνανται νὰ ἐπιδικασθῶσιν, εἰ μὴ τὰ ἔξοδα δύο ἐπομένων συμβουλῶν δραχμὰς ἑξ.

Ἐπειδὴ ἡ περὶ χαρτοσήμου πρότασις, καὶ ἀπαίτησις, εἶναι ἀόριστος καὶ διὰ τοῦτο ἀπρόβλεπτα·

Ἐπειδὴ, τοῦ δικαστηρίου ἀρνηθέντος τὴν συζήτησιν, ἢ διὰ τὴν συζήτησιν γενομένη αἰτήσις ἐξόδων εἶναι ἀπασάδεκτος·

Ἐπειδὴ τὰ λοιπὰ τῶν ἐν τῷ καταλόγῳ σημειουμένων ἐξόδων εἶναι νόμιμα·

Διὰ ταῦτα ἀρνεῖται διὰ πάντα τὴν συζήτησιν τῆς ἀπὸ 16 Φεβρουαρ. ε. ε. ἀναιρέσεως αἰτήσεως τοῦ Ἰω. Παγκάλου κατοίκου Κέας, ἥτις ἔγεινε κατὰ τῆς ἀπὸ 16 Δεκεμβ. 1836 καὶ ὑπ' ἄρ. 1013 ἀποφάσεως τῶν ἐν Ἀθήναις ἐφετῶν, καὶ καταδικάζει αὐτὸν εἰς τὰ ἔξοδα τῆς παρούσης δίκης δραχ. 14. καὶ εἰς τὰ ἔξοδα τοῦ ἀντιδίκου του μετριασθέντα εἰς δραχ. 33.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις, τὴν 20 Ἰουλ. τοῦ χιλιεστοῦ ὀκτακοσιοστοῦ τριακοστοῦ ἐνάτου ἔτους.

Ἐδημοσιεύθη ἐν Ἀθήναις, τὴν 3 Αὐγ. 1839.

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΗ 293.

Περί ἀπορρίψεως τῆς περὶ ἀναίρεσεως αἰτήσεως τοῦ Γρηγορίου Παπαχριστοπούλου Ἀρχιμανδρίτου, κατὰ τῆς ἀποφάσεως τῶν ἐν Πάτραις πρωτοδικῶν.
(Ἀριθ. πρωτοκ. 800).

Τὸ δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου.

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαστῶν Κ. Κ. Χ. Κλονάρη προέδρου, Α. Πολυζωΐδου ἀντιπροέδρου, Ἰω. Ἀν. Σωμάκη, Δ. Γ. Φέδερ, Δ. Σκορδίλη, Θ. Μανούση, Διομήδους Κυριακοῦ, καὶ παρόντων τοῦ ἀντεισαγγελέως Κ. Γ. Α. Ναύτη καὶ τοῦ γραμματέως Γ. Κ. Ἰσχομάχου.

Συνελθὼν εἰς δημοσίαν συνεδρίασιν τὴν 24 Ἰουλ. ε. ε. διὰ τὴν δικάσιν τῆν ἐξῆς αἰτήσιν ἀναίρεσεως μεταξὺ τοῦ Γρηγορίου Ἱερέως Ἀρχιμανδρίτου Παπαχριστοπούλου κατοίκου Πατρῶν ἀνααιρεσίοντος, παρασταθέντος διὰ τοῦ πληρεξουσίου του δικηγόρου Μ. Κ. Μαρίνογλου, καὶ τοῦ δημάρχου Πατρῶν, ἀναηρεσιβλήτου, παρασταθέντος διὰ τοῦ πληρεξουσίου του δικηγόρου Α. Πετράζη.

Ὁ Γρηγόριος Ἱερεὺς Ἀρχιμανδρίτης Παπαχριστοπούλος κάτοικος Πατρῶν, ἐνήγαγεν ἐνώπιον τοῦ ἐν Πάτραις δικαστηρίου τῶν πρωτοδικῶν τὸν δήμαρχον Πατρῶν ἐπὶ λόγῳ ὅτι τὴν νύκτα τῆς πρώτης πρὸς τὴν δευτέραν τοῦ μηνὸς Σεπτεμβρ. 1838 λησάι τινες ἐπέπεσαν ἐνόπλιως κατ' αὐτοῦ, καθεύδοντος ἐντὸς τῆς ἐν τῇ μονῇ Γεροκομείου κατοικίας του, μεταχειρισθέντες ἀξίνας πρὸς διάρρηξιν τῶν θυρῶν, καὶ ἀφ' οὗ εἰσῆλθον, διέβρηξαν τὰ κιβώτια του καὶ ἀφῆραν πράγματα καὶ χρήματά του, τῶν ὁποίων ἡ ἀξία ἀναβαίνει εἰς δραχ. 9439, καὶ ἐζητήσατο νὰ ὑποχρεωθῇ ὁ ἐναγόμενος νὰ τὸν ἀποζημιώσῃ δυνάμει τοῦ ἄρθ. 10 τοῦ περὶ εὐθύνης τῶν δήμων νόμου. Γενομένης δὲ τῆς κατ' ἀντιμωλίαν συζητήσεως, τὸ δικαστήριον σκεφθὲν ὅτι ὁ ἀπο 10 (22) Νοεμβρ. 1836 νόμος περὶ εὐθύνης τῶν δήμων δὲν δίδει δικαίωμα περὶ ἀποζημιώσεων κατὰ τῶν δήμων, εἰ μὴ μόνον εἰς ἐκείνους οὐτινες ὑπέφεραν ζημίαν τινὰ ἀπο λησείαν πραχθεῖσαν ἐντὸς τῶν ὁρίων των, ὅτι ἐπὶ τοῦ προκειμένου ἡ πράξις δὲν δύναται νὰ θεωρηθῇ ὡς λησεία, ἀλλ' ὡς κλοπή, διότι δὲν ἠκολούθησε κάμμία ἐπίθεσις, οὔτε ἄλλη τις βιαιοπραγία ἢ κάκωσις κατὰ προσώπων, ἀπερρίψε διὰ τῆς ἀ-ὸ 4 Ἰανουαρίου ε. ε. καὶ ὑπ' ἀρ. 5 ἀποφάσεώς του τὴν ἀγωγὴν τοῦ Γρηγορίου Ἀρχιμανδρίτου. Τῆς ἀποφάσεως ταύτης ἐζήτησε τὴν ἀναίρεσιν ὁ ρηθεὶς Ἀρχιμανδρίτης διὰ τὸν ἐξῆς λόγον, διότι τὸ δικαστήριον ἐσφαλμένως ἐφήρμοσεν καὶ ψευδῶς ἠρμήνευσεν τὸ 363 ἄρθ. τοῦ ποιν. νόμου, ἐκθέτων ὅτι τὸ ρηθὲν ἄρθ. θεωρεῖται ἐπὶ τοῦ προκειμένου κατ' ἀναλογίαν ὡς πολιτ. νόμος, καὶ ὅτι τὸ δικαστήριον τῶν ἐν Πάτραις πρωτοδικῶν ἐσφαλμένως ἐχαρακτήρισεν τὴν κατὰ

τοῦ ἀναιρεσειόντος ἐπιχειρησθεῖσαν ἀθέμιτον πράξιν ὡς κλοπὴν , ἐνῶ φέρει ὅλα τὰ χαρακτηριστικὰ τῆς ληστείας·

Ἀκούσαν τὴν ἔκθεσιν τοῦ Ἀρειοπαγίτου Κ. Δ. Γ. Φέδερ , τὸν δικηγόρους τῶν μερῶν Μ. Κ. Μαρτίνογλου καὶ Α. Πετζάλην καὶ τὸν ἀντεισαγγελεα·

Σκεφθὲν κατὰ τὸν νόμον·

Ἐπειδὴ , κατὰ τὸ 1 ἄρθ. τοῦ ἀπὸ 10 Νοεμβρ. 1836 περὶ εὐθύνης τῶν δήμων νόμου, πᾶς δήμος εἶναι ὑπεύθυνος ὡς πρὸς τὰς πολιτικάς ἀποδόσεις καὶ ἀποζημιώσεις ἐνεκῆ πάσης ληστείας πραττομένης ἐντὸς τῆς περιφέρειας του· κατὰ δὲ τὸ 363 ἄρθ. τοῦ ποιν. νόμου δὲν ὑπάρχει ληστεία, εἰ μὴ ἀφοῦ ἔγεινεν ἡ ἀφαίρεσις ξένης περιουσίας διὰ προσβολῆς ἢ ἐπιθέσεως κατὰ προσώπων ἢ δι' ἀπειλῶν κατὰ τοῦ σώματος καὶ τῆς ζωῆς· ἐκ δὲ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως γίνεται φανερόν , ὅτι δὲν ἀπεδείχθησαν ἐνώπιον τῶν πρωτοδικῶν τοιαῦται βιαιοπραγίαι ἢ ἀπειλαὶ , ὑποίας προβλέπει τὸ 363 ἄρθ., ἐπομένως τὸ δικαστήριον τῶν ἐν Πάτραις πρωτοδικῶν, ἀποφασίσαν ὅτι δὲν ἐπράχθη ληστεία κατὰ τοῦ ἐνάγοντος , καὶ ἀπορρίψαν τὴν κατὰ τοῦ δημάρχου Πατρῶν κινηθεῖσαν ἀγωγὴν περὶ ἀποζημιώσεως, ἡρμήνευσεν ὀρθῶς τὸ 363 ἄρθ. τοῦ ποιν. νόμου καὶ συνεμορφώθη μὲ τὸ 1 ἄρθ. τοῦ περὶ εὐθύνης τῶν δήμων νόμου·

Διὰ ταῦτα, ἀπορρίπτει τὴν ἀναιρέσεως αἴτησιν τοῦ Γρηγορίου Παππα-χριστοπούλου Ἀρχιμανδρίτου κατοικοῦ Π. Πατρῶν, ἣτις ἔγεινε κατὰ τῆς ἀπὸ 4 Ἰανουαρ. 1839 καὶ ὑπ' ἀρ. 5 ἀποφάσεως τῶν ἐν Πάτραις πρωτοδικῶν, καὶ καταδικάζει τὸν αἰτήσαντα τὴν ἀναίρεσιν εἰς τὸ πρόστιμον τῶν 100 δρ. , καὶ εἰς τὰ δικαιώματα τῆς παρουσίας δίκης δραχ., καὶ εἰς τὰ ἔξοδα τοῦ ἀντιδίκου του.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις , τὴν 24 Ἰουλίου τοῦ χιλιοστοῦ ὀκτακοσιοστοῦ τριακοσοῦ ἐννάτου ἔτους.

Ἐδημοσιεύθη ἐν Ἀθήναις , τὴν 3 Αὐγούστου τοῦ χιλιοστοῦ ὀκτακοσιοστοῦ τριακοσοῦ ἐννάτου ἔτους.

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΠΟΙΝΙΚΗ ΣφΗ.

Περὶ ἀναίρεσεως τῆς ἀποφάσεως τῶν ἐν Σπάρτῃ πλημμελειοδικῶν, καὶ παραπομπῆς τῆς ὑποθέσεως εἰς τὸ ἐν Τριπόλει πλημμελειοδικεῖον πρὸς νέαν συζήτησιν.

(Ἀριθ. πρωτοκ. 808.)

Τὸ δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου·

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαστῶν Κ. Κ. Χ. Κλονάρη προέδρου, Α. Πολυζωΐδου ἀντιπροέδρου, Ἰω. Ἀν. Σωμάκη, Δ. Κκορδίλη, Θ. Μανούση, Διομήδους Κυριακοῦ, Ἰ. Κόνιαρη δικηγόρου ἀναπληροῦντος τὸν δικαστὴν Κ. Δ. Γ. Φέδερ, ἀπόντα, κωλυομένων τῶν δύο πρώτων παρέδρων Κ. Κ. Γ. Ἀφθονίδου καὶ Δ. Ν. Φωτίλα, καὶ παρόντων τοῦ εἰσαγγελέως Κ. Δ. Γ. Σουτζίου καὶ τοῦ γραμματέως Γ. Κ. Ἰσχομάχου·

Συνελθὼν εἰς δημοσίαν συνεδρίασιν τὴν 26 τοῦ ἐνεσῶτος μηνὸς διὰ τὴν δικάσῃ τὴν ἐξῆς αἰτησὶν ἀναίρεσεως·

Ὁ ἄθαν. Ἀλεξέας ἡ Μιχαλακέας κάτοικος Κητριῶν τῆς Λακωνίας, ἐκατηγορήθη ἐνώπιον τῶν ἐν Σπάρτῃ πλημμελειοδικῶν, ὅτι τὴν 19—20 Δεκεμβρίου 1837 ἐτραυματίσεν ἀπρομελετήτως εἰς βρασμὸν ψυχικῆς ὀρμῆς τὸν Ἰω. Νότζην δι' ἐνὸς μαχαίριου εἰς τὸ σῆθος, καὶ τὸν κατέστησε διὰ τούτου ἀνίκανον πρὸς ἐργασίαν ὑπὲρ τὰς 3, οὐχὶ δὲ καὶ ὑπὲρ τὰς 30 ἡμέρας, ἐπὶ παραβάσει τοῦ 308 ἄρθ. §. 4 τοῦ ποιν. νόμου. Δικαζομένης τῆς ὑποθέσεως, ἀφοῦ ἐπεραιώθη ἡ περὶ τὰς ἀποδείξεις διαδικασία, καὶ ἠγόρευσαν ὅτε ἀντεισαγγελεὺς καὶ ὁ συνήγορος τοῦ κατηγορουμένου, ὁ ἀντεισαγγελεὺς ἐπρότεινε νὰ ἐξετασθῶσιν οἱ μάρτυρες ἐκ νέου περὶ τῆς διαρκείας τῆς νόσου, ἢ τῆς πρὸς ἐργασίαν ἀνικανότητος τοῦ παθόντος. Τὸ δὲ δικαστήριον ἐξεδωκεν ἀπόφασιν ὑπ' ἀρ. 96 διὰ τῆς ὁποίας ἀπερρίφθη τὴν αἴτησιν τοῦ ἀντεισαγγελέως διὰ τὸν λόγον ὅτι κατὰ τὸ 392 ἄρθ. τῆς ποιν. δικονομίας περαιωθείσης τῆς περὶ τὴν ἀπόδειξιν διαδικασίας καὶ ἀπαγορεύσαντος τοῦ ἀντεισαγγελέως καὶ τοῦ συνηγόρου τοῦ κατηγορουμένου δὲν δύναται πλέον νὰ ἐπανέλθῃ τὸ δικαστήριον εἰς τὴν ἐξέτασιν τῶν ἰδίων μαρτύρων, διότι διὰ τῆς πράξεώς του αὐτῆς ἤθελεν ἀνατρέψῃ ὅλας τὰς περὶ τὴν διαδικασίαν διατάξεις τοῦ νόμου. Τῆς ἀποφάσεως ταύτης ἐζήτησε τὴν ἀναίρεσιν ὁ παρὰ τοῖς ἐν Σπάρτῃ πλημμελειοδικαῖς ἀντεισαγγελεὺς, δυνάμει τῶν ἄρθ. 406 καὶ 407 §. 11 τῆς ποιν. δικονομίας ἐπὶ λόγῳ ὅτι παρεβιάσθησαν τὰ ἄρθ. 392 καὶ 389 τῆς αὐτῆς δικονομίας συνδυασμένα·

Ἀκοῦσαν τὴν ἔκθεσιν τοῦ Ἀρειοπαγίτου Κ. Ἰω. Ἀν. Σωμάκη καὶ τὸν εἰσαγγελέα γνωμοδοτήσαντα μὲν νὰ ἀπορρίφθῃ ὡς ἀπαράδεκτος ἡ ἀναίρεσεως αἰτήσις τοῦ παρὰ τοῖς ἐν Σπάρτῃ πλημμελειοδικαῖς ἀντεισαγγελέως, διότι οὗτος μὴ ζητήσας τὴν ἀναίρεσιν τῆς ὀριστικῆς ἀποφάσεως τῶν πλημμελειοδικῶν δὲν ἐδύνατο νὰ ζητήσῃ οὐδὲ τὴν ἀναίρεσιν τῆς παρεμπιπτούσης ὑπ'

άρ. 96, αἰτήσαντα δὲ συμφώνως μὲ τὴν ἀπὸ 23 τοῦ ἐνεσῶτος ἔκθεσιν τοῦ τὴν ὑπὲρ τοῦ νόμου ἀναίρεσιν τῆς αὐτῆς ἀποφάσεως·

Σκεφθὲν κατὰ τὸν νόμον·

Ἐπειδὴ κατὰ τὰ ἄρθ. 372, 406 καὶ 478 τῆς ποιν. δικονομίας συνδυασμένα, ὁ παρὰ τῷ δικαστηρίῳ τῶν πλημμελειοδικῶν εἰσαγγελεὺς ἢ ἀντ' αὐτοῦ ὁ ἀντεισαγγελεὺς ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ προσφύγῃ πρὸς ἀναίρεσιν τῶν παρεμπιπτουσῶν ἀποφάσεων μετὰ τὴν ἀπαγγελίαν τῆς ὀριστικῆς ἀποφάσεως, συμμορφούμενος μὲ τὰς ἐν τοῖς ἄρθ. 355. 359 καὶ 361 ὀρισμένας διατυπώσεις καὶ προθεσμίας, εἰς τοιαύτην δὲ περίπτωσιν ἢ ἀναιρέσεως αἴτησις δὲν γίνεται μόνον ὑπὲρ τοῦ νόμου, ἀλλ' ἔχει ἀποτελέσματα καὶ πρὸς τοὺς διαδίκους, ὡς μὴ γενομένη μετὰ τὴν παρέλευσιν τῆς νομίμου προθεσμίας κατὰ τὸ 481 ἄρθρ. τῆς αὐτῆς δικονομίας· ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου ὁ παρὰ τοῖς ἐν Σπάρτῃ πλημμελειοδίκαις ἀντεισαγγελεὺς ζητήσας τὴν ἀναίρεσιν τῆς ὑπ' ἀριθ. 96 παρεμπιπτούσης περὶ ἀποδείξεως ἀποφάσεως τῶν αὐτῶν πλημμελειοδικῶν συνεμορφώθη ἐντελῶς μὲ τὰς παρὰ τοῦ νόμου ὀρισμένας διατυπώσεις καὶ προθεσμίας, ἐπομένως ἢ ἀναιρέσεως αἴτησις τοῦ εἶναι παραδεκτὴ·

Ἐπειδὴ κατὰ τὸ 392 ἄρθ. τῆς ποιν. δικονομίας ἕκαστος μάρτυς ὀφείλει νὰ διαμείνῃ εἰς τὸ ἀκροατήριον μέχρι τοῦ τέλους τῶν συζητήσεων, καθ' ἃς ὁ πρόεδρος ἔχει τὸ δικαίωμα κατ' αἴτησιν τοῦ εἰσαγγελεῶς ἢ τοῦ κατηγορουμένου νὰ διατάξῃ νὰ ἐξετασθῶσιν ἐκ νέου τινὲς ἢ ὅλοι οἱ μάρτυρες, ἐὰν δὲ ὁ πρόεδρος διαζῆ νὰ ἐκτελέσῃ τὴν αἴτησιν, ἀποφασίζει περὶ τούτου τὸ δικαστήριον, ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου ἐκ τῶν πρακτικῶν καὶ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως γίνεται δῆλον, ὅτι τὸ δικαστήριον ἀπέρριψε τὴν τοῦ ἀντεισαγγελεῶς αἴτησιν τοῦ νὰ ἐξετασθῶσιν ἐκ νέου οἱ μάρτυρες περὶ τῆς διαρκείας τῆς πρὸς ἐργασίαν ἀνικανότητος τοῦ παρόντος πρὸ τοῦ τέλους τῆς συζητήσεως ὡς γενομένη πρὶν ἀγορεύσῃ δευτέραν φορὰν ὁ ἀντεισαγγελεὺς, ἐπομένως παρεβίασε τὸ ῥηθὲν ἄρθρον 392 τῆς ποιν. δικονομίας, τοῦ ὁποίου αἱ διατάξεις, ὡς ἀφορῶσαι τὴν ἀπόδειξιν τῆς κατηγορουμένης πράξεως εἶναι οὐσιώδεις·

Ἐπειδὴ ἀναιρουμένης τῆς ὑπ' ἀρ. 96 παρεμπιπτούσης ἀποφάσεως, κατ' ἀναγκαίαν συνέπειαν δὲν δύναται νὰ ὑπάρξῃ οὔτε ἡ ἐπομένη ὀριστικὴ ἀπόφασις, μ' ὅλον ὅτι ὁ ἀντεισαγγελεὺς δὲν ἐζήτησε καὶ ταύτης τὴν ἀναίρεσιν, καθότι ἡ πρώτη ἀφορῶσα τὴν ἀπόδειξιν περιστατικοῦ ἀποβλέποντος τὸν καταλογισμὸν τῆς ποινῆς ἔχει ἄμεσον ἐπιρροὴν πρὸς τὴν δευτέραν·

Διὰ ταῦτα ἀναιρεῖ τὴν ἀπὸ 10 Νοεμβρ. 1838 καὶ ὑπ' ἀρ. 96 ἀπόφασιν τῶν ἐν Σπάρτῃ πλημμελειοδικῶν καὶ ὅλην τὴν ἐπιγενομένην διαδικασίαν, παραπέμπει τὴν ὑπόθεσιν εἰς τὸ ἐν Τριπόλει πλημμελειοδικεῖον πρὸς νέαν ἐνζήτησιν, καταδικάζει τὸν ἀναιρεσίβλητον Ἄθαν. Ἀλεξέαν ἢ Μιχαλακίαν

κάτοικον Κητριῶν τῆς Λακωνίας, εἰς τὰ δικαιώματα τῆς παρούσης δίκης δραχ. 32, καὶ διατάττει νὰ γραφῇ ἡ παρούσα ἀπόφασις εἰς τὸ περιθώριον τοῦ πρωτοτύπου τῆς ἀναιρεθείσης καὶ νὰ δημοσιευθῇ διὰ τῆς ἐφημερίδος, δαπάνη τοῦ ἡττηθέντος.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις, τὴν 27 Ἰανουαρ. 1839.

Ἐδημοσιεύθη ἐν Ἀθήναις, τὴν 13 Φεβρ. 1839.

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΠΟΙΝΙΚΗ ΤΙῆ.

Περὶ ἀναιρέσεως τῆς ἀποφάσεως τῶν ἐν Λαμῖα πλημμελειοδικῶν, καὶ παραπομπῆς τῆς ὑποθέσεως εἰς τὸ ἐν Χαλκίδι πλημμελειοδικεῖον πρὸς νέαν συζήτησιν.

(Ἀριθ. πρωτοκ. 430.)

Τὸ δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου.

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαστῶν Κ. Κ. Χ. Κλονάρη προέδρου, Α. Πολυζωίδου ἀντιπροέδρου, Ἰω. Ἀν. Σωμάκη, Δ. Γ. Φέδερ, Δ. Σκορδίλη, Θ. Μανούση, Διομήδους Κυριακοῦ, καὶ παρόντων τοῦ εἰσαγγελέως Κ. Δ. Γ. Σούτζου καὶ τοῦ γραμματέως Γ. Κ. Ἰσχομάχου.

Συνελθὼν εἰς δημοσίαν συνεδρίασιν τὴν 27 Φεβρουαρ. ε. ε. διὰ νὰ δικάσῃ τὴν ἐξῆς αἴτησιν ἀναιρέσεως.

Ὁ Γεώρ. Ἀναγνώσης Κότταρης κάτοικος Βοσίτζης, καταμηνυθεὶς παρὰ τοῦ Πέτρου Σκούρτη, ὅτι ἐτραυμάτισε τὴν σύζυγον αὐτοῦ, παρεπέμφθη διὰ τοῦ ἀπὸ 10 Ὀκτωβρ. 1838 βουλευμάτος τῶν ἐν Λαμῖα πλημμελειοδικῶν εἰς τὸ ἀκροατήριον τοῦ αὐτοῦ πλημμελειοδικεῖου ὡς ὑπαίτιος, ὅτι τὴν 2 Φεβρουαρ. τοῦ αὐτοῦ ἔτους ἀπρομελετήτως καὶ εἰς βρασμὸν ψυχικῆς ὀρμῆς ἐτραυμάτισε τὴν Κονδύλον Πέτρου Σκούρτη εἰς τὴν κεφαλὴν ἐπάνωθεν τοῦ ἀριστεροῦ ὀφθαλμοῦ, ἐκ δὲ τοῦ τραύματος προῆλθε νόσος καὶ πρὸς ἐργασίαν ἀνικανότης διαρκέσασα ὑπὲρ τὰς τρεῖς ἡμέρας, ἀλλ' οὐχὶ καὶ ὑπὲρ τὰς τριᾶκοντα, τούτέστιν ἕνεκα πλημμελήματος προβλεπομένου καὶ τιμωρουμένου ἀπὸ τὸ ἄρθ. 308 §. 4 συνδυασμένον μετὰ τὸ ἄρθ. 307 §. 4 τοῦ ποιν. νόμου. Τὸ ἐν Λαμῖα δικαστήριον τῶν πλημμελειοδικῶν, γενομένης προτάσεως κατὰ τὴν ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ συζήτησιν ὑπὸ τοῦ συνηγόρου τοῦ κατηγορηθέντος, ἀπεφάνητο διὰ τῆς ἀπὸ 15 Δεκεμβρ. ε. ε. ὑπ' ἄρ. 89 ἀποφάσεώς του ἄκυρον τὴν ἐπὶ τῆς ὑποθέσεως ταύτης γενομένην διαδικασίαν διὰ τὸν λόγον ὅτι δὲν ὑπῆρξε ῥητὴ αἴτησις τοῦ παθόντος περὶ τιμωρήσεως. Τῆς ἀποφάσεως ταύτης ἐζήτησε τὴν ἀναίρεσιν ὁ παρὰ τῷ αὐτῷ δικαστηρίῳ εἰσαγγελεὺς διὰ τοὺς ἐξῆς λόγους. 1. ὅτι τὸ δικαστήριον τῶν ἐν Λαμῖα πλημμελειοδικῶν ἐσφαλμένως ἠρμήνευσε τὸ 317 ἄρθ. τοῦ ποιν. νόμου, διότι ἐκ τοῦ συνδυασμοῦ τῶν ἄρθρ. 116, 280, 286, 322, 333, 343, 377, ἐδ. 7 καὶ 426 τοῦ ποιν. νόμου καὶ τοῦ ἄρθ. 22 τῆς ποιν. δικονομίας ἐξάγεται, ὅτι διὰ τῆς

ἔμπεριεχομένης εἰς τὸ 317 ἄρθ. λέξεως «αἵτησις» δὲν ἔννοεῖ ἄλλο τι ὁ νόμος εἰμὴ νὰ προηγηθῇ ἔγκλησις παρὰ τοῦ ἀδικηθέντος· 2. ὅτι τὸ δικαστήριον παρεγνώρισε τὴν ὑπάρχουσαν διαφορὰν μεταξύ καταμνήσεως καὶ ἐγκλήσεως, θεωρήσαν ὅτι ἡ ἀπὸ 2 Φεβρουαρίου 1838 συνταχθεῖσα κατὰ τοὺς νομίμους τύπους ἔκθεσις περὶ τῆς προφορικῶς εἰς τὸν δήμαρχον γενομένης καταμνήσεως παρὰ τοῦ Πέτρου Σκούρτη, νομίμου ἀντιπροσώπου τῆς παθούσης συζύγου του, δὲν συναπαρτίζει τὰ προσόντα τῆς ἐγκλήσεως, καὶ παρέβιασε τοιοιτοτρόπως τὰ οὐσιώδεις διατάξεις τῶν ἄρθρων 22, 72, 74, καὶ 151 τῆς ποιν. δικονομίας.

Ἀκοῦσαν τὴν ἔκθεσιν τοῦ Ἀρειοπογίτου Κ. Δ. Γ. Φέδερ, καὶ τὸν εἰσαγγελέα·

Σκεφθὲν κατὰ τὸν νόμον·

Ἐπειδὴ κατὰ τὰ 20 καὶ 22 ἄρθρα τῆς ποιν. δικονομίας ἡ καταδίωξις τῶν πταισμάτων, πλημμελημάτων καὶ κακουργημάτων γίνεται συνήθως ἐξ ἐπαγγέλματος, ἐκτὸς τῶν παρὰ τοῦ ποιν. νόμου, ἢ παρ' ἄλλων νόμων ῥητῶς ὠρισμένων περιπτώσεων, καθ' ἃς ἡ ποινικὴ καταδίωξις γίνεται μόνον κατ' ἐγκλησιν τοῦ ἀδικηθέντος, ἐκ δὲ τοῦ συνδυασμοῦ τῶν ἄρθρων τοῦ ποιν. νόμου, τὰ ὁποῖα προβλέπουν ἐγκλήματα, τὰ ὁποῖα καταδιώκονται μόνον κατ' ἐγκλησιν τοῦ παθόντος, ἰδίως τῶν ἄρθρ. 148, 280, 322, μὲ τὰ ἄρθ. 286, 333, 343 καὶ 377 προκύπτει ἀποχρόντως, ὅτι ὁ νομοθέτης ὑπὸ τὴν λέξιν ἐγκλησιν δὲν ἔννοεῖ ἄλλο εἰμὴ καταμνήσιν προερχομένην ἀπὸ τὸν ἀδικηθέντα, καὶ ὅτι ἡ καταμνήσιν αὕτη ἐπιφέρει τὴν ποινικὴν καταδίωξιν εἴτε ἐμπεριέχεται εἰς αὐτὴν ῥητὴ περὶ τιμωρίας τοῦ ἀδικήσαντος αἵτησις ἢ μὴ, καὶ ὅτι διὰ τοῦτο ὁ νομοθέτης ἄλλο τε μεταχειρίζεται ἀπλῶς τὴν λέξιν κατ' αἵτησιν τοῦ ἀδικηθέντος, ἄλλο τε τὰς ἐκφράσεις κατ' αἵτησιν, ἢ καταμνήσιν, πότε τὰς ἐκφράσεις κατ' αἵτησιν καὶ καταμνήσιν· ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου τὸ δικαστήριον τῶν ἐν Λαμῖᾳ πλημμελειοδικῶν, μολονότι ἀναγνωρίζει εἰς τὰς αἰτιολογίας του, ὅτι ὁ σύζυγος τῆς βλαφθείσης ἀνεφέρθη ἔνεκα τοῦ εἰς τὴν σύζυγόν του γενομένου τραυματισμοῦ εἰς τὴν ἀρμόδιον ἀρχὴν, ἀκύρωσε μολαταῦτα τὴν κατὰ συνέπειαν τῆς μνήσεως ταύτης γενομένην διαδικασίαν, ἐπὶ λόγῳ ὅτι δὲν ὑπάρχει ῥητὴ περὶ τιμωρίας αἵτησις, ὁποῖαν τὴν ἀπαιτεῖ τὸ 317 ἄρθ. τοῦ ποιν. νόμου, ἐπομένως ἤρμηνευσε ἐσφαλμένως τὸ ῥηθὲν ἄρθρον τοῦ ποιν. νόμου·

Διὰ ταῦτα, λαβὸν ὑπ' ὄψιν τὸ ἄρθ. 407 ἐδ. 11 τῆς ποιν. δικονομίας, ἀναιρεῖ τὴν ἀπὸ 15 Δεκεμβ. 1838 καὶ ὑπ' ἀρ. 89 ἀπόφασιν τῶν ἐν Λαμῖᾳ πλημμελειοδικῶν, παραπέμπει τὴν ὑπόθεσιν εἰς τὸ ἐν Χαλκίδι πλημμελειοδικεῖον πρὸς νέαν συζήτησιν, καταδικάζει τὸν ἀναιρεσίβλητον Γεώρ. Ἀναγνώσου Κότταρην κάτοικον Βοσίτζης, εἰς τὰ ἐξοδα τῆς παρουσίας δίκης δρ. 28, καὶ διατάττει νὰ γραφῇ ἡ παροῦσα ἀπόφασις εἰς τὸ περιθώριον τοῦ πρω-

τοτύπου τῆς ἀναίρεθείσης, καὶ νὰ δημοσιευθῇ διὰ τῆς ἐφημερίδος δαπάνη τοῦ ἀναίρεσιβλήτου.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις, τὴν 7 Μαρτ. τοῦ χιλιοσοῦ ὀκτακλ-
σιοσοῦ τριακosoῦ ἐνάτου ἔτους.

Ἐδημοσιεύθη ἐν Ἀθήναις, τὴν 30 Μαρτ. 1839.

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΠΟΙΝΙΚΗ ΤΙΘ'.

Περὶ ἀναίρεσεως τῆς ἀποφάσεως τῶν ἐν Χαλκίδι πλημμελειοδικῶν καὶ παραπομπῆς τῆς ὑποθέ-
σεως πρὸς νέαν συζήτησιν εἰς τὸ ἐν Λαμίᾳ δικαστήριον τῶν πλημμελειοδικῶν.

(Ἄριθ. πρωτοκ. 431.)

Τὸ δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου.

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαστῶν Κ. Κ. Α. Πολυζωΐδου ἀντιπροέδρου, κωλυομένου τοῦ προέδρου Κ. Χ. Κλονάρη, Ἰω. Ἀν. Σωμάκη, Δ. Γ. Φέδερ, Δ. Σκορδίλη, Θ. Μανούση, Διομήδους Κυριακοῦ, Δ. Ν. Φωτίλα παρέδρου, κωλυομένου τοῦ πρώτου παρέδρου Κ. Γ. Ἀφθονίδου, καὶ παρόντων τοῦ εἰ-
σαγγελέως Κ. Δ. Γ. Σούτζου καὶ τοῦ γραμμ. Γ. Κ. Ἰσχομάχου.

Συνελθὼν εἰς δημοσίαν συνεδρίασιν τὴν 20 Μαρτίου ε. ε. διὰ νὰ δικάσῃ τὴν ἐξῆς αἴτησιν ἀναίρεσεως τοῦ Γεωρ. Γιαννουτζοῦ ἐκ Βαρβούλων χωρίου τῆς Εὐβοίας, παρασαθέντος διὰ τοῦ ἐξ ἐπαγγέλματος διορισθέντος συνηγό-
ρου του Μ. Κ. Μαρίνογλου δικηγόρου.

Τὸ συμβούλιον τῶν ἐν Χαλκίδι πλημμελειοδικῶν παρέπεμψε διὰ βου-
λεύματος εἰς τὸ ἀκροατήριον τοῦ αὐτοῦ δικαστηρίου τὸν Γεώρ. Γιαννουτζὴν διὰ νὰ δικασθῇ ὡς ὑπαίτιος κλοπῆς πέντε μελισσιῶν τοῦ Κωνσ. Βλάχου ἀ-
ξίας ὑπερβαίνουσας τὰς 20 δραχ. οὐχὶ δὲ καὶ τὰς 400. Τὸ δικαστήριον τῶν
ἐν Χαλκίδι πλημμελειοδικῶν διὰ τῆς ἀπὸ 27 Φεβρουαρ. ε. ε. ὑπ' ἀρ. 18
ἀποφάσεως ἐκήρυξε τὸν ῥηθέντα Γεώρ. Γιαννουτζὴν, ὅτι περὶ τὰ τέλη τοῦ
μηνὸς Νοεμβρ. 1838 ἔκλεψε ἐν μελισσιῶν τοῦ Κωνσ. Βλάχου ἀπὸ τὸ εἰς
τὴν θέσιν παλαιοχώριον τοῦ χωρίου Ἅγιος Ἀθανάσιος τοῦ δήμου Ἀηλαντίων
εὕρισκόμενον ἐν ὑπαίθρῳ μελισσοσάσιον τοῦ ἰδίου Κωνσ. Βλάχου, ἧτοι ἐπὶ
παραβάσει τῶν ἀρθ. 693 καὶ 376 ἀρ. 2 τοῦ ποιν. νόμου, καὶ κατεδίκασεν
αὐτὸν δυνάμει τῶν ἀρθ. 693 καὶ 376 §. 2 εἰς κράτησιν ἡμερῶν εἴκοσι καὶ
εἰς ὅλα τὰ ἔξοδα τῆς δίκης. Τῆς ἀποφάσεως ταύτης ἐζήτησεν ὁ καταδικα-
σθεὶς τὴν ἀναίρεσιν, διότι τὸ δικαστήριον ἠρμήνευσεν ἐσφαλμένως τὸ ἀρθ. 378
τοῦ ποιν. νόμου δῶσαν εἰς αὐτὸ ἄλλην ἐξήγησιν, ὅτι δηλ. τότε μόνον εἶναι
ἐφαρμοστέον, ὅταν ὁ κλέπτης ἀποδώσῃ τὸ κλαπὲν πρὶν ὅπως δήποτε ἐξετα-
σθῇ περὶ αὐτοῦ ἀπὸ τὸν τυχόντα, ἐνῶ ὁ νόμος ἀπαιτεῖ ἐξέτασιν γενομένην
παρὰ τῆς ἀρχῆς ἢ τοῦ δικαστηρίου καὶ οὐχὶ παρὰ τοῦ τυχόντος: καὶ διότι

ὁ μάρτυς Κωνσ. Κουσκούσης ἱερεὺς δὲν ὠρκίσθη κατὰ τὸ 121 ἄρθρον τῆς ποιν. δικονομίας·

Ἀκοῦσαν τὴν ἔκθεσιν τοῦ Ἀρειοπαγίτου Κ. Δ. Σκορδίλη, τὸν δικηγόρον Μ. Κ. Μαρίνογλου, καὶ τὸν εἰσαγγελέα·

Σκεφθὲν κατὰ τὸν νόμον.

Ἐπειδὴ, κατὰ τὸ 121 ἄρθρ. τῆς ποιν. δικονομίας, οἱ ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ ἐξεταζόμενοι μάρτυρες χρεωσοῦν, πρὶν ἢ ἀρχίσῃ ἡ ἐξέτασις, νὰ ὠρκισθῶσι δημοσίως ἐπὶ τοῦ Εὐαγγελίου, ὅτι θέλουν ὁμιλήσῃ ἀφόβως καὶ ἀπαθῶς, καὶ ὅτι θέλουν εἰπεῖ ὅλην τὴν ἀλήθειαν καὶ μόνην τὴν ἀλήθειαν· ὁ δὲ νόμος δὲν ἀπαλλάττει τῆς ἐκπληρώσεως τοῦ τύπου τούτου τοὺς μάρτυρας ἐπὶ λόγῳ ὅτι εἶναι ἱερεῖς: ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου ἐκ τῶν πρακτικῶν τῆς συνεδριάσεως προκύπτει, ὅτι ὁ Κωνσ. Κουσκούσης ἱερεὺς ὠρκίσθη ἐπὶ τῆς ἱεροσύνης του, ἐπομένως ὁ μάρτυς οὗτος δόσας ὄρκον ἄλλον παρὰ τὸν νόμιμον, θεωρεῖται ὡς μὴ ὠρκισθεὶς, καὶ ἐκ τούτου παρεβιάσθη ἡ διάταξις τοῦ 121 ἄρθρ. ἡ δὲ παραβίασις αὕτη εἶναι κατὰ τὸ 407 ἄρθ. ἀριθ. β τῆς ποιν. δικονομίας λόγος ἰσχυρὸς πρὸς ἀναίρεσιν·

Διὰ ταῦτα, ἀναιρεῖ τὴν ἀπὸ 27 Φεβρουαρίου ε. ε. καὶ ὑπ' ἀρ. 18 ἀπόφασιν τῶν ἐν Χαλκίδι πλημμελειοδικῶν, καὶ παραπέμπει τὴν ὑπόθεσιν πρὸς νέαν συζήτησιν εἰς τὸ ἐν Λαμῖα δικαστήριον τῶν πλημμελειοδικῶν, ἀποφασίζει τὰ ἔξοδα τῆς παρούσης δίκης νὰ λογισθῶσιν εἰς βάρος τοῦ δημοσίου, καὶ διατάττει νὰ γραφῇ ἡ παρούσα ἀπόφασις εἰς τὸ περιθώριον τοῦ πρωτοτύπου τῆς ἀναιρεθείσης καὶ νὰ δημοσιευθῇ διὰ τῆς ἐφημερίδος.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις, τὴν 22 Μαρτίου 1839.

Ἐδημοσιεύθη ἐν Ἀθήναις, τὴν 3 Ἀπριλίου 1839.

ἈΠΟΦΑΣΙΣ ΠΟΙΝΙΚῆ ΤΚ'.

Περὶ ἀπορρίψεως τῆς περὶ ἀναιρέσεως αἰτήσεως τῶν Δημ. Μοσχοβάκη, Βασ. Ζησίμου καὶ Πολυχρόνη Χαρίτωνος, κατὰ τῆς ἀποφάσεως τῶν ἐν Ἀθήναις πλημμελειοδικῶν.

(Ἀριθ. πρωτοκ. 809).

Τὸ δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου·

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαστῶν Κ. Κ. Α. Πολυζωΐδου ἀντιπροέδρου, κωλυομένου τοῦ προέδρου Κ. Χ. Κλονάρη, Ἰω. Ἀντ. Σωμάκη, Δ. Γ. Φέδερ, Δ. Σκορδίλη, Θ. Μανούση, Διομήδους Κυριακοῦ, Δ. Ν. Φωτίλα παρέδρου, κωλυομένου τοῦ πρώτου παρέδρου Κ. Γ. Ἀφθονίδου, καὶ παρόντων τοῦ εἰσαγγελέως Κ. Δ. Γ. Σούτζου καὶ τοῦ γραμματέως Γ. Κ. Ἰσχομάχου.

Συνελθὼν εἰς δημοσίαν συνεδρίασιν τὴν 20 Μαρτ. ε. ε. διὰ νὰ δικάσῃ τὴν ἐξῆς αἰτησιν ἀναιρέσεως τοῦ Δ. Μοσχοβάκη ἐνωμοτάρχου κατοίκου Σκι-

άθου, τοῦ Βασ. Ζησίμου χωροφύλακος κατοίκου Ἀθηνῶν, καὶ τοῦ Πολυχρό-
νη Χαρίτωνος πρώην χωροφύλακος κατοίκου Μαρουσίου, παρασαθέντων διὰ
τοῦ ἐξ ἐπαγγέλματος διορισθέντος συνηγόρου τοῦ Μ. Κ. Μαρίνογλου δικη-
γόρου·

Ὁ Δημ. Μοσχοδάκης ἐνωμοτάρχης τῆς χωροφυλακῆς, ὁ Βασ. Ζήσιμος
χωροφύλαξ, ὁ Πολυχρόνης Χαρίτωνος πρώην χωροφύλαξ, ἐκατηγορήθησαν,
ὅτι κατὰ τὴν νύκτα τῆς 14 πρὸς τὴν 15 Ἰουν. ἤκισαν ἄνευ προμελέτης εἰς
Σπάτα χωρίον τῆς Ἀττικῆς, τὸν Μιχαὴλ Κρομμίδην, νοσήσαντα ἐκ τῶν αἰ-
κιῶν, καὶ κατασάντα ἀνίκανον πρὸς ἐργασίαν πλέον τῶν τριῶν ἡμερῶν. Εἰ-
σαχθείσης τῆς δίκης ἐνώπιον τῶν ἐν Ἀθήναις πλημμελειοδικῶν, τὸ δικα-
στήριον τοῦτο κηρύξαν τοὺς κατηγορουμένους ἐνόχους τῆς κατηγορηθείσης
πράξεως, τοὺς κατεδίκασε διὰ τῆς ἀπὸ 3 Μαρτ. ε. ε. ἀποφάσεως εἰς ἐξ μη-
νῶν φυλάκισιν. Τῆς ἀποφάσεως ταύτης ἐζήτησαν τὴν ἀναίρεσιν οἱ καταδι-
κασθέντες διὰ τοὺς ἐξῆς λόγους· 1. διότι τὸ πλημμελειοδικεῖον παρέλαβεν
ὡς δικαστὴν τὸν εἰρηνοδίκην Ἀντ. Ἀθανασιάδην παρόντος τοῦ τακτικοῦ μέ-
λους τοῦ δικαστηρίου Γ. Γρυπάρη, ὅστις εὑρίσκετο εἰς τὸ δικαστήριον, ἐκάθισε
μίαν στιγμήν καὶ ἔπειτα ἀνεχώρησε διὰ τὴν παραχώρησιν τὴν ἔδραν του εἰς
τὸν Ἀθανασιάδην· 2. διότι δὲν ἐδόθη εἰς τοὺς μάρτυρας ὁ ἀνήκων διερμη-
νεὺς, ἐνῶ αὐτοὶ ὡς Ἀλβανοὶ καὶ μὴ εἰδήμονες τῆς Ἑλληνικῆς γλώσσης δὲν
ἦσαν εἰς κατάστασιν νὰ ἐννοήσουν τὰς γενομένας πρὸς αὐτοὺς ἐρωτήσεις· 3.
διότι ἡ κατηγορία χαρακτηριζομένη ἄνευ προμελέτης ἐχαρακτηρίσθη ὡς ἐκ
προμελέτης·

Ἀκοῦσαν τὴν ἔκθεσιν τοῦ Ἀρειοπαγίτου Κ. Θ. Μανούση, τὸν δικηγόρον
Μ. Κ. Μαρίνογλου καὶ τὸν εἰσαγγελέα·

Σκεφθὲν κατὰ τὸν νόμον·

Ἐπειδὴ ἐκ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως τοῦ ἐν Ἀθήναις δικαστηρίου
τῶν πλημμελειοδικῶν βεβαιοῦται ὅτι, ὁ εἰρηνοδίκης Ἀθηνῶν Ἀντ. Ἀθανα-
σιάδης ἔλαβε μέρος ὡς ἀναπληρωτικὸς δικαστῆς εἰς τὴν ἐπὶ τῆς δίκης τῶν
ἀναιρεσειόντων συνεδρίασιν τοῦ εἰρημένου δικαστηρίου, διότι ἐκωλύοντο νο-
μίμως οἱ τε λοιποὶ τακτικοὶ δικασταὶ καὶ οἱ πάρεδροι ἐπομένως ὁ λόγος ὅτι
ἔλαβε χώραν κακὴ σύνθεσις τοῦ δικαστηρίου δὲν ἔχεται ἀληθείας·

Ἐπειδὴ, κατὰ τὸ 130 ἄρθ. τῆς ποιν. δικονομίας, κατὰ τὴν ἐν τῷ ἀκρο-
ατηρίῳ ἐξέτασιν τῶν μαρτύρων τότε μόνον διορίζεται ἐρμηνεὺς, ὅταν οὗ-
τοι δὲν ἦναι ἐγκρατεῖς τῆς Ἑλληνικῆς γλώσσης· ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου ἐκ
τῶν πρακτικῶν τῆς συνεδριάσεως γίνεται φανερόν, ὅτι οἱ μάρτυρες ἐξετά-
σθησαν κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ νόμου καὶ ἀπήντησαν Ἑλληνισί εἰς ὅλας τὰς
πρὸς αὐτοὺς γενομένας ἐρωτήσεις, οὐδὲ ὑπάρχει ἀπόδειξις ὅτι ἠγνόουν τὴν
Ἑλληνικὴν γλῶσσαν, ἐπομένως δὲν ὑπῆρχεν ἡ παρὰ τοῦ νόμου πρὸς διορι-
σμόν ἐρμηνέως προνοουμένη περίπτωσις·

Ἐπειδὴ, κατὰ τὸ 373 ἄρθρον τῆς ποιν. δικονομίας ὅλα τὰ κατ' ἄμετον κλήσιν ἢ ἐκ παραπομπῆς εἰσαχθέντα εἰς τὴν δίκην πλημμελήματα καὶ πταίσματα ὑπάγονται εἰς τὴν ἀρμοδιότητα τοῦ δικαστηρίου τῶν πλημμελειοδικῶν· ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου οἱ κατηγορούμενοι εἰσαχθέντες εἰς δίκην ἕνεκα πράξεως φερούσης χαρακτῆρα πλημμελήματος προνοουμένου ἀπὸ τὰ ἄρθρα 307, 308 καὶ 309 τοῦ ποιν. νόμου κατεδικάσθησαν ἕνεκα τῆς αὐτῆς πράξεως δυνάμει τῶν ἄρθ. 307 καὶ 308 τοῦ ποιν. νόμου, ἡ δὲ περίσασις, ὅτι εἰς μὲν τὴν κατηγορίαν ἡ πρᾶξις ἐχαρακτηρίσθη ὡς γενομένη ἄνευ προμελέτης, εἰς δὲ τὴν ἀπόφασιν ἐθεωρήθη ὡςπραχθεῖσα ἐσκεμμένως δὲν ἀλλάσσει παντελῶς τὴν φύσιν αὐτῆς, θεωρουμένης κατ' ἀμφοτέρας τὰς περιπτώσεις παρὰ τοῦ νόμου ὡς πλημμελήματος, ἐπομένως τὸ δικαστήριον ἐκτιμῆσαν τὴν πρᾶξιν καὶ τὰ ἐκ τῆς συζητήσεως προκύψαντα περιστατικὰ αὐτῆς συνεμορφώθη ἐντελῶς μὲ τὸν νόμον·

Διὰ ταῦτα ἀπορρίπτει τὴν ἀναιρέσεως αἴτησιν τοῦ Δημ. Μοσχοβάκη ἐνωμοτάρχου τῆς ἐνωμοτίας τῶν πεζῶν κατοίκου Σκιάθου, τοῦ Βασιλείου Ζησίμου χωροφύλακος τῆς 49 ἐνωμοτίας, κατοίκου Ἀθηνῶν, καὶ τοῦ Πολυχρόνη Χαρίτωνος, πρώην χωροφύλακος νῦν δὲ ἐμπόρου, κατοίκου Μαρουσίου, ἧτις ἔγεινε κατὰ τῆς ἀπὸ 3 Μαρτ. ε. ε. ὑπ' ἀρ. 583 ἀποφάσεως τῶν ἐν Ἀθήναις πλημμελειοδικῶν, καὶ καταδικάζει τοὺς αἰτήσαντας τὴν ἀναίρεσιν εἰς τὸ πρόσκιμον τῶν 50 δραχ., καὶ εἰς τὰ ἐξόδα τῆς δίκης δραχ. 25, τῆς πληρωμῆς τῶν ὁποίων ἀπαλλάττονται ἐν τῷ παρόντι ὡς πένητες.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις, τὴν 22 Μαρτ. 1839.

Ἐδημοσιεύθη ἐν Ἀθήναις, τὴν 30 Μαρτ. 1839.

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΠΟΙΝΙΚΗ ΤΚΑ'.

Περὶ ἀπορρίψεως τῆς περὶ ἀναιρέσεως αἰτήσεως τοῦ παρὰ τοῖς ἐν Λαμῖα πλημμελειοδικαῖς εἰσαγγελέως, κατὰ τῆς ἀποφάσεως τῶν ἐν Λαμῖα πλημμελειοδικῶν.

(Ἀριθ. πρωτοκ. 810).

Τὸ δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου.

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαστῶν Κ. Κ. Χ. Κλονάρη προέδρου, Α. Πολυζωΐδου ἀντιπροέδρου, Δ. Γ. Φέδερ, Θ. Μανούση, Διομήδους Κυριακοῦ, Δ. Ν. Φωτίλα παρέδρου καὶ Π. Νικολίδου δικηγόρου, κωλυομένων τῶν δικαστῶν Κ. Κ. Ἰω. Ἀτ. Σωμάκη, Α. Σκορδίλη, καὶ τοῦ παρέδρου Κ. Γ. Ἀφθονίδου, καὶ παρόντων τοῦ ἀντεισαγγελέως Κ. Γ. Α. Ναύτη, καὶ τοῦ γραμματέως Γ. Κ. Ἰσχομάχου·

Συνελθὼν εἰς δημοσίαν συνεδρίασιν τὴν 30 τοῦ ἐνεσῶτος μηνὸς διὰ νὰ δικάσῃ τὴν ἐξῆς αἴτησιν ἀναιρέσεως τοῦ παρὰ τοῖς ἐν Λαμῖα πλημμελειοδικαῖς εἰσαγγελέως·

Ὁ Γεώρ. Γριζάνος καὶ Γεώρ. Παππαντωνίου πλοίαρχος, ἐκ νέας Μεν-

ζέλης, κατεμηνύθησαν ενώπιον τῶν ἐν Λαμία πλημμελειοδικῶν ἐπὶ ἐξυβρίσει Ἀρχῆς, παρανόμῳ βίᾳ καὶ ἀπειλῇ, παραμελήσει προφυλακτικῶν μέτρων καὶ ὄπλοφορίᾳ ἄνευ ἀδείας. Μὴ ἐμφανισθέντος δὲ τοῦ Γεωρ. Παππαντωνίου κατὰ τὴν ἐπὶ ἀχροατηρίου συνεδριάσειν, ὁ παρὰ τῷ δικαστηρίῳ τούτῳ εἰσαγγελεὺς ἐπρότεινε νὰ προβῇ ἡ δίκη κατ' αὐτοῦ ἐρήμην, διότι ὁ ἄπὼν κατηγορούμενος ἐκλητεύθη προσηκόντως ἐπιδοθείσης τῆς κλήσεως εἰς τὴν σύζηγόν του κατὰ τὸ 163 ἄρθ. συνδυασμένον μὲ τὸ 190 τῆς ποιν. δικονομίας, καὶ ἔλαβεν ἐγκαίρως γνῶσιν τῆς κλητεύσεως ταύτης, ὡς ἐξάγεται ἐκ τῆς περὶ ἀναβολῆς τῆς συζητήσεως ἀναφορᾶς του· ἐὰν δὲ ἐκ τούναντίου γενῆ δεκτὴ ἡ περὶ ἀναβολῆς αἴτησις τοῦ κατηγορουμένου ἐζητήσατο νὰ καταδικασθῇ οὗτος εἰς τὰ ἔξοδα τῆς προδικαστικῆς ἀποφάσεως. Τὸ μνησθὲν δικαστήριον διὰ τῆς ἀπὸ 27 Δεκεμβρ. π. ε. ὑπ' ἀριθ. 92 ἀποφάσεώς του ἀνέβαλε τὴν κατὰ τῶν δύο κατηγορουμένων δίκην καὶ κατεδίκασε τὸ δημόσιον εἰς τὰ ἔξοδα. Τῆς ἀποφάσεως ταύτης ἐζήτησε τὴν ἀναίρεσιν ὁ παρὰ τοῖς ἐν Λαμία πλημμελειοδίκαις εἰσαγγελεὺς διὰ τοὺς ἐξῆς λόγους· 1. διότι τὸ δικαστήριον παρεζήτησε τὰς διατάξεις τῶν ἄρθρ. 193 καὶ 190 τῆς ποιν. δικονομίας θεωρῆσαν ἐσφαλμένως ὅτι δὲν ἐκλητεύθη νομίμως ὁ Γεώρ. Παππαντωνίου, ἐνῶ κατὰ τὸ ἄρθ. 190 τῆς ποιν. δικονομίας ὁ κατηγορούμενος, ὅστις ἔχει σταθερὰν διαμονὴν, θεωρεῖται νομίμως κλητευμένος, ὁπότεν ἡ κλήσις ἐπιδοθῆ εἴτε εἰς αὐτὸν ἢ εἰς τινὰ τῶν ἐν τῇ οἰκίᾳ συνοίκων του, κατὰ δὲ τὸ ἄρθρον 193 συνδυασμένον μὲ τὸ 460, τότε μόνον κλητεύεται διὰ κλητηρίου ἐπικρίμματος, ὅταν ἦναι ἄπὼν καὶ ἄγνοεῖται ἡ διαμονή του· 2. διότι τὸ δικαστήριον ἀποφασίσαν τὰ ἔξοδα τῆς δίκης εἰς ἕαρος τοῦ δημοσίου, παρεβίασε τὴν οὐσιώδη διάταξιν τοῦ 89 ἄρθ. τῆς ποιν. δικονομ.

Ἀκοῦσαν τὴν ἔκθεσιν τοῦ Ἀρειοπαγίτου Κ. Δ. Γ. Φέδερ, καὶ τὸν ἀντεῖσαγγελέα προσθέσαντα τοὺς ἐξῆς λόγους ἀναίρεσεως, ὅτι ἡ ἀπόφασις περιέχει ἀόριστον ἀναβολὴν τῆς δίκης, καὶ ὅτι ἐλλεῖπεται διατακτικοῦ ἀναλόγου πρὸς τὴν αἴτησιν τοῦ εἰσαγγελέως καὶ τὰς αἰτιολογίας τῆς ἀποφάσεως·

Σκεφθὲν κατὰ τὸν νόμον·

Ἐπειδὴ εἰς ὅσα ἄρθ. τῆς ποιν. δικονομίας δὲν γίνεται λόγος περὶ τῆς ἐπιδόσεως τῆς κλήσεως τοῦ κατηγορουμένου, ἰδίως εἰς τὰ ἄρθ. 145, 163, 190, ἀπικτεῖται ἢ εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ κατηγορουμένου ἐπίδοσις τῆς κλήσεως καὶ κατ' ἐξαιρέσιν μόνον συγχωρεῖται ἢ κατ' οἶκον ἐπίδοσις εἰς τινὰ τῶν συνοίκων ἢ γειτόνων, τόσον δὲ ἐκ τῆς λέξεως κατ' οἶκον, ὅσον καὶ ἐκ τῶν προθεσμιῶν τὰς ὁποίας διαγράφουν τὰ ρηθέντα ἄρθρα δηλοῦται ἀποχρώντως ἡ ἔννοια τοῦ νόμου, ὅτι ἢ εἰς ποινικὴν τινὰ δίκην ἐπιτιδομένη κλήσις δὲν δύναται νὰ γείνη εἰς τὴν κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ πολιτ. νόμου μόνιμον κατοικίαν τοῦ κατηγορουμένου, ἂν οὗτος διατρίβῃ ἄλλοῦ, ἐπομένως τὸ δικαστήριον τῶν ἐν Λαμία πλημμελειοδικῶν θεωρῆσαν ἄκυρον τὴν κλήσιν

τοῦ Γεωργ. Παππαντωνίου, ἣτις ἐπεδόθη εἰς τὴν μόνιμον κατοικίαν τοῦ κατηγορουμένου, ἀπόντος αὐτοῦ ἐκτὸς τῆς ἐπικρατείας, συνεμορφώθη μετὸν νόμον.

Ἐπειδὴ τὸ διατακτικὸν τῆς ἀποράσεως τῶν πλημμελειοδικῶν δὲν δύναται νὰ θεωρηθῆ ὡς ἀόριστον, διότι γίνεται ἀποχρῶντως φανερὸν ἐξ αὐτοῦ ὅτι τὸ δικαστήριον ἀπέχει νὰ δικάσῃ περὶ τῆς προκειμένης ὑποθέσεως, ὡς οὔσης ἀκύρου τῆς κλητεύσεως τοῦ κατηγορουμένου, οὐδὲ ἔπραξεν ὑπέρβασιν τῶν καθηκόντων, διότι πραγματικῶς ἀπεκδύεται τῆς δικαιοδοσίας ἐπὶ τῆς κατὰ τοῦ Γεωρ. Παππαντωνίου κατηγορίας.

Διὰ ταῦτα ἀπορρίπτει τὴν ἀναίρεσέως αἴτησιν τοῦ παρὰ τοῖς ἐν Λαμίᾳ πλημμελειοδικαῖς εἰσαγγελέως, ἣτις ἔγεινε κατὰ τῆς ἀπὸ 27 Δεκεμβρίου 1838 καὶ ὑπ' ἀρ. 92 ἀποράσεως τῶν ἐν Λαμίᾳ πλημμελειοδικῶν, καὶ ἀπορασίζει τὰ ἔξοδα τῆς παρουσίας δίκης νὰ λογισθῶσιν εἰς ἄραρον τοῦ δημοσίου.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις, τὴν 30 Μαρτίου 1839.

Ἐδημοσιεύθη ἐν Ἀθήναις, τὴν 27 Ἀπριλ. 1839.

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΠΟΙΝΙΚΗ ΤΚΒ'.

Περὶ ἀπορρίψεως τῆς περὶ ἀναίρεσέως αἰτήσεως τοῦ παρὰ τὸ πταισματοδικεῖο Δαυλίδος δημοσίου κατηγοροῦ, κατὰ τῆς ἀπεράσεως τοῦ πταισματοδίκου Δαυλίδος.

(Ἀριθ. πρωτοκ. 811).

Τὸ δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου.

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαστῶν Κ. Κ. Χ. Κλονάρη προέδρου, Α. Πολυζωΐδου ἀντιπροέδρου, Ἰω. Ἀν. Σωμάκη, Δ. Γ. Φέδερ, Δ. Σκορδίλη, Θ. Μανούση, Διομήδους Κυριακοῦ, καὶ παρόντων τοῦ ἀντεισαγγελέως Κ. Γ. Α. Ναυτῆ, καὶ τοῦ γραμματέως Γ. Κ. Ἰσχομάγου.

Συνελθὼν εἰς δημοσίαν συνεδρίασιν τὴν 3 τοῦ ἐνεσῶτος μηνὸς διὰ νὰ δικάσῃ τὴν ἐξῆς αἴτησιν ἀναίρεσέως τοῦ παρὰ τῷ πταισματοδικεῖῳ Δαυλίδος δημοσίου κατηγοροῦ.

Ὁ Ἀντ. Καροῦτζος κάτοικος Δαυλίδος, κατηγορηθεὶς ἐνώπιον τοῦ πταισματοδικείου τῆς αὐτῆς πόλεως ἐπὶ βλάβῃ ξένης ιδιοκτησίας, κατεδικάσθη διὰ τῆς ἀπὸ 23 Δεκεμβ. π. ε. ὑπ' ἀρ. 29 ἀποράσεως τοῦ αὐτοῦ πταισματοδικείου εἰς ἀπόδοσιν δώδεκα κοιλῶν σίτου καὶ εἰς πρόξιμον δραχμ. 60. Τῆς ἀποράσεως ταύτης τὴν ἀναίρεσιν ἐζήτησεν ὁ παρὰ τῷ ῥηθέντι πταισματοδικεῖῳ δημοσίος κατήγορος ὁ δὲ παρὰ τῷ Ἀρείῳ Πάγῳ εἰσαγγελεὺς εἰσαγαγὼν τὴν αἴτησιν ταύτην εἰς τὸν Ἀρείον Πάγον ἐζήτησε ν' ἀπορρίφθῃ δυνάμει τοῦ 487 ἄρθρ. τῆς ποιν. δικονομίας, διότι δὲν ἔγεινεν ἐντὸς τῆς ἀπὸ τὸ 359 ἄρθρ. τῆς αὐτῆς δικονομίας ὠρισμένης προθεσμίας.

Ἀκοῦσαν τὴν ἔχθεσιν τοῦ Ἀρειοπαγίτου Κ. Ἰω. Ἀντ. Σωμάκη, καὶ τὸν ἀντεισαγγελέα·
 Σκεφθέν κατὰ τὸν νόμον·

Ἐπειδὴ, κατὰ τὰ ἀρθ. 487 καὶ 481 τῆς ποιν. δικονομίας συνδυασμένα, ἢ ἀναιρέσεως αἵτησις εἶναι ἀπαράδεκτος, ὡς αἰκὶς δὲν γίνεται κατὰ τὸ 359 ἀρθ. τῆς ποιν. δικονομίας, ἐντὸς τῆς προθεσμίας τῶν πέντε ἡμερῶν, λογιζομένης ἀπὸ τῆς ἐκδόσεως τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως· ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου ἢ μὲν ἀπόφασις ἐξεδόθη τὴν 23 Δεκεμβρ. 1838, ἢ δὲ ἀναιρέσεως αἵτησις ἔγινε τὴν 11 Ἰανουαρ. ε. ε. τούτέσι μετὰ τὴν παρέλευσιν τῆς νομίμου προθεσμίας·

Διὰ ταῦτα ἀπορρίπτει, ὡς ἀπαράδεκτον, τὴν ἀναιρέσεως αἴτησιν τοῦ παρὰ τῷ πταισματοδικεῖῳ Δαυλίδος δημοσίου κατηγοροῦ, ἧτις ἔγινε κατὰ τῆς ἀπὸ 23 Δεκεμβ. 1838 καὶ ὑπ' ἀρ. 29 ἀποφάσεως τοῦ πταισματοδίκου Δαυλίδος, καὶ ἀποφασίζει τὰ ἔξοδα τῆς παρουσίας δίκης νὰ λογισθῶσιν εἰς ὄγκον τοῦ δημοσίου.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη, ἐν Ἀθήναις τὴν 3 Ἀπριλ. 1839.

Ἐδημοσιεύθη ἐν Ἀθήναις, τὴν 13 Ἀπριλ. 1839.

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΠΟΙΝΙΚῆ ΤΚΓ'.

Περὶ ἀπορρίψεως τῆς αἰτήσεως τοῦ Δικαίου Σταματοπούλου περὶ ἐξαιρέσεως τῶν ἐν Σπάρτῃ πλημμελειοδικῶν, καὶ παραπομπῆς τῆς κατ' αὐτοῦ κατηγορίας εἰς ἄλλο δικαστήριον.
 (Ἄρθ. πρωτοκ. 812.)

Τὸ δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου.

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαστῶν Κ. Κ. Α. Πολυζωΐδου ἀντιπροέδρου, κωλυομένου τοῦ προέδρου Κ. Χ. Κλονάρη, Ἰω. Ἀντ. Σωμάκη, Δ. Γ. Φέδερ, Δ. Σκροδίλη, Θ. Μανούση, Διομηδους Κυριακοῦ, Δ. Ν. Φωτίλα παρέδρου, κωλυομένου τοῦ πρώτου παρέδρου Κ. Γ. Ἀφρονίδου καὶ παρόντων τοῦ εἰσαγγελέως Κ. Α. Γ. Σούτζου καὶ τοῦ Γραμματέως Γ. Κ. Ἰσχομάχου·

Συνελθὸν εἰς δημοσίαν συνεδρίασιν τὴν 20 τοῦ παρελθόντος μηνὸς διὰ νὰ δικάσῃ τὴν ἐξῆς αἴτησιν παραπομπῆς ἕνεκα ἐξαιρέσεως τοῦ Δικαίου Σταματοπούλου κατοικοῦ Σπάρτης·

Τατὰ συνέπειαν ἐγκλήσεως τοῦ Ἰω. Χρυσανθακίδου εἰσαγγελέως παρὰ τῷ ἐν Σπάρτῃ δικαστήριῳ τῶν πρωτοδικῶν, ὁ Δικαῖος Σταματοπούλος παρεπέμφθη εἰς τὸ ἀκροατήριον τῶν ἐν Σπάρτῃ πλημμελειοδικῶν ὡς ὑπαίτιος τοῦ ὅτι διὰ τῆς καταχωρισθείσης διατριβῆς του εἰς τὸν ἕνατον ἀριθμὸν τοῦ ἔτους 1838 τῆς ἐφημερίδος τοῦ Αἰῶνος, ἐξύβρισε τὴν τιμὴν τοῦ εἰρημένου Ἰω. Χρυσανθακίδου. Κατὰ τὴν 19 Φεβρουαρ. ε. ε. ὁ αὐτὸς Δικαῖος Σταματοπούλος δι' αἰτήσεώς του πρὸς τὸν Ἀρειὸν Πάγον ἐζήτησε τὴν παραπομπὴν τῆς κατ' αὐτοῦ δίκης εἰς ἄλλο ἰσὸβαθμον καὶ ὁμοειδὲς δικαστήριον, διότι

τέσσαρες ἐκ τῶν μελῶν τοῦ δικαστηρίου τῶν ἐν Σπάρτῃ πρωτοδικῶν, τοῦ-
τέστιν ὁ πρόεδρος τοῦ δικαστηρίου Γ. Πραντούνας, καὶ οἱ δικασταὶ Ἰάκωβος
Κούρτζουλας, Ζ. Ταγκόπουλος, καὶ Χρῖς. Ἰωάννου, ὡς ἔχοντες ἰδιαιτέραν
φιλίαν καὶ σχέσιν μετὰ τοῦ Ἰω. Χρυσανθακίδου δὲν δύνανται κατὰ τὸν νό-
μον νὰ λάβουν μέρος εἰς τὴν εἰρημένῃ δίκῃν.

Ἀκοῦσαν τὸν εἰσαγγελέα καὶ λαβὼν ὑπ' ὄψιν τὴν ἀπάντησιν τῶν δικα-
σῶν τῶν ὁποίων ζητεῖται ἡ ἐξαίρεσις, καὶ τὰς γενομένας ἐξετάσεις·

Σκεφθὲν κατὰ τὸν νόμον·

Ἐπειδὴ κατὰ τὸν 3 ἄρ. τοῦ 51 ἄρθ. τῆς ποιν. δικονομίας ἡ μεταξὺ δι-
καστοῦ τινος καὶ τῶν δικαζομένων φιλικὴ σχέσις δύναται μὲν νὰ προταθῇ
ὡς λόγος ἐξαίρεσεως, ἀλλὰ μόνον ὁσάκις ἡ φιλικὴ αὕτη σχέσις εἶναι οἰκει-
οτάτη· ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου δὲν βεβαιοῦται παντελῶς ὅτι μεταξὺ τοῦ Κ.
Γ. Πραντούνα προέδρου καὶ τῶν Κυρίων Ζ. Ταγκοπούλου καὶ Χρῖς. Ἰωάν-
νου δικαστῶν τοῦ ἐν Σπάρτῃ πλημμελειοδικείου ἐξ ἑνὸς μέρους, καὶ τοῦ Κ.
Ἰω. Χρυσανθακίδου ἰδιώτου κατηγοροῦ τοῦ Δικαίου Σταματοπούλου ἐξ ἐτέ-
ρου, ὑπάρχει σχέσις φιλίας ἱκανὴ ν' ἀποτελέσῃ λόγον ἐξαίρεσεως κατὰ τὴν
ἐννοίαν τοῦ ἀνωτέρω μνημονευθέντος 51 ἄρθ. ἄρ. 3 τῆς ποιν. δικονομίας.

Ἐπειδὴ μὴ ἐξαίρουμένων τῶν εἰρημένων τριῶν δικαστῶν, μένει εἰς τὸ αὐ-
τὸ δικαστήριον ὁ νόμιμος τῶν δικαστῶν ἀριθμὸς, ὡς νὰ δικασθῇ ἐνώπιον αὐ-
τοῦ, ἂν ὑπάρχη, λόγος ἐξαίρεσεως ἀφορῶν τὸν δικαστὴν Ἰάκωβον Κούρτζουλαν·

Διὰ ταῦτα ἀπορρίπτει τὴν ἀπὸ 19 Φεβρουαρ. ε. ε. αἴτησιν τοῦ Δικαίου
Σταματοπούλου, περὶ ἐξαίρεσεως τῶν ἐν Σπάρτῃ πλημμελειοδικῶν Κυρίων
Γ. Πραντούνα προέδρου, Ζ. Ταγκοπούλου καὶ Χρῖς. Ἰωάννου, καὶ παραπομ-
πῆς τῆς κατ' αὐτοῦ ἐπὶ ἐξυβρίσει κατηγορίας εἰς ἄλλο δικαστήριον, καὶ κα-
ταδικάζει τὸν εἰρημένον Δικαῖον Σταματοπούλον εἰς τὰ δικαιώματα τῆς
παρούσης δίκης δραχμὰς 16.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις, τὴν 4 Ἀπριλ. 1839.

Ἐδημοσιεύθη ἐν Ἀθήναις, τὴν 13 Ἀπριλ. 1839.

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΠΟΙΝΙΚῆ ΤΚΔ'.

Περὶ ἀπορρίψεως τῆς περὶ ἀναιρέσεως αἰτήσεως τοῦ Νικ. Κούστη, κατὰ τῆς ἀποφάσεως τῶν ἐν
Καλάμαις πλημμελειοδικῶν.

(Ἀριθ. πρωτοκ. 813.)

Τὸ δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου·

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαστῶν Κ. Κ. Χ. Κλονάρη προέδρου, Ι. Α. Σω-
μάκη, Δ. Γ. Φέδερ, Δ. Σχορδίλη, Θ. Μανούση, Διομήδους Κυριακοῦ, Ι. Κό-
νιαρη δικηγόρου, ἀναπληροῦντος τὸν ἀντιπρόεδρον Κ. Α. Πολυζωΐδην ἀ-
πόντα, κωλυομένων τῶν παρέδρων Κ. Κ. Γ. Ἀφθονίδου καὶ Δ. Ν. Φωτίλα,

καὶ παρόντων τοῦ εἰσαγγελέως Κ. Δ. Γ. Σούτζου, καὶ τοῦ γραμματέως Γ. Κ. Ἰσχομάχου.

Συνελθὼν εἰς δημοσίαν συνεδρίασιν τὴν 6 τοῦ ἐνεστῶτος μηνὸς διὰ νὰ δικάσῃ τὴν ἐξῆς αἴτησιν ἀναιρέσεως τοῦ Νικ. Κούση, παρασαθέντος διὰ τοῦ πληρεξουσίου δικηγόρου Α. Πετζάλῃ.

Καταμνηθέντος τοῦ Νικ. Κούση, κατοίκου Δουσίλα τοῦ δήμου Ἀνδανείας, ὡς ἐξυβρίσαντος τὸ πρόσωπον τῆς Α. Μ. τοῦ Βασιλέως ἐντὸς τοῦ δημαρχικοῦ καταστήματος τῆς Ἀνδανείας, παρόντων πολλῶν, καὶ εἰσαχθέντος ἕνεκα τούτου εἰς δίκην ἐνώπιον τοῦ ἐν Καλάμαις δικαστηρίου τῶν πλημμελειοδικῶν, τὸ δικαστήριον τοῦτο διὰ τῆς ἀπὸ 17 Φεβρουαρ. ε. ε. ὑπ' ἀρ. 41 ἀποφάσεώς του κατεδίκασε τὸν εἰρημένον Νικ. Κούσην ὡς ἔνοχον τῆς ἀνωτέρω μνησθείσης πράξεως εἰς ἐνὸς ἔτους καὶ τριῶν ἡμερῶν φυλάκισιν. Τῆς ἀποφάσεως ταύτης ἐζήτησε τὴν ἀναίρεσιν ὁ καταδικασθεὶς διὰ τοὺς ἐξῆς λόγους· α'. ὅτι τὸ δικαστήριον κακῶς ἡρμήνευσε τὸ 2 ἄρθρ. τοῦ περὶ ἐξυβρίσεως κτλ. νόμου, καθότι ἂν καὶ ὑποτεθῶσιν ἀληθῆ τὰ περὶ τῶν μαρτύρων κατατεθέντα δὲν δύνανται νὰ θεωρηθῶσιν ὡς λέξεις ὑβριστικαί, ἀλλὰ μόνον ὡς περιφρονητικαί· β'. ὅτι εἰς τὴν ἀπόφασιν δὲν ἐμπεριέχεται ὀλόκληρον τὸ ἄρθρον τοῦ ποιν. νόμου, ἀλλὰ μόνον ἐν μέρος αὐτοῦ, καὶ ἕνεκα τούτου παρεβιάσθη τὸ 81 ἄρθ. τῆς ποιν. δικονομίας, τοῦ ὁποίου ἡ διάταξις εἶναι οὐσιώδης· γ'. ὅτι διὰ τῆς ἀποφάσεως δὲν ἐξεκαθαρίσθησαν τὰ ἔξοδα τῆς δίκης καὶ οὕτω παρεβιάσθη τὸ 82 ἄρθ. τῆς αὐτῆς δικονομίας· δ'. ὅτι ὁ τύπος τὸν ὁποῖον τὸ δικαστήριον ἀπεφάνητο καὶ ἐθεώρησε δημόσιον, δὲν ἦτο οὐδ' ὑπάρχει τοιοῦτος καὶ προσέτι δὲν παρευρίσκοντο πολλοὶ ἄνθρωποι εἰς αὐτόν· ε'. ὅτι τὸ δικαστήριον δὲν ἔλαβεν ὑπ' ὄψιν τὴν πρότασιν τοῦ εἰσαγγελέως, ἀλλ' ἐπέβαλε ποινὴν μεγαλητέραν παρὰ τὴν ὁποίαν οὗτος ἐζήτησε· ς'. ὅτι ἡ ἀπόφασις δὲν ἀναφέρει τὰ μέσα τῆς ἀπολογίας τοῦ κατηγορουμένου· ζ'. ὅτι εἰς τὴν περὶ ἐνοχῆς ἀπόφασιν δὲν περιέχεται ἡ βεβαίωσις ὅτι ἀπήγγελλθη δημοσίως.

Ἀκοῦσαν τὴν ἔχθεσιν τοῦ Ἀρειοπαγίτου Κ. Διομήδους Κυριακοῦ, τὸν δικηγόρον Α. Πετζάλῃ καὶ τὸν εἰσαγγελέα·

Σκεφθὲν κατὰ τὸν νόμον·

Ἐπειδὴ ἡ ποινικὴ διάταξις ἣτις ἐφηρμόσθη εἰς τὴν πράξιν τῆς ὁποίας ἐκηρύχθη ἔνοχος ὁ ἀναιρεσειῶν ὑπάρχει καταχωρημένη ὀλόκληρος εἰς τὴν ἀπόφασιν, ἐπομένως δὲν ἔλαβε χώραν παραβίασις τοῦ 81 ἄρθ. τῆς ποινικ. δικονομίας·

Ἐπειδὴ ἡ λόγος ὅτι αἱ προφερθεῖσαι λέξεις δὲν ἦσαν ὑβριστικαί, ἀλλ' ἀπλῶς περιφρονητικαί, ἀφορᾷ ἀντικείμενον πραγματικόν, καθότι ὁ χαρακτηρισμὸς τῆς πράξεως ἐξαρτᾶται ἐπὶ τοῦ προκειμένου ἀπὸ τὰ ἀποδεικτικὰ

μέσα, τὰ ὁποῖα μόνον τὸ κατώτερον δικαστήριον ἦτον ἀρμόδιον νὰ λάβῃ ὑπὸψιν καὶ νὰ ἐκτιμήσῃ.

Ἐπειδὴ ἡ διάταξις τοῦ 82 ἄρθρ. τῆς ποιν. δικονομίας ἡ ἀφορῶσα τὴν ἐκκαθάρισιν τῶν ἐξόδων δὲν εἶναι οὐσιώδης, οὐδὲ ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος διατεταγμένη.

Ἐπειδὴ τὸ δημαρχικὸν κατάστημα ἀποτελεῖ τόπον δημόσιον, διότι ἐνεκά τῆς φύσεώς του ἢ εἰς αὐτὸ εἴσοδος τῶν πολιτῶν εἶναι ἐλευθέρα. Ἄν δὲ εἰς τὸ εἰρημένον κατάστημα δὲν παρευρέθησαν πολλοὶ ἄνθρωποι, περὶ τούτου ὡς ζητήματος πραγματικοῦ, ἀπεφάνθη ἀρμοδίως τὸ κατώτερον δικαστήριον.

Ἐπειδὴ τὰ δικαστήρια δὲν περιορίζονται εἰς τὴν ἐπιβολὴν τοῦ ποσοῦ τῆς ποινῆς, εἰμὴ μόνον ἀπὸ τὸν ἐλάχιστον καὶ μέγιστον ὅρον αὐτῆς, λαμβανομένων ὑπ' ὄψιν τῶν ἐλαφρυντικῶν ἢ ἐπιβαρυντικῶν περιστάσεων· ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου τὸ δικαστήριον τῶν ἐν Καλάμαις πλημμελειοδικῶν συμμορφωθὲν μὲ τὸν προμνησθέντα κανόνα, καὶ μὴ περιορισθὲν εἰς τὴν περὶ ποινῆς πρότασιν τοῦ παρ' αὐτῷ εἰσαγγελέως δὲν ὑπερέβη τὰ καθήκοντά του ἀλλ' ἐνήργησεν ἐντὸς τῶν δικαιωμάτων του.

Ἐπειδὴ ἡ ἀπόφασις φέρει ῥητῶς ὅτι ἠκροάσθη ὁ κατηγορούμενος, καμμία δὲ διάταξις τῆς ποινικ. δικονομίας δὲν ἀπαιτεῖ ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος τὴν ἐν τῇ ἀποφάσει καταχώρησιν τῶν μέσων τῆς ἀπολογίας τοῦ κατηγορουμένου.

Ἐπειδὴ εἰς μὲν τὰ πρακτικὰ τῆς συνεδριάσεως βεβαιοῦται ῥητῶς, ὅτι ἡ περὶ ἐνοχῆς ἀπόφασις ἐδημοσιεύθη, εἰς δὲ τὴν ἀπόφασιν ταύτην δὲν ὑπάρχει οὐδεμία περὶ τούτου ἐναντία ἀπόδειξις, οὐδὲ θεωρεῖται προσέτι ὡς οὐσιῶδες τῆς ἀποφάσεως μέρος ἢ περὶ τῆς δημοσιεύσεως αὐτῆς μνεία.

Διὰ ταῦτα, ἀπορρίπτει τὴν ἀναιρέσεως αἴτησιν τοῦ Νικ. Κούση, κατοίκου τοῦ χωρίου Δουσίλα Ἀνδανείας, ἣτις ἔγεινε κατὰ τῆς ἀπὸ 17 Φεβρουαρ. ε. ε. ὑπ' ἄρ. 41 ἀποφάσεως τῶν ἐν Καλάμαις πλημμελειοδικῶν, καὶ καταδικάζει αὐτὸν εἰς τὸ πρόσμιμον τῶν 50 δραχμῶν, καὶ εἰς τὰ δικαιώματα τῆς παρουσίας δίκης δραχμ. 26.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις, τὴν 8 Ἀπρίλ. 1839.

Ἐδημοσιεύθη ἐν Ἀθήναις, τὴν 27 Ἀπρίλ. 1839.

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΠΟΙΝΙΚΗ ΤΚΕ.

Περὶ ἀπορρίψεως τῆς περὶ ἀναιρέσεως αἰτήσεως τοῦ Νικ. Παλλαδᾶ, κατὰ τῆς ἀποφάσεως τοῦ πταισματοδικείου Ἄσρου.

Ἄριθ. πρωτοκ. 814).

Τὸ δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου.

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαστῶν Κ. Κ. Χ. Κλονάρη προέδρου, Α. Πολυ-

ζωϊδου ἀντιπροέδρου, Ἰω. Ἀν. Σωμάκη, Δ. Γ. Φέδερ, Δ. Σκορδίλη, Θ. Μανούση, Διομήδους Κυριακοῦ, καὶ παρόντων τοῦ εἰσαγγελέως Κ. Δ. Γ. Σούτζου, καὶ τοῦ γραμμ. Γ. Κ. Ἰσχομάχου.

Συνελθόν εἰς δημοσίαν συνεδρίασιν τὴν 17 Ἀπρίλ. ε. ε. διὰ τὴν δικάσῃ τὴν ἐξῆς αἰτήσιν ἀναίρεσεως τοῦ Ν. Παλλαδᾶ, παρασθεντός διὰ τοῦ πληρεξουσίου τοῦ δικηγόρου Μ. Κ. Μαρίνογλου.

Ἰπαρχούσης δίκης ἐκπρεμοῦς ἐνώπιον τοῦ πταισματοδικείου Ἄςρους, μετὰ τοῦ ἐνάγοντος Ν. Παλλαδᾶ καὶ Γ. Καραμάνου ἐναγομένου, περὶ βλάβης ξένης ἰδιοκτησίας, ὁ δημόσιος κατήγορος Ἰω. Π. Πέρος κατὰ τὴν ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ συζήτησιν, ἐζήτησε δυνάμει τῶν ἀρθρ. 51, 331 καὶ 332 τῆς ποιν. δικονομίας τὴν ἐξαιρέσιν τοῦ ἀπὸ τὴν περὶ ἧς ὁ λόγος δίκην, ὡς ἔχων μὲ τὸν καταμηνυτὴν Ν. Παλλαδᾶν σενοτάτην συγγένειαν. Κατὰ συνέπειαν ὁ Γ. Καραμάνος ἐζήτησε ἢ ἀκυρωθῆ καὶ ὅλη ἡ μέχρι τοῦδε γενομένη διαδικασία, διότι ὁ ῥηθεὶς δημόσιος κατήγορος συνήργησεν ὡς τοιοῦτος εἰς προεκδοθεῖσας τινὰς κατὰ τὴν αὐτὴν ὑπόθεσιν ἀποφάσεις. Τὸ πταισματοδικεῖον διὰ τῆς ἀπὸ 15 Δεκεμβρ. π. ε. ἀφάσεώς του παρεδέχθη τὴν περὶ ἐξαιρέσεως αἰτήσιν τοῦ δημοσίου κατηγόρου, καὶ παρέπεμψε τὴν δίκην εἰς τὸν ἀρμόδιον δῆμαρχον διὰ τὴν διεκδικήσῃ κατὰ τὸν νόμον. Τῆς ἀποφάσεως ταύτης ἐζήτησε τὴν ἀναίρεσιν ὁ Ν. Παλλαδᾶς, διότι ἡ περὶ ἐξαιρέσεως αἰτήσιν τοῦ δημοσίου κατηγόρου ἔπρεπε νὰ προταθῆ εἰς τὸ δικασικὸν συμβούλιον καὶ οὐχὶ εἰς τὸ ἀκροατήριον, ὡσεὶ παρεβιάσθη τὸ 53 ἀρθρ. τῆς ποιν. δικονομίας, καὶ διὰ κακὴν σύνθεσιν τοῦ δικαστηρίου, διότι, κατὰ τὸ ἀρθρ. 330 τῆς ποιν. δικονομίας, ὁ δημόσιος κατήγορος δὲν ἐδύνατο, ἐξαιρούμενος, νὰ λάβῃ συγχρόνως μέρος εἰς τὴν δίκην.

Ἀκοῦσαν τὴν ἔκθεσιν τοῦ Ἀρειοπαγίτου Κ. Ἰω. Ἀντ. Σωμάκη, τὸν δικηγόρον Μ. Κ. Μαρίνογλου, καὶ τὸν εἰσαγγελέα προτείναντα ἢ ἀπορρίφθῃ ἢ ἀναίρεσεως αἰτήσιν τοῦ Ν. Παλλαδᾶ, ὡς ἀπαραδέκτος, διότι οὗτος δὲν ἐδύνατο νὰ ζητήσῃ τὴν ἀναίρεσιν ἀποφάσεως ἀφορώσης ἐξαιρέσιν προθεθεῖσαν ἀπὸ δικασικὸν ὑπάλληλον, αἰτήσαντα δὲ τὴν ὑπὲρ τοῦ νόμου ἀναίρεσιν τῆς αὐτῆς ἀποφάσεως διὰ τὸν λόγον ὅτι κατὰ τὸ ἀρθρ. 330 τῆς ποιν. δικονομίας τὸ πταισματοδικεῖον ἦτον ἀναρμόδιον νὰ δικάσῃ τὴν προταθεῖσαν παρὰ τοῦ δημοσίου κατηγόρου ἐξαιρέσιν.

Σκεφθέν κατὰ τὸν νόμον.

Ἐπειδὴ ὁσάκις δικασικὸς τις ὑπάλληλος προτείνει κατὰ τὸ 53 ἀρθρ. τῆς ποιν. δικονομίας τὴν ἐξαιρέσιν τοῦ ἐξ ἐπαγγέλματος εἰς τὸ δικασικὸν συμβούλιον, καὶ τὸ συμβούλιον ἀποφασίζει περὶ ταύτης, ἢ ἀπόφασις αὕτη εἶναι τελεσιδίκος καὶ ἀπρόσβλητος, καθότι οἱ διάδικοι δύνανται κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ 52 ἀρθρ. τῆς αὐτῆς δικονομίας νὰ προτείνωσι τὴν ἐξαιρέσιν τοῦ αὐτοῦ δικασικοῦ ὑπάλληλου, καὶ μετὰ τὴν ἔκδοσιν τῆς ἀποφάσεως τοῦ συμ-

Τὸ πταισματοδικεῖον κατεδίκασε τὸν κατηγορηθέντα διὰ τῆς ἀπὸ 2 Αὐγ. 1838 ὑπ' ἀριθ. 92 ἀποφάσεώς του δυνάμει τοῦ ἄρθ. 584 τοῦ ποιν. νόμου εἰς πέντε δραχ. πρόσμιον. Τῆς ἀποφάσεως ταύτης ἐζήτησε τὴν ὑπὲρ τοῦ νόμου ἀναίρεσιν ὁ παρὰ τῷ Ἀρείῳ Πάγῳ εἰσαγγελεὺς διὰ παραβίασιν τοῦ 108 ἄρθ. §. 1 τοῦ ποιν. νόμου καὶ διὰ κακὴν ἐφαρμογὴν τοῦ 584 ἄρθ. τοῦ αὐτοῦ νόμου, διότι ἐπεβλήθη ποινὴ ὑπὸ τὸν ἐλάχιστον ὅρον αὐτῆς.

Ἀκοῦσαν τὴν ἐκθεσιν τοῦ Ἀρειοπαγίτου Κ. Δημητρίου Σκορδίλη καὶ τὸν εἰσαγγελέα.

Σκεφθὲν κατὰ τὸν νόμον.

Ἐπειδὴ, κατὰ τὸ 584 ἄρθ. τοῦ ποιν. νόμου, μὲ πρόσμιον τοῦλάχιστον δέκα δραχμῶν τιμωρεῖται ὅστις, παραβαίνει τὰς περὶ τῆς ἐμπορίας αἰτοῦ ἢ ἄλλων τροφίμων διατάξεις, τὰς ὁποίας ἡ ἀστυνομικὴ Ἀρχὴ ἐκδίδει καθ' ἐκάστην περίπτωσιν, ὅπου ἡ χρεὶά τὸ καλέσει, καὶ ἐξ αὐτῆς τῆς ἐπιγραφῆς τοῦ κεφαλαίου διαλαμβανούσης, πταισμάτα ἀφορῶντα τὴν σιτοδελαρ καὶ τὴν ἀνατίμησιν τῶν τροφίμων, γίνεται φανερόν ὅτι τὸ ἄρθρον τοῦτο τοῦ ποιν. νόμου προνοεῖ τὰς γινόμενας εἰς περιπτώσεις ἐκτάκτους, οἷα ἡ σιτοδεία, παραβάσεις τῶν διατάξεων τῆς ἀστυνομικῆς ἀρχῆς, ἐνῶ ὅταν αἱ ὁμοίαι φύσεως παραβάσεις γίνωνται εἰς συνήθεις περιστάσεις τιμωροῦνται εἰδικότερον παρὰ τοῦ 671 ἄρθ. τοῦ ποιν. νόμου ἔχοντος οὕτω «εἰς πρόσμιον τριακόνα μέχρι τριακοσίων δραχμῶν καταδικάζεται, ὅστις παραβαίνει τοὺς κανονισμοὺς τῆς καθεσώσης τυχόν διακομίσεως, δίδων ἐλλειπῆ κατὰ τὸ βῆρος ἢ κατὰ τὸ μέτρον πράγματα, ἢ πωλῶν ὠνά εὐτελοῦς ποιότητος, ἢ ζητῶν ὑπερβολικὴν τιμὴν ἢ μισθόν» ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου, ὁ Βασ. Βουδιᾶς κηρυχθεὶς ἔνοχος, ὅτι ἐν καιρῷ συνήθει ἐπώλησεν ἰχθὺν ὑπὲρ τὴν διατίμησιν τῆς δημαρχίας, ἔπρεπε νὰ καταδικασθῆ εἰς τὴν ὠρισμένην ὑπὸ τοῦ μνησθέντος 671 ἄρθ. ποινήν· ὁ δὲ πταισματοδίκης Ἑρμουπόλεως ἐφαρμόσας κατ' αὐτοῦ τὸ 584 ἄρθ. τοῦ ποιν. νόμου ἔπραξε κακὴν ἐφαρμογὴν τοῦ νόμου.

Ἐπειδὴ κατὰ τὸν 1. ἀριθμ. τοῦ 108 ἄρθ. τοῦ ποιν. νόμου «πᾶσα ποινὴ τῆς ὁποίας προσδιώρισεν ὁ νόμος τὸ μέγιστον καὶ ἐλάχιστον μέτρον πρέπει νὰ ἐπιβάλλεται ἐντὸς τῶν ὅρων τούτων, ἀφοῦ λογισθῶσιν ὅλαι αἱ περιστάσεις.» Κατὰ δὲ τὸν 3 ἄρ. τοῦ αὐτοῦ ἄρθ. δὲν συγχωρεῖται εἰς τὸν δικαστὴν νὰ καταβιάσῃ τὸ μέτρον τῆς ποινῆς ὑπὸ τὸν ἐλάχιστον ὅρον αὐτοῦ, ὁ δὲ πταισματοδίκης Ἑρμουπόλεως καταδικάσας τὸν Βασ. Βουδιᾶν εἰς 5 μόνον δραχμῶν πρόσμιον, δυνάμει τοῦ 584 ἄρθ. τοῦ ποιν. νόμου, ἐνῶ κατὰ τὸ ἄρθρον τοῦτο ὁ ἐλάχιστος ὅρος τοῦ πρόσμιου εἶναι δέκα δραχμαί, παρεβίασε προφανῶς τὸν 1 καὶ 3 ἄρ. τοῦ 108 ἄρθ. τοῦ ποιν. νόμου.

Διὰ ταῦτα, ἀναίρει ὑπὲρ τοῦ νόμου τὴν ἀπὸ 2 Αὐγ. 1838 καὶ ὑπ' ἀρ. 92 ἀπόφασιν τοῦ πταισματοδίκου Ἑρμουπόλεως, ἀποφασίζει τὰ ἔξοδα τῆς παρουσίας δίκης νὰ λογισθῶσιν εἰς βῆρος τοῦ δημοσίου, καὶ διατάττει νὰ

γραφῆ ἢ παροῦσα ἀπόφασις εἰς τὸ περιθώριον τοῦ πρωτοτύπου τῆς ἀναιρε-
θείσης καὶ νὰ δημοσιευθῆ διὰ τῆς ἐφημερίδος.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις, τὴν 20 Ἀπριλ. 1839.

Ἐδημοσιεύθη ἐν Ἀθήναις, τὴν 3 Ἰουλ. 1839.

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΠΟΙΝΙΚΗ ΤΚΗ.

Περὶ ἀπορρίψεως τῆς περὶ ἀναιρέσεως αἰτήσεως τοῦ Ἀναγ. Κανελλοπούλου δημάρχου Νωνάκρι-
δος, κατὰ τῆς ἀποφάσεως τῶν ἐν Πάτραις πλημμελειοδικῶν.

(Ἀριθ. πρωτοκ. 816).

Τὸ δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου.

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαστῶν Κ. Κ. Χ. Κλονάρη προέδρου, Α. Πολυ-
ζωΐδου ἀντιπροέδρου, Ἰω. Ἀντ. Σωμάκη, Δ. Γ. Φέδερ, Δ. Σκορδίλη, Θ.
Μανούση, Διομήδους Κυριακοῦ, καὶ παρόντων τοῦ εἰσαγγελέως Κ. Δ. Γ. Σού-
τζου, καὶ τοῦ γραμματέως Γ. Κ. Ἰσχομάχου.

Συνελθὼν εἰς δημοσίαν συνεδρίασιν τὴν 27 Ἀπριλ. ἐνεσῶτος ἔτους διὰ
νὰ δικάσῃ τὴν ἐξῆς αἴτησιν ἀναιρέσεως τοῦ Ἀναγν. Κανελλοπούλου παρα-
σαθέντος διὰ τοῦ πληρεξουσίου δικηγόρου Α. Πετζάλη.

Ὁ εἰρημένος Ἀναγ. Κανελλόπουλος, κατεμήνυσεν εἰς τὸν διοικητὴν Κυλ-
ληνίας κατοίκους τινὰς Χαλκιανίκων καὶ δημότας Αἰγείρας, ὅτι τὴν 14
Νοεμβρίου 1837 ἐπέπεσαν ἐν καιρῷ νυκτὸς ὡς ἔχθροὶ εἰς τὴν ἐκεῖ κειμένην
οἰκίαν του, καὶ ἀφοῦ κατέσρεψαν παντελῶς τὴν εἰς τὸ προαύλιον χαμοκέλλαν,
κατέκαυσαν ὅλους τοὺς φράκτας τοῦ κήπου του, συντρίψαντες καὶ τὰ κερα-
μίδια τῆς οἰκίας του. Παραπεμφθέντων τῶν καταμηνυθέντων διὰ βουλευμά-
τος τοῦ συμβουλίου τῶν ἐν Πάτραις πλημμελειοδικῶν εἰς τὸ ἀκροατήριον,
καὶ εἰσαχθείσης τῆς δίκης κατὰ συνέπειαν τοῦ ῥηθέντος βουλευμάτος, τὸ δι-
καστήριον τῶν ἐν Πάτραις πλημμελειοδικῶν ἐκήρυξε διὰ τῆς ὑπ' ἀρ. 7 ἀπο-
φάσεώς του ἀθῶους τοὺς κατηγορηθέντας. Μετὰ τὴν ἀπαγγελίαν τῆς εἰρη-
μένης ἀποφάσεως ὁ πληρεξούσιος τῶν ἀθωωθέντων ἐζήτησε, δυνάμει τοῦ
86 ἄρθ. τῆς ποιν. δικονομίας, τὴν εἰς ἀποζημιώσεις καταδίκην τοῦ Ἀναγ.
Κανελλοπούλου, ὡς καταστάντος διὰ τῆς καταμηνύσεώς του αἰτίου τῶν ζη-
μιῶν καὶ ἐξόδων, τὰ ὁποῖα ὑπέφερον οἱ καταμηνυθέντες. Ὁ Ἀναγν. Κανελ-
λόπουλος εὔρεθεις παρῶν εἰς τὴν συνεδρίασιν, καὶ προσκληθεὶς νὰ ἀπαντήσῃ,
εἶπεν, ὅτι δὲν δύναται νὰ ἀπολογηθῆ, ὅτι ὁ συνήγορός του δὲν εἶναι πα-
ρῶν. Τὸ δικαστήριον διὰ τῆς ὑπ' ἀρ. 8 ἀποφάσεώς του, κατεδίκασε τον Α.
Κανελλόπουλον νὰ πληρώσῃ πρὸς τοὺς Δημ. καὶ Ἰω. Ζωγράφους, Ἰω. Μπα-
μπούκην καὶ Δημ. Χαρόνην δι' ἀποζημιώσεις καὶ δικαστικὰ ἐξόδα λαχ. 300,
καὶ ἀπήγγειλε κατ' αὐτοῦ προσωπικὴν κράτησιν πρὸς ἐκτελεσιν τῆς ἀποφάσε-
ως. Τὴν ἀπόφασιν ταύτην ἀνέκοψε κατὰ τὴν 14 Ἰανουαρ. ε. ε. ὁ Α. Κανελ-

λόπουλος, τὸ δὲ δικαστήριον διὰ τῆς ἀπὸ 11 Φεβρουαρ. ε. ε. ἀποφάσεώς του ἀπορρίψαν τὴν ἀνακοπὴν, ἐπεκύρωσε τὴν ἀνακοπιῆσαν ἀπόφασίν του. Τῆς ἀποφάσεως ταύτης ἐζήτησε τὴν ἀναίρεσιν ὁ καταδικασθεὶς διὰ τοὺς ἐξῆς λόγους: 1. διότι δὲν ἐδόθη κατὰ νόμον ἀκράσις εἰς τὸν συνήγορον τοῦ Α. Κανελλοπούλου, ἀπαγορεύσαντος τοῦ προέδρου τὴν κατὰ τὸ 394 ἄρθρον τῆς ποιν. δικονομίας ἐκ νέου ἀγόρευσίν του· 2. διότι ποιν. οὔσης τῆς ἀποφάσεως παρελείφθη ἡ ἐν αὐτῇ παράθεσις τοῦ ἀνήκοντος ἄρθρου τοῦ ποιν. νόμου, ἡ καὶ τοῦ ἄρθ. τῆς ποιν. δικονομίας, δυνάμει τοῦ ὁποίου ὁ Α. Κανελλόπουλος κατεδικάσθη εἰς ἀποζημιώσεις· 3. διότι τὸ δικαστήριον ἠρμήνευσε ψευδῶς καὶ ἐφήρμωσεν ἐσφαλμένως τὸν ποιν. νόμον, ὅστις εἰς τὴν προκειμένην περίπτωσιν δὲν δύναται νὰ ἦναι ἄλλος, εἰμὴ τὸ ἄρθ. 302 ἐδάφιον τελευταῖον τῆς ποιν. δικονομίας συνδυασμένον μὲ τὸ 86 τῆς αὐτῆς, θεωρήσαν τὸν ἀναιρεσιόντα ὡς καταμηνυτὴν, ἐνῶ τὸ ἐγγραφὸν του πρὸς τὸν διοικητὴν Κυλληνίας εἶναι ἐπίσημον, γενόμενον κατὰ συνέπειαν ὑποχρεώσεως, τὴν ὁποίαν τὸ 149 ἄρθ. τῆς ποιν. δικονομίας ἐπιβάλλει εἰς ὅλας τὰς πολιτικὰς καὶ στρατιωτικὰς ἀρχὰς ἄνευ ἐξαιρέσεως, διὰ νὰ ἀνακοινώσωσιν εἰς τὸν εἰσαγγελέα πᾶν ὅ,τι μαθάνουσιν ἐκ μηνύσεων κτλ. Κακῶς προσέτι ἐρμηνεύθη καὶ τὸ ἄρθ. 426 τοῦ ποιν. νόμου, τὸ ὁποῖον διατάσσει ὅτι ἡ φθορὰ τῆς ἰδιοκτησίας καταδιώκεται καὶ τιμωρεῖται κατ' αἴτησιν καὶ εἰσαγγελίαν τοῦ ζημιωθέντος, ἀλλ' ὁ Κανελλόπουλος οὔτε κατεμήνυσε, οὔτε ἐζήτησε νὰ καταδιωχθῶσιν οἱ ἀναιρεσιόβλητοι· 4. διότι ψευδῶς ἠρμήνευσε καὶ ἐσφαλμένως ἐφήρμωσε τὸ 87 ἄρθ. τῆς ποιν. δικονομίας, τὸ ὁποῖον διατάσσει, ὅτι καταδικάζονται μὲν καὶ οἱ δημόσιοι ὑπάλληλοι εἰς ἀποζημιώσιν καὶ εἰς τὰ ἔξοδα, ἀλλὰ μόνον κατὰ τὰς παρὰ τοῦ νόμου ὀριζόμενας περιπτώσεις (ἄρθ. 65 καὶ 68 ποιν. δικονομίας).

Ἀκοῦσαν τὴν ἔκθεσιν τοῦ Ἀρειοπαγίτου Κ. Θ. Μανούση, τὸν δικηγόρον Α. Πετζάλην καὶ τὸν εἰσαγγελέα:

Σκεφθὲν κατὰ τὸν νόμον·

Ἐπειδὴ ὁ λόγος ὅτι δὲν ἐδόθη κατὰ νόμον ἀκράσις εἰς τὸν συνήγορον τοῦ ἀναιρεσιόντος ἀποδεικνύεται ἐκ τῶν πρακτικῶν τῆς συνεδριάσεως ὡς μὴ ἐχόμενος ἀληθείας·

Ἐπειδὴ ἡ παράθεσις τοῦ προσήκοντος ἄρθρου ἀπαιτεῖται μόνον ὡς ἀκίς δυνάμει ποινικοῦ τινος νόμου ἐπιβάλλεται ποινὴ, ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου δὲν εἶναι λόγος περὶ ποινῆς, ἀλλὰ περὶ ἀποζημιώσεως, ἐπομένως δὲν ἐδύνατο νὰ γίνῃ παράθεσις ποιν. νόμου·

Ἐπειδὴ ἐκ τῆς ἀποφάσεως τοῦ δικαστηρίου τῶν ἐν Πάτραις πλημμελειοδικῶν γίνεται φανερόν, ὅτι ὁ Ἀναγν. Κανελλόπουλος δήμαρχος Νωνάκριδος, δὲν ἐνήργησεν εἰς τὴν προκειμένην δίκην ὡς δημόσιος ὑπάλληλος, ἀλλ' ὡς παθὼν καὶ ἰδιώτης καταμηνυτῆς, καταγγείλας τὴν εἰς τὴν ἰδιοκτησίαν του

γενομένην βλάβην, και ἐξαιτούμενος τὴν ἐξασφάλισιν τῆς ζωῆς και τῆς ιδιοκτησίας του, ἐκ δὲ τῆς αὐτῆς ἀποφάσεως θεβαίουται προσέτι, ὅτι ἡ καταμηνυσις ἔγεινε κακῇ πίσει και ἀπὸ πάθος και αἰσθημα ἐκδικήσεως, ἐπομένως κατὰ τὰς γενικὰς τοῦ δικαίου ἀρχὰς και τὰς διατάξεις τῆς δικονομίας ὑπέκειτο εἰς ἀποζημιώσεις πρὸς τοὺς ἀθωωθέντας, γενόμενος εἰς αὐτοὺς αἷτιος ζημιῶν και ἐξόδων. Τὸ δὲ δικαστήριον σταθμίσαν τὰ πρὸς ἀπόδειξιν προσαχθέντα μέσα, ἐπέισθη περὶ τῆς ὑπάρξεως τῶν ἀνωτέρω περιστατικῶν ὁ δὲ Ἄρειος Πάγος δὲν δύναται νὰ ἐπεμβῇ εἰς τὴν σταθμισιν τῶν ἀποδείξεων. Ἐπειδὴ ὁ νόμος δὲν ἀπαιτεῖ ἀναγκασίως νὰ παρίσταται ὁ καταμηνυτῆς εἰς τὴν δίκην ὡς μέρος, οὐδὲ τὸν ἀπαλλάττει ἂν δὲν λάβῃ μέρος εἰς αὐτὴν ἀπὸ τὴν ὑποχρέωσιν τὴν πρὸς ἀποζημιώσιν ἂν ὑπάρχῃ χώρα· ἐπομένως δὲν ἀπαιτεῖται οὐδὲ προϋπάρχουσα ἀγωγὴ, ὅταν πρόκειται περὶ καταδίκης τοῦ καταμηνυτοῦ εἰς ἀποζημιώσεις.

Διὰ ταῦτα ἀπορρίπτει τὴν ἀναιρέσεως αἴτησιν τοῦ Ἀναγ. Κανελλοπούλου δημάρχου Νωνάκριδος, ἧτις ἔγεινε κατὰ τῆς ἀπὸ 11 Φεβρουαρίου. ε. ε. καὶ ὑπ' ἀρ. 25 (101) ἀποφάσεως τῶν ἐν Πάτραις πλημμελειοδικῶν, και καταδικάζει τὸν αἰτήσαντα τὴν ἀναίρεσιν εἰς τὸ πρόσμιον τῶν 50 δραχμ. και εἰς τὰ δικαιώματα τῆς παρούτης δίκης δραχμὰς 27.

Ἐκρίθη και ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις τὴν 28 Ἀπριλ. τοῦ 1839 ἔτους.

Ἐδημοσιεύθη ἐν Ἀθήναις τὴν 11 Μαΐου. 1839.

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΠΟΙΝΙΚΗ ΤΚΘ'.

Περὶ ἀναιρέσεως τῆς ἀποφάσεως τοῦ ἐν Ναυπλίῳ διαρκοῦς πολεμικοῦ συμβουλίου, και παραπομπῆς τῆς ὑποθέσεως εἰς τὸ ἀρμόδιον τακτικὸν ποιν. δικαστήριον πρὸς ἐκδίκασιν.

(Ἀριθ. πρωτοκ. 817.)

Τὸ δικαστήριον τοῦ Ἄρειου Πάγου.

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαστῶν Κ. Κ. Χ. Κλονάρη προέδρου, Α. Πολυζωίδου ἀντιπροέδρου, Ἰωάν. Ἀντ. Σωμάκη, Δ. Γ. Φέδερ, Δ. Σκορδίλη, Θ. Μανούση, Διομήδους Κυριακοῦ, και παρόντων τοῦ ἀντεισαγγελέως Κ. Γ. Α. Ναύτη και τοῦ γραμ. Γ. Κ. Ἰσχομάχου.

Συνελθὲν εἰς δημοσίαν συνεδρίασιν τὴν 3 Ἀπριλ. ε. ε. διὰ νὰ δικάσῃ τὴν ἐξῆς αἴτησιν ἀναιρέσεως τοῦ παρὰ τῷ Ἀρείῳ Πάγῳ εἰσαγγελέως:

Ὁ Δῆμος Λάμπρου, πρῶτον στρατιωτικὸς ἐκ τοῦ τάγματος τῶν λογχοφόρων, κατηγορηθεὶς ἐνώπιον τοῦ ἐν Ἀργολίδι διαρκοῦς στρατοδικείου ὡς ὑποκινητῆς πρὸς λειποταξίαν, κατεδικάσθη διὰ τῆς ἀπὸ 15 Δεκεμβρ. π. ε. ὑπ' ἀρ. 39 ἀποφάσεως τοῦ εἰρημένου δικαστηρίου εἰς ἐννέα ἐτῶν εἰρκτῆν. Τῆς ἀποφάσεως ταύτης τὴν ἀναίρεσιν ἐζήτησεν ὁ παρὰ τῷ Ἀρείῳ Πάγῳ εἰσαγγελεὺς διὰ τῆς ἀπὸ 19 Δεκεμβρ. π. ε. ἐκθέσεώς του διὰ τὸν λόγον, ὅτι τὸ

στρατοδικεῖον δὲν δύναται κατὰ τὰ ἄρθ. 37 καὶ 477 τῆς ποιν. δικονομίας συνδυασμένα νὰ δικασθῇ ἀρμοδίως εἰμὴ τὰ στρατιωτικὰ παραπτώματα τῶν ἐν ἐνεργείᾳ στρατιωτικῶν, ὁ δὲ παρὰ τοῦ ἀνωτέρω στρατοδικείου καταδικασθεὶς ἔνθα Δῆμος Λάμπρου, εἶχεν ἤδη παύσει νὰ ἦναι τοιοῦτος, ὡς γίνεται δῆλον ἐξ αὐτῆς τῆς καταδικαστικῆς ἀποφάσεως·

Ἀκοῦσαν τὴν ἔκθεσιν τοῦ Ἀρειοπαγίτου Κ. Θ. Μανούση καὶ τὸν ἀντι-σαγγελέα·

Σκεφθὲν κατὰ τὸν νόμον·

Ἐπειδὴ ἡ ἀρμοδιότης τῶν στρατοδικείων κανονίζεται ῥητῶς παρὰ τοῦ 37 ἄρθ. τῆς ποιν. δικονομίας, κατὰ τὸ ὅποιον τὰ ἐξαιρετικὰ ταῦτα δικαστήρια δὲν ἔχουν δικαιοδοσίαν, εἰμὴ ἐπὶ μόνων τῶν στρατιωτικῶν πταισμάτων, πλημμελημάτων καὶ κακουργημάτων, πρακτομένων ἀπὸ στρατιωτῶν ἢ στρατιωτικῶν ὑπαλλήλων ἐν ἐνεργείᾳ ὄντων, διατελούντων παρὰ τῷ στρατιωτικῷ αὐτῶν σώματι, ἢ ἐφεδρευόντων· πᾶσα δὲ κολάσιμος πράξις, πραχθεῖσα ὑπὸ προσώπου μὴ φέροντος τὰ παρὰ τοῦ νόμου ὀρισμένα στρατιωτικὰ χαρακτηριστικὰ ὑπάγεται εἰς τὴν ἀρμοδιότητα τῶν τακτικῶν ποινικῶν δικαστηρίων· ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου ἐκ τῆς ἀπὸ 15 Δεκεμβ. 1838 ὑπ' ἀρ. 39 ἀποφάσεως τοῦ ἐν Ναυπλίῳ διαρκοῦς πολεμικοῦ συμβουλίου θεβαιούται, ὅτι ὁ παρὰ τοῦ εἰρημένου στρατιωτικοῦ δικαστηρίου διὰ τῆς αὐτῆς ἀποφάσεως εἰς ἐνναετῆ εἰρκτὴν καταδικασθεὶς Δῆμος Λάμπρου, ὡς παρακινήσας εἰς λειποταξίαν, δὲν ἦτο στρατιωτικὸς κατὰ τὴν ἐποχὴν, καθ' ἣν ἔπραξε τὴν πράξιν, ἔνεκα τῆς ὁποίας κατηγορεῖται, καθότι διατελέσας πρότερον παρὰ τῷ στρατῷ ὡς λογχοφόρος, ἀφέθη τῆς στρατιωτικῆς ὑπηρεσίας· ἐπομένως τὸ ἐν Ναυπλίῳ διαρκὲς πολεμικὸν συμβούλιον δικάσαν πρόσωπον ἐπὶ τοῦ ὁποίου δὲν εἶχε δικαιοδοσίαν παρεβίασε τὰς περὶ ἀρμοδιότητος διατάξεις· ἡ δὲ τοιαύτη παραβίασις ἐπισύρει κατὰ τὸ 477 ἄρθ. τῆς ποιν. δικονομίας τὴν ἀναίρεσιν·

Ἐπειδὴ κατὰ τὸ 497 ἄρθ. τῆς ποιν. δικονομίας, ἐὰν ἔγεινεν ἀναίρεσις ἔνεκεν ἀναρμοδιότητος ὁ Ἄρειος Πάγος ἀποφαίνεται συγχρόνως τὴν εἰς τὸ ἀρμόδιον δικαστήριον παραπομπήν·

Διὰ ταῦτα ἀναίρει τὴν ἀπὸ 15 Δεκεμβρ. 1838 ὑπ' ἀρ. 39 ἀπόφασιν τοῦ ἐν Ναυπλίῳ διαρκοῦς πολεμικοῦ συμβουλίου, καθόσον ἀφορᾷ τὸν Δῆμον Λάμπρου, πρῶτον στρατιωτικόν, καταδικασθέντα εἰς ἐνναετῆ εἰρκτὴν ἔνεκα παρακινήσεως εἰς λειποταξίαν, παραπέμπει τὴν ὑπόθεσιν εἰς τὸ ἀρμόδιον τακτικὸν ποιν. δικαστήριον πρὸς ἐκδίκασιν, ἐὰν ὑπάρχη ἀφορμὴ καταδιώξεως, ἀποφασίζει τὰ ἔξοδα τῆς παρούσης δίκης νὰ λογισθῶσιν εἰς βᾶρος τοῦ δημοσίου, νὰ γραφῇ ἡ παρούσα ἀπόφασις εἰς τὸ περιθώριον τοῦ πρωτοτύπου τῆς ἀναιρεθείσης, καὶ νὰ δημοσιευθῇ διὰ τῆς ἐφημερίδος.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις, τὴν 3 Μαΐου. 1839.

Ἐδημοσιεύθη ἐν Ἀθήναις, τὴν 22 Μαΐου. 1839.

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΠΟΙΝΙΚΗ ΤΛ΄.

Περὶ ἀπορρίψεως τῆς περὶ ἀναίρεσεως αἰτήσεως τοῦ Ἰω. Βλάχου, κατὰ τῆς ἀποφάσεως τῶν ἐν Ἀθήναις πλημμελειοδικῶν

(Ἀριθ. πρωτοκ. 818.)

Τὸ δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου.

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαστῶν Κ. Κ. Χ. Κλονάρη προέδρου, Α. Πολυζωΐδου ἀντιπροέδρου, Ἰω. Α. Σωμάκη, Δ. Γ. Φέδερ, Δ. Σκορδίλη, Θ. Μανούση, Διομήδους Κυριακοῦ, καὶ παρόντων τοῦ εἰσαγγελέως Κ. Δ. Γ. Σούτζου καὶ τοῦ γραμμ. Γ. Κ. Ἰσχομάχου·

Συνελθὸν εἰς δημοσίαν συνεδρίασιν τὴν 1 Μαΐου ε. ε. διὰ νὰ δικάσῃ τὴν ἐξῆς αἴτησιν ἀναίρεσεως τοῦ Ἰω. Βλάχου, παρασαθέντος διὰ τοῦ ἐξ ἐπαγγέλματος διορισθέντος συνηγόρου του Π. Καλλιγᾶ δικηγόρου·

Ὁ ῥηθεὶς Ἰω. Βλάχος, ἐκ Τριπόλεως τῆς Μαντινείας, κάτοικος Πειραιῶς, ἐκατηγορήθη, ὅτι τὴν νύκτα τῆς 16 Αὐγ. π. ε. ἐνεδρεύσας κατὰ τὴν ἐν Πειραιεῖ βρύσιν ἐπέπεσεν μετ' ἄλλου τινὸς κατὰ τοῦ Γεωργ. Νικολάου καὶ διὰ ξύλου, τὸ ὁποῖον ἔφερον εἰς τὰς χεῖρας, ἤκτισεν αὐτὸν, ἐκ δὲ τῆς αἰκίας ταύτης ὑπέπεσεν εἰς νόσον καὶ εἰς ἀνικανότητα πρὸς τὸ ἐργάζεσθαι ὑπὲρ τὰς 30 ἡμέρας, οὐχὶ δὲ καὶ ὑπὲρ τοὺς τρεῖς μῆνας. Τὸ δικαστήριον τῶν ἐν Ἀθήναις πλημμελειοδικῶν διὰ τῆς ἀπὸ 17 Μαρτ. π. ε. ὑπ' ἀρ. 591 ἀποφάσεώς του κατεδίκασε τὸν ῥηθέντα Ἰω. Βλάχον, δυνάμει τοῦ 307 ἄρθ. §. 4 τοῦ ποιν. νόμου, εἰς δέκα μηνῶν φυλάκισιν καὶ εἰς τὰ ἐξόδα τῆς δίκης. Τῆς ἀποφάσεως ταύτης ἐζήτησεν ὁ καταδικασθεὶς τὴν ἀναίρεσιν διὰ κακὴν ἐρμηνείαν καὶ ἐφαλμένην ἐφαρμογὴν τοῦ νόμου, καὶ διὰ κακὴν σύνθεσιν τοῦ δικαστηρίου, διότι ἔλαβε μέρος εἰς τὴν δίκην ὁ τέταρτος ὑπογραμματεὺς ἀντὶ τοῦ πρώτου·

Ἀκοῦσαν τὴν ἐκθεσιν τοῦ Ἀρειοπαγίτου Κ. Δ. Σκορδίλη, τὸν δικηγόρον Π. Καλλιγᾶν καὶ τὸν εἰσαγγελέα·

Σκεφθὲν κατὰ τὸν νόμον·

Ἐπειδὴ κατὰ τὸ 307 ἄρθ. τοῦ ποιν. νόμου, ὅστις καθ' οἷονδῆποτε τρόπον προξενεῖ εἰς ἄλλον ἐπίτηδες σωματικὴν βλάβην (τραῦμα) ἐὰν αὕτη ἀπεφασίσθῃ προμελετημένως, ἢ ἐξετελέσθῃ ἐσκεμμένως τιμωρεῖται ἀρ. 4 μὲ φυλάκισιν ἐξ μηνῶν ἕως δύο ἐτῶν, ἐὰν ἡ νόσος ἢ ἡ πρὸς ἐργασίαν ἀνικανότης τοῦ βλαφθέντος διήρκησεν ὑπὲρ τὰς τρεῖς ἡμέρας, ἀλλ' ὄχι καὶ ὑπὲρ τὰς τριάκοντα· ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου, ὁ Ἰω. Βλάχος ἐκηρύχθη ἔνοχος, ὅτι κατὰ τὴν νύκτα τῆς 15 Αὐγ. 1838 ἤκτισεν ἐκ προμελέτης τὸν Γεώργ. Νικολάου, καὶ ὅτι ἡ αἰκία αὕτη ἐπέφερον εἰς αὐτὸν νόσον καὶ ἀνικανότητα πρὸς τὸ ἐργάζεσθαι ὑπὲρ τὰς τρεῖς ἡμέρας οὐχὶ δὲ καὶ ὑπὲρ τὰς τριάκοντα· ἡ δὲ πρᾶξις αὕτη προνοεῖται ῥητῶς ὑπὸ τοῦ ῥηθέντος 307 ἄρθρ. §. 4 τοῦ ποιν.

νόμου δυνάμει τοῦ ὁποῖου τὸ δικαστήριον τῶν ἐν Ἀθήναις πλημμελειοδικῶν, καταδικάσαν τὸν Ἰω. Βλάχον εἰς δέκα μηνῶν φυλάκισιν, ἐφάρμοσε καλῶς τὸν νόμον.

Ἐπειδὴ τὰ 122, 123 καὶ ἐπόμενα ἄρθρα τοῦ ὀργανισμοῦ τῶν δικαστηρίων τὰ ἀφορῶντα τὰ ἔργα καὶ τὰ καθήκοντα τῶν γραμματέων δὲν προσδιορίζουσι καμμίαν τάξιν ἀρχαιότητος μεταξὺ τῶν ὑπογραμματέων τῶν προσλαμβανομένων ἀπὸ τὸν γραμματέα ὑπὸ τὴν ἄμεσον εὐθύνην αὐτοῦ, καὶ ἐκ τούτου γίνεται φανερόν, ὅτι διὰ τὴν νομιμότητα τῶν δικαστικῶν πράξεων ἐν γένει, ἀρκεῖ, ἐλλείποντος τοῦ γραμματέως, ἡ παρουσία ὑπογραμματέως νομίμως ὀρισθέντος.

Διὰ ταῦτα ἀπορρίπτει τὴν ἀναίρεσιν αἴτησιν τοῦ Ἰω. Βλάχου, κατοικοῦ Πειραιῶς, ἥτις ἔγεινε κατὰ τῆς ἀπὸ 17 Μαρτ. 1839 καὶ ὑπ' ἀριθ. 591 ἀποφάσεως τῶν ἐν Ἀθήναις πλημμελειοδικῶν, καταδικάζει τὸν αἰτήσαντα τὴν ἀναίρεσιν εἰς τὸ πρόσκιμον τῶν 50 δραχ. καὶ εἰς τὰ δικαιώματα τῆς παρούσης δίκης δραχ. 15, τῆς πληρωμῆς τῶν ὁποίων ἀπαλλάττεται ἐν τῷ παρόντι ὡς πένης.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις, τὴν 3 Μαΐου 1839.

Ἐδημοσιεύθη ἐν Ἀθήναις, τὴν 11 Μαΐου 1839.

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΠΟΙΝΙΚΗ ΤΑΛ.

Περὶ ἀναίρεσως τῆς ἀποφάσεως τῶν ἐν Λαμῖα πλημμελειοδικῶν, καὶ παραπομπῆς τῆς ὑποθέσεως πρὸς νέαν συζήτησιν εἰς τὸ δικαστήριον τῶν ἐν Χαλκίδι πλημμελειοδικῶν.

(Ἀριθ. πρωτοκ. 819.)

Τὸ δικαστήριον τοῦ Ἀγέλου Πάγου.

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαστῶν Κ. Κ. Χ. Κλονάρη προέδρου, Α. Πολυζωΐδου ἀντιπροέδρου, Ι. Α. Σωμάκη, Δ. Γ. Φέδερ, Δ. Σκορδίλη, Θ. Μανούση, Διομήδους Κυριακοῦ, καὶ παρόντων τοῦ εἰσαγγελέως Κ. Δ. Γ. Σούτζου καὶ τοῦ γραμμ. Γ. Κ. Ἰσχομάχου.

Συνελθόν εἰς δημοσίαν συνεδρίασιν τὴν 1 Μαΐου. ε. ε. διὰ τὴν δικάσῃ τὴν ἐξῆς αἴτησιν ἀναίρεσως τοῦ Γεωρ. Χίντζου Βούλγαρη καὶ Νικ. Δημητρίου, παρασθεντῶν διὰ τοῦ πληρεξουσίου των δικηγόρου Π. Ἀργυροπούλου.

Ὁ Γεωρ. Χίντζου Βούλγαρης, ὁ Νικ. Δημητρίου, ὁ Χρήστος Γεωργίου καὶ Σταῦρος Ἰωάννου, ἐκατηγορήθησαν ἐνώπιον τῶν ἐν Λαμῖα πλημμελειοδικῶν, ὁ μὲν πρῶτος ὡς αὐτουργός, οἱ δὲ λοιποὶ ὡς συνεργοὶ κλοπῆς πραχθείσης εἰς Στυλῖδα τὴν 3 πρὸς τὴν 4 Φεβρουαρ. ε. ε. ἐφ' ἐνὸς βαρελίου αὐγοταράχου ἀξίας ὡς ἔγγισα δραχ. 97 12/00. Τὸ δικαστήριον διὰ τῆς ἀπὸ 13 Ἀπριλ. ε. ε. ὑπ' ἀριθ. 2 ἀποφάσεώς του ἐκήρυξεν ἀθώους τὸν Σταῦρον Ἰωάννου καὶ

τὸν Χρῆστον Γεωργίου, καὶ κατεδίκασε τὸν μὲν Γεώρ. Χίντζου Βούλγαρην εἰς ἐξάμηνον, τὸν δὲ Νικ. Δημητρίου εἰς τετράμηνον φυλάκισιν. Τῆς ἀποφάσεως ταύτης ἐζήτησαν τὴν ἀναίρεσιν οἱ καταδικασθέντες διὰ τοὺς ἐξῆς λόγους: 1. διότι ἐλήφθη ὑπ' ὄψιν καὶ ἀνεγνώσθη ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ ἢ κατὰ θεσιν τοῦ μάρτυρος Κωνστ. Πλατζάρα ληφθεῖσα ἀνωμοτι ἐν τῇ ἀνακρίσει· 2. ὅτι δὲν ἐδόθη κατὰ νόμον ἀκρόασις εἰς τὸν κατηγορούμενον Γεώρ. Χίντζου Βούλγαρην εἰς τὴν περὶ ἐπιμετρήσεως τῆς ποινῆς συζήτησιν, ἀλλὰ μόνον εἰς τὸν ὑπερασπιστὴν τοῦ Νικ. Δημητρίου· 3. διότι δὲν ἔγεινε ἢ ἀνήκουσα παράθεσις ἢ μᾶλλον ἢ ὀλόκληρος καὶ κατὰ γράμμα καταχώρισις τοῦ 371 ἄρθ. συνδυασμένου μὲ τὸ ἄρθ. 373 τοῦ ποιν. νόμου, καὶ εἰς τὸν οἰκεῖον τῆς ἀποφάσεως τόπον·

Ἀκοῦσθη τὴν ἔκθεσιν τοῦ Ἀρειοπαγίτου Κ. Διομήδους Κυριακοῦ, τὸν δικηγόρον τῶν ἀναίρεσειόντων Π. Ἀργυρόπουλον καὶ τὸν εἰσαγγελέα·

Σκεφθὲν κατὰ τὸν νόμον·

Ἐπειδὴ ὁ νόμος ἀπαιτεῖ ρητῶς, ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος κατὰ τὸ ἄρθ. 407 ἄρ. 8 τῆς ποιν. δικονομίας, τὴν ἀκρόασιν τοῦ κατηγορουμένου ἢ τοῦ συνηγόρου του· ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου δὲν ἐξάγεται οὔτε ἀπὸ τὰ πρακτικὰ τῆς συνεδριάσεως, οὔτε ἀπὸ τὴν προσβαλλομένην ἀπόφασιν, ὅτι εἰς τὸν Γεώργ. Χίντζου Βούλγαρην μὴ ἔχοντα συνηγόρον, ἐδόθη ἀκρόασις κατὰ τὴν περὶ ἐπιβολῆς τῆς ποινῆς συζήτησιν·

Ἐπειδὴ ἢ μὴ ἀκρόασις τοῦ ὡς αὐτουργοῦ καταδικασθέντος Γεωργ. Χίντζου Βούλγαρην ἔχει ἀναντιρρήτως ἐπιρροὴν καὶ εἰς τὴν τύχην τοῦ ὡς συνεργοῦ συγκαταδικασθέντος Νικ. Δημητρίου·

Διὰ ταῦτα ἀναιρεῖ τὴν ἀπὸ 13 Ἀπριλίου ε. ε. καὶ ὑπ' ἀριθ. 2 ἀπόφασιν τῶν ἐν Λαμῖα πλημμελειοδικῶν, παραπέμπει τὴν ὑπόθεσιν πρὸς νέαν συζήτησιν εἰς τὸ δικαστήριον τῶν ἐν Χαλκίδι πλημμελειοδικῶν, ἀποφασίζει τὰ ἔξοδα τῆς παρούσης δίκης νὰ λογισθῶσιν εἰς βάρους τοῦ δημοσίου, καὶ διατάττει νὰ γραφῇ ἢ παροῦσα ἀπόφασις εἰς τὸ περιθώριον τοῦ πρωτοτύπου τῆς ἀναίρεθείσης καὶ νὰ δημοσιευθῇ διὰ τῆς ἐφημερίδος.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις, τὴν 3 Μαΐου 1839.

Ἐδημοσιεύθη ἐν Ἀθήναις, τὴν 25 Μαΐου. 1839.

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΠΟΙΝΙΚΗ ΤΑΒ'.

Περὶ ἀποβρίψεως τῆς περὶ ἀναίρεσεως αἰτήσεως τοῦ Χρήστου Καραμπέτζου κλπ., κατὰ τῆς ἀποφάσεως τῶν ἐν Ναυπλίῳ κακουργιοδικῶν.

(Ἀριθ. πρωτοκ. 820.)

Τὸ δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου.

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαστῶν Κ. Κ. Χ. Κλονάρη προέδρου, Α. Πολυ-

ζωΐδου αντιπροέδρου, Ίω. Αν. Σωμάκη, Δ. Γ. Φέδερ, Δ. Σκορδίλη, Θ. Μανούση, Διομήδους Κυριακού, και παρόντων του εισαγγελέως Κ. Α. Γ. Σούτζου και του γραμματέως Γ. Κ. Ίσχομάχου·

Συνελθόν εις δημοσίαν συνεδρίασιν την 8 Μαΐου ε. ε. δια να δικάση την εξής αίτησιν αναίρεσεως·

Ο Χρήστος Καραμπέτζης, ο Στάθης Καλογερόπουλος, ο Γεώρ. Σουλιώτης, ο Ίω. Ξινόπουλος και ο Γεώρ. Χρονόπουλος, δημόται Ἀρίνης τῆς διοικήσεως Τριφυλίας, εκατηγορήθησαν ἐνώπιον τῶν ἐν Ναυπλίῳ κακουργιοδικῶν, ὅτι την 29 Αὐγ. 1838, κατὰ τὴν θέσιν Γυφτόκαστρον, ἐπιλαβόμενοι μὲ ἐίαν τῆς Κωνσταντινιάς θυγατρὸς τοῦ Γιάννη Σκουρούχου, ἀπήγαγον αὐτὴν ἄκουσαν ἐπὶ σκοπῷ νὰ τὴν ἀναγκάσουν εἰς γάμον μετὰ τοῦ Χρήστου Καραμπέτζου, ὅσιν κρατήσας αὐτὴν παρὰ τὴν θέλησίν της ἡμέρας τινὰς εἰς τὴν ἐξουσίαν του, τὴν μετεχειρίσθη εἰς ἀκολασίαν. Τὸ δικασῆριον τῶν αὐτῶν συνόδων, λαβὼν ὑπ' ὄψιν τὴν ἐτυμηγορίαν τῶν ἐνόρκων, κατεδίκασε διὰ τῆς ὑπ' ἀρ. 34 ἀποφάσεώς του, δυνάμει τῶν ἄρθ. 331 §. 1, 56 §. 2 καὶ 11 τοῦ ποιν. νόμου καὶ τοῦ 82 τῆς ποιν. δικονομίας, τὸν μὲν Χρῆστον Καραμπέτζην εἰς πέντε ἐτῶν καὶ δύο μηνῶν εἰρκτὴν, τοὺς δὲ λοιποὺς εἰς πενταετῆ εἰρκτὴν. Τῆς ἀποφάσεως ταύτης ἐζήτησαν τὴν ἀναίρεσιν οἱ καταδικασθέντες διὰ τοὺς ἐξῆς λόγους· 1. ὅτι ἡ μάρτυς Ἀγγέλο, τῆς ὁποίας ἡ ἡλικία ὑπερέβαινε τὸ 14 ἔτος ἐξετάσθη ἀνωμοτὶ εἰς τὸ ἀκροατήριον, καὶ οὕτω παρεβιάσθη ὁ 14 ἀρ. τοῦ 458 ἄρθ. τῆς ποιν. δικονομίας· 2. ὅτι παρεβιάσθη ὡσαύτως τὸ ἄρθρον 446 τῆς ποιν. δικονομίας, μὴ ἀναγνώσαντος τοῦ γραμματέως γεγονυία τῆ φωνῇ τὴν ἐτυμηγορίαν τῶν ἐνόρκων εἰς τοὺς κατηγορουμένους· 3. ὅτι τὸ δικασῆριον παραδεχθὲν τὴν καταμήνυσιν τοῦ ἀδελφοῦ τῆς παθούσης, ἐνῶ ἔζη ἡ μήτηρ αὐτῆς, παρεβιάσσε τὰ ἄρθρα 333 καὶ 280 τοῦ ποιν. νόμου, καὶ τὸν ἀρ. 5 τοῦ 458 ἄρθ. τῆς ποιν. δικονομίας· 4. ὅτι κακῶς ἐφηρμόσθη τὸ 331 ἄρθ. τοῦ ποιν. νόμου, διότι εἰς τὰ πρὸς τοὺς ἐνόρκους τεθέντα ζητήματα δὲν ἀναφέρεται ὅτι ὑπῆρχεν εἰς τὸν αὐτουργὸν ὁ σκοπὸς τῆς ἀκολασίας·

Ἀκοῦσαν τὴν ἐκθεσιν τοῦ ἀντιπροέδρου Κ. Α. Πολυζωΐδου, τὸν δικηγόρον Ίω. Γ. Τυπάλδον συνήγορον τῶν ἀνααιρεσειόντων, ἐξ ἐπαγγέλματος διωρισθέντα, καὶ τὸν εισαγγελέα·

Σκεφθὲν κατὰ τὸν νόμον·

Ἐπειδὴ, κατὰ τὴν διάταξιν τοῦ 1 §. τοῦ 122 ἄρθ. τῆς ποιν. δικονομίας, οἱ μὴ ἔχοντες συμπληρωμένον τὸ δέκατον τέταρτον ἔτος τῆς ἡλικίας ἐξετάζονται ὡς μάρτυρες ἀνωμοτὶ εἴτε ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ εἴτε ἐν τῇ προανακρίσει· ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου ἡ μάρτυς Ἀγγέλο, ὡς βεβαιοῦται ἐκ τῶν πρακτικῶν, δὲν εἶχεν εἰσέτι συμπληρωμένον τὸ 14 ἔτος τῆς ἡλικίας της, καὶ ἐπομένως τὸ δικασῆριον ἔπραξεν ὀρθῶς μὴ ὑποβαλὼν αὐτὴν εἰς ὄρκον·

Ἐπειδὴ ὁ λόγος, ὅτι ὁ γραμματεὺς δὲν ἀνέγνωσε γεγονυῖα τῆ φωνῇ τὴν ἐτυμηγορίαν τῶν ἐνόρκων εἶναι ἀ ἀπόδεικτος·

Ἐπειδὴ ἂν καὶ ἡ καταμήνυσις ἔγεινε ἐξ ἀρχῆς ἀπὸ τὸν ἀδελφὸν τῆς ἀπαχθείσης, δηλ. ἀπὸ πρόσωπον μὴ ἀρμόδιον, ζώσης τῆς μητρός, ἄλλ' ὅμως παρουσιασθεῖσα ἔπειτα ἡ ἀπαχθεῖσα αὐτῇ ἐνώπιον τοῦ ἀνακριτοῦ καὶ ἐξετασθεῖσα ὠμολόγησε τὴν ἐκτελεσιν τῆς καταμηνυθείσης πράξεως, καὶ ἐξήγησε τὴν καταδίωξιν τῶν ἀπαγωγῶ τῆς, ἡ δὲ δήλωσις αὐτῆ τῆς θελήσεως. συμπεριλαμβανομένη εἰς τὰς λοιπὰς ἐκθέσεις τῆς ἀνακρίσεως, φέρει ὅλα τὰ χαρακτηριστικὰ τῆς ἐγκλήσεως·

Ἐπειδὴ ὅλα τὰ στοιχεῖα τὰ ἀπαρτίζοντα τὴν κατηγορηθεῖσαν ἐγκληματικὴν πράξιν τῆς διαίας ἀπαγωγῆς προνοῦνται ἀπὸ τὸ 331 ἄρθ τοῦ ποιν. νόμου, καὶ κατ' αὐτὸ τοῦτο ἐπέβαλε τὴν ποινὴν τὸ δικαστήριον, ὥστε δὲν ὑπάρχει κακὴ ἐφαρμογὴ νόμου·

Διὰ ταῦτα ἀπορρίπτει τὴν ἀναιρέσεως αἴτησιν τοῦ Χρήσου Καραμπένζου, Σταθῆ Καλογεροπούλου, Γεωρ. Σουλιώτου, Ἰω. Ξενοπούλου καὶ Γεωρ. Χρονοπούλου, δημοτῶν Ἀρίνης τῆς διοικήσεως Τριφυλίας, ἧτις ἔγεινε κατὰ τῶν ἀπὸ 12 Ἀπριλ. ε. ε. ὑπ' ἀριθ. 33 καὶ 34 ἀποφάσεων τῶν ἐν Ναυπλίῳ κακουργιοδικῶν, καὶ καταδικάζει τοὺς αἰτήσαντας εἰς τὰ δικαιώματα τῆς παρούσης δίκης δραχ. 25.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις, τὴν 8 Μαΐου τοῦ 1839 ἔτους.

Ἐδημοσιεύθη ἐν Ἀθήναις, τὴν 22 Μαΐου. 1839.

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΠΟΙΝΙΚΗ ΤΑΓ'.

Περὶ ἀπορρίψεως τῆς περὶ ἀναιρέσεως αἰτήσεως τοῦ Ἰω. Κόκκορη, κατὰ τῆς ἀποφάσεως τῶν ἐν Ἀθήναις πλημμελειοδικῶν.

(Ἀριθ. πρωτοκ. 821).

Τὸ δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου.

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαστῶν Κ. Κ. Χ. Κλονάρη προέδρου, Α. Πολυζωΐδου ἀντιπροέδρου, Ι. Α. Σωμάκη, Δ. Γ. Φέδερ, Δ. Σκορδίλη, Θ. Μανούση, Διομήδους Κυριακοῦ, καὶ παρόντων τοῦ εἰσαγγελέως Κ. Δ. Γ. Σούτζου καὶ τοῦ γραμματέως Γ. Κ. Ἰσχομάχου·

Συνελθόν εἰς δημοσίαν συνεδρίασιν τὴν 8 Μαΐου ἐνεσῶτος ἔτους, διὰ τὴν δικάσῃ τὴν ἐξῆς αἴτησιν ἀναιρέσεως·

Ὁ Ἰω. Ν. Χατζῆ καὶ ὁ Ἰω. Κόκκορης κατηγορηθέντες, ὅτι κατὰ διαφόρους νύκτας τοῦ 1837 ἔτους ἔλαβον ἐν γνώσει αὐτογνωμόνως καὶ ἄνευ τῆς συγκαταθέσεως τοῦ ἔχοντος συμφέρον ποσότητα ξυλείας, ἡ ἀξία τῆς ὁποίας ὑπερβαίνει τὰς εἴκοσι οὐχὶ δὲ καὶ τὰς τετρακόσιαις δραχμάς, ἐκηρύχθησαν ἔνοχοι τῆς ῥηθείσης πράξεως, καὶ καταδικάσθησαν παρὰ τοῦ ἐν Ἀθήναις

δικαστηρίου τῶν πλημμελειοδικῶν, δυνάμει τῶν ἀρθ. 371, 373, καὶ 376 §. 2 καὶ 7 τοῦ ποιν. νόμου, ὁ μὲν Ἰω. Ν. Χατζῆ, ὅσις ἐδικάσθη ἐρήμην, εἰς ἐνιαύσιον φυλάκισιν, ὁ δὲ Ἰω. Κόκκορης εἰς ἑξάμηνιον φυλάκισιν, καὶ εἰς τὰ ἐξοδα τῆς δίκης. Τῆς ἀποφάσεως ταύτης ἤτις ἐδημοσιεύθη τὴν 21 Μαρτίου 1839, ἐζήτησεν ὁ Ἰω. Κόκκορης δι' ἐκθέσεως γενομένης τὴν 29 Μαρτ. ε. ε. τὴν ἀναίρεσιν ἕνεκεν ἐσφαλμένης ἐρμηνείας καὶ ἐφαρμογῆς τοῦ νόμου· ὁ δὲ παρὰ τῷ Ἀρείῳ Πάγῳ εἰσαγγελεὺς, εἰσαγαγὼν τὴν αἴτησιν ταύτην, ἐζητήσατο τὴν ἀπόρριψίν της, ὡς ἐκπροθέσμου, δυνάμει τῶν ἀρθ. 359, 481, καὶ 487 τῆς ποιν. δικονομίας·

Ἀκοῦσαν τὴν ἐκθεσιν τοῦ Ἀρειοπαγίτου Κ. Δ. Γ. Φέδερ, καὶ τὸν εἰσαγγελέα·
Σκεφθέν κατὰ τὸν νόμον·

Ἐπειδὴ ὁ ἀναιρεσίῳ οὔτε παρακάτεθεσε τὸ παράβολον τῶν 50 δραχμ., οὔτε ἀπέδειξε νομίμως τὴν πενίαν του προτείων ἀποδεικτικὸν πενίας, μὴ ἐπικυρωμένον παρὰ τοῦ διοικητοῦ, ὅπως ἀπαιτεῖ τὸ 486 ἀρθ. τῆς ποιν. δικονομίας·

Ἐπειδὴ ἡ ἀπόφασις, τῆς ὁποίας ζητεῖται ἀναίρεσις ἐξεδόθη καὶ ἐδημοσιεύθη τὴν 21 Μαρτ., ἡ δὲ περὶ ἀναίρεσεως ἐκθεσις συνετάχθη τὴν 21 τοῦ αὐτοῦ μηνός, ἄρα μετὰ τὴν παρέλευσιν τῆς νομίμου πρὸς ἀναίρεσιν προθεσμίας·

Διὰ ταῦτα καὶ λαβὸν ὑπ' ὄψιν τὰ ἀρθ. 359, 406, 481, 485, 486 καὶ 487 τῆς ποιν. δικονομίας· ἀπορρίπτει, ὡς ἀπαράδεκτον, τὴν ἀναίρεσεως αἴτησιν τοῦ Ἰω. Κόκκορη, κατοίκου Ἀθηνῶν, ἐξ Ἀργους, ἠτις ἔγεινε κατὰ τῆς ἀπὸ 21 Μαρτ. 1839 καὶ ὑπ' ἀρ. 594 ἀποράσεως τῶν ἐν Ἀθήναις πλημμελειοδικῶν, καταδικάζει τὸν αἰτήσαντα τὴν ἀναίρεσιν εἰς τὸ πρόσκιμον τῶν 50 δραχμῶν καὶ εἰς τὰ ἐξοδα τῆς παρουσίας δίκης δραχ. 16.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις, τὴν 8 Μαΐου τοῦ 1839 ἔτους.

Ἐδημοσιεύθη ἐν Ἀθήναις, τὴν 22 Μαΐου. 1839.

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΠΟΙΝΙΚΗ ΤΛΔ΄.

Περὶ ἀπορρίψεως τῆς περὶ ἀναίρεσεως αἰτήσεως τοῦ παρὰ τοῖς ἐν Πάτραις πλημμελειοδίκαις εἰσαγγελέως, κατὰ τῆς ἀποφάσεως τῶν ἐν Πάτραις πλημμελειοδικῶν.
(Ἀριθ. πρωτοκ. 822).

Τὸ δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου.

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαστῶν Κ. Κ. Χ. Κλονάρη προέδρου, Α. Πολυζωίδου ἀντιπροέδρου, Ἰω. Ἀν. Σωμάκη, Δ. Γ. Φέδερ, Δ. Σκορδίλη, Θ. Μανούση, Διομήδους Κυριακοῦ, καὶ παρόντων τοῦ εἰσαγγελέως Κ. Δ. Γ. Σούτζου καὶ τοῦ γραμματέως Γ. Κ. Ἰσχομάχου.

Συνελθὼν εἰς δημοσίαν συνεδρίασιν τὴν 11 τοῦ ἐνεσῶτος μηνός διὰ τὰ

δικάση τὴν ἐξῆς αἴτησιν ἀναίρεσεως τοῦ παρὰ τοῖς ἐν Πάτραις πλημμελειοδίκαις εἰσαγγελέως·

Ὁ Γεώρ. Γιαννόπουλος δι' ἀναφορᾶς του πρὸς τὸν παρὰ τοῖς ἐν Πάτραις πλημμελειοδίκαις εἰσαγγελέα, κατεμήνυσε τὸν Πέτρον Στρίγκλον καὶ τέσσαρας ἄλλους ὅτι, κατὰ τὴν 7 καὶ 8 Ἀπριλίου π. ε. ἔκλεψαν ἐκ τῆς εἰς τὸ χωρίον Χαϊκάλι βοσκῆς του μίαν δάμαλιν, τὴν ὁποίαν ὁ καταμηνυτὴς εἶχε λάβει παρὰ τοῦ Πέτρου Στρίγκλου δυνάμει συμβιβαστικοῦ ἐγγράφου, καὶ ἑπτὰ πρόβατα ἀνήκοντα εἰς τὸν αὐτὸν καταμηνυτὴν. Κατὰ συνέπειαν τῆς καταμηνύσεως ταύτης, γενομένης τῆς προσηκούσης ἀνακρίσεως, τὸ συμβούλιον τοῦ δικαστηρίου τῶν εἰρημένων πλημμελειοδικῶν παρέπεμψε διὰ βουλεύματός του εἰς τὸ ἀκροατήριον τοῦ αὐτοῦ δικαστηρίου τὸν Πέτρον Στρίγκλον, Χαράλαμπον Στρίγκλον, Δημ. Στρίγκλον καὶ Κωνσ. Κατζανὸν ὡς ὑπαιτίους κλοπῆς ὑπερβαινούσης κατὰ τὴν ἀξίαν τὰς εἴκοσι δραχ., καὶ προβλεπομένης ἀπὸ τὰ ἄρθ. 371, 373 καὶ 376 §. 2 τοῦ ποιν. νόμου. Συζητηθείσης ἀκολούθως τῆς κατηγορίας ἐνώπιον τοῦ ἀκροατηρίου, τὸ εἰρημένον δικαστήριον, μετὰ τὴν ἐξέτασιν διαφόρων μαρτύρων προβληθέντων ὑπὸ τῆς εἰσαγγελίας, ἐξέδωκε τὴν ἀπὸ 13 Μαρτ. ε. ε. καὶ ὑπ' ἀρ. 36 ἀπόφασιν, διὰ τῆς ὁποίας κατεδίκασε τοὺς προμνημονευθέντας κατηγορουμένους εἰς 8 ἡμερῶν φυλάκισιν καὶ εἰς τὰ ἔξοδα τῆς δίκης. Τῆς ἀποφάσεως ταύτης ἐζήτησεν ἀναίρεσιν ὁ παρὰ τῷ αὐτῷ δικαστηρίῳ εἰσαγγελεὺς· 1. διότι ἐνῶ μετὰ τὴν ἀποπεράτωσιν τῆς ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ περὶ τῆς ἀπόδειξιν διαδικασίας, ὁ εἰρημένος εἰσαγγελεὺς ἀνεκάλεσε τὴν κατηγορίαν, τὸ δικαστήριον ἐκέρυξε τοὺς κατηγορουμένους ἐνόχους κλοπῆς, ἥτοι ἐδίκασε κατηγορίαν μὴ ὑπάρχουσαν πλέον μετὰ τὴν παρὰ τοῦ δημοσίου κατηγοροῦ γενομένην, ὡς εἴρηται, ἀνάκλησιν· 2. διότι ἐνῶ ἡ πράξις, ὡς ἐκ τῆς φύσεώς της ἔφερε χαρακτῆρα αὐτοδικίας, τὸ δικαστήριον θεώρησεν αὐτὴν κλοπὴν καὶ οὕτω ἐρμήνευσεν ἐσφαλμένως τὰ ἄρθ. 371 καὶ 373 τοῦ ποιν. νόμου·

Ἄκουσαν τὴν ἐκθεσιν τοῦ Ἀρειοπαγίτου Κ. Διομήδους Κυριακοῦ, καὶ τὸν εἰσαγγελέα·

Σκεφθὲν κατὰ τὸν νόμον·

Ἐπειδὴ κατὰ τὸν νόμον, ἀφ' οὗ παραπεμφθῆ τις διὰ δικαστικοῦ βουλεύματος εἰς τὸ ἀκροατήριον τῶν πλημμελειοδικῶν ἢ τῶν κακουργιοδικῶν, οἱ εἰσαγγελεῖς δὲν δύνανται νὰ ἐμποδίσωσι τὴν ἐκτέλεσιν τοῦ εἰρημένου βουλεύματος, εἰ μὴ διὰ τῶν ἐνδίκων τῆς ἀνακοπῆς καὶ τῆς ἀναίρεσεως μέσων, οὐχὶ δὲ καὶ διὰ τῆς ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ γινομένης ἀνακλήσεως, ἥτις μὴ διατατομένη περὶ οὐδενὸς νόμου ὡς μέσον κηταργήσεως τῶν βουλευμάτων δὲν δύναται ν' ἀποσπάσῃ ἀπὸ τὰ δικαστήρια τὴν κατηγορίαν, τῆς ὁποίας ἐπιλήφθησαν ἤδη κατὰ συνέπειαν βουλεύματος· ἐπομένως τὸ δικαστήριον τῶν ἐν Πάτραις πλημμελειοδικῶν ἐπιληφθὲν διὰ τοῦ ὑπ' ἀρ. 540 (1896) βουλεύματός του τῆς κατὰ τοῦ Πέτρου Στρίγκλου, Χαράλαμπου Στρίγκλου,

Δημ. Στρίγκλου καὶ Κωνσ. Κατζάνου κατηγορίας, ὄφειλε νὰ δικάσῃ αὐτήν, καὶ μὴ ἐνδόσαν εἰς τὴν ἀνακλήσεως αἴτησιν τοῦ εἰσαγγελέως, ἔπραξε σύμφωνα μὲ τὰ καθήκοντά του.

Ἐπειδὴ ἡ πράξις τῶν κατηγορουμένων ὁποῖαν τὴν ἐβεβαίωσεν τὸ δικαστήριον τῶν ἐν Πάτραις πλημμελειοδικῶν κατὰ τὰς ἐνώπιον αὐτοῦ προσαχθείσας ἀποδείξεις, φέρει ὅλα τὰ χαρακτηριστικὰ τῆς κλοπῆς· ἐπομένως δὲν ἔρμηνευθησαν ψευδῶς τὰ ἄρθ. 371 καὶ 373 τοῦ ποιν. νόμου· ἂν δὲ τὸ εἰρημένον δικαστήριον κακῶς ἐσάθμισε τὰς ἀποδείξεις, ἡ ἔρευνα τούτου διαφεύγει τὴν δικαιοδοσίαν τοῦ Ἀρείου Πάγου.

Διὰ ταῦτα ἀπορρίπτει τὴν ἀναιρέσεως αἴτησιν τοῦ παρὰ τοῖς ἐν Πάτραις πλημμελειοδικαῖς ἀντεισαγγελέως, ἧτις ἔγεινε κατὰ τῆς ἀπὸ 13 Μαρτ. ε. ε. καὶ ὑπ' ἀρ. 36 ἀποφάσεως τῶν ἐν Πάτραις πλημμελειοδικῶν, καὶ ἀποφασίζει τὰ ἔξοδα τῆς παρούσης δίκης νὰ λογισθῶσιν εἰς θάρος τοῦ δημοσίου.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις, τὴν 12 Μαΐου. 1839.

Ἐδημοσιεύθη ἐν Ἀθήναις, τὴν 22 Μαΐου. 1839.

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΠΟΙΝΙΚΗ ΤΛΕ.

Περὶ ἀπορρίψεως τῆς περὶ ἀναιρέσεως αἰτήσεως τῆς Μαρίας Ἰακώβου Βάρφη, καὶ τῆς τοῦ Παναγῆ Ἀννίνου, κατὰ τῶν ἀποφάσεων τῶν ἐν Μεσολογγίῳ πλημμελειοδικῶν.

(Ἀριθ. πρωτοκ. 823.)

Τὸ δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου.

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαστῶν Κ. Κ. Χ. Κλονάρη προέδρου, Α. Πολυζωῖτου ἀντιπροέδρου, Ἰω. Ἀν. Σωμάκη, Δ. Γ. Φέδερ, Δ. Σκορδίλη, Θ. Μανούση, Διομήδους Κυριακοῦ, καὶ παρόντων τοῦ εἰσαγγελέως Κ. Δ. Γ. Σούτζου καὶ τοῦ γραμματέως Γ. Κ. Ἰσχομάχου.

Συνελθὼν εἰς δημοσίαν συνεδρίασιν τὴν 11 Μαΐου ε. ε. διὰ νὰ δικάσῃ τὴν ἐξῆς αἴτησιν ἀναιρέσεως τοῦ Παναγῆ Ἀννίνου κατοικοῦ Μεσολογγίου, παρασταθέντος διὰ τοῦ πληρεξουσίου του δικηγόρου Ἰω. Γ. Τυπάλδου, καὶ τῆς Μαρίας Ἰακώβου Βάρφη κατοικοῦ τῆς αὐτῆς πόλεως.

Κατ' ἐγκλήσιν τοῦ Ἰακώβου Βάρφη, λοχαγοῦ τῶν ἐπιτελῶν τῆς ὀροφυλακῆς Ἀκαρνανίας, εἰσῆχθησαν εἰς δίκην ἢ σύζυγος αὐτοῦ Μαρία καὶ ὁ Παναγῆς Ἀννίνος ἀνθυπολοχαγὸς εἰς τὸ 2 τάγμα τῆς γραμμῆς, καὶ παρεπέμφθησαν εἰς τὸ ἀκροατήριον τοῦ ἐν Μεσολογγίῳ δικαστηρίου τῶν πλημμελειοδικῶν, διὰ τοῦ ἀπὸ 10 Φεβρουαρ. 1839 ὑπ' ἀρ. 258 βουλευμάτος τῶν ἐν Ἀθήναις ἐφετῶν, ὡς αὐτουργοί, ἡ μὲν Μαρία Ἰακώβου Βάρφη, ὅτι κατὰ τοὺς μῆνας Μάϊον, Ἰούνιον καὶ Ἰούλιον 1838 παρεβίασε διὰ μοιχείας τὴν περὶ τὸν γάμον πίστιν, ὁ δὲ Παναγῆς Ἀννίνος, ὅτι ἐν γνώσει καὶ ἐκ προθέσεως

ὕπεσῆριξε διὰ τῆς συνδρομῆς του τὴν πράξιν ταύτην ἢ ἡ Μαρία δὲν ἐδύνατο νὰ φέρῃ εἰς πέρας ἄνευ τούτου·

Εἰς τὴν ἐπὶ ἀκροατηρίου συζήτησιν παρασταθέντος τοῦ Ἰακώβου Βάρφη ὡς πολιτικῶς ἐνάγοντος διὰ τοῦ πληρεξουσίου του, καὶ γενομένης ἐνστάσεως κατὰ τῆς ἐπεμβάσεώς του εἰς τὴν δίκην ἀπὸ μέρος τῶν κατηγορουμένων, τὸ δικαστήριον τῶν πλημμελειοδικῶν ἀπέρριψε διὰ τῆς ὑπ' ἀρ. 26 ἀπὸ 7 Ἀπριλίου 1839 παρεμπιπτούσης ἀποφάσεως τὴν ἐνστασιν τῶν κατηγορουμένων. Συζητηθείσης δὲ μετέπειτα τῆς οὐσίας τῆς ὑποθέσεως, τὸ δικαστήριον ἐκήρυξε τοὺς κατηγορουμένους ἐνόχους τῆς ἄνω ρηθείσης πράξεως, ἕνεκα τῆς ὁποίας εἰσήχθησαν εἰς δίκην, καὶ κατεδίκασεν αὐτοὺς εἰς φυλάκισιν τριῶν μηνῶν, καὶ εἰς τὰ ἐξοδα τῆς δίκης, ἀπέρριψε δὲ τὴν περὶ ἀποζημιώσεως αἰτήσιν τοῦ Ἰακώβου Βάρφη. Τῆς ὀριστικῆς ταύτης καὶ τῶν ὑπ' ἀρ. 26, 27, καὶ 28 παρεμπιπτουσῶν ἐζήτησαν τὴν ἀναίρεσιν οἱ καταδικασθέντες· ὁ μὲν Παναγῆς Ἄννινος δι' ἐκθέσεως γενομένης τὴν 13 Ἀπριλ. ε. ε. καὶ ἐμπεριεχοῦσης τοὺς ἐξῆς λόγους· 1. ὅτι τὸ δικαστήριον τῶν πλημμελειοδικῶν, παραδεχθὲν τὸν Ἰακώβον Βάρφη ὡς πολιτικῶς ἐνάγοντα κατὰ τῆς συζύγου του, κατὰ τῆς ὁποίας, διαρκοῦντος τοῦ γάμου, δὲν ἔχει ἀγωγὴν, παρεβίασε τὸν κανόνα τοῦ δικαίου, « ὅτι οὐδεὶς δύναται ἀποκτᾶν πλείονα ἀφ' ὅσα ἔχει δικαιώματα »· 2. ὅτι τὸ δικαστήριον παρεβίασε τὸ 302 ἄρθ. τῆς ποιν. δικονομίας καὶ τὸ 501 ἄρθρ. τῆς πολιτ. δικονομίας· 3. ὅτι τὸ δικαστήριον, δικάσαν περὶ ἀπαιτήσεων, αἰτινες δὲν εἶναι ἄμεσος συνέπεια τῆς κατηγορηθείσης πράξεως, ἐδίκασεν ἀναρμοδίως, καὶ ἔπραξεν ὑπέρβασιν τῶν καθηκόντων· 4. ὅτι ὁ πρόεδρος τοῦ δικαστηρίου, ἀποποιθεὶς νὰ δώσῃ τὸν λόγον εἰς τὸν συνήγορον τοῦ ἀναιρεσειόντος, ζήτησαντα νὰ ὑποσηρίξῃ τὴν παρὰ τῆς Μαρίας Βάρφη προταθεῖσαν ἐνστασιν τοῦ ἀπαραδέκτου τῆς πολιτικῆς ἀγωγῆς, περιώρισε τὸ δικαίωμα τῆς ὑπερασπίσεως· 5. ὅτι ὁ γάμος τῆς Μαρίας Βάρφη μετὰ τοῦ Ἰακώβου Βάρφη, ὡς προερχόμενος ἐκ διγαμίας, δὲν ἔχει νόμιμον κῦρος, ἐπομένως τὸ δικαστήριον ἐφήρμωσε κατὰ τοῦ ἀναιρεσειόντος ἐσφαλμένως τὸ 286 ἄρθρον· 6. ὅτι τὸ δικαστήριον, διαίρεσαν τὴν ὁμολογίαν τῆς κατηγορουμένης, παρεβίασε τὸν περὶ τοῦ ἀδικοῦ τῆς ὁμολογίας νόμον· 7. ὅτι ὁ ἀναιρεσειῶν, μὴ ὢν ἐγγαμος, δὲν ἐδύνατο νὰ παραβιάσῃ τὴν περὶ τὸν γάμον πίσιν, οὔτε ἐδύνῃτο νὰ καταδικασθῇ ὡς συνεργὸς τοιαύτης πράξεως. Ἡ δὲ Μαρία Βάρφη ἐζητήσατο ὡσαύτως τὴν 14 Ἀπριλ. τὴν ἀναίρεσιν τῶν ὑπ' ἀρ. 26, 27 28 καὶ 29 ἀποφάσεων τοῦ ἐν Μεσολογγίῳ πλημμελειοδικείου διὰ τοὺς εἰς τὴν ἐπὶ τούτῳ γενομένην ἐκθεσιν ἀναφερομένους λόγους. Ὁ παρὰ τῷ Ἀρείῳ Πάγῳ εἰσαγγελεὺς εἰσάγων τὰς δύο περὶ ἀναιρέσεως αἰτήσεις, ἐζητήσατο τὴν ἀπόρριψιν τῆς αἰτήσεως τῆς Μαρίας Βάρφη, διότι δὲν κατέθεσε τὸ νόμιμον πρᾶξιον, οὔτε ἀπέδειξε τὴν πεινίαν τῆς·

Ἀκούσαν τὴν ἔκθεσιν τοῦ Ἀρειοπαγίτου Κ. Δ. Γ. Φέδερ, τὸν δικηγόρον Ἰω. Τυπάλδον καὶ τὸν εἰσαγγελέα αἰτήσαντα τὴν ἀναίρεσιν τῆς ὑπ' ἀρ. 29 ἀποφάσεως τῶν ἐν Μεσολογίῳ πλημμελειοδικῶν, διότι γενομένης ἐνστάσεως παρὰ τοῦ Π. Ἀννίνου περὶ ἀκυρότητος τοῦ μετὰ τοῦ Ἰακώβου Βάρφη δευτέρου γάμου τῆς Μαρίας, τὸ πλημμελειοδικεῖον ἀντὶ νὰ παραπέμψῃ τὴν ἐκδίκασιν τοῦ ζητήματος τούτου εἰς τὸ πολιτικὸν δικαστήριον, ἐδίκασεν αὐτὸ ἀναρμοδίως·

Σκεφθὲν κατὰ τὸν νόμον·

Α. Καθόσον ἀφορᾷ τὴν ἀναίρεσίν αἰτήσιν τῆς Μαρίας Βάρφη·

Ἐπειδὴ ἡ ἀναίρεσίον οὔτε παρακατέθεσε τὸ νόμιμον παράβολον, οὔτε ἀπέδειξε νομίμως τὴν πενίαν τῆς, ἐπισυνάψασα εἰς τὴν ἀναίρεσίν αἰτήσιν μόνον ὀρκοδοσίαν, οὐχὶ δὲ καὶ ἀποδεικτικὸν τοῦ δημάρχου, ὅποιον ἀπαιτεῖ τὸ 2 ἐδάφιον τοῦ 486 ἄρθρου, ἐπομένως ἡ αἰτήσις τῆς εἶναι ἀπαράδεκτος κατὰ τὰ ἄρθ. 485, 486 καὶ 487 τῆς ποιν. δικονομίας·

Β'. Καθόσον ἀφορᾷ τὴν αἰτήσιν τοῦ Παναγῆ Ἀννίνου ὡς πρὸς τὸν

1. 2. καὶ 3. ἀναίρεσίν λόγον·

Ἐπειδὴ εἶναι γενικὴ ἀρχὴ τῆς τε πολιτικ. καὶ ποιν. δικονομίας, ὅτι ἄνευ ἐννόμου συμφέροντος δὲν συγχωρεῖται κανὲν ἐνδίκον μέσον· ἐννομον ὅμως συμφέρον τοῦ ἀναίρεσίοντος ὑπάρχει τότε μόνον, ὅταν τὸ διατακτικὸν μέρος τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως ἐμπεριέχῃ ἐπιβλαβῆ εἰς τὸν ἀναίρεσίοντα διάταξιν· ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου τὸ δικαστήριον τῶν ἐν Μεσολογίῳ πλημμελειοδικῶν ἀπέρριψε τὰς αἰτήσεις τοῦ πολιτικῶς ἐνάγοντος· ἄρα ὁ κατηγορούμενος δὲν ἔχει δικαίωμα νὰ ζητήσῃ τὴν ἀναίρεσιν τῆς ῥηθείσης ἀποφάσεως, ἐπὶ λόγῳ ὅτι τὸ δικαστήριον παρεδέχθη τὸν Ἰακώβον Βάρφη ὡς πολιτικῶς ἐνάγοντα·

Ἐπειδὴ ὁ τέταρτος λόγος εἶναι ἀναπόδεικτος, διότι ἐκ τῶν πρακτικῶν τοῦ δικαστηρίου δὲν ἐξάγεται, ὅτι ὁ πρόεδρος τοῦ πλημμελειοδικείου ἀπειρήθη νὰ δώσῃ τὸν λόγον εἰς τὸν συνήγορον τοῦ ἀναίρεσίοντος, ζητήσαντα νὰ ὑποσηρίξῃ τὴν παρὰ τῆς Μαρίας Βάρφη προταθείσαν ἔνστασιν τοῦ ἀπαράδεκτου τῆς πολιτ. ἀγωγῆς, ἀλλ' ἐκ τῶν αὐτῶν πρακτικῶν ἀποδεικνύεται, ὅτι ὁ πρόεδρος ἐμπόδισε τὸν συνήγορον Μανολάτον νὰ ὀμιλήσῃ τότε μόνον, ἀφοῦ ἄλλος ἔλαβεν ἤδη τὸν λόγον· πρὸς τούτοις δὲ ὁ λόγος οὗτος, ὡς ἀναφερόμενος εἰς τὴν πολιτ. ἀγωγὴν εἶναι ἀπαράδεκτος μὴ ὑπάρχοντος ἐννόμου συμφέροντος τοῦ ἀναίρεσίοντος·

Ἐπειδὴ εἶναι γενικὴ ἀρχὴ, ὅτι ὁ ἐπὶ τῆς οὐσίας ὑποθέσεώς τινος ἀρμόδιος δικαστὴς ἔχει τὸ δικαίωμα ν' ἀποφασίσῃ περὶ τῶν ἐνστάσεων, αἰτίνες προτείνονται ἐναντίον τῆς ἀγωγῆς, ἡ δὲ ἀρχὴ αὕτη δὲν ἀποκλείεται διὰ κάμμιᾶς διατάξεως τῆς ποιν. δικονομίας, ἀλλ' ἐφαρμόζεται τόσον μᾶλλον εἰς τὰς ποιν. ὑποθέσεις, διότι ἀλλέως ἡ δικαιοσύνη ἤθελεν ἀνοίξει εἰς τοὺς κατηγορουμένους ὁδὸν εὐχερῆ προφάσεων πρὸς ἀναβολὴν τῆς καταδίκης τῶν·

Ἐπειδὴ, ἂν τὸ ἄρθ. 11 τῆς πολιτ. δικονομίας διατάττει, ὅτι κατ' ἐξαιρέσειν ἀποφασίζουσι τὰ πολιτικὰ δικαστήρια προηγουμένως περὶ τῆς πολιτικῆς ἀγωγῆς, ὁσάκις ἡ πολιτικὴ δίκη ἀποτελεῖ ζήτημα προδικασικόν, ἀφορῶν τὴν ποιν. δίκην, ἐκ τῆς διατάξεως ταύτης ὅμως δὲν δύναται νὰ παραγάγῃ τις τὴν κατάργησιν τῆς ἀνω θεθείσης ἀρχῆς, διότι τὸ ἄρθρον τοῦτο ὑποθέτει ἀληθῆ πολιτικὴν δίκην καὶ πολιτικὴν ἀγωγὴν, ἄρα δὲν ἐφαρμόζεται εἰς ἀπλῆν ἔνστασιν, γενομένην πρὸς τὸν σκοπὸν ν' ἀπαλλαγῇ ὁ κατηγορούμενος τῆς ποινῆς, οὐχὶ δὲ διὰ νὰ ἐπιδικασθῇ εἰς αὐτὸν πολιτικὴ τις ἀπαίτησις· ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου ὁ Παναγῆς Ἄννινος ἐπρότεινε τὴν ἀκυρότητα τοῦ μεταξὺ Ἰακώβου καὶ Μαρίας Βάρφη γάμου μόνον πρὸς τὸν σκοπὸν διὰ νὰ προσβάλῃ τὸ τοῦ Ἰακώβου Βάρφη δικαίωμα τοῦ ἐγκαλεῖν τὸν κατηγορούμενον, ἐπομένως τὸ ποιν. δικαστήριον ἦτον ἀρμόδιον νὰ δικασῇ περὶ τῆς ἐνστάσεως ταύτης· ἡ δὲ ἀπόρριψις αὐτῆς δικαιολογεῖται ἔτι μᾶλλον, καθότι ὁ ἀναιρεσείων περιορίσθη εἰς τὸ νὰ ἰσχυρισθῇ, ὅτι ὁ μεταξὺ Μαρίας καὶ Ἰακώβου Βάρφη γάμος εἶναι ἀνίσχυρος, ἀλλὰ δὲν συνώδευσε τὴν ἔνστασιν τοῦ ταύτην μὲ κανὲν ἀπὸ τὰ πρὸς ὑποσήμερον αὐτῆς ἐνδεχόμενα μέσα·

Ἐπειδὴ ὁ κανὼν τοῦ ἀδικαιετοῦ τῆς ὁμολογίας καθιεροῦται μόνον ἀπὸ τὴν πολιτικὴν δικονομίαν καὶ διὰ πολιτικὰς ὑποθέσεις, πρὸς τούτοις δὲ καὶ ἂν ἦτον ἐφαρμοστέος εἰς ποινικὰς δίκας, δὲν ἐδύνατο νὰ ληφθῇ ὑπ' ὄψιν ὁ εἰς αὐτὸν ἀναφερόμενος ἀναιρεσεως λόγος, διότι ὁ ἀναιρεσείων δὲν ἐκθέτει, εἰς τί συνίσταται ἡ προτεινομένη παράνομος διαίρεσις τῆς ὁμολογίας τῆς Μαρίας Βάρφη·

Ἐπειδὴ ἐκ τῆς διατάξεως τοῦ 286 ἄρθ. τοῦ ποιν. νόμου, ἣτις φέρει, ὅτι γενομένης τῆς μοιχείας μεταξὺ ἐγγάμου τινὸς καὶ γυναικὸς ὑπάνδρου, ἡ πράξις λογίζεται κατ' ἀμφοτέρων ὡς ἰδιαιτέρα ἐπιβλαβερτικὴ αἰτία, δηλοῦται ἀποχρώντως, ὅτι ὁ νομοθέτης δὲν εἶχε σκοπὸν νὰ ἀφήσῃ ἀτιμώρητον τὸν εἰς τὴν μοιχείαν συμπράξαντα ἄγαμον, ἀλλ' ὅτι εἰς αὐτὸν ἐφαρμόζονται μόναι αἱ γενικαὶ περὶ συνεργῶν διατάξεις· τὸ δὲ δικαστήριον τῶν ἐν Μεσολογγίῳ πλημμελειοδικῶν θεωρῆσαν τὸν Π. Ἄννινον ὡς συνεργὸν εἰς τὴν πράξιν τῆς μοιχείας, ἄνευ τοῦ ὁποίου αὕτη δὲν ἐδύνατο νὰ πραγματοποιηθῇ, καὶ διὰ τοῦτο τιμωρητέον ὡς αὐτοῦ ῥγὸν κατὰ τὸ 2 ἐδάφ. τοῦ 56 ἄρθ., ἐφάρμοσεν ὀρθῶς τὸν νόμον·

Διὰ ταῦτα ἀπορρίπτει, ὡς ἀπαράδεκτον, τὴν ἀναιρεσεως αἴτησιν τῆς Μαρίας Ἰακώβου Βάρφη κατοικοῦ Μεσολογγίου, ἣτις ἔγεινε κατὰ τῶν ἀπὸ 7 καὶ 10 Ἀπριλ. ε. ε. καὶ ὑπ' ἀριθμ. 26, 27, 28 καὶ 29 ἀποφάσεως τῶν ἐν Μεσολογγίῳ πλημμελειοδικῶν καὶ τὴν καταδικάζει εἰς πρόσμιον 50 δραχ., ἀπορρίπτει δὲ καὶ τὴν ἀναιρεσεως αἴτησιν τοῦ Παναγῆ Ἄννίνου κατοικοῦ Μεσολογγίου, ὡς ἀνυποσήμερον, ἣτις ἔγεινε κατὰ τῶν ἀνωτέρω τεσσάρων

ἀποφάσεων τῶν ἐν Μεσολογγίῳ πλημμελειοδικῶν ἀπὸ 7 καὶ 10 Ἀπριλίου ε. ε. καὶ ὑπ' ἀρ. 26, 27, 28 καὶ 29, καὶ καταδικάζει αὐτὸν εἰς πρόσμιμον 50 δραχ., ἀμφοτέρους δὲ τοὺς αἰτήσαντας τὴν ἀναίρεσιν εἰς τὰ δικαιώματα τῆς παρούσης δίκης δραχ. 40.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις, τὴν 19 Μαΐου 1839.

Ἐδημοσιεύθη ἐν Ἀθήναις, τὴν 19 Ἰουνίου 1839.

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΠΟΙΝΙΚΗ ΤΑΣ'.

Περὶ ἀποφύσεως τῆς περὶ ἀναίρεσεως αἰτήσεως τοῦ παρὰ τοῖς ἐν Καλάμαις πλημμελειοδικαῖς εἰσαγγελέως, κατὰ τοῦ βουλευμάτος τοῦ συμβουλίου τῶν ἐν Καλάμαις πλημμελειοδικῶν.

(Ἀριθ. πρωτοκ. 824.)

Τὸ δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου.

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαστῶν Κ. Κ. Χ. Κλονάρη προέδρου, Α. Πολυζωΐτου ἀντιπροέδρου, Ἰω. Ἀν. Σωμάκη, Δ. Γ. Φέδερ, Δ. Σκληροδίλη, Θ. Μανούση, Διομήδους Κυριακοῦ, καὶ παρόντων τοῦ εἰσαγγελέως Κ. Δ. Γ. Σούτζου καὶ τοῦ γραμματέως Γ. Κ. Ἰσχυράγου.

Συνελθὸν εἰς δημοσίαν συνεδρίασιν τὴν 18 Μαΐου ε. ε. διὰ νὰ δικάσῃ τὴν ἐξῆς αἴτησιν ἀναίρεσεως τοῦ παρὰ τοῖς ἐν Καλάμαις πλημμελειοδικαῖς εἰσαγγελέως.

Κατὰ τὴν 13 Αὐγ. π. ε. οἱ δημοτικοὶ σύμβουλοι Κυπαρισσίας, Διονύς. Κατζαρὸς, Δημ. Χριστόπουλος, Ἰω. Ρόμπου, Κωνσ. Δημόπουλος, Γεράσιμος Πονηρὸς, Κανέλλος Σταθόπουλος, Καλόγηρος Παππαδόπουλος, Παναγῆς Κορακόπουλος, Σ. Παχῆς καὶ Εὐστάθιος Ἱερεὺς, ὑπέγραψαν ἐνδεικτικὸν δι' οὗ ἐδηλοποιοῦν, ὅτι ὁ Μῆτρος Ἀνασασόπουλος ἀντισυνταγματάρχης τῆς Βασ. Ἑλλ. φάλαγγος, δημότης Κυπαρισσίας, εἶναι ἀκτήμων καὶ ἐνδεὴς, ὅτι δὲν γνωρίζει κανέν ἐπιτήδευμα ἢ ἐπάγγελμα ἐξ οὗ νὰ οἰκονομῇ τὰ πρὸς τὸ ζῆν ἀναγκαῖα του, καὶ ὅτι ἄχρι τοῦδε προσπορίζεται τὰ ἐξοδά του ἀπὸ ἐνοικιάσεις προσόδων διὰ τῆς συνδρομῆς τῶν συγγενῶν του, ὅθεν δίδεται τὸ παρὸν πιστοποιητικὸν ἐνδείας ἔγγραφον διὰ νὰ τῷ χρησιμεύσῃ εἰς τὴν ἀπόκτησιν τῶν ὠφελιμμάτων τῶν χορηγουμένων πρὸς τοὺς τοιοῦτους ἐνδεεῖς ἀξιωματικούς τῆς φάλαγγος ἀπὸ τὸ Β. Διάταγμα τῆς 2 Μαΐου 1838. Τὸ ἐνδεικτικὸν τοῦτο ὁ διοικητὴς Τριφυλίας, πρὸς τὸν ὁποῖον ἐσχάλη διὰ νὰ βεβαιωθῇ παρ' αὐτοῦ, διεύθυνεν πρὸς τὴν ἐπὶ τῶν Στρατιωτικῶν Γραμματείαν τῆς Ἐπικρατείας, ἀναφέρον ὅτι ὁ εἰρημένος ἀντισυνταγματάρχης ὄχι μόνον δὲν εἶναι ἄπορος καὶ ἐνδεὴς, ἀλλ' ἐξιναντίως μάλιστα εἶναι εἰς ἐκ τῶν εὐκαταστατοτέρων τῆς Κυπαρισσίας μὲ ἀκρετα ἀκίνητα καὶ κινητὰ κτήματα, καὶ ὅτι τὸ δημοτικὸν συμβούλιον ἐκδόσαν ἐν τοιοῦτον ἀποδεικτικὸν, ἠδίκησεν

τὴν συνείδησίν του καὶ παρεκτρέπη τοῦ ὄρκου καὶ τῶν καθηκόντων του. Ταυτοχρόνως ὁ Β. Ν. Λεωνέλης δι' ἀναφορᾶς του πρὸς τὴν Α. Μ. ἀνήγγει-
 λεν ὅτι τὸ περὶ οὗ ὁ λόγος ἀποδεικτικὸν ἐξεδόθη πρὸς Ἑλλάδα τοῦ δημοσίου
 βεβαιῶν ψευδῆ πράγματα, διότι ὁ Μῆτρος Ἀναστασόπουλος, εἶναι οὐκ ἀκατα-
 στατότερος πάντων τῶν κατοίκων τῆς Τρυφιλίας. Κατὰ συνέπειαν τούτων
 οἱ ὑπογράψαντες τὸ ἀνωτέρω ἐνδεικτικὸν καθυπεδλήθησαν εἰς ἀνάκρισιν, καὶ
 ἀκολούθως ὁ εἰσαγγελεὺς τοῦ ἐν Καλάμαις δικαστηρίου τῶν πλημμελειοδι-
 κῶν εἰσήγαγε τὴν ὑπόθεσιν εἰς τὸ συμβούλιον τοῦ αὐτοῦ δικαστηρίου καὶ ἐ-
 πρότεινεν· ἄ. νὰ ἀναπεμφθῆ αὕτη εἰς τὸ κατὰ τὴν περιφέρειαν τῶν ἐν Ναυ-
 πλίῳ ἐφετῶν κακουργιοδικεῖον διὰ νὰ δικασθῶσι παρ' αὐτοῦ τὰ ὑπογράψαν-
 τα μέλη τοῦ δημοτικοῦ συμβουλίου ὡς βεβαιώσαντα διὰ τῆς ἀπὸ 13 Αὐγ.
 1838 πράξεώς των πράγματα μὴ ἀληθῆ ὡς ἀληθῆ, ἐπὶ σκοπῷ νὰ περιποι-
 ῆσουν ἀθέμιτον ὠφέλειαν εἰς τὸν ἀντισυνταγματάρχην Ἀναστασόπουλον,
 ἐπὶ παραβιάσει τοῦ ἄρθ. 255 συνδυασμένου μετὰ τὸ 493 τοῦ ποιν. νόμου, καὶ
 β'. νὰ διαταχθῆ ἡ φυλάξις αὐτῶν. Τὸ συμβούλιον τοῦ εἰρημένου δικαστη-
 ρίου διὰ τοῦ ἀπὸ 3 Ἀπριλ. 1839 ὑπ' ἀρ. 138 βουλευμάτος του ἀπεφάνη-
 το, ὅτι δὲν ὑπάρχει ἀφορμὴ πρὸς κατηγορίαν κατὰ τῶν εἰρημένων δημο-
 τικῶν συμβούλων. Τοῦ βουλευμάτος τούτου ἐζήτησε τὴν ἀναίρεσιν ὁ παρὰ
 τοῖς ἐν Καλάμαις πλημμελειοδίκαις εἰσαγγελεὺς, διότι τὸ δικαστήριον ψευ-
 δῶς ἠρμήνευσε τὴν διάταξιν τοῦ ἄρθ. 493, ἡ ὁποία, ἀφορῶσα ὅλας τὰς ἐν
 τῷ ποιν. νόμῳ ἐνδιαλαμβανομένας περιπτώσεις καὶ παραβάσεις, ἐφαρμόζε-
 ται καὶ εἰς τὴν παρὰ τοῦ ἄρθ. 255 προνοουμένην. Ὁ δὲ παρὰ τῷ Ἀρείῳ Πά-
 γῳ εἰσαγγελεὺς κλητεύσας κατὰ νόμον τοὺς ἀναιρεσιβλήτους εἰσήγαγε τὴν
 περὶ ἀναίρεσεως ταύτην αἴτησιν διὰ νὰ συζητηθῆ καὶ δικασθῆ κατὰ νόμον·

Ἀκοῦσαν τὴν ἐκθεσιν τοῦ ἀντιπροέδρου Κ. Α. Πολυζωΐδου, καὶ τὸν εἰ-
 σαγγελέα·

Σκεφθέν κατὰ τὸν νόμον·

Ἐπειδὴ κατὰ τὸ 493 ἄρθ. τοῦ ποιν. νόμου τιμωροῦνται ἐπίσης μετὰ τοὺς
 λοιποὺς ἄλλους τῶν ἐν αὐτῷ καταλεγομένων ὑπαλλήλων καὶ οἱ δημοτικοὶ
 ὑπάλληλοι, ὅταν οὗτοι πράττωσι ὅσας ὁ νόμος προνοεῖ παραβάσεις τῶν περὶ
 τὴν ὑπηρεσίαν καθηκόντων των, ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου οἱ δημοτικοὶ σύμ-
 βουλοι τῆς Κυπαρισσίας καί τοι κατηγορηθέντες, ὅτι διὰ τοῦ ὁποίου ἐξέδω-
 καν πιστοποιητικὸν ἐγγράφου, δυνάμει τοῦ ἀπὸ 20 Μαΐου 1838 Β. Δια-
 τάγματος, περὶ τῆς ἀκτημοσύνης τοῦ ἀντισυνταγματάρχου Μῆτρου Ἀνα-
 στασοπούλου, ἐπεμαρτύρησαν πρᾶγμα μὴ ἀληθές ὡς ἀληθές, περίσασιν, τὴν
 ὁποίαν προνοεῖ τὸ 255 ἄρθ. τοῦ ποιν. νόμου, ἀλλ' ὅμως, ὡς ἐκ τοῦ προσβαλ-
 λομένου αὐτοῦ βουλευμάτος τῶν ἐν Καλάμαις πλημμελειοδικῶν γίνεται δῆ-
 λον ὅτι, δὲν ἔπραξαν τοῦτο, εἰ μὴ ζηριζόμενοι εἰς πραγματικὰ διδόμενα πείθον-
 τα περὶ τῆς ἀκτημοσύνης τοῦ ἀντισυνταγματάρχου Ἀναστασοπούλου, καὶ
 ὅχι θέλοντες ἐν γνώσει νὰ παραμορφώσωσι τὴν ἀλήθειαν, μόνον δὲ ἢ ἐν γνώ-

σει θεδαίωσις μὴ ἀληθοῦς ὡς ἀληθοῦς πράγματος φέρει ἐγκληματικὸν χαρακτήρα, κατὰ τὴν ρητὴν διάταξιν τοῦ εἰρημένου 255 ἄρθρ., ὡς τὸ δικαστήριον εἰς τοῦ ὁποίου τὴν ἀρμοδιότητα ἀνήκει νὰ σταθμίση τὰ πραγματικὰ ἀντικείμενα, δὲν ἠρμήνευσε κακῶς τὸ 493 ἄρθ. τοῦ ποιν. νόμου, θεωρήσαν τὴν κατηγορηθεῖσαν πράξιν ὡς μὴ κολάσιμον·

Διὰ ταῦτα, δικάζον κατ' ἐρήμην, ἀπορρίπτει τὴν ἀναιρέσεως αἴτησιν τοῦ παρὰ τοῖς ἐν Καλάμαις πλημμελειοδίκαις εἰσαγγελέως, ἥτις ἔγεινε κατὰ τοῦ ἀπὸ 3 Ἀπριλ. ε. ε. καὶ ὑπ' ἄρ. 138 βουλευμάτος τοῦ συμβουλίου τῶν ἐν Καλάμαις πλημμελειοδικῶν, καὶ ἀποφασίζει τὰ ἐξόδα τῆς παρουσίας δίκης νὰ λογισθῶσιν εἰς βάρος τοῦ δημοσίου.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις, τὴν 19 Μαΐου 1839.

Ἐδημοσιεύθη ἐν Ἀθήναις, τὴν 25 Μαΐου. 1839.

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΠΟΙΝΙΚΗ ΤΑΞ΄.

Περὶ ἀπορρίψεως τῆς περὶ ἀναιρέσεως αἰτήσεως τοῦ Ἀνδριανοῦ Γεωρ. Μουγκούση, κατὰ τῆς ἀποφάσεως τῶν ἐν Ναυπλίῳ κακούργιοδικῶν.

(Ἀριθ. πρωτοκ. 825).

Τὸ δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου·

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαστῶν Κ. Κ. Χ. Κλονάρη προέδρου, Α. Πολυζωΐδου ἀντιπροέδρου, Ἰω. Ἀντωνίου Σωμάκη, Δ. Γ. Φέδερ, Δ. Σχορδίλη, Θ. Μανούση, Διομίδους Κυριακοῦ, καὶ παρόντων τοῦ εἰσαγγελέως Κ. Δ. Γ. Σοῦτζου, καὶ τοῦ γραμματέως Γ. Κ. Ἰσχομάχου·

Συνελθόν εἰς δημοσίαν συνεδρίασιν τὴν 22 Μαΐου ε. ε. διὰ νὰ δικάσῃ τὴν κατὰ τῆς ἀπὸ 20 Ἀπριλ. ε. ε. ὑπ' ἄρ. 48 ἀποφάσεως τῶν ἐν Ναυπλίῳ συνέδρων αἴτησιν ἀναιρέσεως τοῦ Ἀνδριανοῦ Γ. Μουγκούση·

Ἀκοῦσαν τὸν εἰσαγγελέα προτείναντα ν' ἀπορρίφθῃ ἡ ἀναιρέσεως αἴτησις ὡς ἀπαράδεκτος, δυνάμει τοῦ ἄρθ. 492 τῆς ποιν. δικονομίας, διότι ὁ ἀναιρεσιῶν κλητευθεὶς προσηκόντως δὲν ἐνεφανίσθη·

Λαθὼν ὑπ' ὅψιν τὸ ἀπὸ 1 Μαΐου ε. ε. ἀποδεικτικὸν τοῦ κλητῆρος τῶν ἐν Ναυπλίῳ πρωτοδικῶν Κ. Φραγκούλη·

Σκεφθὲν κατὰ τὸν νόμον·

Ἐπειδὴ, κατὰ τὸ ἐδάφ. 2 τοῦ 492 ἄρθρ. τῆς ποιν. δικονομίας συνδυασμένον μετὰ τὸ ἀπὸ 22 Ἰανουαρ. 1837 Βασ. Διάταγμα, μὴ ἐμφανισθέντος εἰς τὸ ἀκροατήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου κατὰ τὴν προσδιορισμένην δικάσιμον ἡμέραν τοῦ τὴν ἀκύρωσιν αἰτοῦντος, ἢ τοῦ ἐπιτρόπου αὐτοῦ, τὸ δικαστήριον, ἀκοῦσαν τὸν εἰσαγγελέα, ἀπορρίπτει τὴν αἴτησιν, καὶ καταδικάζει τὸν ἡττηθέντα εἰς τὸ νόμιμον πρόσιμον καὶ εἰς τὴν πληρωμὴν τῶν ἐξόδων· ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου ὁ αἰτήσας τὴν ἀναίρεσιν Ἀνδριανὸς Γεωργίου Μουγκούσης

κλητευθείς προσηκόντως δὲν ἐνεφανίσθη, καὶ τοι παρελθούσης τῆς πρὸς αὐτὸν δοθείσης νομίμου προθεσμίας·

Διὰ ταῦτα ἀπορρίπτει, ὡς ἀπαράδεκον, τὴν ἀναίρεσews αἴτησιν τοῦ Ἀνδριανοῦ Γεωργ. Μουγκούση, κατοίκου Σκαφιδακίου τῆς ἐπαρχίας Ἄργους, ἣτις ἔγεινε κατὰ τῆς ἀπὸ 20 Ἀπριλ. ε. ε. καὶ ὑπ' ἀρ. 48 ἀποφάσεως τῶν ἐν Ναυπλίῳ κακουργιοδικῶν, καὶ καταδικάζει τὸν αἰτήσαντα τὴν ἀναίρεσιν εἰς τὰ δικαιώματα τῆς παρούσης δίκης δραχ. 15.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις, τὴν 22 Μαΐου. 1839.

Ἐδημοσιεύθη ἐν Ἀθήναις, τὴν 5 Ἰουν. 1839.

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΠΟΙΝΙΚΗ ΤΑΪ.

Περὶ ἀναίρεσews τῆς ἀποφάσεως τῶν ἐν Σύρῳ πλημμελειοδικῶν, καὶ παραπομπῆς τῆς υποθέσεως εἰς τὸ ἐν Χαλκίδι δικαστήριον τῶν πλημμελειοδικῶν πρὸς νέαν συζήτησιν.

(Ἄριθ. πρωτοκ. 826.)

Τὸ δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου·

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαστῶν Κ. Κ. Χ. Κλονάρη προέδρου, Α. Πολυζωΐδου ἀντιπροέδρου, Ἰω. Ἀντ. Σωμάκη, Δ. Γ. Φέδερ, Δ. Σκορδίλη, Θ. Μανούση, Διομήδους Κυριακοῦ, καὶ παρόντων τοῦ εἰσαγγελέως Κ. Δ. Γ. Σούτζου, καὶ τοῦ γραμματέως Ρ. Κ. Ἰσχομάχου·

Συνελθὼν εἰς δημοσίαν συνεδρίασιν τὴν 22 Μαΐου ε. ε. διὰ νὰ δικάσῃ τὴν ἐξῆς αἴτησιν ἀναίρεσews τῆς Ἑλένης Τζιβούλενας καὶ Στρατῆ Κότζιφα, ἀμφοτέρων κατοίκων Ἐρμουπόλεως, παρασθεντῶν διὰ τοῦ ἐξ ἐπαγγέλματος διορισθέντος συνηγόρου τῶν Α. Πετζάλη δικηγόρου·

Ὁ Κωνσ. Καβαλιώτης κάτοικος Σύρου, ἐγκάλεσε τὴν σύζυγόν του Ἑλένην Τζιβούλενα καὶ τὸν Στρατῆν Κότζιφαν τὴν μὲν ὡς μοιχαλίδα, τὸν δὲ ὡς συναίτιον· ἐπὶ τῆς μηνύσεως ταύτης γενομένης ἀνακρίσεως, ἀναπέμφθησαν οἱ κατηγορούμενοι διὰ βουλεύματος εἰς τὸ ἀκροατήριον τῶν ἐν Σύρῳ πλημμελειοδικῶν, καὶ τὸ δικαστήριον τοῦτο διὰ τῆς ὑπ' ἀρ. 45 καὶ ἀπο 2 Μαΐου ε. ε. ἀποφάσεώς του κηρύξαν τὸν Στρατῆν Κότζιφαν καὶ τὴν Ἑλένην Τζιβούλενα ἐνόχους τοῦ, ὅτι κατὰ τὸ παρελθὸν ἔτος παρέβησαν διὰ μοιχίας τὴν περὶ τὸν γάμον πίσιν, κατεδίκασεν τὴν μὲν Ἑλένην Τζιβούλενα εἰς φυλάκισιν μηνῶν τεσσάρων, τὸν δὲ Στρατῆν Κότζιφαν εἰς φυλάκισιν μηνῶν τριῶν. Τῆς ἀποφάσεως ταύτης ἐζήτησαν οἱ καταδικασθέντες τὴν ἀναίρεσιν, διότι τὸ πλημμελειοδικεῖον Σύρου ἐφήρμοσε καὶ ἠρμήνευσε ἐσφαλμένως τὸ 286 ἄρθ. τοῦ ποιν. νόμου, καὶ διότι ἡ ἀπαγγελία τῆς ἀποφάσεως δὲν ἔγεινε δημοσίως ἀλλὰ κεκλεισμένων τῶν θυρῶν·

Ἀκούσαν τὴν ἐκθεσιν τοῦ Ἀρειοπαγίτου Κ. Δ. Σκορδίλη, τὸν δικηγόρον Α. Πετζάλην συνήγορον τῶν ἀναιρεσειόντων, καὶ τὸν εἰσαγγελέα·

Σκεφθὲν κατὰ τὸν νόμον·

Ἐπειδὴ, κατὰ τὸ 78 ἄρθ. τῆς ποιν. δικονομίας, ὅταν ἡ δημοσία συζή-
τησις ἤθελεν εἶναι ἐπιβλαβὴς εἰς τὴν κοινὴν εὐταξίαν καὶ εἰς τὴν χρισθή-
θειαν, τὸ δικαστήριον δύναται μὲν νὰ κάμνη τὴν συζήτησιν κεκλεισμένων
τῶν θυρῶν, ἢ ἀπόφασις ὅμως πρέπει νὰ ἀπαγγέλεται πάντοτε ἐπὶ δημοσί-
ας συνεδριάσεως· ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου, ἀφοῦ ἡ συζήτησις τῆς ὑποθέσεως
ἔγινε κεκλεισμένων τῶν θυρῶν, ἢ ἀπόφασις ὄφειλε κατὰ νόμον νὰ ἀπαγ-
γελθῆ ἐπὶ δημοσίας συνεδριάσεως, ἀλλ' ὅμως οὔτε αὕτη ἢ ἀπόφασις, οὔτε
τὰ πρακτικὰ τῆς συνεδριάσεως παρέχουσι βεβαίωσιν καμμίαν, ὅτι μετὰ
τὴν συζήτησιν, τὸ δικαστήριον ἐπανέφερε τὴν δημοσιότητα κατὰ τὴν ἀπαγ-
γελίαν τῆς ἀποφάσεως, ἐξ ἐναντίας μάλιστα τὰ πρακτικὰ τῆς συνεδριάσεως
φέρουσι, ὅτι ὁ πρόεδρος παρόντων τοῦ ἀντεισαγγελέως, τοῦ γραμματέως,
καὶ τῶν καταδικασθέντων ἀπήγγειλε τὴν ἀπόφασιν, ὅθεν ἀναγκαίως συνά-
γεται, ὅτι παρόντων μόνον τῶν ρηθέντων προσώπων ἔγινε ἡ ἀπαγγελία
τῆς ἀποφάσεως, οὐχὶ δὲ καὶ δημοσίως, ἐπομένως παραβιάσθη ἐκ τούτου ἡ
δημοσιότης τῆς διαδικασίας, καὶ ἡ παραβίασις αὕτη κατὰ τὸ 407 ἄρθ. ἀρ.
5 τῆς ποιν. δικονομίας, φέρει ἀναίρεσιν·

Διὰ ταῦτα ἀναίρει τὴν ἀπὸ 2 Μαΐου. ε. ε. καὶ ὑπ' ἄρ. 45 ἀπόφασιν τῶν
ἐν Σύρῳ πλημμελειοδικῶν, παραπέμπει τὴν ὑπόθεσιν εἰς τὸ ἐν Χαλκίδι δι-
καστήριον τῶν πλημμελειοδικῶν πρὸς νέαν συζήτησιν, ἀποφασίζει τὰ ἔξο-
δα τῆς παρούσης δίκης νὰ λογισθῶσιν εἰς θάρος τοῦ δημοσίου, καὶ διατάτ-
τει νὰ γραφῆ ἡ παρούσα ἀπόφασις εἰς τὸ περιθώριον τοῦ πρωτοτύπου τῆς
ἀναιρεθείσης καὶ νὰ δημοσιευθῆ διὰ τῆς ἐφημερίδος.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις, τὴν 19 Μαΐου τοῦ 1839. ἔτους.
Ἐδημοσιεύθη ἐν Ἀθήναις, τὴν 29 Μαΐου 1839.

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΠΟΙΝΙΚῆ ΤΑΘ'.

Περὶ ἀπορρίψεως τῆς περὶ ἀναίρεσεως αἰτήσεως τοῦ Παναγ. Νικολοπούλου ἢ Γυφτοπαναγιώτου
κλπ. κατὰ τῆς ἀποφάσεως τῶν ἐν Ναυπλίῳ συνέδρων.

(Ἀριθ. πρωτοκ. 837.)

Τὸ δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου.

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαστῶν Κ. Κ. Χ. Κλονόρη προέδρου, Α. Πολυ-
ζωΐδου ἀντιπροέδρου, Ἰω. Ἀντ. Σωμάκη, Δ. Γ. Φέδερ, Δ. Σκορδίλη, Θ.
Μανούση, Διομήδους Κυριακοῦ, καὶ παρόντων τοῦ εἰσαγγελέως Κ. Δ. Γ.
Σούτζου, καὶ τοῦ γραμματέως Γ. Κ. Ἰσχομάχου·

Συνελθὼν εἰς δημοσίαν συνεδρίασιν τὴν 25 Μαΐου ε. ε. διὰ νὰ δικάσῃ
τὴν ἐξῆς αἴτησιν ἀναίρεσεως τῶν Παναγ. Νικολοπούλου ἢ Γυφτοπαναγιώ-
του, Σπύρου Ντέρβα καὶ Γεωρ. Τζουμάκα, κατοίκων ἀπάντων Αἰγίου, παρα-

φαθέντων διὰ τῶν πληρεξουσίων των δικηγόρων Μ. Κ. Μαρίνογλου καὶ Π. Καλλιγᾶ.

Οἱ εἰρημένοι Παναγ. Νικολόπουλος ἢ Γυφτοπαναγιώτης, Σπύρος Ντέρβας καὶ Γεώργ. Τζουμάκας, κατηγορηθέντες ἐπὶ λησείᾳ ἀνεπέμφθησαν διὰ βουλεύματος τοῦ συμβουλίου τῶν ἐν Πάτραις πλημμελειοδικῶν, ἐπικυρωθέντος διὰ βουλεύματος τοῦ συμβουλίου τῶν ἐν Ναυπλίῳ ἐφετῶν εἰς τὸ κατὰ τὴν περιφέρειαν τῶν αὐτῶν ἐφετῶν κακουργιοδικεῖον· εἰσαχθείσης τῆς δίκης εἰς τὸ ἀκροκτῆριον, τὸ δικαστήριον τῶν ἐν Ναυπλίῳ συνέδρων, λαβὼν ὑπ' ὄψιν τὴν ἐτυμηγορίαν τῶν ἐνόρκων, φέρουσαν ὅτι, «ναὶ, ὁ Παναγ. Νικολόπουλος ἢ Γυφτοπαναγιώτης εἶναι ἔνοχος ὅτι κατὰ τὴν νύκτα τῆς 7 πρὸς τὴν 8 Σεπτεμβρ. 1838 θέλων νὰ λάσῃ εἰς τὴν κατοχὴν τοῦ αὐτογνωμόως ξένην κινητὴν περιουσίαν καὶ νὰ τὴν ἔχῃ ἀδίκως ὡς ἰδιοκτησίαν τοῦ ἐπέπεσεν ἔνοπλος κατὰ τοῦ Παναγ. Τζίτζα εἰς τὴν θέσιν λεγομένην Μαγαζὶ τῆς Ἀραβονίτζας, καὶ ἀφῆρεσε παρ' αὐτοῦ διάφορα πράγματα καὶ χρήματα· ναὶ, ὁ αὐτὸς ἔπραξε τὴν λησείαν βασανίσας σωματικῶς τὸν διαληφθέντα Παναγ. Τζίτζαν διὰ νὰ τὸν ἀναγκάσῃ νὰ ἀνακαλύψῃ καὶ νὰ τοῦ δώσῃ τὴν κεκρυμμένην περιουσίαν του· ναὶ, ὁ αὐτὸς ἔπραξε τὴν εἰρημένην λησείαν αἰκίσας τὸν Τζίτζαν εἰς τὸν ἀριστερὸν βραχίονα, καὶ εἰς τὴν κεφαλὴν· ναὶ, ὁ αὐτὸς ἔπραξε τὴν λησείαν δι' εἰσχωρήσεως ἐν καιρῷ νυκτός εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Π. Τζίτζα· ναὶ, ἔπραξε τὴν λησείαν ὁμοῦ με' ἄλλους· ναὶ, ὁ κατηγορούμενος Σπύρος Ντέρβας εἶναι ἔνοχος τῆς εἰρημένης λησείας καὶ τῶν εἰρημένων περιστατικῶν· ναὶ, ὁ κατηγορούμενος Γεώργιος Τζουμάκας εἶναι ἔνοχος τῆς αὐτῆς εἰρημένης πράξεως καὶ τῶν αὐτῶν περιστατικῶν· Κατεδίκασε τοὺς εἰρημένους, δυνάμει τῶν ἄρθ. 363, 364, καὶ 366 τοῦ ποιν. νόμου, διὰ τῆς ἀπὸ 17 Ἀπριλ. ε. ε. ὑπ' ἀρ. 41 ἀποφάσεως, εἰς τὴν ποινὴν τοῦ θανάτου. Τῆς ἀποφάσεως ταύτης ἐζήτησαν οἱ καταδικασθέντες διὰ τῆς ἀπὸ 21 τοῦ αὐτοῦ μηνὸς γενομένης ἐκθέσεώς των, τὴν ἀναίρεσιν διὰ τοὺς ἐξῆς λόγους· 1. διότι τὸ δικαστήριον τῶν συνέδρων δὲν ἦτο προσηκόντως συντεθειμένον, καθότι ἔλαβε μέρος ὁ πρωτοδίκης Χ. Σ. Ἀντωνόπουλος, ἀντὶ τοῦ πρεσβυτέρου δικαστοῦ Δ. Κ. Σούτζου χωρὶς νὰ ἐξάγεται ὁ λόγος τῆς κωλύσεως· 2. διότι τὸ δικαστήριον ἐφήρμοσε τὸ ἄρθ. 364 §. 1, καὶ 366 §. 1 4 καὶ 5 καὶ διὰ τοὺς τρεῖς καταδικασθέντας, ἐνῶ ἡ ἐτυμηγορία ἀπαντῶσα μόνον διὰ τὸν Π. Νικολόπουλον καταφατικῶς εἰς τὸ περὶ αὐτοῦ ζήτημα καὶ τὰς ἐπιβαρυνούσας περιπτώσεις, δὲν ἀπαντᾷ ἐπίσης καὶ εἰς τὸ δεῦτερον καὶ τρίτον ζήτημα ἀποβλέποντα τοὺς ἄλλους δύο συγκαταδικασθέντας, καὶ ὡς ἐκ τούτου δὲν ἐξάγεται ἡ βεβαιότης, ὅτι οἱ ἐνόρκοι ἐννοοῦσαν ὅλας τὰς προεκτεθείσας εἰς τὸ πρῶτον ζήτημα τέσσαρας ἐπιβαρυνούσας περιπτώσεις ἢ μέρος ἐξ αὐτῶν, καὶ ὁποίας, καὶ τοιοῦτοτρόπως ἡ ἐφαρμογὴ τῶν εἰρημένων ἄρθρων διὰ τὸν Ντέρβαν καὶ Τζουμάκαν εἶναι ψευδής· 3. διότι παρβιάσθη ἡ διάταξις τοῦ

424 άρθ. τῆς ποιν. δικονομίας, μὴ ἀναγνωσθέντος τοῦ ὑπ' ἀρ. 14 βουλευ-
ματος τῶν ἐν Ναυπλίῳ ἐφετῶν ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ ἐκδοθέντος ἐπὶ τῆς ἀνακο-
πῆς κατὰ τοῦ βουλευματος τῶν ἐν Πάτρας πλημμελειοδικῶν ὑπ' ἀρ. 9 καὶ
οὕτω παρεβιάσθη ἡ δημοσία τάξις καὶ τὸ δικαίωμα τῆς ὑπερασπίσεως· 4.
διότι εἰς τὰ τεθέντα πρὸς τοὺς ἐνόρκους ζητήματα δὲν ὑπάρχει ταυτότης
τοῦ προσώπου τοῦ παθόντος Π. Τζίτζα, καθότι αὐτὸς μὲν εἶναι δημότης
Ἐβρίνης τῆς ἐπαρχίας Πατρῶν, ὡς ἐξήχθη ἀπὸ τὴν διαδικασίαν, τὸ δὲ ζή-
τημα ἐξαχθὲν ἀπὸ τὸ κατηγορητήριον καὶ τὸ βούλευμα φέροντα ὅτι ὁ Π.
Τζίτζας εἶναι κάτοικος τοῦ δήμου Αἰγίου, εἶναι ἐσφαλμένα, καὶ οὕτω μὴ
ὑπαρχούσης ταυτότητος δὲν ἔγειναν κατάλληλα καὶ τὰ τῆς ὑπερασπίσεως
μέσα· 5. διότι παρεδόθη εἰς τοὺς ἐνόρκους ἢ τοῦ δημάρχου Ἐβρίνης ἔκθε-
σις ἐξετάσεως τοῦ Πανάγου Τζίτζα ἐναντίον τοῦ 431 άρθ. τῆς ποιν. δικο-
νομίας, καὶ παρεβιάσθη ἡ ἀποβλέπουσα τὴν ἐλευθέραν τῶν ἐνόρκων πεποι-
θητὴν διάταξις· 6. διότι ἐνῶ εἰς τὸ παρὰ τοῦ προέδρου τεθὲν ζήτημα ἐφέ-
ρετο ὁ ὅρος τοῦ νόμου ἐπέπεσεν, οἱ ἐνορκοὶ θέλοντες νὰ ἐλαφρύνωσι τὰ πε-
ριστατικὰ, τὰ ὁποῖα ἐπιβαρύνουσι τὴν πράξιν ἀπήντησαν ὑπέπεσεν, ὡς ἐξά-
γεται ἀπὸ τὴν ἐτυμηγορίαν· 7. διότι ὁ πρόεδρος τῶν συνέδρων δὲν ἐρώτη-
σε τοὺς κατηγορουμένους ἂν ἔχουν νὰ κάμουν παρατήρησιν τινὰ εἰς τοὺς ἐ-
ξετασθέντας μάρτυρας κατὰ τὸ 385 άρθ. τῆς ποιν. δικονομίας·

Ἀκοῦσαν τὴν ἔκθεσιν τοῦ Δρειοπαγίτου Κ. Θ. Μανούση, τοὺς δικηγό-
ρους Μ. Κ. Μαρίνογλου Π. Καλλιγᾶν, καὶ τὸν εἰσαγγελέα·

Σκεφθὲν κατὰ τὸν νόμον·

Ἐπειδὴ κατὰ τὸ 27 άρθ. τοῦ ὀργανισμοῦ τῶν δικαστηρίων ὁσάκις κωλύε-
ται δικαστῆς τις ἀπὸ τοῦ νὰ λάβῃ μέρος εἰς δίκην τινὰ ἀναπληροῦται ἀπὸ
τὸν κατὰ τὴν τάξιν τοῦ διορισμοῦ ἐπόμενον δικαστικὸν ὑπάλληλον, καὶ ἐκ
τῆς διατάξεως τοῦ αὐτοῦ άρθ. προκύπτει μὲν ὅτι ἡ ἀπόφασις, ἢ τὰ πρακτι-
κὰ πρέπει νὰ περιέχουν τὴν δήλωσιν ὅτι ὁ ἀναπληρούμενος δικαστῆς ἐκω-
λύετο, ἀλλὰ δὲν ἀπαιτεῖται νὰ φανερώνηται ἡ αἰτία τοῦ κωλύματος· ἐπὶ δὲ
προκειμένου ἢ ἀπόφασις τῶν ἐν Ναυπλίῳ συνέδρων φέρει ῥητῶς, ὅτι ὁ νεώ-
τερος πλημμελειοδίκης Χ. Στ. Ἀντωνόπουλος ἀνεπλήρωσε τὸν κωλύμενον
σύνεδρον Δ. Κ. Σουτζῶν·

Ἐπειδὴ τὸ 429 καὶ 430 άρθρ. τῆς ποιν. δικονομίας ἐπιβάλλουν εἰς τὸν
πρόεδρον τῶν συνέδρων τὴν ὑποχρέωσιν τοῦ νὰ ἐπισηρίξῃ τὸ πρὸς τοὺς ἐνόρ-
κους τιθέμενον κύριον ζήτημα εἰς τὴν ἐν τῷ ἐπιλόγῳ τοῦ ἐγκλητηρίου ἐγ-
γράφου πρότασιν, καὶ νὰ θέτῃ ἰδιαιτέρα ζητήματα περὶ τῶν ἐπὶ τῆς συζη-
τήσεως ἀναφνησῶν ἐπιβαρυντικῶν περιστάσεων, καὶ τῶν παρὰ τοῦ κατηγο-
ρουμένου ὑπὲρ ἑαυτοῦ προταθέντων πραγμάτων, ὁσάκις ταῦτα κατὰ τὸν
νόμον ἔχουν ἐπιρροὴν εἰς τὸν καταλογισμὸν καὶ τὴν ἐπιμέτρησιν τῆς ποινῆς·
ἀλλὰ καμμία διάταξις δὲν ὑποχρεώνει τὸν πρόεδρον τῶν συνέδρων εἰς τὸ

νά θέτη, ὡς ἄκις ὑπάρχουσι πλείονες συγκατηγορούμενοι, δι' ἕκαστον αὐτῶν τὰ ζητήματα χωριστὰ καὶ ἀναλελυμένα, περὶ τοῦ κυρίου ἐγκλήματος καὶ τῶν ἐπιβαρυντικῶν αὐτοῦ περιστατικῶν· ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου, τεθέντων τῶν ζητημάτων περὶ τοῦ πρώτου ἐκ τῶν κατηγορουμένων Παναγ. Νικολοπούλου χωριστὰ καὶ ἀναλελυμένως, δὲν ἀπαιτεῖτο ἀναγκαίως ἢ κατ' ἐπανάληψιν ἀντιγραφὴ τῶν αὐτῶν ζητημάτων δι' ἓνα ἕκαστον τῶν λοιπῶν συγκατηγορουμένων, ἐπομένως συμπεριληφθεῖσιν, καθ' ὅσον ἀφορᾷ τοὺς δύο συγκατηγορουμένους Σπύρον Ντέρβα καὶ Γεώρ. Τζουμάκαν, τῆς κυρίας πράξεως καὶ τῶν περιστατικῶν αὐτῆς εἰς ἓν ζήτημα δι' ἕκαστον αὐτῶν, ἀναφερομένων ῥητῶς εἰς τὸ πρῶτον ἀναλελυμένως τεθὲν ζήτημα, ἀν' ἀηλονότι εἶναι ἔνοχος τῆς αὐτῆς πράξεως μετὰ τῶν αὐτῶν περιστατικῶν, δὲν ἐδύνατο ἐκ τούτου νὰ προκύψῃ οὐδεμίαν ἀβεβηχίότης εἰς τὴν πεποιθησὶν τῶν ἐνόρκων, οὐδ' ἔλαβε χώραν παραβίασις τύπου τινὸς δικασικοῦ, ἢ κακὴ ἐφαρμογὴ τοῦ νόμου·

Ἐπειδὴ τὸ βούλευμα τοῦ συμβουλίου τῶν ἐν Ναυπλίῳ ἐφετῶν δὲν μετεῤῥύθμισε διόλου τὸ περὶ παραπομπῆς βούλευμα τῶν ἐν Πάτραις πλημμελειοδικῶν· ἀλλ' ἀπλῶς ἐπεκύρωσεν αὐτὸ· ἐπομένως μὴ περιέχον οὐδεμίαν ἰδίαν διάταξιν, μὴδὲ μετὰ βληθείσης δι' αὐτοῦ τῆς θέσεως τῆς κατηγορίας σχηματιζομένης ὁλοσχερῶς ὑπὸ τοῦ βουλεύματος τῶν πλημμελειοδικῶν, ἢ ἀνάγκῃ αὐτοῦ καθίσταται παντάπασιν περιττὴ·

Ἐπειδὴ ὁ παθὼν Π. Τζίτζας χαρακτηρίζεται κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον εἰς τε τὴν κατηγορίαν καὶ εἰς τὰ πρὸς τοὺς ἐνόρκους τεθέντα ζητήματα, ἐπομένως δὲν ὑπάρχει οὐδεμίαν ἀμφιβολίαν περὶ τῆς ταυτότητος τοῦ προσώπου, οὐδὲ ἔγινε τοιαύτη πρότασις ἐνώπιον τῶν συνέδρων·

Ἐπειδὴ τὸ ἔγγραφο τοῦ δημάρχου Ἐρρίνης τὸ ὁποῖον παρεδόθη εἰς τοὺς ἐνόρκους δὲν εἶναι ἔγγραφος μαρτυρία, ἀλλ' ἀναφορὰ τοῦ εἰρημένου δημάρχου πρὸς τὸν παρὰ τοῖς ἐν Πάτραις εἰσληγγεῖα· ἐπομένως ὁ λόγος ὅτι παρεβιάσθη τὸ 431 ἄρθ. τῆς ποιν. δικονομίας εἶναι ἀνυπόστατος·

Ἐπειδὴ ὁ λόγος, ὁ στηριζόμενος εἰς τὴν διάφορον δῆθεν γραφὴν τῆς λέξεως ἐπέπεσεν εἰς τὴν ἐτυμηγορίαν τῶν ἐνόρκων ἐκτὸς τοῦ ὅτι εἶναι ἀνυπόστατος εἶναι καὶ διόλου ἀνίσχυρος, καθότι καὶ ὑπέπεσεν ἀν' ἑφσεν ἢ ἐτυμηγορία, ὡς διῤυσχυρίζονται οἱ ἀναίρεσιόντες ἐκ τούτου δὲν ἐδύνατο νὰ προκύψῃ οὐδεμίαν ἀλλοίωσις εἰς τὸν χαρακτῆρα τοῦ ἐγκλήματος·

Ἐπειδὴ τὸ 385 ἄρθ. τῆς ποιν. δικονομίας δὲν διατάσσεται ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος, οὐδὲ δύναται ἐκ τῆς μὴ τηρήσεως αὐτοῦ νὰ προέλθῃ περιορισμὸς τοῦ δικαίωματος τῆς ὑπερασπίσεως τῶν κατηγορουμένων, οἵτινες κατὰ τὸ ἐπόμενον 386 ἄρθ. τῆς αὐτῆς δικονομίας ἔχουν τὸ δικαίωμα νὰ ἀποτείνωσιν ἀπ' εὐθείας πρὸς ἕκαστον μάρτυρα ὅλας τὰς πρὸς τὸν σκοπὸν ἀναγκαῖας ἐρωτήσεις·

Διὰ ταῦτα ἀπορρίπτει τὴν ἀναίρεσίν αὐτῆσιν τοῦ Παναγ. Νικολοπούλου ἢ Γυφτοπαναγιώτου, Σπύρου Ντέρβα καὶ Γεωρ. Τζουμάκα, κατοίκων Αἰγίου, ἧτις ἔγεινε κατὰ τῆς ἀπὸ 17 Ἀπριλ. 1839 ὑπ' ἀρ. 41 ἀποφάσεως τῶν ἐν Ναυπλίῳ συνόδων, καὶ καταδικάζει τοὺς αἰτήσαντας τὴν ἀναίρεσιν εἰς τὰ δικαιώματα τῆς παρούσης δίκης δραχ. 39.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις, τὴν 26 Μαΐου 1839.

Ἐδημοσιεύθη ἐν Ἀθήναις, τὴν 8 Ἰουν. 1839.

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΠΟΙΝΙΚΗ ΤΜ.

Περὶ ἀπορρίψεως τῆς περὶ ἀναίρεσίν αἰτήσεως τοῦ Νικ. Γ. Νικολέση, κατὰ τῆς ἀποφάσεως τῶν ἐν Ἀθήναις συνόδων.

(Ἀριθ. πρωτοκ. 828.)

Τὸ δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου.

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαστῶν Κ. Κ. Χ. Κλονάρη προέδρου, Α. Πολυζωίδου ἀντιπροέδρου, Ι. Α. Σωμάκη, Δ. Γ. Φέδερ, Δ. Σκορδίλη, Θ. Μανούση, Διομήδους Κυριακοῦ, καὶ παρόντων τοῦ εἰσαγγελέως Κ. Δ. Γ. Σούτζου, καὶ τοῦ Γραμματέως Γ. Κ. Ἰσχομάχου.

Συνελθὼν εἰς δημοσίαν συνεδρίασιν τὴν 29 Μαΐου ε. ε. διὰ νὰ δικάσῃ τὴν ἐξῆς αἰτήσιν ἀναίρεσίν τοῦ Νικ. Γ. Νικολέση κατοίκου Ἀθηνῶν, παρασταθέντος διὰ τοῦ πληρεξουσίου του δικηγόρου Μ. Κ. Μαρίνογλου.

Ὁ Νικ. Γ. Νικολέσης παρεπέμφθη διὰ βουλεύματος εἰς τὸ κατὰ τὴν περιφέρειαν τῶν ἐν Ἀθήναις ἐφετῶν κακουργιοδικεῖον, ὡς ἔνοχος δολίας χρεοκωπίας. Συζητηθείσης κατὰ συνέπεναν τῆς ὑποθέσεως ἐνώπιον τῶν ἐν Ἀθήναις κακουργιοδικῶν, τὸ δικαστήριον τῶν συνόδων λαβὼν ὑπ' ὄψιν τὴν ἐτυμηγορίαν τῶν ἐνόρκων κατεδίκασε διὰ τῆς ἀπὸ 13 Ἀπριλ. ε. ε. ὑπ' ἀρ. 33 ἀποφάσεώς του τὸν ῥηθέντα Ν. Νικολέσην εἰς πέντε ἐτῶν καὶ ὀκτὼ ἡμερῶν εἰρκτὴν ἢ ἐτυμηγορία τῶν ἐνόρκων ἔχει ὡς ἔπεται. «Ναὶ ὁ πτωχεύσας, » ἔμπορος Νικ. Γ. Νικολέσης εἶναι ἔνοχος, ὅτι διὰ τῶν ποσοτήτων δραχμῶν » 600, 620, καὶ 600 ἐγγεγραμμένων εἰς τὸν γενικὸν ἰσολογισμόν του διὰ » μισθοῦς ὑπηρετῶν, κατὰ τὰ ἔτη 1835, 1836, 1837 παρεσιήγαγε δαπά- » νας πλασάς. Ναὶ, ὁ ῥηθείς Ν. Γ. Νικολέσης εἶναι ἔνοχος ὅτι διὰ τῆς ποσό- » τητος δραχ. 2522 ἐγγεγραμμένης εἰς τὸν ἰσολογισμόν, ὡς ζημίας, διὰ τὸ » ἔτος 1835, παρεσιήγαγε ζημίαν πλασὴν. Ναὶ, ὁ ῥηθείς Νικ. Γ. Νικολέ- » σης εἶναι ἔνοχος, ὅτι διὰ τῆς ποσότητος δραχ. 2945 ἐγγεγραμμένης ὡς » ζημία εἰς τὸν ἰσολογισμόν διὰ τὸ ἔτος 1837 παρεσιήγαγε ζημίαν πλα- » σὴν. Ναὶ, ὁ ῥηθείς Ν. Γ. Νικολέσης εἶναι ἔνοχος, ὅτι ὑπεξαίρεσεν τὸν κατὰ » τὸ 1836 ἔτος ἀγορασθέντα παρὰ τοῦ Γεωρ. Καλαντζῆ οἶνον παλαιὸν τῆς » Τζακωνιάς βαρελλῶν 110. Ναὶ, ὁ ῥηθείς Ν. Γ. Νικολέσης εἶναι ἔνοχος ὅτι

• ὑπεξαίρεσεν ὡσαύτως τὸν κατὰ τὸ 1836 ἔτος παρὰ τοῦ Λιόντα Χ. Γεωργίου ἀγορασθέντα παλαιὸν οἶνον τῆς Τζακωνιάς. Ναι, ὁ ῥηθεὶς Ν. Γ. Νικολέσης εἶναι ἔνοχος, ὅτι ὑπεξαίρεσε τὸν κατὰ τὸ 1836 παρὰ τοῦ Β. Κατζαμπέλη ἀγορασθέντα οἶνον παλαιὸν Τζακωνιάς. Ναι, ὁ ῥηθεὶς Νικ. Γ. Νικολέσης εἶναι ἔνοχος, ὅτι ὑπεξαίρεσε δραχμὰς 330, τὰς ὁποίας εἶχε νὰ λάβῃ ἀπὸ τὸν Ἀνδρέην Δρίτζαν ». Τῆς ἀνωτέρω ἀποφάσεως τῶν συνέδρων ἐζήτησεν ὁ καταδικασθεὶς τὴν ἀναίρεσιν διὰ τοὺς ἐξῆς λόγους: α'. διότι τὸ δικαστήριον τῶν συνέδρων ἦτο κακῶς συντεθειμένον· β'. διότι ἂν καὶ ἐκοινοποιήθη εἰς τὸν σύνεδρον Σ. Πατούταν ἢ ἐκ τῆς ὑπηρεσίας του ἀπόλυσις, ἐξηκολούθησε μολοντοῦτο νὰ λάβῃ μέρος εἰς τὴν δίκην, καὶ ἐπομένως ἐδίκασε χωρὶς νὰ ἔχῃ δικασικὴν ἐξουσίαν· γ'. διότι προταθείσης τῆς ἐξαίρεσεως τοῦ ἐνόρκου Κ. Φιλαλήθους ἢ περὶ αὐτῆς ἐκδοθεῖσα ἀπόφασις δὲν ἐδημοσιεύθη.

Ἀκοῦσαν τὴν ἔκθεσιν τοῦ Ἀρειοπαγίτου Κ. Διομήδους Κυριακοῦ, τὸν δικηγόρον Μ. Κ. Μαρίνογλου, καὶ τὸν εἰσαγγελέα·

Σκεφθὲν κατὰ τὸν νόμον·

Ἐπειδὴ πᾶς λόγος ἀναίρεσεως πρέπει νὰ ᾔηται ὠρισμένος, ἀναφέρων ῥητῶς τὴν παραβίασιν, ἐφ' ἧς ζηρῖζεται· ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου ἀρκεσθεὶς ὁ ἀναιρεσεῖων νὰ προτείνῃ τὴν κακὴν σύνθεσιν τοῦ δικαστηρίου τῶν συνέδρων, δὲν ἀπέδειξεν εἰς τὴν αὐτὴ συνίσταται·

Ἐπειδὴ ὁ αὐτὸς ἀναιρεσεῖων δὲν ἀπέδειξε τὸν ἰσχυρισμὸν, ὅτι ὁ σύνεδρος Σ. Πατούσας ἐξηκολούθησε νὰ δικάζῃ καὶ μετὰ τὴν γενομένην εἰς αὐτὸν κοινοποίησιν τῆς παραιτήσεώς του, εἰς δὲ τὴν προσβάλλομένην ἀπόφασιν καὶ εἰς τὰ πρακτικὰ τῆς συνεδριάσεως γίνεται μνεῖα αὐτοῦ ὡς συνέδρου, ἐπομένως ὑπάρχει πρόληψις ἔνομος, ὅτι κατὰ τὴν προκειμένην δίκην εἶχε χαρακτηρὰ δικαστοῦ·

Ἐπειδὴ ὁ λόγος, ὅτι δὲν ἐδημοσιεύθη ἡ ἀπόφασις ἢ ἐκδοθεῖσα περὶ τῆς ἐξαίρεσεως ἑνὸς τῶν ἐνόρκων, εἶναι ψευδὴς καὶ προσέτι ἀνίσχυρος, καθότι ἢ περὶ ἧς ὁ λόγος ἀπόφασις ἐξεδόθη πρὶν ἢ συγκροτηθῆ τὸ δικαστήριον τῶν ἐνόρκων, καὶ ἀφορᾷ αἴτησιν τοῦ Κ. Κ. Φιλαλήθους περὶ ἀπαλλαγῆς αὐτοῦ ἐκ τῶν χρεῶν τοῦ ἐνόρκου, ἐπομένως οὔτε μέρος εἰς τὴν περὶ τῆς τριαύτης αἰτήσεως συζήτησιν ἠδύνατο νὰ λάβῃ ὁ ἀναιρεσεῖων, οὔτε συμφέρον ἔχει νὰ προσβάλλῃ τὴν ἐπ' αὐτῆς ἐκδοθεῖσαν ἀπόφασιν·

Διὰ ταῦτα ἀπορρίπτει τὴν ἀναίρεσεως αἴτησιν τοῦ Νικ. Γ. Νικολέση κατοίκου Ἀθηνῶν, ἧτις ἔγεινε κατὰ τῆς ἀπὸ 13 Ἀπριλ. ε. ε. καὶ ὑπ' ἀρ. 38 ἀποφάσεως τῶν ἐν Ἀθήναις συνέδρων, καὶ καταδικάζει τὸν εἰρημὸνον Ν. Γ. Νικολέσην εἰς τὰ δικαιώματα τῆς παρούσης δίκης δραχ. 24.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις, τὴν 29 Μαΐου 1839.

Ἐδημοσιεύθη ἐν Ἀθήναις, τὴν 15 Ἰουν. 1839.

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΠΟΙΝΙΚΗ. ΤΜΑ.

Περὶ ἀπορρίψεως τῆς περὶ ἀναίρεσεως αἰτήσεως τοῦ παρὰ τοῖς ἐν Σπάρτῃ πλημμελειοδίκαις ἀντεισαγγελέως, κατὰ τῆς ἀποφάσεως τῶν ἐν Σπάρτῃ πλημμελειοδικῶν. (Ἀριθ. πρωτοκ. 829).

Τὸ δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου.

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαστῶν Κ. Κ. Χ. Κλονάρη προέδρου, Α. Πολυζωΐδου ἀντιπροέδρου, Ἰω. Ἀντ. Σωμάκη, Δ. Γ. Φέδερ, Δ. Σκορδίλη, Θ. Μανούση, Διομήδους Κυριακοῦ, καὶ παρόντων τοῦ εἰσαγγελέως Κ. Δ. Γ. Σούτζου, καὶ τοῦ γραμματέως Γ. Κ. Ἰσχομάχου.

Συνελθὼν εἰς δημοσίαν συνεδρίασιν τὴν 29 Μαΐου ε. ε. διὰ νὰ δικάσῃ τὴν ἐξῆς αἴτησιν ἀναίρεσεως τοῦ παρὰ τοῖς ἐν Σπάρτῃ πλημμελειοδίκαις ἀντεισαγγελέως

Κατ' ἐγκλησιν τοῦ Ἰω. Χρυσανθακίδου, εἰσαγγελέως τῶν ἐν Σπάρτῃ πρωτοδικῶν, τοῦ δικηγόρου Γ. φεγγαῖ καὶ τοῦ Πούλου Μαυρίκου, ἐκατηγορήθη ἐνώπιον τῶν ἐν Σπάρτῃ πλημμελειοδικῶν ὁ Γεώργιος Μανουσάκης, ὅτι, δια τῆς εἰς τὸν 32 ἀριθμὸν τοῦ Λόγων τοῦ ἔτους 1838 καταχωρισθείσης διατριβῆς του ἐξέυθρισε τὴν τιμὴν αὐτῶν συζητηθείσης δὲ τῆς ὑποθέσεως τὸ ρηθὲν δικαστήριον διὰ τῆς ἀπὸ 20 Ἀπριλίου ε. ε. ὑπ' ἀρ. 25 ἀποφάσεως του ἐκήρυξεν ἀθῶον τὸν κατηγορηθέντα. Τῆς ἀποφάσεως ταύτης ἐζήτησε τὴν ἀναίρεσιν ὁ παρὰ τοῖς ἐν Σπάρτῃ πλημμελειοδίκαις ἀντεισαγγελέως, διότι τὸ ἐν Σπάρτῃ πλημμελειοδικεῖον δὲν ἔλαβεν ὑπ' ὄψιν τὰς περὶ τὴν ἀπόδειξιν διατάξεις τῶν ἀρθρ. 399 καὶ 348 τῆς ποιν. δικονομίας συνδυασμένα πρὸς ἄλληλα, αἱ ὁποῖαι εἶναι οὐσιώδεις.

Ἀκοῦσαν τὴν ἔκθεσιν τοῦ Ἀρειοπαγίτου Κ. Ἰω. Ἀν. Σωμάκη καὶ τὸν εἰσαγγελέα αἰτήσαντα, δυνάμει τοῦ 480 ἀρθρου τῆς ποιν. δικονομίας τὴν ἀπορρίψιν τῆς περὶ ἀναίρεσεως αἰτήσεως.

Σκεφθὲν κατὰ τὸν νόμον.

Ἐπειδὴ κατὰ τὸ 480 ἀρθ. τῆς ποιν. δικονομίας ἀναίρεσεως αἰτήσεις κατὰ ἀθωωτικῆς ἀποφάσεως δὲν συγχωρεῖται, εἰ μὴ κατὰ τὰς ἐν τοῖς §. 1 καὶ 2 τοῦ ρηθέντος ἀρθ. ἀναφερομένας περιπτώσεις· ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου, ἀθωωτικῆς οὔσης τῆς ἀποφάσεως δὲν εἶναι δεκτὴ ἡ ἀναίρεσεως αἰτήσεις τοῦ ἀντεισαγγελέως διότι ὁ κατηγορούμενος δὲν ἀθωώθη ὡς μὴ ὑπάρχοντος δῆθεν ποιν. νόμου, ὅπως προβλέπει τὸ 1- ἐδ. τοῦ 480 ἀρθ. τῆς ποιν. δικον.

Διὰ ταῦτα ἀπορρίπτει τὴν ἀναίρεσεως αἴτησιν τοῦ παρὰ τοῖς ἐν Σπάρτῃ πλημμελειοδίκαις ἀντεισαγγελέως, ἥτις ἔγινε κατὰ τῆς ἀπὸ 20 Ἀπριλ. ε. ε. καὶ ὑπ' ἀρ. 25 ἀποφάσεως τῶν ἐν Σπάρτῃ πλημμελειοδικῶν, καὶ ἀποφασίζει τὰ ἔξοδα τῆς παρούσης δίκης νὰ λογισθῶσιν εἰς ἔαρος τοῦ δημοσίου.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις, τὴν 29 Μαΐου τοῦ 1839 ἔτους.

Ἐδημοσιεύθη ἐν Ἀθήναις, τὴν 19 Ἰουνίου 1839.

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΠΟΙΝΙΚΗ ΤΜΒ΄.

Περὶ ἀναιρέσεως τῆς ἀποφάσεως τῶν ἐν Ναυπλίῳ συνεδρῶν, καθόσον ἀφορᾷ τὸν Ἀργύρη Θεοδοσι-
σιάδην.

(Ἀριθ. πρωτοκ. 83ο.)

Τὸ δικαστήριον τοῦ Ἀργείου Πάγου.

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαστῶν Κ. Κ. Χ. Κλονάρη προέδρου, Α. Πολυζωΐδου ἀντιπροέδρου, Ἰω. Ἀντ. Σωμάκη, Δ. Γ. Φέδερ, Δ. Σκορδίλη, Θ. Μανούση, Διομήδους Κυριακοῦ, καὶ παρόντων τοῦ εἰσαγγελέως Κ. Δ. Γ. Σούτζου, καὶ τοῦ γραμματέως Γ. Κ. Ἰσχομάχου.

Συνελθὼν εἰς δημοσίαν συνεδρίασιν τὴν 1. Ἰουνίου ε. ε. διὰ νὰ δικάσῃ τὴν ἐξῆς αἴτησιν ἀναιρέσεως τοῦ Ἀργύρη Θεοδοσιάδου, παρασαθέντος διὰ τοῦ πληρεξουσίου του Π. Καλλιγᾶ δικηγόρου.

Ὁ Παναγ. Σκοῦπας χωροφύλαξ καὶ ὁ Ἀργύρης Θεοδοσιάδης γραμματεὺς τοῦ δημάρχου ἄνω Πελλήνης παρεπέμφθησαν διὰ βουλεύματος τῶν ἐν Ναυπλίῳ πλημμελειοδικῶν εἰς τὸ κατὰ τὴν Πελοπόννησον κακούργοδι-
κειῶν, διὰ νὰ δικασθῶσιν ὡς ὑπαίτιοι, ὁ μὲν ὡς αὐτουργὸς ὁ δὲ ὡς συναίτιος ψευδομαρτυρίας, κακούργημα προνοούμενον καὶ τιμωρούμενον παρὰ τῶν ἄρθρων 265 καὶ 56 §. 3 τοῦ ποιν. νόμου συζητηθείσης ἐπομένως τῆς ὑποθέσεως ἐνώπιον τῶν ἐν Ναυπλίῳ κακούργοδικῶν, οἱ ἔνορκοι ἐτυμηγόρησαν ὡς ἐφεξῆς. « Ναί! ὁ Παναγιώτης Σκοῦπας εἶναι ἔνοχος ὅτι τὴν 10 Φεβρουαρίου 1839 παρασταθεὶς ὡς μάρτυς ἐνώπιον τοῦ ἐν Ναυπλίῳ δικαστηρίου τῶν πλημμελειοδικῶν εἰς τὴν ἀνάκρισιν τῆς κατὰ τοῦ Ἀργύρη Θεοδοσιάδου κατηγορίας, συζητουμένης ἐπὶ δημοσίᾳ συνεδριάσει, ἕνεκα πλημμελήματος ἐκτελεσθέντος τὴν 21 Νοεμβρίου 1838 περὶ βλάβης διὰ παραβιάσεως ξένων ἀπορρήτων, ἀναφερόμενος εἰς τὸν κατὰ τὴν συνεδρίασιν ἐκείνην ἤδη δοθέντα παρ' αὐτοῦ ὄρκον, ὠμολόγησεν ἐν γνώσει ψευδῆ πράγματα ἐπὶ δικαστηρίου ὑπὲρ τοῦ ρηθέντος κατηγορουμένου. Ναί! Ὁ Ἀργύρης Θεοδοσιάδης εἶναι ἔνοχος, ὅτι κατὰ τὸν Ἰαννουάριον καὶ Φεβρουαρίου 1839 ἐκ προθέσεως παρεκίνησε τὸν εἰρημένον Παναγιῶν Σκοῦπαν διὰ νὰ μαρτυρήσῃ ἐνόρκως ἐπὶ ἀκροατηρίου ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου ὑπὲρ αὐτοῦ ψευδῆ πράγματα εἰς τὴν ἄνω εἰρημένην δίκην ἕνεκα παραβιάσεως ξένων ἀπορρήτων, ὅχι ἀπειλῶν αὐτὸν, ἀλλὰ συμβουλεύων μὲ ἀπάτην, μεταχειριζόμενος ἐπίτηδες ὡς ἔρμαιον τὴν εὐήθειαν καὶ τὴν ἀδυναμίαν τῆς πενίας του. Ναί! προκύπτει σαφῶς καὶ ἀνενδοιάστως ἐκ πασῶν περιστάσεων, ὅτι ἕνεκα βλακειᾶς δὲν ἦτο μὲν ἐντελῶς ἀποκλεισμένη τοῦ λογικοῦ τοῦ Παναγιώτου Σκοῦπα ἡ ἐνέργεια ὅταν ἐμαρτύρησεν ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου τῶν πλημμελειοδικῶν περὶ τῆς εἰρημένης δίκης»

• ἀλλ' ἦτο ἡ ἐνέργεια αὐτὴ οὐσιωδῶς τιταραγμένη καὶ ἡλαττωμένη. •
 Τὴν ἐτυμηγορίαν ταύτην τῶν ἐνόρκων λαβὼν ὑπ' ὄψιν τὸ δικαστήριον τῶν
 συνέδρων, κατεδίκασε διὰ τῆς ἀπὸ 2 Μαΐου ε. ε. καὶ ὑπ' ἀριθ. 71 ἀπο-
 φάσεως, καὶ δυνάμει τῶν ἀρθρῶν 265 §. 2 86 τῆν 87 §. 2 καὶ 49 §. 3
 καὶ 4 τοῦ ποιν. νόμου, τὸν μὲν Παναγ. Σκοῦπαν εἰς δύο ἡμῆσι ἐτῶν φυ-
 λάκισιν, τὸν δὲ Ἀργύρην Θεοδοσιάδην εἰς πενταετῆ εἰρκτὴν. Τῆς ἀποφά-
 σεως ταύτης ἐζήτησεν τὴν ἀναίρεσιν ὁ Ἀργύρης Θεοδοσιάδης διὰ τοὺς ἐφε-
 ξῆς λόγους α'. διότι παρεδόθη εἰς τοὺς ἐνόρκους ἔγγραφος ἐξέτασις μάρτυ-
 ρος ἐν τῇ προανακρίσει γενομένη ἐναντίον τῆς διατάξεως τοῦ ἀρθ. 431
 τῆς ποιν. δικονομίας καὶ τοιαύτη ἐξέτασις εἶναι ἡ γενομένη παρὰ τοῦ χω-
 ροφύλακος Ἀντωνίου Ἐμμανουὴλ πρὸς τὸν Παναγ. Σκοῦπαν χρονολογουμένη
 τὴν 21 Νομβρίου 1838 ἑ'. διότι ἐν ᾧ ἡ ἐτυμηγορία τῶν ἐνόρκων κηρύτ-
 τει ἔνοχον τὸν Π. Σκοῦπαν, ὅτι ἐψευδόρκισεν ἔχων ἡλαττωμένην τὴν ἐνέργει-
 αν τοῦ λογικοῦ του, ἐξέλιπε τοιοῦτοτρόπως ὁ ὅρος τοῦ ἀρ. 265 τοῦ ποιν.
 νόμου, ὅτι ἐν γνώσει ἐψευδόρκισε, ἐπομένως, ἀφοῦ διὰ τὸν αὐτοῦργόν τῆς
 προσαπτομένης πράξεως δὲν ὑπῆρχεν ὁ ὅρος τοῦ νόμου, πολὺ ὀλιγώτερον
 δὲν ὑπάρχει διὰ τὸν συνεργόν, ἀρα τὸ δικαστήριον τῶν συνέδρων ἠρμήνευ-
 σεν ἐσφαλμένως τὸν νόμον, ἡ δὲ περίστασις αὕτη εἶναι λόγος ἀναιρέσεως.
 γ'. διότι ἡ ἐτυμηγορία τῶν ἐνόρκων καίτοι μὴ φέρουσα τοὺς ὄρους τοῦ
 ἀρ. 56 §. 3 τοῦ ποιν. νόμου, διότι ἀναφέρει οὕτω συμβουλευσας μὲ ἀπά-
 την ἐνᾧ ἀπαιτεῖται πρὸς τὴν ἀπάτην νὰ ὑπάρχη καὶ ἡ πειθῶ, τὸ δικαστή-
 ριον τῶν συνέδρων κατεδίκασε τὸν ἀναιρεσίοντα κατ' ἐσφαλμένην ἐφαρμο-
 γὴν τοῦ νόμου δ'. διότι τὰ δοθέντα παρὰ τοῦ προέδρου τῶν συνέδρων ζη-
 τήματα εἰς τοὺς ἐνόρκους παραλλάσσουν ἀπὸ τὸ βούλευμα καὶ τὸν ἐπίλογον
 τοῦ ἐγκλητηρίου ἔγγραφου, καθότι ταῦτα μὲν φέρουν ὅτι κατηγορεῖται ὁ
 Ἀργύρης Θεοδοσιάδης, ὅτι ἐκ προθέσεως παρεκίνησε τὸν Π. Σκοῦπαν διὰ νὰ
 μαρτυρήσῃ ὑπὲρ αὐτοῦ ψευδῆ πράγματα εἰς τὴν κατ' αὐτοῦ δίκην, ἔνεκα
 παραβιάσεως ζέων ἀπορρήτων, ἀπειλῶν αὐτὸν καὶ συμβουλευῶν μὲ ἀπά-
 την, μεταχειριζόμενος ἐπίτηδες ὡς ἔρμαιον τὴν εὐθείαν καὶ τὴν ἀδυναμίαν
 τῆς πενίας του, ἐκεῖνα δὲ ἐκφράζονται ὡς φαίνεται ἐξ αὐτῶν ἀλλέως, τοι-
 ουτοτρόπως δὲ κατὰ μὲν τὸ βούλευμα καὶ τὸ ἐγκλητήριο ἐγγραφον ἐλλεί-
 πει ὁ χαρακτηρισμὸς τοῦ ἐγκλήματος, κατὰ δὲ τὰ ζητήματα τοῦ προέδρου
 ἐχαρακτηρίσθη ὀρθῶς, ἀλλὰ κατὰ παράθεσιν τοῦ ἀρθ. 358 §. 2 τῆς ποιν.
 δικονομίας 5. διότι κατὰ τὸ περὶ παραπομπῆς βούλευμα καὶ τὸ ἐγκλητήρι-
 ον ἔγγραφον ὁ Π. Σκοῦπας παρεπέμφθη ὡς ψευδομαρτυρήσας ἐνώπιον τοῦ
 δικαστορίου εἰς τὴν ἔνεκα πλημμελήματος παραβιάσεως ζέων ἀπορρήτων
 κατὰ τοῦ ἀναιρεσίοντος κατηγορίαν, ἐνᾧ πλημμέλημα τοιοῦτον δὲν προ-
 νοεῖται ἀπὸ τινος διάταξιν τῆς νομοθεσίας, καθότι τὸ ἀρθ. 445 διὰ παρα-
 βλάσις τοῦ ὁποῦο κατηγορεῖται ὁ ἀναιρεσίον ἐνώπιον τῶν πλημμελειοδικῶν

προνοεῖ περὶ βλάβης διὰ παραβίασεως ξένων ἀποφρήτων, καὶ τοῦτο τιμωρεῖ ὁ νόμος ὄχι ὁμως καὶ τὴν ἀπλῶς παραβίασιν ξένων ἀποφρήτων, ἐκ τούτων δὲ ἐπιτεταῖ ὅτι ψευδῶς ἐφηρμόσθη τὸ ἄρθ. 265 τοῦ ποιν. νόμου §. 1. διότι ἐφηρμόσθη ψευδῶς κατ' ἄλλον λόγον τὸ ἄρθ. 265 §. 2 τοῦ ποιν. νόμου, καθότι κατ' αὐτὸ ἀπαιτεῖται νὰ εἴπη τις ψεύματα ἐπὶ δικαστηρίου ἐν γνώσει ἄρνούμενος ὅσα εἶπεν εἰς γενομένην τινὰ ἀνάκρισιν, ὡς ἐκφράζεται ῥητῶς ὁ §. 6'. τοῦ ἄρθ. τούτου, ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου ὁ Π. Σκουῖπας δὲν ἐψευδομαρτύρησεν εἰς καμμίαν γενομένην ἀνάκρισιν παντελῶς §. 7'. διότι παρεβιάσθησαν τύποι ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος διατεταγμένοι· ἢ. διότι εἰς τὴν ἀπόφασιν δὲν ἔλαβε χώραν ἀπόλυτος δημοσιότης· ἢ. διότι δὲν παρετέθη τὸ 56 ἄρθ. τοῦ ποιν. νόμου, τὸ ὁποῖον καθιστᾷ τὸν ἀναιρεσεῖοντα συνεργόν, ἀλλ' ἀπλῶς ἀναφέρεται ὁ ἀριθμὸς αὐτοῦ.

Ἀκοῦσαν τὴν ἔκθεσιν τοῦ ἀντιπροέδου Κ. Α. Πολυζωΐδου, τὸν ὑπερασπιστὴν τοῦ ἀναιρεσεῖοντος Π. Καλλιγιᾶν δικηγόρον, καὶ τὸν εἰσαγγελέα·

Σκεφθὲν κατὰ τὸν νόμον·

Ἐπειδὴ κατὰ τὸ 431 ἄρθ. τῆς ποιν. δικονομίας δὲν ἐξαιροῦνται ἐκ τῶν εἰς τὸν πρόεδρον τῶν ἐνόρκων παραδιδομένων ἐγγράφων εἰ μὴ μόνον αἱ ἐν τῇ ἀνακρίσει ἐγγράφως γενομένα ἐξετάσεις μαρτύρων, τὸ δὲ παρά τοῦ ἀναιρεσεῖοντος προτεινόμενον ὡς ἐξαιρετέον ἐγγραφοῦ δὲν ἐμπεριλαμβάνεται εἰς ἐκεῖνα, διότι εἶναι ἀπλῆ ἔκθεσις τοῦ ἐνωμοτάρχου πρὸς τὴν ἀνωτέραν αὐτοῦ ἀρχήν·

Ἐπειδὴ, ὡς ἐκ τῆς ἐτυμηγορίας τῶν ἐνόρκων γίνεται δῆλον, ἡ ἐνέργεια τοῦ λογικοῦ τοῦ ἀναιρεσεῖοντος δὲν ἦτον ἐλαττωμένη καθ' ὃν χρόνον ἐξετέλεσε τὴν ὑπὸ τοῦ νόμου ἀπηγορευμένην πράξιν, ἐπομένως δὲν ἐδύνατο νὰ λάβῃ χώραν μετρίασις τῆς ποινῆς δι' αὐτὸν, ὡς ἔγινε διὰ τὸν συγκατηγορηθέντα Σκουῖπαν, τὸν ὁποῖον ἡ ἐτυμηγορία αὐτὴ θεωρεῖ ὡς πράξαντα τὸ πλημμέλημα τῆς ψευδορκίας εἰς κατάσασιν οὐσιωδῶς τετραγαμένης καὶ ἐλαττωμένης ἐνεργείας τοῦ λογικοῦ·

Ἐπειδὴ ὁ 3 ἄρθ. τοῦ 56 ἄρθρ. τοῦ ποιν. νόμου ἀναφέρει πολλὰς περιστάσεις, καθ' ἃς δύναται νὰ ἐκτελεσθῇ ἡ ἀξιόποινος πράξις, ἔνεκα τῆς ὁποίας ὁ ἀναιρεσεῖον καταδικάσθη, καὶ διὰ νὰ τιμωρηθῇ αὕτη δὲν εἶναι ἀνάγκη τῆς συνδρομῆς ὅλων τῶν περιστάσεων τούτων, ἀλλ' ἄρκει καὶ μία μόνη· ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου τὸ δικαστήριον ἔλαβεν ὑπ' ὄψιν δύο τινάς, τὴν ἐκ προθέσεως παρακίνησιν καὶ τὴν μετ' ἀπάτης συμβουλήν εἰς ἐκτέλεσιν τῆς εἰρημένης πράξεως·

Ἐπειδὴ κατὰ τὸ βούλευμα καὶ κατὰ τὴν ἀπόφασιν μία καὶ ἡ αὐτὴ εἶναι πράξις, δι' ἣν ἐκατηγορήθη καὶ καταδικάσθη ὁ ἀναιρεσεῖον, ἐπομένως δὲν ἔγινε καμμία παραβίασις τῶν διατάξεων τοῦ 458 ἄρθ. τῆς ποιν. δικονομίας·

Ἐπειδὴ, κατὰ τὸ 265 ἄρθ. τοῦ ποιν. νόμου, ἐνοχος ψευδορκίας εἶναι ὅστις εἰς ἐξέτασιν τινὰ ὑπὲρ ἢ κατὰ τοῦ κατηγορουμένου ὀρκίζεται ψευδῶς ἐν γνώμῃ

σει ενώπιον τοῦ δικαστηρίου, ἢ δὲ πράξις, τῆς οποίας ἐκηρύχθη ἔνοχος ὁ Π. Σκουπας, εἶναι ὅτι, ἐξετάσθεις ενώπιον τοῦ δικαστηρίου εἰς τὴν κατὰ τοῦ ἀναιρεσειόντος δίκην ἐπὶ πλημμελήματι, ὠρκίσθη ψευδῶς, ἐπομένως δὲν ὑπάρχει κακὴ ἐφαρμογὴ τοῦ νόμου.

Ἐπειδὴ, κατὰ τὸ εἰρημένον ἄρθρον τοῦ νόμου, διὰ τὴν ὑπάρχην ψευδορκίας δὲν ἀπαιτεῖται ἀναγκαιῶς τὴν ἀντιβαίνην ἢ ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου γενομένη ἐξέτασις εἰς προγεγονυῖαν ἐν τῇ ἀνάκρισει ἐξέτασιν, ἐπομένως ὁ λόγος ὅτι ὁ Π. Σκουπας, ὅστις ἐκηρύχθη ἔνοχος ψευδορκίας, δὲν ἐξετάσθη κατὰ τὴν ἀνάκρισιν, εἶναι ἀνίσχυρος.

Ἐπειδὴ ἡ ἀπόφασις φέρει ῥητῶς, ὅτι ἐδίκμοσιεύθη, ἐπομένως ὁ λόγος τῆς μὴ δημοσιότητος εἶναι διόλου ψευδής.

Ἐπειδὴ, κατὰ τὸν 18 ἀρ. τοῦ 458 ἄρθ. τῆς ποιν. δικονομίας, ἡ παράλειψις τῆς ἐν τῇ ποιν. ἀποφάσει παραθέσεως τοῦ ἀνήκοντος ἄρθρου τοῦ ποιν. νόμου εἶναι λόγος ἰσχυρὸς νὰ φέρῃ αὐτῆς τῆς ἀποφάσεως τὴν ἀναίρεσιν, διὰ τῆς παραθέσεως δὲ ἐννοεῖ ἀναμφιβόλως ὁ νομοθέτης ὅχι τὴν ἀπλήρη μνειαν, ἀλλὰ τὴν ὁλόκληρον καταχώρισιν τοῦ ἐφαρμοσέου ἄρθρου· ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου τὸ δικαστήριον τῶν ἐν Ναυπλίῳ συνέδρων καταδικάσαν διὰ τῆς ὑπ' ἀρ. 71 ἀπὸ 2 Μαΐου ἀποφάσεώς του τὸν Ἀργυρην Θεοδοσιάδην εἰς πενταετὴ εἰρκτὴν, ὡς παρακινήσαντα ἐκ προθέσεως καὶ μετ' ἀπάτης συμβουλεύσαντα τὸν Παναγιῆ Σκουπαν εἰς τὸ νὰ ψευδορκίσῃ, ἐμνημόνευσεν ἀπλῶς, ἀλλὰ δὲν παρέθεσεν ὁλόκληρον τὸν 3 ἀρ. τοῦ 56 ἄρθ. τοῦ ποιν. νόμου, κατὰ τὴν διάταξιν τοῦ ὁποίου ἐθεώρησε τὸν εἰρημένον Θεοδοσιάδην ὡς αὐτουργόν, καὶ ἐπέβαλεν εἰς αὐτὸν τὴν παρά τοῦ παραγράφου 2 τοῦ 265 ἄρθρου ὀριζομένην πλήρη ποινήν.

Ἐπειδὴ κατὰ τὸ 500 ἄρθ. τῆς ποιν. δικονομίας ὁσάκις ἀναιρεῖται ἀπόφασις διὰ παράλειψιν παραθέσεως τοῦ ἀνήκοντος ἄρθρου τοῦ ποιν. νόμου, ὁ Ἄρειος Πάγος δὲν ἀποφαίνεται τὴν παραπομπὴν, ἀλλ' ἐφαρμόζει ἢ παρατίθησιν αὐτὸς οὗτος τὸ ἄρθρον τοῦ νόμου· τὸ δὲ παραλειφθὲν ἄρθρον, ἐπὶ τοῦ προκειμένου, φέρει οὕτως, « ὡς αὐτουργὸς τιμωρεῖται μὲ τὴν παρά τοῦ νόμου ὀριζομένην πλήρη ποινήν τοῦ πρᾶχθέντος κακουργήματος ἢ πλημμελήματος, ὅστις ἐκ προθέσεως παρεκίνησεν ἄλλον εἰς ἐκτέλεσιν ἀξιοποίνου τινὸς πράξεως, ἀπειλῶν, θιάζων, προσάζων, πρᾶγματων, ὑποσχόμενος ἢ χορηγῶν μισθὸν, ἢ συμβουλεύων μετ' ἀπάτης, πειθοῦς ἢ φορτικότητος· καὶ τέλος προσκαλῶν ἢ μεταχειριζόμενος ἐπίτηδες ὡς ἔρμαιον τὴν εἰς ἡν εὐρίσκειται τις ἀπάτην, τὸ πάθος ἢ τὴν ψυχικὴν αὐτοῦ ὀρμήν »· λαβὸν ὑπ' ὄψιν καὶ τὸ ἄρθ. 265 τοῦ ποιν. νόμου παράγρ. 6'. ἔχων οὕτω· « ὅστις εἰς ἀνάκρισιν τινα ὑπὲρ ἢ κατὰ τοῦ κατηγορουμένου, ὀρκίζεται ψευδῶς ἐν γνώσει ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου, ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸν ἥδη δοθέντα ὄρκον ἀποφαίνεται ἢ ὁμολογεῖ ἐν γνώσει ψευδῶς τι ἐπὶ δικαστηρίου, τιμωρεῖται ὡς 3-

νοχος ψευδορκίας, παράγρ. 6'. διὰ ψευδομαρτυρίαν εἰς τὴν ἔνεκα πλημμελήματος ἢ πταίσματος γενομένην ἀνάκρισιν·

Διὰ ταῦτα ἀναιρεῖ τὴν ἀπὸ 2 Μαΐου ε. ε. καὶ ὑπ, ἀρ. 71 ἀπόφασιν τῶν ἐν Ναυπλίῳ συνέδρων, καθόσον ἀφορᾷ τὸν Ἀργύρην Θεοδοσιάδην, κάτοικον Μεγάλης Βάλτζας τοῦ δήμου Ἄνω Πελλήνης, καὶ καταδικάζει αὐτὸν εἰς πέντε ἐτῶν εἰρκτὴν, εἰς τὰ ἐνώπιον τῶν κατωτέρων δικαστηρίων γινόμενα δικαστικά ἐξοδα· ἀποφασίζει δὲ τὰ δικαιώματα πῆς παρούσης δίκης νὰ λογισθῶσιν εἰς ἄραρον τοῦ δημοσίου.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις, τὴν 2 Ἰουν. 1839.

Ἐδημοσιεύθη ἐν Ἀθήναις, τὴν 24 Ἰουλ. 1839.

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΠΟΙΝΙΚΗ. ΤΜΓ'.

Περὶ ἀναιρέσεως ὑπὲρ τοῦ νόμου τῶν ἀποφάσεων τῶν ἐν Ἀθήναις πλημμελειοδικῶν.
(Ἀριθ. πρωτοκ. 49).

Τὸ δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου·

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαστῶν Κ. Κ. Χ. Κλονάρη προέδρου, Α. Πολυζωΐδου ἀντιπροέδρου, Ἰ. Ἀν. Σωμάκη, Δ. Γ. Φέδερ, Δ. Σκρδίλη, Θ. Μανούση, Διομήδους Κυριακοῦ, καὶ παρόντων τοῦ εἰσαγγελέως Κ. Δ. Γ. Σούτζου καὶ τοῦ γραμματέως Γ. Κ. Ἰσχομάχου.

Συνελθὸν εἰς δημοσίαν συνεδρίασιν τὴν πρώτην τοῦ ἐνεστῶτος μηνὸς διὰ νὰ δικάσῃ τῆς ἐξῆς ὑπὲρ τοῦ νόμου αἴτησιν ἀναιρέσεως.

Ὁ Διοικητὴς Βοιωτίας Κ. Κουντουμᾶς δι' ἐγγράφου του πρὸς τὸν παρὰ τοῖς ἐν Ἀθήναις πλημμελειοδικαῖς εἰσαγγελέα, ἐκθέσας ὅτι ὁ Λ. Λαπουσιάδης ἐτόλμησε νὰ προσβάλῃ δημοσίως τὴν τιμὴν καὶ ὑπόληψίν του, διὰ τῆς κατ' αἴτησιν αὐτοῦ εἰς τὸ παράρτημα τοῦ 23 ἀριθ. τῆς ἐφημερίδος ὁ Σωτὴρ δημοσιευθείσης διατριβῆς του, ἐζητήσατο τὴν καταδίωξιν καὶ τιμώρησιν αὐτοῦ. Κατὰ συνέπειαν ὁ ὑπεύθυνος συντάκτης τοῦ Σωτήρος Παῦλος Σκουῖφος καὶ ὁ Λεονάρδος Λαπουσιάδης ἐκλητεύθησαν διὰ κλητηρίου θεσπίσματος διὰ νὰ δικασθῶσιν ὡς ὑπέτιοι ἐξυβρίσεως, ἐπὶ παραβάσει τῶν ἀρθ. 29 § 1 καὶ 2, 279, 44, §. 1 καὶ 3 τοῦ ἀπὸ 29 Νοεμβρίου 1837 περὶ ἐξυβρίσεως κτλ. νόμου. Τὸ δικαστήριον τῶν ἐν Ἀθήναις πλημμελειοδικῶν, ἀκοῦσαν τὸν εἰσαγγελέα αἰτήσαντα νὰ καταδικασθῶσιν οἱ κατηγορούμενοι ἐρήμην καὶ νὰ κηρυχθῶσιν ἔνοχοι κατὰ τὸ κλητηρίου θεσπίσμα, τὸν μὲν ὑπεύθυνον Συντάκτην Παῦλον Σκουῖφον ἐκήρυξεν ἄθῶον, διὰ τὸν λόγον ὅτι δὲν ἔγεινεν ἔγκλησις κατ' αὐτοῦ παρὰ τοῦ παθόντος, τὸν δὲ Λ. Λαπουσιάδην κατεδίκασεν εἰς ὀκτὰήμερον φυλάκισιν καὶ εἰς ἑκατὸν δραχμῶν πρόστιμον. Τὴν ἀπόφασιν ταύτην ὑπ' ἀριθ. 444 ἐνέκοψεν ὁ καταδικασθεὶς Λαπουσιάδης, τὸ δὲ δικαστήριον κατεδίκασε διὰ

τῆς ὑπ' ἀριθ. 483 ἀποφάσεώς του, δυνάμει τοῦ ἄρθ. 29 τοῦ περὶ ἐξυβρίσεως κτλ. νόμου τὸν ρηθέντα Λαπουσιάδην εἰς τριήμερον φυλάκισιν καὶ εἰς ἑκατὸν δραχμῶν πρόστιμον. Τῶν δὺ τούτων ἀποφάσεων ἐζήτησε τὴν ὑπὲρ τοῦ νόμου ἀναίρεσιν ὁ παρὰ τῷ Ἀρείῳ Πάγῳ εἰσαγγελεὺς διὰ τοὺς ἐξῆς λόγους. Ὡς πρὸς τὴν ὑπ' ἀριθ. 444 ἀπόφασιν.

α'. Διὰ παραβίασιν τῶν ἄρθρων 36 καὶ 44 τοῦ ἀπὸ 23 Νοεμβρ. 1837 περὶ ἐξυβρίσεως ἐν γένει κτλ. νόμου. 1 διότι καὶ ὅταν ἦναι ἀναγκαία ἡ ἐγκλησις αὕτη δὲν ἀποβλέπει εἰμὴ τὴν πράξιν καὶ ὄχι τὸν πράξαντα. Ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου, ἐνῶ κατὰ τὴν ἀπόφασιν τῶν ἐν Ἀθήναις πλημμελειοδικῶν ὑπῆρξεν ἐγκλησις διὰ τὴν κατὰ τοῦ Διοικητοῦ Βοιωτίας ἐξυβρίσιν, τὸ δικαστήριον ἐνόμισεν ἀναγκαίαν καὶ τὴν ρητὴν μνησίαν τῶν ὀνομάτων ὄλων τῶν πραξάντων, καὶ ἐπειδὴ δὲν ἐπαριθμεῖτο μεταξύ αὐτῶν καὶ τὸ τοῦ συντάκτου τοῦ Σωτῆρος, ἀπέλυσε αὐτόν. 2) διότι διὰ πᾶν ἀξιοκατάκριτον ἄρθρον ἐφημερίδος εἶναι ἑμοῦ μὲ τὸν συγγραφέα αὐτοῦ συνυπεύθυνος καὶ ὁ υπεύθυνος συντάκτης.

β'. Διὰ παραβίασιν τοῦ 21 ἄρθ. τοῦ αὐτοῦ περὶ ἐξυβρίσεων νόμου, διότι καὶ ἂν ὑποτεθῆ ὅτι τῶντι δὲν ὑπῆρξεν ἐγκλησις πάλιν δὲν ἠδύνατο νομίμως ν' ἀπολυθῆ ὁ υπεύθυνος συντάκτης τοῦ Σωτῆρος, καθότι κατὰ τὸ 36 ἄρθ. τοῦ ρηθέντος νόμου ἡ ἐγκλησις δὲν εἶναι ἀναγκαία εἰμὴ διὰ νὰ τιμωρηθοῦν αἱ κατὰ τῶν ιδιωτῶν γενομέναι ἐξυβρίσεις, ὄχι δὲ κατὰ τῶν ὑπαλλήλων τοῦ Κράτους, αἵτινες τιμωροῦνται ἄνευ ἐγκλήσεως δυνάμει τοῦ 21 ἄρθ. τοῦ μνημονευθέντος νόμου. Ὡς πρὸς τὴν ὑπ' ἀριθ. 483 ἀπόφασιν α'. διὰ κακὴν ἐφαρμογὴν τοῦ 38 ἄρθρου τοῦ περὶ ἐξυβρίσεων καὶ τ. λ. ἐν γένει νόμου β'. διὰ παραβίασιν τοῦ 21 ἄρθρου τοῦ αὐτοῦ νόμου διότι γενομένης ἐξυβρίσεως κατὰ ὑπαλλήλου τοῦ Κράτους καὶ ὄχι κατὰ ιδιώτου ὄφειλε νὰ ἐφαρμοσθῆ τὸ 21 ἄρθρον τοῦ περὶ ἐξυβρίσεων νόμου κατὰ τὸ ὅποιον ὁ ἐλάχιστος ὄρος τῆς ποινῆς εἶναι δὺ εἰς ἑβδομάδων φυλάκισις καὶ ὄχι δυνάμει τοῦ 29 ἄρθρου τοῦ αὐτοῦ νόμου νὰ καταγνωσθῆ τριήμερος μόνον φυλάκισις.

Ἀκούσαν τὴν ἔκθεσιν τοῦ ἀντιπροέδρου Κ. Α. Πολυζωΐδου καὶ τὸν εἰσαγγελέα.

Σκεφέν κατὰ τὸν νόμον

Ἐπειδὴ κατὰ τὸ ἄρθρον 20 καὶ 22 τῆς ποιν. δικονομίας ἡ καταδίωξις τῶν ἐγκλημάτων γίνεται συνήθως αὐτεπαγγέλτως καὶ κατ' ἐξαίρεσιν μόνον εἰς τὰς παρὰ τοῦ ποιν. νόμου ρητῶς ὠρισμένας περιπτώσεις κατ' ἐγκλησις τοῦ ἀδικηθέντος, ἡ δὲ ἐγκλησις δὲν εἶναι ἄλλο, εἰμὴ ἢ ἀπὸ μέρους τοῦ παθόντος γενομένη καταμνήσυς τῆς ἐγκληματικῆς πράξεως, ὥστε γενομένης τῆς ἐγκλήσεως περὶ τῆς πράξεως, δὲν ἀπαιτεῖται ἰδιαιτέρα καταμνήσυς ὄλων τῶν εἰς αὐτὴν ἐνεργησάντων προσώπων, κατὰ δὲ

τὸν 1 ἀριθμὸν τοῦ 44 ἄρθρου τοῦ ἀπὸ 23 Νοεμβρίου 1837 περὶ ἐξυβρίσεων ἐν γένει καὶ τύπου νόμου, διὰ πᾶν ἀξιοκατάκριτον ἄρθρον ἐφημερίδος ὁμοῦ μὲ τὸν συγγραφέα αὐτοῦ εἶναι συνυπεύθυνος καὶ ὁ ὑπεύθυνος συντάκτης ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου γενομένης ἐγκλήσεως παρὰ τοῦ ὑβρισθέντος, τὸ δικαστήριον τῶν ἐν Ἀθήναις πλημμελειοδικῶν κατεδίκασε μὲν τὸν συντάξαντα τὸ ὑβριστικὸν ἄρθρον Λεωνάρδον Λαπουσιάδην, ἐκήρυξε δὲ ἀθῶον τὸν ὑπεύθυνον συντάκτην τῆς ἐφημερίδος τοῦ Σωτῆρος ἐπὶ λόγῳ ὅτι δὲν ἔγινεν ἐγκλήσις κατ' αὐτοῦ, καὶ παρέβιασεν οὕτως τὰς ἀνω μνησθείσας οὐσιώδεις διατάξεις τῆς ποιν. δικονομίας.

Ἐπειδὴ πρὸς τούτοις κατὰ τὸ 21 ἄρθρον τοῦ αὐτοῦ περὶ ἐξυβρίσεως ἐν γένει καὶ τοῦ τύπου νόμου ἡ ἐγκλήσις εἶναι ἀναγκαῖα μόνον εἰς τὰς κατὰ τῶν ἰδιωτῶν γενομένας καὶ ἀπὸ τὸ ἄρθρον 27-30 προβλεπούμενας ἐξυβρίσεις, ἡ δὲ προκειμένη ἐξυβρία ἐπράχθη κατὰ δημοσίου ὑπαλλήλου ἄρα ὡς ὑπαγομένη εἰς τὸ ἄρθ. 21 τοῦ νόμου ἔπρεπε νὰ καταδιωχθῆ αὐτεπαγγέλτως.

Ἐπειδὴ καθόσον ἀφορᾷ τὸν καταδικασθέντα Λαπουσιάδην, τῆς ἐξυβρίσεως προχθείσης κατὰ δημοσίου ὑπαλλήλου, ἡ τιμώρησις αὐτῆς ἔπρεπε νὰ γενῆ δυνάμει τοῦ 21 ἄρθρου κατὰ τὸ ὅποιον ὁ ἐλάχιστος ὅρος τῆς ποινῆς εἶναι δύο ἐβδομάδων φυλάξις, τὸ δὲ δικαστήριον καταψηφίσαν τριήμερον φυλάκισιν δυνάμει τοῦ 29 ἄρθρου, ὅπερ ἀφορᾷ ἰδιωτικὰς ὑβρεῖς, ἐφήρμοσε κακῶς τὸ ἄρθρον τοῦτο καὶ παρέβιασε τὸ 108 ἄρθρον τοῦ ποιν. νόμου.

Διὰ ταῦτα, ἀναίρει ὑπὲρ τοῦ νόμου τὰς ἀπὸ 30 Αὐγούστου καὶ 21 Ὀκτωβρίου 1838 καὶ ὑπ' ἀριθ. 444 καὶ 483 ἀποφάσεις τῶν ἐν Ἀθήναις πλημμελειοδικῶν, ἀποφασίζει τὰ ἐξόδα τῆς προέσεως δίκης νὰ λογισθῶσιν εἰς ἕαρος τοῦ δημοσίου καὶ δικτάττει νὰ γραφῆ ἡ παροῦσα ἀπόφασις εἰς τὸ περιθώριον τῶν ἀναιρεθεισῶν ἀποφάσεων καὶ νὰ δημοσιευθῆ διὰ τῆς ἐφημερίδος.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις τὴν 2 Ἰουνίου τοῦ 1839 ἔτους.

Ἐδημοσιεύθη ἐν Ἀθήναις τὴν 16 Ὀκτωβρίου 1839.

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΠΟΙΝΙΚῆ ΤΜΑ΄.

Περὶ ἀπερρίψεως τῆς περὶ ἀναιρέσεως αἰτήσεως τοῦ ἄνθ. Δελῆ Ἀθναίση κλπ. κατὰ τῆς ἀποφάσεως τῶν ἐν Ἀθήναις πλημμελειοδικῶν.

(Ἀριθ. πρωτ. 50.)

Τὸ δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου.

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαστῶν Κ. Κ. Χ. Κλονάρη προέδρου, Α. Πολυζωΐδου ἀντιπροέδρου, Ἰω. Ἀντ. Σωμάκη, Δ. Γ. Φέδερ, Δ. Σκορδίλη, Θ. Μανούση,

Διομήδους Κυριακοῦ, καὶ παρόντων τοῦ εἰσαγγελέως Κ. Δ. Γ. Σούτζου καὶ τοῦ γραμματέως Γ. Κ. Ἰσχομάχου.

Συνελθὸν εἰς δημοσίαν Συνεδρίασιν τὴν 1 Ἰουνίου ε. ε. διὰ τὰ δικάσῃ τὴν ἐξῆς αἰτησὶν ἀναιρέσεως τοῦ Ἀθανασίου Δελῆ Ἀθανάση καὶ Νικολάου Γεωργίου, κατοίκων Πυρῆ χωρίου τῶν Θεβῶν, παρασταθέντων διὰ τοῦ πληρηξουσίου αὐτῶν δικηγόρου Μ. Κ. Μαρίνογλου.

Οἱ εἰρημένοι Ἀθαν. Δελῆ Ἀθανασίου καὶ Ν. Γεωργίου ἐκατηγορήθησαν ἐνώπιον τῶν ἐν Ἀθήναις πλημμελειοδικῶν ὅτι κατὰ τὴν 17 Ἀπριλ. 1838 κατὰ τὴν θέσιν δύο λιθάρια τῶν Θεβῶν ἄνευ αἰτίας καὶ ἐκ προμελέτης ἐκτύπησαν μὲ μάχαιραν καὶ ξύλα τὸν Κωνσ. Γιουσανῆν καὶ ἐπέφερον εἰς αὐτὸν σημαντικὴν βλάβην καὶ ἀσθένειαν. Τὸ δικαστήριον κηρύξαν διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 598 ἀποφάσεώς του τοὺς εἰρημένους Ἀθανάσιον Δελῆ Ἀθανάση καὶ Νικόλαον Γεωργίου ἐνόχους τῆς βλάβης πράξεως, κατεδίκασεν αὐτοὺς εἰς ἐπτάμηνον φυλάκισιν. Τῆς ἀποφάσεως ταύτης ἐζήτησαν τὴν ἀναίρεσιν οἱ καταδίκασθέντες: 1) διότι ὁ εἷς ἐξ αὐτῶν ὁ Νικόλαος Γεωργίου δὲν ἐκλήτευθη· 2) διότι ἐνῶ τὸ κλητήριο θέσπισμα καὶ τὸ βούλευμα εἰσάγει ἀμφοτέρους εἰς δίκην ὡς ἄνευ προμελέτης αἰκίσαντας, κατεδικάσθησαν μολοντοῦτο διὰ τῆς ἀποφάσεως ἐν αἰτίαις γενομέναις ἐκ προμελέτης· 3) διότι ἀπὸ τὸ αἰτιολογικὸν μέρος τῆς ἀποφάσεως δὲν ἐξάγεται ὅτι ὑπῆρξεν ἔγκλησις τοῦ παθόντος.

Ἀκούσαν τὴν ἔκθεσιν τοῦ ἀντιπροέδρου Κ. Α. Πολυζωίδου, τὸν δικηγόρον Μ. Κ. Μαρίνογλου καὶ τὸν εἰσαγγελέα.

Σκεφθὲν κατὰ τὸν νόμον·

Ἐπειδὴ κατὰ τὸ 164 ἄρθρον τῆς ποιν. δικον. εἰς τὸ ὁποῖον παραπέμπει ὁ 2 ἀριθ. τοῦ 407 ἄρθρου τῆς αὐτῆς δικονομίας, τότε μόνον εἶναι ἄκυρος ἢ διαδικασία, ὅταν ὁ κατηγορούμενος, μὴ φυλαχθεῖσῶν τῶν περὶ τῆς προθεσμίας διατάξεων, ἐδικάσθη κατ' ἐρήμην. ἢ ἐμφανιθεὶς καὶ διαμαρτυρηθεὶς κατὰ τῆς παραιτέρω διαδικασίας, μολοντοῦτο ἐδικάσθη, ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου οἱ ἀναιρεσίοντες ἐδικάσθησαν κατ' ἀντιμωλίαν καὶ ὄχι κατ' ἐρήμην, ὡς ἐκ τῆς ἀποφάσεως, τὴν ὁποίαν προσβάλλουσι, καὶ ἐκ τῶν πρακτικῶν βεβαιοῦται, προσέτι οὐδὲ διεμαρτυρήθησαν παρόντες κατὰ τῆς διαδικασίας, ὥστε ὁ προτεινόμενος λόγος τῆς μὴ κλητεύσεως ἐνὸς ἐξ αὐτῶν εἶναι πάντῃ ἀνίσχυρος.

Ἐπειδὴ, κατὰ τὸν ὅρον τοῦ 1 ἀριθμοῦ τοῦ 458 ἄρθρου τῆς ποιν. δικον. ἐπεκτεινόμενον κατ' ἀναλογίαν καὶ εἰς τὰ πλημμελήματα, μόνον ἢ μεταβολὴ τῆς κατηγορηθείσης κυρίας πράξεως, ἀλλ' ὄχι καὶ αἱ τῶν συνοδευουσῶν αὐτὴν περιστάσεων, ὅσας τυχὸν τὸ δικαστήριον ἐκ τῆς ἐπὶ ἀκροατηρίου συζήτησεως ἀντιλαμβάνεται, δύναται νὰ ᾖναι λόγος ἀναιρέσεως· ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου οἱ ἀναιρεσίοντες ἐκατηγορήθησαν καὶ κατεδικάσθη-

σαν διὰ μίαν καὶ τὴν αὐτὴν ἀξιοποιοῦν πράξιν, ἡ δὲ γενομένη περὶ ταύτην μεταβολή, ὅτι δηλ. ἡ αἰκία ἐπράχθη ἐκ προμελέτης καὶ ὄχι ἄνευ προμελέτης, ἀποβλέπει περίστασιν, ἣτις προέκυψεν ἐκ τῆς συζητήσεως.

Ἐπειδὴ, ὡς ἐκ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως θεβαιούται, ἡ ἐγκλήσις ἐγένεν ὑπὸ τοῦ παθόντος, οὐδὲ διῆσχυρίθησαν τὸ ἐναντίον οἱ κατηγορούμενοι ἐπὶ ἀκροατηρίου, ἐπομένως τὸ δικαστήριον μηδεμιᾶς οὔσης ἐνστάσεως δὲν ὑποχρεοῦτο νὰ αἰτιολογήσῃ τὴν πράξιν τῆς κατὰ νόμον γενομένης ἐγκλήσεως, ἣτις ἄλλως ἀναφέρεται εἰς τὸ ἱστορικὸν μέρος τῆς ἀποφάσεως.

Διὰ ταῦτα ἀπορρίπτει τὴν ἀναιρέσεως αἴτησιν τοῦ Ἀθανασίου Δελῆ Ἰωάννου καὶ Νικολάου Γεωργίου, κατοίκων Πυρῆ, χωρίου τῶν Θεβῶν, ἣτις ἐγένε κατὰ τῆς ἀπὸ 30 Μαρτίου ε. ε. καὶ ὑπ' ἀριθ. 598 ἀποφάσεως τῶν ἐν Ἀθήναις πλημμελειοδικῶν, καὶ καταδικάζει τοὺς αἰτήσαντας τὴν ἀναίρεσιν εἰς τὸ πρόστιμον τῶν πενήκοντα δραχμῶν καὶ εἰς τὰ δικαιώματα τῆς παρούσης δίκης δραχ. εἰκοσιοκτώ.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις τὴν 2 Ἰουνίου τοῦ 1839 ἔτους.

Ἐδημοσιεύθη ἐν Ἀθήναις τὴν 15 Ἰουνίου 1839.

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΠΟΙΝΙΚΗ ΤΜΕ.

Περὶ ἀπορρίψεως τῆς περὶ ἀναιρέσεως αἰτήσεως τοῦ Μήτρου Μουλαροκόστα, κατὰ τῆς ἀποφάσεως τῶν ἐν Ἀθήναις συνέδρων.

(Ἀριθ. πρωτοκ. 51.)

Τὸ δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου.

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαστῶν Κ. Κ. Ἰωάν. Ἀν. Σωμάκη προεδρεύοντος, κωλυομένου τοῦ τε προέδρου Κ. Χ. Κλονάρη καὶ τοῦ ἀντιπροέδρου Κ. Α. Πολυζωΐδου, Δ. Γ. Φέδερ, Δ. Σχορδίλη, Θ. Μανούση, Διομήδους Κυριακοῦ, τῶν δικηγόρων Ἰ. Κόνιαρη καὶ Π. Νικολαΐδου κωλυομένων τῶν παρέδρων Κ. Γ. Α. Ἀφθονίδου καὶ Δ. Ν. Φωτίλα, καὶ παρόντων τοῦ εἰσαγγελέως Κ. Δ. Γ. Σούτζου καὶ τοῦ γραμματέως Γ. Κ. Ἰσχομάχου.

Συνελθὼν εἰς δημοσίαν συνεδρίασιν τὴν 5 Ἰουνίου ε. ε. διὰ νὰ δικάσῃ τὴν κατὰ τῆς ἀπὸ 15 Ἀπριλίου ε. ε. ὑπ' ἀριθ. 42 ἀποφάσεως τῶν ἐν Ἀθήναις συνέδρων αἴτησιν ἀναιρέσεως τοῦ Μήτρου Μουλαροκόστα, κατοίκου Δραχμανίου τῆς Λοκρίδος.

Ἀκούσαν τὸν εἰσαγγελέα προτείνοντα ν' ἀπορρίφθῃ ἡ ἀναιρέσεως αἴτησις, ὡς ἀπαράδεκτος, δυνάμει τοῦ ἀρθ. 592 τῆς ποιν. δικονομίας, διότι ὁ ἀναιρεσείων κλητευθεὶς προσηκόντως δὲν ἐνεφανίσθη.

Λαβὼν ὑπ' ὄψιν τὸ ἀπὸ 24 Μαΐου ε. ε. ἀποδεικτικὸν τοῦ κλητῆρος τοῦ δικαστηρίου τούτου Γ. Γιαλούση.

Σκεφθὲν κατὰ τὸν νόμον

Ἐπειδὴ, κατὰ τὸ ἐδάφιον 2 τοῦ 492 ἄρθρου τῆς ποιν. δικονομ. συν-
 δυασμένου μὲ τὸ ἀπὸ 22 Ἰαννουαρίου 1837 Βασ. Διάταγμα, μὴ ἐμφανι-
 σθέντος εἰς τὸ ἀκροατήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου κατὰ τὴν προσδιωρισμένην
 δικάσιμον ἡμέραν τοῦ τὴν ἀκύρωσιν αἰτοῦντος, ἢ τοῦ ἐπιτρόπου αὐτοῦ,
 τὸ δικαστήριον, ἀκοῦσαν τὸν εἰσαγγελέα, ἀπορρίπτει τὴν αἴτησιν, καὶ
 καταδικάζει τὸν ἠττηθέντα εἰς τὸ νόμιμον πρόστιμον καὶ εἰς τὴν πληρω-
 μὴν τῶν ἐξόδων· ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου ὁ αἰτήσας τὴν ἀναίρεσιν Μῆτρος
 Μουλαροκῶστα, κλητευθεὶς προσκόντως δὲν ἐνεφανίσθη, καὶ τοι παρελ-
 θούσης τῆς πρὸς αὐτὸν δοθείσης νομίμου προθεσμίας.

Διὰ ταῦτα, ἀπορρίπτει ὡς ἀπαράδεκτον, τὴν ἀναίρεσεως αἴτησιν τοῦ
 Μῆτρος Μουλαροκῶστα, κατοικοῦ δραγμαλίου τῆς Δοκρίδος, ἥτις ἔγινε
 κατὰ τῆς ἀπὸ 15 Ἀπριλίου 1839 καὶ ὑπ' ἀριθ. 42 ἀποφάσεως τῶν ἐν
 Ἀθήναις συνέδρων, καὶ καταδικάζει τὸν αἰτήσαντα τὴν ἀναίρεσιν εἰς τὰ
 δικαιώματα τῆς παρουσίας δίκης δρ. δεκαπέντε.

Ἐκριθὴ καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις τὴν 5 Ἰουνίου τοῦ 1839 ἔτους.
 Ἐδημοσιεύθη ἐν Ἀθήναις τὴν 12 Ἰουνίου 1839.

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΠΟΙΝΙΚῆ ΤΜΓ΄.

Περὶ ἀπορρίψεως τῆς περὶ ἀναίρεσεως αἰτήσεως τοῦ Ἰωσήφ Πιατζεντίνη, κατὰ τῆς ἀποφάσεως
 τῶν ἐν Ἀθήναις συνέδρων.

(Ἀριθ. πρωτοκ. 52).

Τὸ δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου.

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαστῶν Κ. Κ. Χ. Κλονάρη προέδρου, Α. Πο-
 λυζωΐδου ἀντιπροέδρου, Δ. Γ. Φέδερ, Δ. Σκορδίλη, Θ. Μανούση, Διομή-
 δους Κυριακοῦ, τοῦ δικηγόρου Π. Καλλιγᾶ, κωλυομένου τοῦ Ἀρειοπαγί-
 του Κ. Ἰω. Ἀν. Σωμάκη καὶ τῶν παρέδρων Κ. Γ. Ἀφθονίδου καὶ Δ. Ν.
 Φωτίλα, καὶ παρόντων τοῦ εἰσαγγελέως Κ. Δ. Γ. Σούτζου καὶ τοῦ γραμ-
 ματέως Γ. Κ. Ἰσχομάχου.

Συνελθὸν εἰς δημοσίαν συνεδρίασιν τὴν 8 Ἰουνίου ε. ε. διὰ τὴν δικάσῃ
 τὴν ἐξῆς αἴτησιν ἀναίρεσεως τοῦ Ἰωσήφ Πιατζεντίνη, κατοικοῦ Ἀθηνῶν,
 παρασταθέντος διὰ τοῦ ἐξ ἐπαγγέλματος διορισθέντος συνηγόρου τοῦ Α.
 Πετζᾶλη δικηγόρου.

Ὁ Ἰωσήφ Πιατζεντίνης παρεπέμφθη διὰ βουλεύματος τῶν ἐν Ἀθήναις
 πλημμελειοδικῶν εἰς τὸ κατὰ τὴν περιφέρειαν τῶν ἐν Ἀθήναις ἐφετῶν
 κακούργιοδικεῖον, ὡς ὑπαίτιος κλοπῆς πρῆχθείσης ἐν καιρῷ νυκτός διὰ
 τῆς ἀληθοῦς κλειδοῦ, καὶ ὑπερβαίνουσας τὰς 1000 δραχμάς. Συζητηθεί-
 σης ἐπομένως τῆς ὑποθέσεως, οἱ ἔνορκοι ἐτυμηγόρησαν ὡς ἐφεξῆς. « Νχι
 ὁ Ἰωσήφ Πιατζεντίνης εἶναι ἔνοχος, ὅτι κατὰ τὴν 20 πρὸς τὴν 21 Νο-

» εμβρίου 1838 ἐν γνώσει ἔλαβεν εἰς τὴν κατοχὴν τοῦ ἀπὸ τὴν ἐν Ἀθήναις
 » κατοικίαν τοῦ Ὀθωμανοῦ Ἀχμέτ Φερχάτ ἐφέντη ξένα κινητὰ πράγματα
 » αὐτογνωμότως καὶ ἄνευ τῆς συγκαταθέσεως τοῦ ἔχοντος δικαίωμα, διὰ
 » νὰ τὰ ἔχη παρανόμως ὡς ἰδιοκτησίαν. Ὅχι, ἡ κλοπὴ αὕτη δὲν ἐπράχθη
 » προμηθευθέντων κρυφίως πρὸ τῆς πράξεως τῶν αὐτουργῶν αὐτῆς τὴν
 » ἀληθῆ κλεῖδα τοῦ δωματίου, ὅπου ἦσαν τὰ κλαπέντα κατὰ τὴν 20 τοῦ
 » Νοεμβρίου 1838. Ναί, ἡ ἀξία τῶν κλαπέντων ὑπερβαίνει τὴν ποσότη-
 » τα τῶν 1000 δραχμῶν. » Τὸ δικαστήριον τῶν συνέδρων, λαβὼν ὑπ' ὄψιν
 τὴν ἐτυμηγορίαν ταύτην τῶν ἐνόρκων, κατεδίκασε τὸν κατηγορηθέντα διὰ
 τῆς ἀπὸ 1 Μαΐου ε. ε. ὑπ' ἀριθ. 63 ἀποφάσεώς του, δυνάμει τοῦ ἀρθροῦ
 374 §. 9 τοῦ ποιν. νόμου εἰς πενταετῆ εἰρκτὴν. Τῆς ἀποφάσεως ταύτης
 ἐζήτησε τὴν ἀναίρεσιν ὁ καταδικασθεὶς διὰ κακὴν ἐφαρμογὴν τοῦ νόμου,
 καὶ διότι ὁ πρόεδρος τῶν συνέδρων δὲν ἐπέτρεψεν εἰς τοὺς τρεῖς κατηγο-
 ρουμένους νὰ ἐξαίρεσωσι εἰμὴ πέντε ἀντὶ ἐξ ἐνόρκους.

Ἀκούσαν τὴν ἔκθεσιν τοῦ Ἀρειοπαγίτου Κ. Δ. Σκορδίλη, τὸν δικηγόρον
 Α. Πετζάλην καὶ τὸν εἰσαγγελέα.

Σκεφθὲν κατὰ τὸν νόμον

Ἐπειδὴ, κατὰ τὸ 374 ἄρθρον ἀριθ. 9 τοῦ ποιν. νόμου, ἡ κλοπὴ τιμω-
 ρεῖται μὲ εἰρκτὴν, ἐὰν ὑπερβαῖν τὸ ποσὸν τῶν τετρακοσίων δραχμῶν
 ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου, ὁ Ἰωσήφ Πιατζεντίνης ἐκηρύχθη ὑπὸ τῶν ἐνόρκων
 ἔνοχος κλοπῆς ὑπερβηκινούσης τὰς τετρακοσίας δραχμάς, ἐπομένως τὸ δι-
 καστήριον τῶν συνέδρων καταδικάσαν τὸν Πιατζεντίνην εἰς πέντε ἐτῶν
 εἰρκτὴν, ἐφῆρμοσε τὸν νόμον ὀρθῶς.

Ἐπειδὴ ἐκ τῶν πρακτικῶν τῆς συνεδριάσεως γίνεται φανερόν, ὅτι ὁ
 πρόεδρος τῶν συνέδρων ἔδωκεν εἰς τοὺς κατηγορουμένους, ἄνευ τινὸς πε-
 ριορισμοῦ, τὸ δικαίωμα τοῦ νὰ ἐξαίρεσωσιν, ὅσους ἐνόρκους συγχωρεῖ ὁ νό-
 μος, καὶ ὁ ἀναιρεσιῶν ἐξαίρεσε δύο, ἐπομένως ὁ λόγος ὅτι περιορίσθη τὸ
 δικαίωμα τῆς ἐξαίρεσεως τοῦ ἀναιρεσιέοντος εἶναι ἀνυπόστατος.

Διὰ ταῦτα, ἀπορρίπτει τὴν ἀναιρέσεως αἴτησιν τοῦ Ἰωσήφ Πιατζεντίνης,
 κατοικοῦ Ἀθηνῶν, ἣτις ἔγινε κατὰ τῆς ἀπὸ 1 Μαΐου ε. ε. καὶ ὑπ' ἀριθμ.
 63 ἀποφάσεως τῶν ἐν Ἀθήναις συνέδρων, καὶ καταδικάζει τὸν αἰτήσαντα
 τὴν ἀναίρεσιν εἰς τὰ δικαιώματα τῆς παρούσης δίκης δραχ. 15.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις, τὴν 8 Ἰουλίου τοῦ χιλιεσοῦ ὀκτακο-
 σιοσοῦ τριακοσοῦ ἐνάτου ἔτους.

Ἐδημοσιεύθη ἐν Ἀθήναις, τὴν 13 Ἰουλίου τοῦ χιλιεσοῦ ὀκτακοσιοσοῦ
 τριακοσοῦ ἐνάτου ἔτους.

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΠΟΙΝΙΚΗ ΤΜΖ΄.

Περί ἀποφρίψεως τῆς περι ἀναίρεσεως αἰτήσεως τοῦ Ἰω. Ἀγγελάκη, κατὰ τῆς ἀποφάσεως τῶν ἐν Ἀθήναις συνέδρων.

(Ἀριθ. πρωτοκ. 53.)

Τὸ δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου·

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαστῶν Κ. Κ. Χ. Κλονάρη προέδρου, Α. Πολυζωΐδου ἀντιπροέδρου, Δ. Γ. Φέδερ, Δ. Σκορδίλη, Θ. Μανούση, Διομήδους Κυριακοῦ, Δ. Ν. Φωτίλα πρεσβύτου, κωλυομένου τοῦ δικαστοῦ κυρίου Ἰωάννου Ἄντων. Σωμάκη, καὶ τοῦ πρεσβύτου Κ. Γ. Ἀφρονίδου, καὶ παρόντων τοῦ εἰσαγγελέως Κ. Δ. Γ. Σούτζου καὶ τοῦ γραμματέως Γ. Κ. Ἰσχομάχου.

Συνελθόν εἰς δημοσίαν συνεδρίασιν τὴν 8 Ἰουνίου ε. ε. διὰ τὴν δικάσῃ τὴν ἐξῆς αἴτησιν ἀναίρεσεως τοῦ Ἰωάννου Ἀγγελάκη, παρασταθέντος διὰ τοῦ ἐξ ἐπαγγέλματος διορισθέντος συνηγόρου του Μ. Κ. Μαρίνογλου δικηγόρου.

Ὁ Ἰωάννης Ἀγγελάκης, κάτοικος Ξηροχωρίου τῆς Εὐβοίας, παρεπέμφθη διὰ βουλεύματος εἰς τὸ κατὰ τὴν περιφέρειαν τῶν ἐν Ἀθήναις ἐφετῶν κηκουργιοδικεῖον ὡς ἀναγκάσας εἰς ἀπέλθειαν τὴν Γιαννοῦλαν τοῦ Ἰωάννου Δ. Φαράνδου, οὗσαν νεωτέραν τῶν 12 ἐτῶν, μεταχειρισθεῖς σωματικὴν βίαν. Συζητηθεῖσας τῆς ὑπόθεσεως, αἱ ἐνόρκιοι ἐτυμηγόρησαν ὡς ἐφεξῆς. « Ναὶ, ὁ Ἰωάννης Ἀγγελάκης εἶναι ἐνοχος ὅτι κατὰ τὸν Νοέμβριον » π. ε. τὴν ἡμέραν τῆς Παναγίας τῆς Μεσοπορείτικας πλησίον τοῦ χωρίου » Βουτᾶ ἠνάγκασεν εἰς ἀπέλθειαν τὴν Γιαννοῦλαν, θυγατέρα τοῦ Ἰωάν. » Δ. Φαράνδου μεταχειρισθεῖς σωματικὴν βίαν. Ὄχι κατ' ἐκείνην τὴν ἐπο- » χὴν ἢ παροῦσα δὲν ἦτο νεωτέρα τῶν 12 ἐτῶν. » Τὸ δικαστήριον τῶν συνέδρων λαθὼν ὑπ' ὄψιν τὴν ἐτυμηγορίαν ταύτην κατεδίκασε τὸν κατηγορηθέντα διὰ τῆς ἀπὸ 2 Μαΐου ε. ε. ὑπ' ἀριθ. 66 ἀποφάσεώς του δυνάμει τοῦ ἀρθροῦ 273 §. 3 τοῦ ποινικ. νόμου εἰς πέντε ἐτῶν καὶ ἐξ μηνῶν εἰρκτῆν. Τῆς ἀποφάσεως ταύτης ἐζήτησε τὴν ἀναίρεσιν ὁ καταδικασθεὶς διὰ τὸν λόγον ὅτι ἡ πρᾶξις τῆς ὁποίας ὁ ἀνααιρεσίαν ἐκηρύχθη ἐνοχος παρὰ τῶν ἐνόρκων φέρεται χαρακτηρὰ ἀπλῶς ἀποπείρας, τὸ δὲ δικαστήριον τῶν συνέδρων ἐφαρμόσας εἰς αὐτὴν τὴν ποινὴν τῆς τετελεσμένης ἀσελγείας, ἠρμήνευσε ψευδῶς τὸν νόμον.

Ἀκοῦσαν τὴν ἔκθεσιν τοῦ Ἀρειοπαγίτου Κ. Διομήδους Κυριακοῦ, τὸν δικηγόρον Μ. Κ. Μαρίνογλου καὶ τὸν εἰσαγγελέα.

Σκεφθὲν κατὰ τὸν νόμον·

Ἐπειδὴ, κατὰ τὸ 273 ἀρθρον τοῦ ποιν. νόμου, τιμωρεῖται ὡς ἐνοχος βιασμοῦ, ἄ. ὅστις ἀναγκάζει εἰς ἀπέλθειαν θῆλυ ἢ ἄρρεν, μεταχειριζόμενος σωματικὴν βίαν ἢ ἀπειλὰς, ἠνωμένας μὲ δεινὸν κίνδυνον σώματος ἢ

τῆς ζωῆς, καὶ β'. ὅστις καταστάσῃ τινὰ ἀνίκανον ἀμύνης φέρων δολίως εἰς ἀπονάρκωσιν τὰς αἰσθήσεις του, καὶ οὕτω ἔχοντος καταχρᾶται αὐτοῦ πρὸς ἀσέλγειαν· ἐπομένως ἡ διάταξις αὕτη περιέχει δύο χωριστὰς περιπτώσεις, ἑκατέρα τῶν ὁποίων ἀφορᾷ πρᾶξιν τετελεσμένην· ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου ἡ πρᾶξις τῆς ὁποίας ἐκηρύχθη ἔνοχος ὁ ἀναιρεσεῖων, τοῦτέστιν ὅτι ἠνάγκασεν εἰς ἀσέλγειαν τὴν Γιαννοῦλαν Φαράνδου, μεταχειρισθεὶς σωματικὴν βίαν, ἀνάγεται εἰς τὴν πρώτην τῶν εἰρημένων δύο περιπτώσεων. Ἄρα τὸ δικαστήριον τῶν συνέδρων ἐφαρμόσεν εἰς αὐτὴν τὴν ποινὴν τῆς τετελεσμένης πράξεως τοῦ βιασμοῦ, ἠρμήνευσεν ὀρθῶς τὸν νόμον.

Διὰ ταῦτα ἀπορρίπτει τὴν ἀναιρέτως αἰτήσιν τοῦ Ἰω. Ἀγγελάκη, κατοικοῦ Εἰρηχωρίου τῆς Εὐβοίας, ἥτις ἔγινε κατὰ τῆς ἀπὸ 2 Μαΐου ε. ε. καὶ ὑπ' ἀριθ. 66 ἀποφάσεως τῶν ἐν Ἀθήναις συνέδρων, καὶ καταδικάζει τὸν εἰρημένον Ἰω. Ἀγγελάκην εἰς τὰ δικαιώματα τῆς παρούσης δίκης δρ. δεκαπέντε.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις τὴν 8 Ἰουνίου τοῦ 1839 ἔτους.

Ἐδημοσιεύθη ἐν Ἀθήναις τὴν 26 Ἰουνίου 1839.

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΠΟΙΝΙΚΗ ΤΜΗ.

Περὶ ἀπορρίψεως τῆς περὶ ἀναιρέσεως αἰτήσεως τοῦ Κωνσ. Ζαχωνιά, κατὰ τῆς ἀποφάσεως τῶν ἐν Ἀθήναις συνέδρων.

(Ἀριθ. πρωτοκ. 54.)

Τὸ δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου·

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαστῶν Κ. Κ. Χ. Κλονάρη προέδρου, Α. Πολυζωΐδου ἀντιπροέδρου, Δ. Γ. Φέδερ, Δ. Σκορδίλη, Θ. Μανούση, Διομήδους, Κυριακοῦ, καὶ τοῦ πκρέδρου Κ. Θ. Ν. Φωτίλα ἀναπληροῦντος τὸν δικαστὴν Ἰω. Ἀν. Σωμάκη, ἀπόντα, καλυομένου τοῦ πρώτου παρέδρου Κ. Γ. Ἀφθονίδου, καὶ παρόντων τοῦ εἰσαγγελέως Κ. Δ. Γ. Σούτζου καὶ τοῦ γραμματέως Γ. Κ. Ἰσχομάγου·

Συνελθὼν εἰς δημοσίαν συνεδρίασιν τὴν 8 Ἰουνίου ε. ε. διὰ νὰ δικάσῃ τὴν ἐξῆς αἰτήσιν ἀναιρέσεως τοῦ Κωνστ. Ζαχωνιά κατοικοῦ Γιαννιζοῦ, παρασαθέντος διὰ τοῦ ἐξ ἐπαγγέλματος διορισθέντος συνηγόρου του Ἰω. Τυπάλδου δικηγόρου.

Ὁ εἰρημένος Κωνστ. Ζαχωνιάς, κατηγορηθεὶς ἐπὶ ληστρικῇ συμμορίᾳ καὶ γάσει, παρεπέμφθη διὰ τοῦ ἀπὸ 28 Δεκεμβρ. 1838 βουλευμάτος τοῦ Συμβουλίου τῶν ἐν Ἀθήναις ἐφετῶν εἰς τὸ κατὰ τὴν περιφέρειαν τῶν αὐτῶν ἐφετῶν κακούργιοδικῶν.

Συζητηθείσης δὲ τῆς ὑποθέσεως ἐπὶ ἀκροατηρίου τὴν 17 Ἀπριλ. 1839 οἱ ἔνορκοι ἐξέδωκαν τὴν ἐξῆς ἐτυμηγορίαν. • Ναι, εἶναι ἔνοχος ὁ Κωνσταντ.

» Ζαχωνιάς ὅτι περὶ τὰς ἀρχὰς τοῦ ἔτους 1838 ἠνώθη μετ' ἄλλων ἐνό-
 » πλων διὰ τὰ ἐκτελέσωσι ἐντὸς τοῦ Ἑλλήν. Κράτους πολλὰς εἰσέτι μὴ ἰδί-
 » ῳς ὠρισμένας ληξείας, ἐξ ὧν δὲν ἐδυνήθησαν νὰ ἐκτελέσωσι καμμίαν
 » ἐμποδισθέντες ἀπὸ τὴν ἔνοπλον δύναμιν ἣτις τοὺς κατεδίωκεν ὄχι, ὁ
 » Κωνσ. Ζαχωνιάς δὲν εἶναι ἔνοχος, ὅτι ὑπὸ τοῦ κοινοῦ συμφέροντος μετ'
 » ἄλλων κινούμενος, συναπεφάσισε μετ' αὐτῶν ὡς ἀπλοῦς συναίτιος ν' ἀ-
 » ναγκάσωσι τὴν ἔνοπλον τῆς ἀρχῆς δύναμιν, ἣτις τοὺς κατεδίωκεν εἰς τὸ
 » νὰ παραλίπη τὴν σύλληψίν των, συνομολογήσαντες ἕνεκα τῆς ἐκτελέσεως
 » τοῦ σκοποῦ τούτου ἀμοιβαίαν πρὸς ἀλλήλους συνδρομήν· ναι, ὁ Κωνσ.
 » Ζαχωνιάς εἶναι ἔνοχος ὅτι, ὡν ἐφοδιασμένος με' ὄπλα ἀντέστη τὴν 29 Ἰα-
 » νουαρ. 1838 ἐν συναθροίσει δημοσίᾳ κατὰ τὴν θέσιν Γαλθανίτζα τῆς Λε-
 » πτοκαρυᾶς εἰς τὴν καταδιώκουσαν αὐτοὺς ἔνοπλον δύναμιν τῆς ἀρχῆς, ἐπὶ
 » σκοπῷ ν' ἀναγκάσουν αὐτὴν νὰ παραλίπη τὴν παρὰ τῆς ἀρχῆς διαταχθεῖσαν
 » σύλληψίν των. » Τὸ δικαστήριον τῶν αὐτῶν συνόδων λαβὼν ὑπ' ὄψιν τὴν
 » ἐτυμηγορίαν ταύτην τῶν ἐνόρκων κατεδίκασε δια τῆς ἀπὸ 17 Ἀπριλ. ε. ε.
 » ἀποφάσεώς του ὑπ' ἀρ. 44 τὸν εἰρημένον Κωνσ. Ζαχωνιάν εἰς 5 ἔτων καὶ 1
 » μηνὸς εἰρκτῆν. Τῆς ἀποφάσεως ταύτης ἐζήτησε τὴν ἀναίρεσιν ὁ καταδικασθεὶς
 » διὰ τὸν λόγον, ὅτι τὸ δικαστήριον τῶν συνόδων ἦτο κακῶς συνθεμιμένον·

Ἀκοῦσαν τὴν ἔκθεσιν τοῦ Ἀρειοπαγίτου Κ. Δ. Γ. Φέδερ, τὸν δικηγόρον
 Ἰω. Τυπάλδον καὶ τὸν εἰσαγγελέα·

Σκεφθὲν κατὰ τὸν νόμον·

Ἐπειδὴ ὁ ἀναίρεσίαν δὲν φανερόναι ποσῶς, εἰς τί συνίσταται ἢ προτεινο-
 μένη κακὴ σύνθεσις τοῦ δικαστηρίου τῶν συνόδων, οὔτε ἀποδεικνύεται αὐτὴ
 ἐκ τῆς ἀποφάσεως ἢ τῶν πρακτικῶν τοῦ δικαστηρίου·

Διὰ ταῦτα ἀπορρίπτει τὴν ἀναίρεσιν αἴτησιν τοῦ Κωνσ. Ζαχωνιά ἐκ
 Γιαννιτζοῦς, ἣτις ἔγεινε κατὰ τῆς ἀπὸ 17 Ἀπριλ. ε. ε. καὶ ὑπ' ἀρ 44 ἀπο-
 φάσεως τῶν ἐν Ἀθήναις συνόδων, καὶ καταδικάζει τὸν αἰτήσαντα τὴν ἀ-
 ναίρεσιν εἰς τὰ δικαιώματα τῆς παρούσης δίκης δρ. 15.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις, τὴν 8 Ἰουν. 1839.

Ἐδημοσιεύθη ἐν Ἀθήναις, τὴν 12 Ἰουν. 1839.

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΠΟΙΝΙΚΗ ΤΜΘ΄.

Περὶ ἀπορρίψεως τῆς περὶ ἀναίρεσιν αἰτήσεως τοῦ Κωνσ. Γραβάνη κ.λ., κατὰ τῆς ἀποφάσεως
 τῶν ἐν Ἀθήναις συνόδων.

(Ἀριθ. πρωτοκ. 55).

Τὸ δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου·

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαστῶν Κ.Κ. Χ. Κλονάρη προέδρου, Α. Πολυ-
 ζωίδου ἀντιπροέδρου, Ἰω. Α. Σωμάκη, Δ. Γ. Φέδερ, Δ. Σκορδίλη, Θ.

Μανούση, Διομήδους Κυριακοῦ, καὶ παρόντων τοῦ εἰσαγγελέως Κ. Δ. Γ. Σούτζου καὶ τοῦ γραμματέως Γ. Κ. Ἰσχομάχου.

Συνελθὼν εἰς δημοσίαν συνεδρίασιν τὴν 12 Ἰουνίου ε. ε. διὰ νὰ δικάσῃ τὴν ἐξῆς αἰτησιν ἀναιρέσεως τοῦ Κωνσ. Γραβάνη ἐξ Ἀρτοτίνης τῆς Δωρίδος, τοῦ Κωνσ. Κοκκινόπουλου καὶ τοῦ Νικολάου Κοκκινόπουλου ἐξ Ἰπάτης, παρασταθέντων διὰ τοῦ ἐξ ἐπαγγέλματος διορισθέντος συνηγόρου των Α. Τολμίδου δικηγόρου.

Ὁ Κωνσ. Γραβάνης, ὁ Κωνσ. καὶ Νικόλ. Κοκκινόπουλοι καὶ Ἀνδρέας Νικολοδημητρόπουλος, παρεπέμφθησαν διὰ τοῦ ἀπὸ 2 Ἰαννουαρίου 1839 βουλευμάτος τῶν ἐν Λαμία πλημμελειοδικῶν εἰς τὸ κατὰ τὴν περιφέρειαν τῶν ἐν Ἀθήναις ἐφετῶν κακουργιοδικεῖον διὰ νὰ δικασθῶσιν οἱ μὲν τρεῖς, ὅτι τὴν 2 πρὸς τὴν 3 Μαρτίου 1838 ἔπραξαν κλοπὴν ἐν καιρῷ νυκτός δι' ἐξωτερικῆς ῥήξεως εἰς ἀκατοίκητον κτίριον καὶ ἐπὶ ἀξίας ὑπερβαίνουσας τὰς 400 δραχ., ὁ δὲ Ἀνδρέας Νικολοδημητρόπουλος, ὅτι συνήργησεν εἰς τὴν πράξιν ταύτην. Γενομένης τῆς ἐπὶ ἀκροατηρίου συζητήσεως οἱ ἑνόρκοι ἐξέδωκαν τὴν ἀκόλουθον ἐτυμηγορίαν. — « Ναι, ὁ Κωνσ. » Γραβάνης εἶναι ἑνοχος ὅτι τὴν 2 πρὸς τὴν 3 Μαρτίου 1838 ἔλαβεν ἐν » γνώσει εἰς τὴν κατοχὴν τοῦ αὐτογνωμόνως καὶ ἄνευ τῆς συγκαταθέσεως » τοῦ ἔχοντος δικαίωμα Ἰωάννου Χρηστίδου ξένα κινητὰ πράγματα, διὰ » νὰ τὰ ἔχῃ παρανόμως ὡς ἰδιοκτησίαν του. — Ναι, ὁ Κωνσ. Κοκκινό- » πούλος εἶναι ἑνοχος, ὅτι τὴν 2 πρὸς τὴν 3 Μαρτίου 1838 ἐν γνώσει » ἔλαβεν εἰς τὴν κατοχὴν τοῦ αὐτογνωμόνως καὶ ἄνευ τῆς συγκαταθέσεως » τοῦ ἔχοντος δικαίωμα Ἰω. Χρηστίδου ξένα κινητὰ πράγματα διὰ νὰ τὰ » ἔχῃ παρανόμως ὡς ἰδιοκτησίαν του. — Ναι, ὁ Νικόλ. Κοκκινόπουλος » εἶναι ἑνοχος, ὅτι τὴν 2 πρὸς τὴν 3 Μαρτίου 1838 ἐν γνώσει ἔλαβεν » εἰς τὴν κατοχὴν τοῦ αὐτογνωμόνως καὶ ἄνευ τῆς συγκαταθέσεως τοῦ » ἔχοντος δικαίωμα Ἰω. Χρηστίδου ξένα κινητὰ πράγματα, διὰ νὰ τὰ » ἔχῃ παρανόμως ὡς ἰδιοκτησίαν του. — Ναι ἡ κλοπὴ αὕτη ἐπράχθη ἐν » καιρῷ νυκτός. — Ναι ἡ κλοπὴ αὕτη ἐπράχθη δι' ἐξωτερικῆς ῥήξεως εἰς » ἀκατοίκητον κτίριον, τὸ ἐμπορικὸν κατὰστημα τοῦ Ἰω. Χρηστίδου. — » Ναι, ἡ ἀξία τῶν κλαπέντων ὑπερβαίνει τὰς 400 δραχ. — Ναι ὁ Ἀνδρέας » Νικολοδημητρόπουλος εἶναι ἑνοχος ὅτι ἐν γνώσει καὶ ἐξ ἰδιοτελείας ἔλα- » βεν ἀντὶ δώρου πράγματα προσερχόμενα ἐκ τῆς κατὰ τὴν 2 πρὸς τὴν 3 » τοῦ Μαρτίου 1838 ἐκ τῆς ἀποθήκης τοῦ Ἰω. Χρηστίδου γενομένης ἐν » Ἰπάτη κλοπῆς. »

Τὸ δικαστήριον τῶν συνέδρων λαβὼν ὑπ' ὄψιν τὴν ἐτυμηγορίαν τῶν ἐνόρκων κατεδίκασε διὰ τῆς ἀπὸ 25 Ἀπριλίου ε. ε. ὑπ' ἀριθ. ἀποφάσεώς του, δυνάμει τῶν ἀρθρῶν 374, 376, 71, 72, καὶ 49 §. 4 τοῦ ποιν. νόμου τὸν Κωνσ. Γραβάνην, τὸν Κ. Κοκκινόπουλον καὶ Νικόλ. Κοκκινό-

πουλον εις ἕξ ἐτῶν εἰρηκτὴν, τὸν δὲ Ἀνδρέαν Νικολοδημητρόπουλον εἰς φυλακίαις δύο ἐτῶν καὶ ἑπτὰ μηνῶν καὶ εἰς τὰ ἔξοδα τῆς δίκης ὅλους ἀλληλεγγύως. — Τῆς ἀποφάσεως ταύτης ἐζήτησαν τὴν ἀναίρεσιν ὁ Κωνσ. Γραβάνης καὶ Κωνσ. καὶ Νικολ. Κοκκινόπουλος δι' ἐκθέσεως γενομένης τὴν 26 τοῦ αὐτοῦ μηνὸς καὶ ἐμπεριεχομένης τοὺς ἀκολουθοῦντας λόγους. —

1. Διότι οἱ ἐξετασθέντες μάρτυρες ἦσαν μέρος συγγενεῖς τῶν ἀδελφῶν Χρησιδίου, μέρος ὑποχρεωμένοι εἰς αὐτούς. 2. Διότι ὁ εἰς τῶν ἀδελφῶν Χρησιδίου ἐξετάσθη ἐνόρκως, ἐνῶ ἀμφότεροι ἦσαν πολιτικῶς ἐνάγοντες, ἐναντίον τοῦ 122 ἄρθρ. τῆς ποιν. δικονομ. 3. Διότι παρεβιάσθη πρὸς τούτοις ἡ διάταξις τοῦ ἐδ. 7 τοῦ 324 ἄρθρ. τῆς πολ. δικονομίας, παραδεχθέντος ὡς μάρτυρος τοῦ ἀδελφοῦ τοῦ πολιτικῶς ἐνάγοντος.

Ἀκούσαν τὴν ἐκθεσιν τοῦ Ἀρειοπαγίτου Κ. Δ. Γ. Φέδερ, τὸν δικηγόρον Α. Τολμίδην καὶ τὸν εἰσαγγελέα.

Σκεφθέν κατὰ τὸν νόμον.

Ἐπειδὴ καμμία διάταξις τῆς ποιν. δικονομ. δὲν ἀπαγορεύει τὴν ἐξέτασιν μαρτύρων διὰ τὸν λόγον ὅτι εἶναι συγγενεῖς τοῦ πολιτικῶς ἐνάγοντος ἢ ὑποχρεωμένοι εἰς αὐτὸν, ἐπομένως ὁ πρῶτος ἀναιρέσεως λόγος εἶναι πάντη ἀνίσχυρος.

Ἐπειδὴ διὰ τῆς ἀποφάσεως τοῦ δικαστηρίου τῶν συνέδρων εθεβαιούται, ὅτι μόνος ὁ Ἰω. Χρησίδης παρεβιάσθη εἰς τὴν κατὰ τοῦ ἀναιρεσειόντος δίκην ὡς πολιτικῶς ἐνάγων, ἀλλ' ὅχι καὶ ὁ ἀδελφὸς αὐτοῦ Ἄθαν. Χρησίδης, ἄρα ἐδύνατο νὰ ἐξετασθῆ ἐνόρκως ὁ δεῦτερος οὗτος χωρὶς νὰ παρεβιασθῆ τὸ 122 ἄρθρ. τῆς ποιν. δικονομίας.

Ἐπειδὴ ἡ ποιν. δικονομία προβλέπει εἰδικῶς, κατὰ τίνας περιπτώσεις εἶναι ἀνεπιτήδεις ἢ ἐξαιρετέοι οἱ μάρτυρες ἄρα δὲν δύνανται νὰ ἐφαρμοσθῶσιν εἰς ποιν. ὑποθέσεις αἱ περὶ ἐξαιρέσεως τῶν μαρτύρων διατάξεις τῆς πολιτ. δικονομίας, ὁ δὲ λόγος, ὅτι τὸ δικαστήριον παραδεχθὲν ὡς μάρτυρα τὸν πολιτικῶς ἐνάγοντα, παρεβιάσε τὸ 7 ἐδάφ. τοῦ 324 ἄρθρ. τῆς πολιτικῆς δικονομίας, εἶναι ἀνίσχυρος.

Διὰ ταῦτα ἀπορρίπτει τὴν ἀναιρέσεως αἴτησιν τοῦ Κωνσ. Γραβάνη ἐξ Ἀρτοτίνης τῆς Δαριδῶς, τοῦ Κωνσ. Κοκκινόπουλου καὶ τοῦ Νικ. Κοκκινόπουλου ἐξ Ἰπάτης, ἧτις ἔγευε κατὰ τῆς ἀπὸ 24 Ἀπριλ. ε. ε καὶ ὑπ' ἀρ. 53 ἀποφάσεως τῶν ἐν Ἀθήναις συνέδρων, καὶ καταδικάζει τοὺς αἰτήσαντας τὴν ἀναίρεσιν εἰς τὰ δικαιώματα τῆς παρούσης δίκης δραχ. 25.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις, τὴν 13 Ἰουν. τοῦ χιλιοσοῦ ὀκτακοσιοσοῦ τριακοσοῦ ἐνάτου ἔτους.

Ἐδημοσιεύθη ἐν Ἀθήναις, τὴν 26 Ἰουνίου τοῦ χιλιοσοῦ ὀκτακοσιοσοῦ τριακοσοῦ ἐνάτου ἔτους.

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΠΟΙΝΙΚΗ ΤΝ΄.

Περὶ ἀπορρίψεως τῆς περὶ ἀναιρέσεως αἰτήσεως τοῦ Νάσσου Καρασινέλη κλπ., κατὰ τῆς ἀποφάσεως τῶν ἐν Ἀθήναις συνέδρων.

(Ἀριθ. πρωτοκόλ. 56.)

Τὸ δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου·

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαστῶν Κ. Κ. Χ. Κλονάρη προέδρου, Α. Πολυζωΐδου ἀντιπροέδρου, Ι. Α. Σωμάκη, Δ. Γ. Φέδερ, Δ. Σκορδίλη, Θ. Μανοῦση, Διομήδους Κυριακοῦ, καὶ παρόντων τοῦ εἰσαγγελέως Κ. Δ. Γ. Σούτζου καὶ τοῦ γραμματέως Γ. Κ. Ἰσχομάχου·

Συνελθόν εἰς δημοσίαν συνεδρίασιν τὴν 12 Ἰουν. ε. ε. διὰ νὰ δικάσῃ τὴν ἐξῆς αἴτησιν ἀναιρέσεως τοῦ Νάσσου Καρασινέλη, Κολιοῦ Κοντονάσσου κατοίκων Λεπενοῦ, Ἰω. Γερνᾶ κατοικοῦντος εἰς Κεχρινιά, καὶ Ἄθαν. Γερνᾶ κατοικοῦντος εἰς Γαρδίκενα, παρασαβέντων διὰ τοῦ ἐξ ἐπαγγέλματος διορισθέντος συνηγόρου των Μ. Κ. Μαρτίνογλου δικηγόρου·

Ὁ Νάσος Καρασινέλης, Κολιός Κοντονάσος, Ἰω. Γερνᾶς καὶ Ἀθανάσιος Γερνᾶς παρεπέμφθησαν διὰ βουλεύματος εἰς τὸ ἐν Ἀθήναις κακούργιοδικεῖον ὡς ἔνοχοι λησείαςπραχθείσης τὴν νύκτα τῆς 27 πρὸς τὴν 28 Μαρτ. π. ε. εἰς τὸ χωρίον Λεπενοῦ. Συζητηθείσης τῆς ὑποθέσεως οἱ ἔνορκοι ἐτυμηγόρησαν ὡς ἐφεξῆς. «Ναί, εἶναι ἔνοχος ὁ Νάσος Καρασινέλης ὅτι ἐν γνώσει ἐξ ἰδιοτελείας ἐδέχθη ἀντὶ δώρου πράγματα προερχόμενα ἐκ τῆς κατὰ τὴν 27 πρὸς τὴν 28 Μαρτ. 1838 ἐν Λεπενοῦ εἰς τὸ ἐργαστήριον τοῦ Κώστα Ι. Καλοπαζάρου γενομένης λησείας· ναί, εἶναι ἔνοχος ὁ Κολιός Κοντονάσος ὅτι ἐν γνώσει ἐξ ἰδιοτελείας ἐδέχθη ἀντὶ δώρου πράγματα προερχόμενα ἐκ τῆς κατὰ τὴν 27 πρὸς τὴν 28 Μαρτ. 1838 ἐκ Λεπενοῦ εἰς τὸ ἐργαστήριον τοῦ Κώστα Ι. Καλοπαζάρου γενομένης λησείας· ναί, εἶναι ἔνοχος ὁ Ἰω. Γερνᾶς, ὅτι ἐν γνώσει ἐξ ἰδιοτελείας ἐδέχθη ἀντὶ δώρου πράγματα προερχόμενα ἐκ τῆς κατὰ τὴν 27 πρὸς τὴν 28 Μαρτ. 1838 ἐν Λεπενοῦ εἰς τὸ ἐργαστήριον τοῦ Κώστα Ἰω. Καλοπαζάρου γενομένην λησείαν· ναί, εἶναι ἔνοχος ὁ Ἄθαν. Γερνᾶς, ὅτι ἐν γνώσει ἐξ ἰδιοτελείας ἐδέχθη ἀντὶ δώρου πράγματα προερχόμενα ἐκ τῆς κατὰ τὴν 27 πρὸς τὴν 28 Μαρτ. 1838 ἐν Λεπενοῦ εἰς τὸ ἐργαστήριον τοῦ Κώστα Ι. Καλοπαζάρου γενομένης λησείας· ναί, ἢ κατὰ τὴν 27 πρὸς τὴν 28 Μαρτ. 1838 ἐν Λεπενοῦ εἰς τὸ ἐργαστήριον τοῦ Κώστα Ἰω. Καλοπαζάρου γενομένη λησεία ἐπράχθη ὑπὸ πολλῶν· ναί ἡ λησεία αὕτη ἐπράχθη διὰ ῥήξεως εἰς τὴν κατοικίαν τοῦ Κώστα Ἰω. Καλοπαζάρου· ναί, ἡ λησεία αὕτη ἐπράχθη διὰ εἰσχωρήσεως τῶν ληστῶν ἐν καιρῷ νυκτὸς εἰς τὴν κατοικίαν τοῦ Κώστα Ἰω. Καλοπαζάρου.» Τὸ δικαστήριον τῶν συνέδρων λαβὼν ὑπ' ὄψιν τὴν ἐτυμηγορίαν ταύτην τῶν ἐνόρκων, κατε-

δίκασε τοὺς κατηγορηθέντας διὰ τῆς ἀπὸ 28 Ἀπριλ. ε. ε. ὑπ' ἀρ. 59 ἀποφάσεώς του, δυνάμει τῶν ἀρθ. 366 §. 4 καὶ 5, 71, 72 §. 5, 49 §. 3 καὶ 8 τοῦ ποιν. νόμου, εἰς πέντε ἐτῶν καὶ ἕξ μηνῶν εἰρκτὴν. Τῆς ἀποφάσεως ταύτης ἐζήτησαν τὴν ἀναίρεσιν οἱ καταδικασθέντες διὰ κακὴν ἐφαρμογὴν τοῦ νόμου, καὶ διὰ παραβίασιν τοῦ 428 ἀρθ. τῆς ποιν. δικονομίας, διότι ὁ πρόεδρος τῶν συνεδρῶν, θέσας τὰ ζητήματα πρὸς τοὺς ἐνόρκους, δὲν ἀνέγνωσεν αὐτὰ ἐπὶ ἀκροατηρίου, διὰ νὰ κάμουν οἱ κατηγορούμενοι τὰς παρατηρήσεις των, καὶ οὕτω προσεβλήθη ἡ δημοσιότης.

Ἀκοῦσαν τὴν ἔκθεσιν τοῦ Ἀρειοπαγίτου Κ. Ἰω. Ἀντ. Σωμάκη, τὸν δικηγόρον Μ. Κ. Μαρίνογλου καὶ τὸν εἰσαγγελέα.

Σκεφθὲν κατὰ τὸν νόμον.

Ἐπειδὴ οἱ αἰτούντες τὴν ἀναίρεσιν ἐκηρύχθησαν διὰ τῆς ἐτυμηγορίας τῶν ἐνόρκων ἔνοχοι, ὅτι ἐν γνώσει καὶ ἐξ ἰδιοτελείας ἐδέχθησαν ἀντὶ δώρου πράγματα προερχόμενα ἐκ τῆς εἰς τὸ ἐργαστήριον τοῦ Ι. Κώστα Καλοπαζάρου γενομένης ληξείας, παραθέσεως διὰ ῥήξεως καὶ εἰσχωρήσεως τῶν ληστῶν ἐν καιρῷ νυκτὸς εἰς τὴν κατοικίαν τοῦ Καλοπαζάρου, ἡ δὲ πράξις αὕτη προβλέπεται ῥητῶς καὶ τιμωρεῖται ἀπὸ τὰ παρὰ τοῦ ἐν Ἀθήναις δικαστηρίου τῶν συνεδρῶν ἐφαρμοσθέντα ἄρθρα, καὶ ἰδίως ἀπὸ τὸν παράγραφον 5 τοῦ 72 ἀρθ. τοῦ ποιν. νόμου, διαλαμβάνοντα «ὡς συνεργοὶ ἰδίως τιμωροῦνται, ὅσοι ἐν γνώσει ἐξ ἰδιοτελείας . . . λαμβάνουσι τὰ ἀντικείμενα τῆς ἀξιοποιοῦνου πράξεως ἀντὶ δώρου κτλ.» ἐπομένως τὸ ῥηθὲν δικαστήριον τῶν συνεδρῶν ἐφήρμοσεν ὀρθῶς τὸν νόμον.

Ἐπειδὴ μολονότι ὁ νόμος δὲν ἐπιβάλλει ῥητῶς εἰς τὸν πρόεδρον τῶν συνεδρῶν τὴν ὑποχρέωσιν τοῦ νὰ ἀναγινώσκη μεγαλοφώνως εἰς τὴν δημοσίαν συνεδρίασιν τὰ εἰς τοὺς ἐνόρκους τιθέμενα ζητήματα, πρὶν τὰ παραδώσῃ εἰς αὐτοὺς, ἀλλ' ὅμως ἡ ἀνάγνωσις αὐτῶν εἶναι ἀπαραίτητος τόσον διὰ τὴν δημοσιότητα τῶν ἐν τῇ συνεδριάσει γινομένων, καθὼς καὶ διὰ τὴν ἐνέργειαν διαφόρων οὔσιωδῶν διατάξεων τῆς ποιν. δικονομίας, καθότι ὁ παρὰ τοῖς κακουργιοδικαῖς εἰσαγγελεὺς, ὁ ἰδιώτης κατήγορος, ὁ πολιτικὸς ἐνάγων, ἢ ὁ κατηγορούμενος δὲν δύνανται νὰ ἐνεργήσωσι τὸ παρὰ τοῦ 428 ἀρθρ. τῆς ποιν. δικονομίας εἰς αὐτοὺς χορηγοῦμενον δικαίωμα τοῦ νὰ κάμωσι παρατηρήσεις κατὰ τῆς θέσεως τῶν ζητημάτων, μηδὲ τὸ δικαστήριον τῶν συνεδρῶν ν' ἀποφασίσῃ περὶ τούτου, ἂν δὲν λάβωσι προηγουμένως γνώσιν τῶν τεθέντων ζητημάτων ἢ δὲ παρατήρησις τῶν ῥηθέντων προσώπων κατὰ τῆς θέσεως τῶν ζητημάτων καθίσταται τόσον μᾶλλον ἀναγκαία, καθόσον ἐκ τῆς μὴ προσηκούσης θέσεως αὐτῶν δύναται νὰ προκύψῃ ἡ παρὰ νόμον ἀθώωσις, ἢ καταδίκη τοῦ κατηγορουμένου· ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου, ὡς γίνεται δῆλον ἐκ τῶν πρακτικῶν τῆς συνεδριάσεως, ἀνεγνώσθησαν τὰ ζητήματα δημοσίως πρὶν δοθῶσιν εἰς τοὺς ἐνόρκους, διότι ταῦτα περιέχονται αὐτολεξεί εἰς τὰ

πρακτικά, καὶ πρὸς τούτοις ἀναφέρεται ὅτι ὁ πρόεδρος ἔκαμεν ἐπ' αὐτῶν παρατηρήσεις πρὸς τοὺς ἐνόρκους· ἐπομένως, ὁ ἀφορῶν τὴν δημοσίευσιν τῶν ζητημάτων ἀναιρέσεως λόγος, εἶναι χωρὶς βάσιν.

Διὰ ταῦτα ἀπορρίπτει τὴν ἀναιρέσεως αἴτησιν τοῦ Νάσσου Καρασινέλη, Κολιοῦ Κοντονάσσου κατοίκων Λεπενοῦ, Ἰω. Γερναῖ, κατοικοῦντος εἰς Κε-
χρινιά, καὶ Ἄθαν. Γερναῖ κατοικοῦντος εἰς Γαρδίκενα, ἧτις ἔγεινε κατὰ τῆς ἀπὸ 28 Ἀπριλ. 1839 καὶ ὑπ' ἀρ. 57 ἀποφάσεων τῶν ἐν Ἀθήναις συνεδρῶν, καὶ καταδικάζει τοὺς αἰτήσαντας τὴν ἀναίρεσιν εἰς τὰ δικαιώματα τῆς παρούσης δίκης δραχ. 25.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις, τὴν 13 Ἰουν. τοῦ 1839 ἔτους.

Ἐδημοσιεύθη ἐν Ἀθήναις, τὴν 3 Ἰουλ. 1839.

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΠΟΙΝΙΚΗ ΤΝΑ.

Περὶ ἀπορρίψεως τῆς περὶ ἀναιρέσεως αἰτήσεως τοῦ Ἐμμανουὴλ Βογοζάκη, κατὰ τῆς ἀποφάσεως τῶν ἐν Ναυπλίῳ πλημμελειοδικῶν.

(Ἀριθ. πρωτοκ. 57.)

Τὸ δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου.

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαστῶν Κ. Κ. Χ. Κλονάρη προέδρου, Α. Πολυζωΐδου ἀντιπροέδρου, Ἰω. Ἀντ. Σωμάκη, Δ. Γ. Φέδερ, Δ. Σκορδίλη, Θ. Μανούση, Διομήδους Κυριακοῦ, καὶ παρόντων τοῦ εἰσαγγελέως Κ. Δ. Γ. Σούτζου, καὶ τοῦ γραμματέως Γ. Κ. Ἰσχομάχου.

Συνελθὼν εἰς δημοσίαν συνεδρίασιν τὴν 15 Ἰουν. ε. ε. διὰ τὴν δικάσῃ τὴν ἐξῆς αἴτησιν ἀναιρέσεως τοῦ Ἐμμ. Βογοζάκη κατοίκου Ναυπλίου, παρασαθέντος διὰ τοῦ ἐξ ἐπαγγέλματος διορισθέντος συνηγόρου του Π. Στρούμπου δικηγόρου.

Τὸ συμβούλιον τῶν ἐν Ναυπλίῳ πλημμελειοδικῶν διὰ τοῦ ἀπὸ 23 Μαρτίου ε. ε. ὑπ' ἀρ. 148 βουλευμάτος του ἀπεφάνθη, ὅτι ὑπάρχει ἀφορμὴ πρὸς κατηγορίαν κατὰ τοῦ Ἐμμ. Βογοζάκη κλητῆρος τῶν ἐν Ναυπλίῳ πρωτοδικῶν, ὅτι κατεκράτει καὶ κατηνάλωσεν ἐπὶ σκοπῷ ἀντικαταστάσεως ἐκ τῶν ὄσων ἐσύναξεν, ὡς κλητῆρ, χρημάτων ἀπὸ τὸν ἐν Κορίνθῳ Ἀδραμάκην Χατζῆ Σάββα κατὰ παραγγελίαν τοῦ Εὐστρατίου Δημητρίου πρὸς ἐκτέλεσιν ἀποφάσεως τῶν ἐν Ναυπλίῳ ἐμποροδικῶν δρ. 48 καὶ λ. 30 διαπισθεύειτας εἰς αὐτὸν, καθὼ δημοσίον ὑπάλληλον, πρὸς παράδοσιν εἰς τὸν ρηθέντα Εὐστράτιον Δημητρίου, εἰς τὸν ὅποιον ἀνήκον, ἐπὶ παραβάσει τοῦ ἀρθρου 394 τοῦ ποιν. νόμου, καὶ ἀνέπεμψεν αὐτὸν εἰς τὸ ἀκροατήριον τῶν αὐτῶν πλημμελειοδικῶν διὰ τὴν δικάσῃ κατὰ νόμον. Συζητηθείσης τῆς ὑποθέσεως, τὸ δικαστήριον τοῦτο διὰ τῆς ἀπὸ 23 Μαΐου 1839 ὑπ' ἀρ. 249 ἀποφάσεώς του

ἐκήρυξε τὸν Ἐμμ. Βογοζάκη ἐνοχόν, ὅτι περὶ τὰ τέλη τοῦ παρελθόντος ἐ-
τους 1838 ἰδιοποιήθη δραχ. 48 καὶ λ. 50 ἐκ τῶν ὁποίων ἐσύναξεν ὡς κλη-
τῆρ, χορημάτων κατὰ παραγγελίαν τοῦ Εὐστρατίου Δημητρίου, καὶ τὸν κα-
τεδίκασεν εἰς τρίμηνον φυλάκισιν, εἰς τὴν ἐκ τῆς ὑπηρεσίας τοῦ κλητῆρος
ἐκπτώσιν, εἰς τὴν σέρησιν ὄλων τῶν μετὰ τῆς ὑπηρεσίας συνημμένων δι-
καιωμάτων καὶ πλεονεκτημάτων, εἰς πρόσκαιρον ἀνικανότητα εἰς ἀνάκτη-
σιν ἄλλης δημοσίου ὑπηρεσίας ἐν διαρκείᾳ ἐξ μηνῶν, εἰς τὰ ἐκκαθαρισθη-
σόμενα ἔξοδα τῆς δίκης καὶ εἰς τὰ τέλη τῆς σημερινῆς τῶν πρακτικῶν καὶ
τῆς ἀποφάσεως. Τῆς ἀποφάσεως ταύτης ἐζήτησεν ὁ καταδικασθεὶς τὴν ἀ-
ναίρεσιν διὰ τοὺς ἀκολούθους λόγους· α'. διότι ἡ πράξις διὰ τῆς ὁποίας κα-
τεδικάσθη δὲν ἐδύνατο νὰ καταδιωχθῆ ἄνευ καταμηνύσεως, ὁ δὲ Εὐστράτ.
Δημητρίου δὲν εἶχε δικαίωμα νὰ κάμῃ ἐγκλήσιν· β'. διὰ κακὴν σύνθεσιν
τοῦ δικαστηρίου· γ. διότι δὲν ἐδόθη ἡ προσήκουσα ἀκρόασις εἰς τὸν κατη-
γορούμενον· δ'. διὰ κακὴν ἐρμηνείαν καὶ ἐσφαλμένην ἐφαρμογὴν τοῦ 394
ἄρθ. τοῦ ποιν. νόμου, διότι ὁ κλητῆρ δὲν ἐδύνατο νὰ θεωρηθῆ ὡς δημόσιος
ὑπάλληλος, ἀλλ' εἶναι δημόσιος ὑπῆρέτης· ε'. διότι ἀνεγνώσθη εἰς τὸ ἀκρο-
ατήριον ἡ ἐξομολόγησις τοῦ κατηγορουμένου· ς'. διότι ὁ πρόεδρος ἀνεγνώ-
σε τὴν καταδικαστικὴν ἀπόφασιν μὴ ὄντων παραθεμένων τῶν ἀρθ. 394 καὶ
24 τοῦ ποιν. νόμου, ἀλλ' ἔχων εἰς χεῖρας του τὸ βιβλίον· ζ'. διότι ἡ ἀπό-
φασις εἶναι ἀναιτιολόγητος, καὶ ἡ. διότι, ἐνῶ ὁ εἰσαγγελεὺς εἶχε προταθῆ
ἐκ μέρους τοῦ ἀνααιρεσειόντος ὡς μάρτυρ, ἔλαβε μέρος εἰς τὴν συζήτησιν τῆς
ὑποθέσεως·

Ἀκούσαν τὴν ἔκθεσιν τοῦ Ἀρειοπαγίτου Κ. Δ. Σλορδίλη, τὸν δικηγόρον
Π. Στρούμπρον καὶ τὸν εἰσαγγελέα·

Σκεφθέν κατὰ τὸν νόμον·

Ἐπειδὴ ἐκ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως ἀποδεικνύεται, ὅτι, τὰ χρέη-
ματα τὰ ὁποία ἰδιοποιήθη ὁ Ἐμμ. Βογοζάκης ἦσαν τοῦ Εὐστρατ. Δημητρίου,
ἐπομένως τὸ τῆς ἐγκλήσεως δικαίωμα ἀνήκειν εἰς αὐτὸν ἀναντιρρότως, ὡς
ἀδίκηθέντα·

Ἐπειδὴ ἡ ἀπόφασις φέρει ῥητῶς, ὅτι ὁ πρόεδρος ἐκωλύετο, τὸν δὲ δικα-
σὴν Ἴω. Μαυρομάτην ἀνεπλήρωσεν ἄλλος τακτικὸς δικαστῆρ, μετὰξὺ τῶν ὁ-
ποίων δὲν ὑπάρχει διάκρισις προτιμήσεως, ἐπομένως ὁ περὶ κακῆς συνθέσε-
ως τοῦ δικαστηρίου λόγος εἶναι ἀνίσχυρος·

Ἐπειδὴ γίνεται δῆλον ἐκ τῶν πρακτικῶν τῆς συνεδριάσεως, ὅτι ὁ πρόε-
δρος ἐδῶκεν εἰς τὸν συνήγορον τοῦ κατηγορουμένου τὸν λόγον εἰς τε τὴν
περὶ ἐνοχῆς καὶ εἰς τὴν περὶ ἐφαρμογῆς τῆς ποινῆς συζήτησιν, ἐπομένως ὁ
λόγος, ὅτι δὲν ἐδόθη ἀκρόασις εἰς τὸν κατηγορούμενον ὡς πρὸς τὴν ἐφαρμο-
γὴν τῆς ποινῆς δὲν εἶναι ἀληθής.

Ἐπειδὴ, κατὰ τὸ 489 ἄρθ. τοῦ ποιν. νόμου, ὁσάκις αἱ παραβάσεις τῶν

καθηκόντων τῆς ὑπηρεσίας τῶν δημοσίων ὑπάλληλων πράττονται ἀπὸ δημοσίους ὑπηρετάς, θεωροῦνται καὶ τιμωροῦνται καὶ αὐτοὶ ὡσαύτως κατὰ τοὺς αὐτοὺς ὀρισμούς, ἐὰν δὲν διατάττεται ἄλλο τι ῥητῶς, ὥστε, ἂν καὶ εἰς τὰς διατάξεις τοῦ 394 ἄρθ. τοῦ ποιν. νόμου ἀναφέρονται μόνον δημόσιοι ὑπάλληλοι, μολοντοῦτο δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία, ὅτι αἱ διατάξεις αὗται ἐφαρμόζονται ἐπίσης καὶ κατὰ τῶν δημοσίων ὑπηρετῶν, διότι ὁ νόμος δὲν κάμνει κάμριαν διάκρισιν καὶ δὲν διατάσσει ἄλλο τι περὶ αὐτῶν, ἐπομένως εἶναι πάντῃ ἀνίσχυρος ὁ λόγος, ὅτι ὁ κλητὴρ Βογοζάκης δὲν ὑπέκειτο εἰς τὰς διατάξεις τοῦ 394 ἄρθ., διότι θεωρεῖται ὡς δημόσιος ὑπηρετῆς οὐχὶ δὲ καὶ ὡς δημόσιος ὑπάλληλος.

Ἐπειδὴ ἡ ἐπὶ ἀκροατηρίου ἀνάγνωσις τῆς ἐξομολογήσεως τοῦ κατηγορουμένου δὲν ἀπαγορεύεται ἀπὸ κανένα νόμον.

Ἐπειδὴ ὁ λόγος, ὅτι ὁ προεδρεύων ἀνέγνωσε τὴν καταδικαστικὴν ἀπόφασιν μὴ ὄντων παραθεμένων τῶν ἄρθρ. 394 καὶ 24 τοῦ ποιν. νόμου, ἀποδεικνύεται ἀνυπέστατος ἀπ' αὐτὴν ταύτην τὴν ἀπόφασιν, ἥτις φέρει αὐτολεξεῖ ὅλα τὰ ἐφαρμοσθέντα ἄρθρα τοῦ νόμου.

Ἐπειδὴ ὁ λόγος, ὅτι ἡ ἀπόφασις εἶναι ἀναιτιολόγητος, ὅχι μόνον δὲν εἶναι ἀληθὴς, ἀλλ' εἶναι καὶ ἀπαράδεκτος, διότι δὲν ὀρίζει εἰς τί συνίσταται ἡ ἔλλειψις τῶν αἰτιολογιῶν.

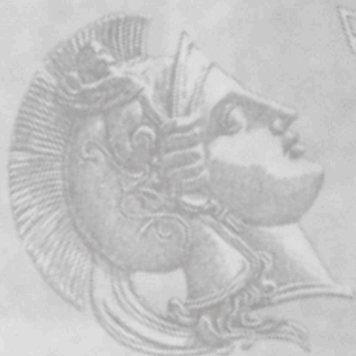
Ἐπειδὴ ἐκ τῶν πρακτικῶν τῆς συνεδριάσεως προκύπτει, ὅτι ἂν καὶ ὁ εἰσαγγελεὺς εἶχε προταθῆ ὡς μάρτυς, ἀκολούθως ἢ πρότασις αὕτη ἀνεκλήθη πρὶν ἔτι ἀρχίσῃ ἡ συζήτησις· ἐπομένως δὲν ὑπάρχει λόγος πρὸς ἀναίρεσιν ἐὰν ὁ εἰσαγγελεὺς αὗτος μετῆλθε ἐπὶ τοῦ προκειμένου τὰ ἔργα του.

Διὰ ταῦτα ἀπορρίπτει τὴν ἀναίρεσιν αἰτήσιν τοῦ Ἐμμ. Βογοζάκη κλητῆρος τῶν ἐν Ναυπλίῳ πρωτοδικῶν, ἥτις ἔγεινε κατὰ τῆς ἀπὸ 23 Μαΐου 1839 καὶ ὑπ' ἀρ. 249 ἀποφάσεως τῶν ἐν Ναυπλίῳ πλημμελειοδικῶν, καὶ καταδικάζει τὸν αἰτήσαντα τὴν ἀναίρεσιν εἰς τὸ πρόσκιμον τῶν 50 δραχ., καὶ εἰς τὰ δικαιώματα τῆς παρούσης δίκης, τῆς πληρωμῆς τῶν ὁποίων ἀπαλλάττεται ἐν τῷ παρόντι ὡς πένης.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις, τὴν 15 Ἰουν. 1839.

Ἐδημοσιεύθη ἐν Ἀθήναις, τὴν 31 Ἰουλ. 1839.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΔΟΗΝΑΝ

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

9789540010000